

د. مكرم تاله با

منتدی اقرأ الثقافى

www.iqra.ahlamontada.com

شیخ رزائى نالہ با

زیانی بیروہ ردی بیروہ باوہی و اشعری

بۆدابه‌زاندنی چۆرهما کتیب:سەردانی: (مُنْتَدَى إِقْرَأَ الثَّقَافِي)

لتحميل انواع الكتب راجع: (مُنْتَدَى إِقْرَأَ الثَّقَافِي)

پەڕەي دانلود کتایه‌ای مەحەتەف مەراجەه: (منتدى اقرا الثقافي)

www.iqra.ahlamontada.com

www.iqra.ahlamontada.com

للكتب (کوردی ، عربی ، فارسی)

د. موکهرهه تاله بانی

شیخ رهزای تاله بانی

ژیانی، پهروه ردهی، بیروباوه پی و شیعی

ناوی کتیب: شیخ رهزای تالهبانی "ژیانی، پەروەردەیی، بیروباوەڕی و شیەری"
کۆکردنەوە و لیکدانەوهی: د. موکەررەم تالهبانی
بلاوکراوەی ئاراس- ژمارە: ٧٣
دەرھێنانی ھونەری: بەدران ئەحمەد حەبیب
بەرگ: شکار عەفان نەقشبەندی
نووسینی سەر بەرگ: خوشنوووس محەممەد زادە
پیت لێدان: ئەمیر داوود- دلاوەر صادق ئەمین- رەھیل رەشید
ھەڵبەگری: ئەحمەد تاقانە - شیرزاد فەقێ ئیسماعیل
سەرپرشتیی چاپ: ئاوەرە حەمان مەحمود
چاپی یەکەم - چاپخانەی وەزارەتی پەروەردە، ھولتەر- ٢٠٠١
لە کتیبخانەی بەرتۆبەرایەتی گشتیی پۆشنیری و ھونەر لە ھولتەر ژمارە (٣٠٤) ی سالی
٢٠٠١ ی دراوەتی

وینه‌ی شیخ رزای تالهبانی
د. موکهردهم تالهبانی کیشاویه‌تی

شیعری کوردی

زوبدهی مه تاعی حیکمه ته ئەم شیعری کوردییە
هەرزانه، بێ موبالەغە، هەرفی بە گەوهەری
جامە یەحییاتی عاریەت کورته زینهار
ئالووده دامەنی مەگە بو پیتیچی میزەری

شیخ رەزا

پیشەکی

له سالی ۱۹۴۶، بۆیه کهم جار، له یانهی مەنموران له کەرکووک، نیتواریهک له گەل نووسەر و ئەدیبی کوردی ناسراو شیخ محەمەدی خاڵ یە کمان گرت. له کاتی گفتوگۆدا باسی شیخ پەزا کرا. شیخ محەمەد پیتی و تەم؛ ئەرکی کۆکردنەوێ شیعرەکانی شیخ پەزا دەکەوتتە ئەستووی تۆ. مەن ئەمەم لەخۆمدا پانەدەبینی، چونکە وام دەزانی ئەوێ رێگای خەباتی سیاسی بگرت، نابێت خۆی بە ئەدەب و شیعرەوێ خەریک بکات. هەر و، ئەو شیعرە هەڵماتراوەکانی شیخ پەزا که بەسەر زوبانی خەلقەوێ بوون، لەگەل بیروباوەری مندا نەدەگونجان و سیاسی دەبێت وەک وشکە سۆفی بێت و سیاسی بۆ سیاسەت و ئەدیب بۆ ئەدەب بێت و یەگرتنی سیاسەت و ئەدەب وەک دوو کالەک بەدەستێک هەلگرتن وایە، لەبەرئەوێ گفتی ئەوێ نەدایێ که ئەو ئەرکە بخەمە ئەستووم و کەوتە ئەستووی ئەو.

شیخ محەمەد قۆلی پیاوانەیی لێ هەڵماتی و لەو بابەتە تەقەلایەکی زۆری دا بەلام مەرگ ماوەی ئەوێ نەدا ئەو هەموو گەنجینەیی شیخ پەزا له دەستی فەوتان پزگار بکات و بێخاتە بەردەستی پۆشنبیرانی کورد و له پاش کۆچی دوایی ئەو، کەس ئەو ئالایەیی هەلنەگردد و ئەو ئەرکەیی نەخستە ئەستووی خۆی و منیش ئەوێ بە بیرما نەهاتبێ ئەوێ بوو کە پۆزێتیک له پۆزان یەک دوو سالی لەدوا سالی ژیا م تەرخان بکەم بۆ کۆکردنەوێ شیعرەکانی شیخ پەزا.

سالی ۱۹۹۲ شیخ پەزا م دەخوتنەوێ که گەلیی له شیخ غەفووری مامی دەکات و دەلێت:

چورسا له بەرم جوبیه و فیساً له سەرم فیس

نە فیسێ له سەرم نام و نە جوبیهی له بەرم کرد

ویستم وێنەیکێ شیخ پەزا به فیس و جوبیهوێ دروست بکەم و گەلێک پێتوێ خەریک بووم. مەن شیخ پەزا م نەبینیوێ، بەلام رابییە خاگی کچی و شیخ عەبدوللای کوری و هەندیک له کوری و کچەزاکانیم دیبوو. له خەیاڵ و لەسەر شێوێ ئەواندا ئەو وێنەیم دروست کرد، بەلام له پاشا بیرم کردوێ که کەس شیخ پەزا ی به فیسەوێ نەبینیوێ و به دەسکاریهک، فیسەکەیم به مێزەر داپۆشی، که بەرگی ئاسایی شیخ پەزا بوو.

له چەند ژمارەیکێ گوشاری پەنگیندا ئەو وێنەیی و هەندێ له شیعرە سیاسی و

کۆمه لایه تییه کانی شیخ ره زام بلاو کرده وه. نهو داوایه ی خوالیخو شیبو شیخ محهمه دی خالم بیر که وته وه. به یارمه تی برایان و ماموستایانی به پز له دیوانه چاپ کراوه کانی شیخ ره زا و له کتیه ده سنو سه کانی هه وادارانی شیخ له وانه، کتیه ده سنو سه که ی به هانه ددین نه فه ندیی که رکوک و شیخی نالوسی که له موزه خانه ی به غدادایه و له ده سنو سه کانی شیخانی بیاره، به هوی ماموستا جه میلی پز به یانی و ماموستا محهمه دی مه لا که ریم و ماموستا محهمه دی عه لی قهره داغییه وه گه لیک شیعی نایابی شیخ ره زا دۆزرایه وه. هه که زانرا من خه ریکی کۆکردنه وه ی نهو شیعرانه م له هه مو لایه که وه برایانی به پز یارمه تیان دام و گه لیک شتی نایابیان بۆ ناردم و له م کتیه تۆمار کران.

له راستیدا، نه م به ره مه که ده یخه مه به ردهستی خوینده واران، ته نها به ره مه ی من نییه، به لکو به ره مه ی ده سه وایه که هه مو نهو به پزانه مافی نه ویه یان هه یه بلیتن به ره مه ی هه مو وانه. قه ده له مننه تی ماموستا جه میلی پز به یانی ده رناچم که له من پتر ته قه لای دۆزینه وه ی شیعه ون بووه کانی شیخ ره زا ده دا و سه راتا پا به نوو سینه کاغدا ده هاته وه و هه له کانی بۆ راست ده کرده وه. کاک محهمه دی مه لا عه بدولکه ریم وه رگێرانی شیعه فارسییه کانی به کوردی خسته نه ستووی خوی و زۆری پتیه ماندوو بوو و جیتی سوپاسمانه. له وانه ی یارمه تییان دام، مامه شیخ عارف شیخ فاتحی تاله بانی، که نینسکلوییدیای رووداوه کانی شاری که رکوک و به تایبه تی گه ره کی به رته کییه و زۆریه ی نهو رووداوانه ی بۆ پرون کرده وه، سوپاسی بێ پایانم بۆ هه مووان.

نه وه ی شیخ محهمه دی خال دهستی پێ کردبوو له وزه ی مندا نه بوو. به لام وه کو ده لێتن "هه رکه سه پۆله ی زه مانه ی خۆیه تی" له بهر نه وه ی زۆر پتیه ست بوو نه وه بزانریت که شیخ ره زا نهو شیعرانه ی بۆ چ وتوو و له چ کاتیکدا وتویه تی ئیمه نه م نه رکه مان خسته نه ستووی خۆمان و نه م کارهش کاریکی ناسان نه بوو به لام وه کو ده لێتن: به مه نزل گه یشتن له یه که م هه نگاوه وه دهس پێ نه کات.

شیخ ره زا به چوار زوبان شیعی وتوو، زۆریه یان به کوردی و فارسی و تورکییه. خوینده وارانی ئیستا زوبانی کوردی و عه ره بی ده زانن و شاره زاییه کی نهو توپان له زوبانی فارسی و تورکیدا نییه، شیعه نایابه کانی شیخ ره زایش زۆریه یان به م دوو زوبانه ن، نه مه ده بووه هوی بێبهش بوونیان لهو شیعه نایابانه. به وه رگێرانی شیعه له زوبانی که وه بۆ زوبانی که، نهو ره ونه قه ی که شاعیر پتی داوه نامینیت. به لام بلیمه تی شیخ ره زا ته نها

له هۆنینهوهی ئه‌و له‌فزه مروارییه‌دا نه‌بوو، شیخ ره‌زا پیاوێکی بیرکراوه و له بارودۆخی سیاسی و کۆمه‌لایه‌تییه‌ی ئه‌و سه‌رده‌مه‌ شه‌ره‌زا و ره‌خنه‌ی له‌ هه‌موو که‌موکورتیه‌ی ئه‌و بارودۆخه‌ ده‌گرت، له‌به‌رئه‌وه‌ ، هه‌ر هه‌یج نه‌بێت، ده‌بایه‌ی ئه‌و بیروباوه‌ڕانه‌ی به‌خه‌رتنه‌ به‌رچاوی رۆشنه‌بیرانی کورد که‌ بزانه‌ن شیخ ره‌زا به‌ بێ ترس و په‌روا چ جو‌ره‌ ره‌خنه‌ی له‌ که‌موکورتی و چه‌وت و چێڵیه‌ی بارودۆخی سیاسی و کۆمه‌لایه‌تی گرتوه‌. له‌به‌رئه‌وه‌ ئێمه‌؛ نه‌ رێگای دابه‌ش کردنی شیعه‌ره‌کانی به‌ پیتی زویان که‌ کرابوه‌ سێ دیوان به‌ سێ زویان له‌ به‌رگێکدا و نه‌یش شیعه‌ره‌کانی به‌ پیتی قافییه‌ و پیتی ئه‌بجه‌دیانه‌ گه‌رت، به‌لکه‌ به‌ جو‌ریکی تر که‌ بۆ خۆتنده‌واران، دۆزینه‌وه‌ی شیعه‌ره‌کانی، ئاسانه‌تر بێت و رێک خه‌ران. بۆ ئه‌وه‌: ئه‌و شیعه‌ره‌ی که‌ له‌گه‌ڵ میرانی به‌به‌ و یان میرانی جاف یان ئه‌مین فه‌زی، به‌ هه‌ر زوبانی‌ک بووبێت له‌ یه‌ک خا‌نه‌دا تۆمارکرا‌ن.

شیخ ره‌زا زۆریه‌ی ژبانه‌ی له‌ که‌رکووک و به‌غدا برده‌سه‌ر، له‌ هاته‌وجۆی پایته‌ختی ده‌وله‌تی عوسمانی، ئه‌سته‌مو‌لدا پێوه‌ندیه‌ی له‌گه‌ڵ گه‌لی‌ک له‌ پیاوانی سیاسی و ئه‌دیبی کورد و تورک و عه‌ره‌ب په‌یدا کردبوو، له‌و سه‌رده‌مه‌دا کوردستان له‌ نێوان دوو ده‌وله‌ت، ئێران و عوسمانلی دابه‌ش کرابوو. خۆتنده‌واران و رۆشنه‌بیرانی کورد له‌ هاته‌وجۆی سه‌رانه‌سه‌ری کوردستان سنووری سیاسیه‌یان بۆ نه‌بوو، و به‌ ناچاری پێوه‌ندیانه‌ی له‌گه‌ڵ هه‌ردوو حکومه‌تدا په‌یدا ده‌کرد، له‌به‌رئه‌وه‌ ، وه‌کو شیخ ره‌زا سالانی ژبانه‌ی به‌سه‌ر ئه‌و وولاتانه‌دا دابه‌ش کردبوو، ئێمه‌یش، به‌پیتی ئه‌وه‌، دیوانه‌که‌یمان، وه‌کو ژبانه‌ی، به‌سه‌ر ئه‌و شار و وولاتانه‌ دابه‌ش کرد. بۆ ئه‌وه‌ی له‌سه‌ر هه‌مان زنجیره‌ی می‌ژوویدا به‌ڕۆین، وه‌کو ده‌رئه‌که‌وت، له‌ یه‌که‌م پله‌ی ژبانه‌ی له‌ که‌رکووک بوو و له‌و کاته‌دا کاتی عه‌شیره‌ت ئارایی بوو، به‌لام که‌ هاته‌ به‌غدا لی‌ره‌دا پێوه‌ندی له‌گه‌ڵ گه‌لی‌ک له‌ بنه‌ماله‌ ناسراوه‌کان و رۆشنه‌بیران و کاربه‌ده‌ستانی حکومه‌ت په‌یدا کرد و وه‌کو ئه‌ستیره‌یه‌کی گه‌ش له‌ ئاسمانی ئه‌ده‌بدا ده‌ره‌وشایه‌وه‌. سه‌ره‌ڕای ئه‌مانه‌یش، شیخ ره‌زا ده‌ریایه‌ک نه‌بوو مه‌له‌وانیه‌ی تیدا نه‌کات و به‌ره‌مه‌می هونه‌ری ئه‌وه‌نده‌ زۆر و ئه‌وه‌نده‌ لقوێوی هه‌بوو، له‌و خا‌نانه‌دا جێیان نه‌ده‌بووه‌وه‌، به‌ ناچاری، به‌پیتی مه‌وزووعی شیعه‌ره‌کان، وه‌کو مه‌دح، هه‌جو و ستایش و گاته‌ته‌ و گه‌پ... هتد، به‌ش به‌ش کرانه‌وه‌ بۆ ئه‌وه‌ی، به‌پیتی فه‌هره‌ست، به‌ ئاسانه‌ی بدۆزێنه‌وه‌.

شیخ ره‌زا له‌ بنه‌ماله‌یه‌کی کورده‌ و بنه‌ماله‌ی تاله‌بانی ده‌گه‌رپه‌ته‌وه‌ سه‌ر ئێلی زه‌نگنه‌ی کورد. هه‌ر له‌ سه‌رده‌می مه‌لا مه‌حموودی زه‌نگنه‌وه‌، دێی (په‌مه‌زان مامکه‌) به‌جێ دی‌لی‌ت

و بۆ ئىرشادى ئايىنى لەسەر پىيازى قادرى دېتە ناوچەى سوورداش و لە پاشان بىنەمالەى لە دىتى (تالەبان) و لەو تىشەو دېتە شارى كەركووك. لەو بىنەمالەدا ھەر تەنھا شىخ رەزا شاعىر نەبوو، بەلكو چەند شاعىرىكى ناسراويان تىدا ھەلكەوتوو، لەوانە شىخ عەبدولرەھمانى باوكى. شىخ قادرى براى كە نازناوى (فائزە) و شىخ محەمەدى كورى كە نازناوى (خالصى) يە، بە زوبانى كوردى و توركى و فارسى و عەرەبى شىعرى نايابيان ھەيە.

شىخ رەزا؛ نەك تەنھا شىعرە فارسى و توركىيەكانى پىوستى بە شەرح كردن و لىكۆلىنەو ھەن، بەلكو شىعرە كوردىيەكانىشى ئەوئەندە قوول و پر مانان پىوستىيان بە شى كەردنەو و لىكۆلىنەو يەكى زۆرە، ئەوئەش ئەركى نووسەر و ئەدبىيەكانى كوردە.

شىخ رەزا بە شاعىرىكى ھەجوكەر ناسراو. لە شىعرەكانىدا ناوى گەلىك لە ئىلان و پىاوھ ناسراوھەكان ھاتوو. گەلىكىيان ھەجوتكى توند و تىژ كراون. ھەندى لەوانە شاعىر بوون و توانىويانە بەرەنگارى شىخ رەزا بىن و ئەوانىش ھەجوى ئەويان كەردوو، بە پىتى دەسكەوتەنمان لەگەل ھەجەوكانى شىخ رەزا ھەجەوكانى ئەوانىشمان بلاوكەردوو. لەمە و پىشيش، ئەو بەرپىزانەى كە بەر پەلارى شىخ رەزا كەوتوون، نەخۆيان و نەيش كەسوكارىيان دلىگىر نەبوون و ھەر لە سووچى ھونەرىيەو تەماشائى ئەو شىعرانەيان كەردوو. دلىنام بە دەرچوونى ئەم كىتەبەش دلىگىر نەبىن و پىشەكەش داواى لىبوردينان لى دەكەم. ھەر بۆ ئەم مەبەستەش گەلىك راستىمان لە بابەت ئەو بەرپىزانە بلاوكەردوو تەو. بۆ ئوونە؛ لەگەل ھەجەوگەى (كاكەى)دا، بە پىتى زانىنمان راستىيى بىروباوډ و پىيازى ئايىنى و كۆمەلەيەتتى كاكەى كە بەشەكى لە پىيازى تايەفەى (ئەھلى حەق) بلاوكەردوو تاك و بزانتە ئەو ھەموو بالۆرەيەى كە شىخ رەزا بۆيانى رىك خستوو، تەنھا بە ھوى دووبەرەكىي نىوان عەشیرەتى تالەبانی و عەشیرەتى كاكەى بوو و ھىچى تر. ئەگەر ئەو بەرپىزانەى كە شىخ رەزا ھەجوكەردوون تەماشائى ئەو ھەجوانەى كە بۆ شىخ غەفوورى مامى و شىخ عەلىي كاكى و شىخ محەمەد عەلىي برازائى كەردوو، ھىچ دلىگىر نابن. لەناوى ئەوانەى كە بەتوندى ھەجو كراون دوو باپىرى خۆمى تىدان؛ شىخ محەمەد عەلى باپىرم لە بابەو و مەلا مافى مەلا عەبدوللای خدرى زەنگەنى باپىرم لە دايكەو.

لەگەل ئەم ھەموو تەقەلا و يارمەتتى مامۆستا و برايانى بەرپىز بۆ ئەوئەى ئەو كىتەبە كەموكورتىي لەوانى پىشوو كەمتر بىت، ھىچ گومانى تىدا نىيە كە ھىشتا كەموكورتى

زۆره و نهك تهنها داواي لتي بوردن، بهلكو تكا له خويندهواراني بهريز و به تايبه تي نووسهر و نهديبان نهكهم ههلهكانان بو راست بكه نهوه بو نهوهي نهگهر شتيك له عومر ما و توانيمان دووباره كتيبه كه چاپ بكهينهوه، راستي بكهينهوه.

نيتر ريزي بي پايانم بو نهو هه موو بهريزانهي كه لهم كتيبه دا ناويان به چاكه و به خهراپه هاتوه و داواي ليتبورديان لتي نهكهم.

د. موكه پهم تاله باني

به غدا ١٩٩٨

شیخ رهزا کښه؟

بڼه مالهی تالهبانی:

بڼه مالهی تالهبانی خویان به تیره یه کی نیلی زهنگه کی کورد ده زانن، هر چه نده میژووناسی کوردی به ناووبانگ مه حمده نه مین زه کی بنچینه یان ده باتوه سهر دانیشتونانی هریمی سوورداش، که ده که ویتنه باکووری رۆژناوای شاری سوله یمانی، وای دیاره نهم باوه رهی له ووه هاتین که مه لا مه حمودی باپیره گه ورهی تالهبانییه کان یه کیتک بووه له پیشه واکانی رتیبازی قادری له ناوچه ی سوورداش و نهم به ره رهی له سهر دهستی شیخ نه حمده دی لاهووری دا که به یه کیتک له نه ووه کانی شیخ عه بدولقادی گه یلانی ناسراوه، وهرگرتوه و زۆریه ی ژبانی خودا په رستی له و ناوچه یه دا رابواردوه.

مه لا مه حمود به "زهنگه" ناسراوه. هه ندیک هه ن ده لنین؛ نهم ناوبانگهی له ووه وهرگرتوه که زۆریه ی ژبانی مه لایه تی له ژتر سینه بری میر سماییلی زهنگه نه دا رابواردوه، وهرگرتوه شیخ نه حمده دی کوپی ناووبانگی "تالهبان" ی له دیتی تالهبانه ووه وهرگرتوه. به لام تالهبانییه کان بنچینه ی ره سه نی خویان ده به نه ووه سهر یوسف ناغای کوپی رۆسته م ناغای زهنگه و مه لا مه حمود ناوبانگی مه لایی به سهر ناغاییدا زال بووه، له گه له نه ووه یشدا ناوی عه شیرته که ی ون نه کردوه.

یوسف ناغا یه کیتک بووه له پیاهه ده مرسته کانی ده وری میر سماییلی زهنگه. ههر چه نده هه ندیک ده لنین یوسف ناغا زاوای میر سمایل بووه، باوه رتکی تریش هه یه که مه لا مه حمود زاوای میر سمایل بوویت. له و سهرده مه دا زۆر کم کچیان به بیتگانه ده دا. له و کاته دا، میر سمایل په نجه ی له گه له میرانی (به به) لښ ده دا، رتی تی ناچیت کچی خوی بداته پیاوکی بیتگانه ی نیل. له لایه کی تریشه ووه باسیکی وای هه یه که میر سمایل کچه که ی شیت بووه، له و سهرده مه دا، به پیتی پروای خه لق، شیتی ته نه ا له لایه ن شیتخانی خوا په رسته ووه تیمار ده کرا و میر سمایل نه و گفته ی داوه ته مه لا مه حمود، نه گهر کچه که ی چاک بکاته ووه، لیتی ماره بکات. نه مه ش زۆر رتی تی ناچیت. چونکه میرتکی به ده سه لاتنی وای، ده یوانی به بی نهم گفته یش روو له مه لا مه حمود بنیت و نه مه ش په لپی وای لښ نه گرت. نه ووه ی زانراوه مه لا مه حمود له سالی ۱۱۳۰ کۆچی له ناوچه ی زهنگه هاتوه ته دنیاوه زۆریه ی ته مه نی له و ناوچه یه دا، له دیتی "ره مه زان مامکه" که به "ته که یه" یش ناو ده بریت، برده ووه ته سهر و ههر له ویتوه هاتوچۆی ناوچه ی سوورداش و شاری

که رکوکوی کردووه.

میرنشینی میر سمایی زهنگه نه، ده که وته پایینی رۆژئاوای چپای قه ره داغ و تا سنووری "داویدی کوردوستان" و ده گه یشته "تاو سه پی" و له باشووریشه وه تا نزیکه شاری کفری، ده سه لاتی به سه ر نه و هه ریمه دا گرتبو و بو بووه کۆسپیک له بهردهم میرنشینی "به به" دا چونکه، له و هه ریمه هه رده یه دا ملی نه به میرانی به به و نه به ده وله تی عوسمانی نه ده دا. له پاش مردنی میر سمایل به هانی ده وله تی عوسمانلی، میرانی به به هێرشیان برده سه ر نه م میرنشینه و خانه دانی میر سماییان سه رنگوم کرد و ولاتی زهنگه شیان خسته سه ر میرنشینی خۆیان. مه لا مه حموود له کاتی مردنیدا، داوا ده کات ته رمه که ی له گۆرستانی که رکوکو بنیژن و شیخ نه حمه دی کوری دتی ره مه زان مامکه به جی دیتیت و دپته دتی "تاله بان" ی نزیکه گۆرستانی باوکی و له پاش ماوه یه ک بناغه ی ته که یه تاله بانی که له جیگای ژێر زه ویه که ی ته که یه دا بو، داده مه زینیت و له سه ر رپتازی قادری ده س به نیرشاد ده کات. دتی تاله بان تا کو نیستایش به ده سته شیخانی تاله بانی و به تایبه تی به ره ی شیخ ره زاویه و هه ر له شیخ نه حمه ده وه، نه. به مهاله ناوبانگی تاله بان بیان و هه رگرتوه و به وه ناسراون.

وا دیاره دتی (تاله بان) نه م ناوه ی له دوو وشه وه و هه رگرتوه "تاله" که له دره خـ "تالک" وه که نه م ناوچه یه ی دا پۆشیوه و "بان" که دپته که له سه ر پتلیکی بانه به ر دروست کراوه و بووه ته "تاله-بان" که له کورده واریدا زۆر ناوی وا هه ن.

شیخ نه حمه دی تاله بان (۱۱۹۴ - ۱۲۵۷هـ) یانزه کوپ و چوار کچی هه بووه. هه موو فامیلیای تاله بانی له نه وه ی نه مانه ن. نه م کوپانه: شیخ عه بدوله حمان شیخ عه بدولکه ریم، شیخ عه بدولفه تاح، شیخ محیدین، شیخ مه حمه د صالح، شیخ عارف، شیخ عه زیز، شیخ حوسین، شیخ عه بدولقادر و یانزه مینیان به مندالی مردووه، نه مانه، جگه له شیخ عه بدولقادر، هه موویان له گۆرستانی ته که یه تاله بانی نیژراون و زیاره تگاهی ده رویشانن. شیخ عه بدولقادر؛ هه ر به هه رزه کاری به ره و باشوور سه ری خۆی هه لده گرت و له ناوچه ی نه لئه نبار (الانبار) ده گیرسته وه و به ناوی فامیلیای (نه سه د به گ) به مهاله یه کی داناوه، نیستایش خۆیان به به مهاله ی شیخ عه بدولقادی تاله بانی ده زانن.

له پاش کۆچی دوایی شیخ نه حمه د، شیخ عه بدوله حمانی کۆره گه وری، له جیگای

باوکی بووه ته پښت نشینی ږتبازی تاله بانۍ قادری له کهړکووک. شیخ عهبدولرهمانی تاله بانۍ (۱۲۱۲-۱۲۷۵هـ) پیاوړتیا خوپه رست و سؤفی رهوشت و دانایه کی نایینی نیسلام بوو. له دهوړی هه رزه کاریدا، له سهر فهرمانی باوکی له لای مه لا داناکانی کوردوستان خویندوویه تی، له پاشان له لای دانای ناسراوی کورد مه لا عهبدولرهمانی ږوژبه یانی کوتایی پښ هیتاوه.

ږوژتکیان شیخ ماری کوزه دیته لای شیخ نهحمه دی تاله بانۍ. شیخ ماری کوری نه بوو. ده برست، "شیخ نهحمه د چند کوپت هه یه؟" له وه لاما: "قوریان یانزه"، "یا شیخ زه کاتیان ده که ویته سهر". "قوریان عهبدولرهمانی لی دهرچیت هه موو له خزمستان". "ناوه لاله من عهبدولرهمانم ده ویت... هه موو به هره ی خومی دده من و به شیخی بو تی دهنیرمه وه". له سهر نهم گفتوگو به شیخ عهبدولرهمان به کوری مه عنه وی خوی داناوه و به هاوشانی له گهل کاک نهحمه دی شیخ به هره ی شیختی له شیخ ماری کوزه وهرده گرت و ههر له ژبانی خویدا نیوه ی سامانی خوی ده به خشیته شیخ عهبدولرهمان و بهو سامانه دووباره له سالی ۱۲۶۰ی کوچیدا ته کیه ی تاله بانۍ دروست ده کاته وه.

شیخ عهبدولرهمان چوار کوری هه بووه؛ شیخ عهلی و شیخ قادر و شیخ رها و شیخ عهبدولواحید. شیخ عهبدولرهمان شاعیرتکی بهرز، به زویانی تورکی و فارسی له مهیدانی عشقی خوا په رستیدا شیعرتکی زوری هه یه.

به تورکی له سهر ږتبازی قادری ده لیت:

شاه اقلیم ولایتدر گروه قادری
راه عشقده زولکرامتدر گروه قادری
جمله ارباب طریقت بلبل شوریده در
آلره باغ مضافتدر گروه قادری

واتا:

شای نیقلیمی وهلیه ته دهسته ی ږتبازی قادری
له رتی عشقدا خاوه ن کهراماته دهسته ی قادری
سهر له بهری خاوه ن ږتبازی دهرویشی بولبلی هه را هه لگیرستنه ر
باخی میوانداری نه وانه دهسته ی قادری.

میژووناسی کورد نهمین زه کی به گ له سهر شیخ عهبدولرهمانی تاله بانۍ ده لیت: چند

کتیبیک هیه، نه مانه ی له چاپ دراون: (دیوانی شیخ عه بدوله حماني تاله بانی) و
(شه رحی مثنوی مهولانا جه لاله دین رومی) و (بهجة الاسرار) به تورکیه و گه لیک له
شیره گانی (فضولی بیاتی بغدادی) ش پینج خسته کردوه.

له غه زه لیککی فارسیدا ده لیت:

ای که در هر ذرهء تابان بود سیمای تو
در دل هر قطرهء پنهان بود دریای تو
لمعهء از برق حسنت بر رخ لیلی نیافت
برق بر مجنون زد و مجنون شد از سودای تو

واتا:

نه ی که سن که سیمای تو له هر تۆزقالتیکدا تیشک نه داته وه و
له نا و دلی هر دلۆپیکدا ده رای تو شاراره ته وه
تیشکیتکی له تیشکی جوانیی تو به پرووی له یلاوه نه دی
تیشکی دا له مه جنون و له عه شقی تۆدا شیت بوو

له ده مه ته قتییه کدا له نیتوان عه قل و عه شقدا له شیعریککی فارسیدا ده لیت:

عقل میگوید به من همه مم که ترک یار کن
عشق میگوید که هی هی ترک این گفتار کن
عقل میگوید برو با سجده و سجاده باش
عشق میگوید برو تسبیح را زنا ر کن
عقل میگوید بپوش آخر لباس عاقلان
عشق میگوید که ترک جبه و دستار کن
من نمیدانم کدام این نکته را باور کنم
ای خدایا بر دلم تو کشف این اسرار کن

واتا:

نه قل هه رجار پیم ده لی ده ست له یار هه لگه
عه شقیش ده لی: هه ی هه ی؟ واز له م قسه یه بیتنه
نه قل نه لی: برۆ له گه ل بهر مال و سوچه بردن به

عەشقیش ئەلێ بێژ تەسبیحت بکەرە زونناری گاوران
 ئەقل ئەلێت: کۆرە بەرگی ئاقلان لەبەرکە
 عەشقیش ئەلێ: واز لە جویبە و مێژەر بێنە
 مە نازانم باوەر بە کام لەم قسانە بکەم
 خۆیە! رازی ئەم نەتینیانە توو بۆ دڵم دەرخە.

لە پێنج خستە ی غەزە لێکی مەغریددا دەلێت:

زشور بادە، عەشقت چنان سەرمست و حیرانم
 شعوری نیست تا دایم کە کافر یا مسلمانم
 ولی از جلوه، حسن تو جانا این قدر دایم
 "گە، از روی تو مجموعم گە، از زلفت پریشانم
 وزین در ظلمت کفرم وزان در نور ایمانم

واتا:

لە شۆری بادە ی عەشقددا وا سەرمەست و حەیرانم
 هەستیک نییە تا بزانم کافر یان موسولمانم
 لەجیلووی جوانیی تۆدا، ئە ی گیانە ئەوەندە ئەزانم
 کە رووی تۆ دەبینم خۆم کۆدە کە مەو و دیمەو و سەرخۆ
 کە زولفت دەبینم وەکوو ئەو پەڕیشان و پەڕشویلاو ئەبم

لە پێنج خستە یەکی تۆرکیددا، شێخ ئەم پرسیارانە دەکات:

عجبا دهره سالان شور قیامت بومیدر؟
 عالمه شعله ویرن عارض و قامت بومیدر؟
 مست ایدوب جاذب ارباب کرامت بومیدر؟
 عجبا گوکلمی صید ایلین آفت بومیدر؟
 بنی مجروح و پریشان ایدن آفت بومیدر؟

واتا:

نایا ئەوێ هەرێ قیامەتی خستووە تە دۆنیاوێ ئەمە یە؟
 ئەو بە دەن و قامەتی کە بلیسە ی داوێ تە کەون ئەمە یە؟
 ئەوێ خاوەن کەراماتی مەست و پراکتشاوێ ئەمە یە؟

نایا نهو په تایه‌ی که دل‌می خستووه ته داووه نه‌مه‌یه؟

نهو په تایه‌ی منی بریندار و پرتیشان کردووه نه‌مه‌یه؟

له‌بابه‌ت ته‌صه‌ووف و خواپه‌رستییه‌وه له‌م شیعره تورکیه‌دا ده‌لټیت:

ظن ایدر جـاهل اولانلر بزلری دیوانه‌یز
بز جمالی یاری گورمش بر طاقم مستانه‌یز
اهل ظاهرلر نه‌بیلسون اهل باطن حالنی
عشق میداننده جان ویرمش عجب مردانه‌یز

طالب اسرار حقز کیمسه بیلمز بز نه‌یز
شوق محیرنده بویومش لانظیر در دا نه‌یز
بزلری طعن ایتمه ای واعظ بو قیل و قال ایله
فهم قیل احوالز ظن ایتمه بز افسانه‌یز

واتا:

نهو که‌سانه‌ی نه‌زانن وا ده‌زانن ئیمه دیوانه‌ین
ئیمه جوانیی یارمان دیتووه ده‌ست‌یین مه‌ستانه‌ین
ناشکه‌رازان چۆن بزانتیت حالی نه‌تینزان چییه
له‌مه‌یدانی عه‌شقدان گیانیان داوه چۆن مه‌ردانه‌ین
داواکه‌ری نه‌تینی خوداین که‌س نازانتیت ئیمه چین
له‌حه‌یرانی شه‌وقیدا گه‌وره بوو دانه دورتکی بټن هاوتاین
تیرمان تی مه‌گره نه‌ی واعیز به‌م قیل و قاله‌وه
له‌حالمان بگه‌ وا مه‌زانه نه‌فسانه‌ین.

له‌م بنه‌ماله‌دا، شیخ قادری کوړی شیخ عبدالوهره‌حمایش (۱۲۵۰-۱۳۱۵) ی کۆچی
شاعیرتکی به‌رز و له‌زویانی عه‌ره‌بی و تورکی و فارسیدا شاره‌زا بووه و پیاوړتکی دیندار
و قانع، له‌شیعرتکی تورکیدا هه‌ستی خۆی ده‌رده‌خات و ده‌لټیت:

نه‌کسب مال ایچون سعی و نه‌جاهه رغبت‌م واردر
قناعت چوق یشاسون، سایه‌سندن راحت‌م واردر

یوق ایسه گنج و مال، حکمران ملک عرفانم
 سواد اعظم فقرایله گنج وحدتم وارد
 شکسته کاسه می خوان شهه ویرم که کاسمه
 طعام امن و آسایش گبی بر نعمتم وارد

واتا:

نه بۆ کۆکردنی سامان عهدالم و نه بۆ جاه ناره زوم ههیه
 هر بری قه ناعت له سایهیدا حسانه و هم ههیه
 هر چه نیک گه نجینه و سامان نییه، حوکرانی مۆلکی خواناسیم
 له گه ل جه ماوه ری هه ژاراندا گه نجینه یه کیتیم ههیه
 که یله شکاوه کم به خوانی شا نادم که له کاسه مدا
 نیعمه تی خۆراکی وه کو ناسوده یی و ناسایم ههیه.

شیخ رهزا سنی کور و سنی کچی هه بوو. کوره کانی: محهمه د و محهمه د نه مین و
 عه بدوللا و که چه کانی شی پاضیه و مهرضیه و رابیعه. شیخ محهمه د له دهوری داگیردنی
 کوردستان له لایه نینگلیزه کانه وه، ده کرتته قائمقامی قهزای رانیه و له پاشا قائمقامی
 کفری. محهمه د نه مین به هه زه کاری مرد و شیخ عه بدوللا، له پاش کۆچی باوکی، شیخ
 عه لیلی مامی کچی خۆی ده داتی و ده یکاته مته وه للی ته کیه ی تاله بانی له به غدا.
 پاضیه؛ خیزانی شیخ حه بیبی شیخ عه لی تاله بانی بوو، مهرضیه خیزانی شیخ غالیبی
 شیخ حه میدی تاله بانی و رابیعه ییش خیزانی شاعیری تورکی ناسراو محهمه د راسیخ
 کوری قادر نه فهندی کوری نه حمه د نه فهندی یا لاو بوو.

شیخ محهمه دی کوری شیخ رهزا، مروفتیکی رۆشنبیر و شاعیر بوو. که قائمقامی رانیه
 ده بیت، شیخ محموودی حوکرانی کوردستان فرمان ددها و سوپا ده نیریت رانیه داگیر
 ده که ن و مالی شیخ محهمه د تالان ده که ن. شیخ محهمه د له گله ییدا نه م شیعه نه نیریت بۆ
 شیخ محموود.

له پاش داوین و ده ست ماچ کردن و عه رضی دوعا خوانی
 وه رین ده ست پی ده کا به چکه ی گه مالی پیری گه یلانی
 ده لی بۆچی منت ده رکرد؟ نه گه ر پاست نه که م به خوا
 هه موو چه لتوو که که ت ده خوا به رازی قوطبی ره بیانی

به کانه و پهلخ و مالوسی قهوی قولیان گهلئ زۆره
 بهری ملیان له کوئی ده گری پشیلهی کانی ناسکانی؟
 له رۆژی وا پیاوئ چاتره بۆتۆ له پینج صد کس
 ههزاری لیهرهیی ناکا ده پاره و پوول و تارانئ
 هه موویان دوژمن، نهک دۆستی تۆن نهو گیپه خۆرانه
 که نیمرو تۆ وهلی نیعمهت و ئاغای هه موویانی
 هه موو شیر و پلنگن وهقتی نان خورادن له نه ترافت
 سمیل بابهرو کفن در کهلله خه، په رچه مه ریوانی
 دوعات با بۆ بکه نه ما به ته دبیریان نه کهی زینههار
 مه لا و ده رویش و صوفی و شیخه کانی لوقمه باطمیانی
 نه مانه گشت قسه، با بیه مه سهر مه طلبه و هکو عورفی
 له سهر نه مه طلبه لادهم بچم بۆ مه طلبه عی ثانی
 له پاش تالان و عهزل و لانه وازی و خانه ویرانی
 حه والهی خۆت ده کهم قوریان، چلۆن بیه بۆ سوله یانی؟!

لێره دا دێته سهر مه طلبه عی فارسی و ده لیت:

الا ای خستهیی پیکان مژگانته دل اخوان
 الا ای گستهیی همراز دوریت پیر کنهانی
 تو یا یاران همان کردی که باید کرد بادشمن
 تو یا دشمن چونان کردی که اورا رنجه نتوانی
 بهر سوه بود دلخواهی تو را چشمش برون کردی
 زهر کو دشمنی یابی ورا بر چشم بنشانی
 اگر بر جستجوی تست اینها وای بر دلها
 و گری آره زوی تست این نبود حکمرانی

دووباره ده گه پتهوه سهر کوردی و ده لیت:

له بهر چاوت وهکو یهک وایه بی فهرقن له خزمهتتا

شههین و حاجی له قلهق، شیر و پتوی، مورشید و جانی
 له کویت دۆزینهوه نهم کویر و قۆزانهی له خوا یاخی؟*
 چلۆنت کهوته خاطر مشکه کویر و ورچی کویتستانی؟
 کهر و گا خهرجی بار و جووته، هیستر مالی کاروانه
 نه مانه نابنه کویتخا و رهئیس و مییری دیوانی
 بهیار کیلان و گای لهی، پیر و کچ خواستن، ژن و ته دبیر
 سهگ و جۆ، نهسپ و نیسقان، بۆق و سهردار، جرج و ناوکانی
 عهبا و کهر، فیس و پتوی، ورچ و شه بقه، میزه و مهیمون
 حیا و کویر، شهرم و دۆم، قهحیه و وهفا، ناموس و سۆزانی؟

له پێ دووباره لادهم با بچم بۆ مه طلبه عی ثالث
 بلتیم هه ی پاسهوانی میللهت و یتگی موسلمانانی
 وجودت فهخره بۆ من، چونکه لای من فهخری کوردانی
 نهوهی کاک نهحمه دی، نوظفه ی حوسینی، شیر یهزدانی
 جهنابی تۆ له حق من، زۆر له خۆم موشفیقتری نهما
 له بهختی نهحسی من فکرت خراپه، زۆر بهنسیانی
 ههتیو چیت وت؟ زوبانت وهگره پێ خه لطیککی گهوهرت کرد
 له لای خۆت شاعیری هیتشتا قسه ی پیاوانه نازانی؟
 فهلهک مل شۆر نهکا نهمرۆ له بهر پیتی نهسپی شیخ مهحمود
 مهلهک مهجبوور نهکا نهمرۆ ئیطاعه ی نهمر و فهرمانی
 خراپه ی چاکهیه، زامی شیفایه، حیدهتهی حیلمه
 جنیوی فهخره، تالانی عهطایه، عهفوه عینوانی
 کههرم کار و وهفادار و وهلی خولق و عهلی کردار

* کویر: مه بهستی له بابه کر ناغای پشدهره که چاوکی کویر بووه و (قۆز) یش مه بهستی هه باس ناغای پشدهره
 که قۆز بووه.

طه بـعـت چاک و طینهت پاک و دل بی پاک و نوورانی
 نه گهر چی موفلیست کردم له ناو خهلقا حیات بر دم
 خوا تو خوش بکا، با مال و پروحم بی به قوربانی
 نه مهنده باری طه عنه ی کهوت به ملدا (خالیمی) نه مرۆ
 دهات بو خزمهتت قوریان، فه قهط زامداره سه رسانی

زنجیره ی بنه ماله ی تاله بانی له هه لبه ستیکی شیخ رهزادا:

شیخ رهزا، له شیعرێکی کوردیدا باسی زنجیره ی باوباییری خۆی دهکات و ده لیت:
 خوداوه ند چهز بکا وه قتی به نده یه کی خۆی بکا خوشنوو
 له پێگهی دووره وه بۆی دێ به پیتی خۆی قاصیدی مه قصوو
 له هیندوستانه وه شهش مانگه پێ تا خاکی کوردوستان
 خوا شیخ نه حمودی هیندی رهوان کرد بو مه لا مه حموو
 مه لا مه حمودی زهنگنه یه عنی قوطبی دائیره ی ئیرشاد
 له دهوری مه رقه دی هه ر دهنگی یا هو دیت و یا مه عبود
 له پاش نه و نه رشدی نه ولادی شیخ نه حمده له جیتی دانیش
 به عینی وهک سوله یان جی نشینی چه زه رتی داوود
 به لێ بابی وه ها نه لبهت ده بی فرزه ندی وا بیتنی
 ئیلاهی سه د هه زار په حمهت له قه بری والید و مولود
 به په حمهت چون نه وان بابیتنه سه ر باسی نه وره حمان
 فیدات بم ئه ی نه تیجه ی دووده مانی نه حمده و مه حموو
 نه تیجه م مه قصه ده تالی و موقه دده م شه رتی ته حصیله
 نه وانیه ی بۆیه ئیجاد کرد خودا تا نه م ببی مه وجود
 نه میستاش (شیخ عه لی) نه جلی که بیری صاحب ئیرشاد
 نه میش وهک باوک و باپیری له زومه ری نه ولیا مه عدوود
 (رهزا) یش له و نه سه لیه بیبه خشه یا په ب چونکه قه د نابێ

گولی بی خار و به‌حری بی بوخار و ناگری بی دوود
 شیخ رها له شیخ‌ریکی فارسیدا که باسی شیخ عبدالرهمانی باوکی ده‌کات،
 بنچینه‌ی تاله‌بانی ده‌باته سهر تیره‌ی کاکه‌سووری (گولی)، نهو تیره‌یه‌ی که خویان به
 ساداتی به‌رزنجه ده‌زائن، به‌لام بو‌نمه هیچ به‌لگه‌یه‌کی نییه.
 بو‌نمه ده‌لّیت:

مشهور جهان بغوث ثانی عبدالرحمن طالبانی
 محمودش جد و احمدش باب، هرسی ولیند قطب اقطاب
 محمود مریدی پیری لاهور هرچند به‌زنگنه است مشهور
 در اصل ونسب (گلی) است سووی از گلبن باغ کاکه سووی
 واتا:

عبدالرهمانی تاله‌بانی، به‌ناویانگ به‌غوسی دووهم
 مه‌حمود باپیری و نه‌محمد باوکیه‌تی
 هرسی وهلی و قوتبی نه‌قتابن
 مه‌حمود مریدی پیری لاهور، هر چند به‌زنگنه به‌ناویانگه
 له‌بن و بنچینه‌دا (گولی) و (سووری) به، له‌چپکه گولی تاخی (کاکه سووری) به.
 ده‌لّین، ده‌رویشان له شیخ‌علی داوا ده‌کهن که به‌قوولی له بنچینه‌ی شیخانی
 تاله‌بانی بکوژیتته‌وه به‌لکو ده‌چنه سهر نه‌وه‌ی نیمام حوسین.
 ده‌لّیت: له‌به‌رچی؟ نه‌گهر بو‌نم دونیا بیت، له‌سایه‌ی خوداوه له‌دونیا
 له‌هیچمان کم نییه و نه‌گهریش بو‌نم دونیا بیت، نه‌وه له‌زانی‌نی خودادایه.
 که‌واتا: شیخ رها کوری شیخ عبدالرهمانی کوری شیخ نه‌حمده‌ی تاله‌بان که کوری
 مه‌لا مه‌حمودی زه‌نگنه به.

شیوه‌ی ژبانی شیخ رها

ته‌کیه‌ی تاله‌بانی له‌که‌رکوک

له‌پیش دروست کردنی ته‌کیه‌ی تاله‌بانی له‌که‌رکوک؛ له‌سهر داوای خوی، ته‌رمه‌که‌ی
 مه‌لا مه‌حمودی زه‌نگنه، که باپیره گه‌وره‌ی شیخانی تاله‌بانییه، له‌جی‌گای مه‌رقه‌ی

نیستای به خاک سپیراوه. شیخ نه‌حمه‌دی کوپی، بۆ نوژن کردن، ژوورنیک و هه‌یوانیک دروست ده‌کات. ئەم ته‌کیه‌ی نیستای که‌رکووک، له‌پاش کۆچی شیخ نه‌حمه‌دی تاله‌بان، شیخ عه‌بدوله‌حمانی کوپی که بووه به پۆست نشین له سالی ۱۲۶۰ی کۆچیدا دروستی کردووه. ئەوه‌ی شایانی سه‌رنجه، بۆ که‌یاندنی ئاو بۆ ته‌کیه، به‌هیزی بازووی ده‌رویشان، یه‌ک‌یک له زنجیره‌کانی چپای زاگرووس، به نووکه قولنگ شق ده‌که‌ن و له پووباری (خاسه) وه ئاو ده‌که‌یتنه هه‌وشی ته‌کیه.

یه‌ک‌یک له شاعیران، میژووی دروست کردنی ته‌کیه‌ی لهم شیعه‌ فارسییه‌دا داناوه و ده‌لێت:

تعالی الله چه مسجد قصر گلزار جنان است این
 سروشانرا مطاف کعبهء کروییان است این
 جناب مرشد کل، قطب دوران کرده است انشا
 مفیض خلق عالم مرجع اهل جهانست این
 کمال آینش ز آن رخصت گرفت گفت تاریخش
 مصلی معبد قطب و مطاف قدسیانست این (۱۲۶۰)

سالی ۱۲۸۵ دووباره ده‌ستیکی تریشیان به ته‌کیه‌دا هیناوه‌ته‌وه. ئەم ته‌عمیره له سه‌رده‌می شیخ عه‌لیی کوپی شیخ عه‌بدوله‌حمان ده‌بیت که شیخ په‌زا به شیعرتیکی تورکی ده‌لێت:

خیالی ترک ایدوب آلکدم بو تاریخی حقیقتدن
 به‌شته سلسبیله کوثره طوبایه بنزرسک
 واتا: وازم له خه‌یال هینا و ئەم تاریخه‌م له راستی وه‌رگرت
 (له به‌هشت، سلسبیل، که‌وثره و طوبا ده‌که‌ویت)

به‌پیتی ئەمه ده‌کاته ۱۲۸۵هـ

یارمه‌تیی ده‌رویشان و دانیشتوانی شاری که‌رکووک؛ ئەم نه‌رکه قورسه‌ی بۆ شیخ عه‌بدوله‌حمان ئاسان کردووه و شیخ خۆی لهم بابه‌ته‌وه له شیعرتیکی فارسیدا ده‌لێت:

گه‌ر بیایی به ته‌ماشاکه ویرانه‌ء ما
 بینی از نیست معمر شده کاشانه‌ء ما

همه عالم کلمات انده بور معنیء هو
درس این است درین مکتب شاهانهء ما

واتا:

نه‌گهر بیتی بۆ ته‌ماشای ویرانه‌مان
ده‌بینی له نه‌بوون ئاوه‌دان کراوه کاشانه‌مان
هموو دونیا وشه‌ی نه‌وه‌یه که مانای ناوی خودایه
ئهو ده‌رس‌یه له قوتابخانه‌ی شاهانه‌مان

ژیانی شیخ رهزای تاله‌بانی

شیخ رهزا له سالی ۱۲۵۳ی کۆچیدا له دتی (قرخ)ی نزیککی شارۆچکه‌ی چه‌مچه‌مال هاتووه‌ته دونیاوه. باوکی شیخ عه‌بدول‌په‌حمان و دایکی صافییه خاتونیه. له سه‌ره‌تاوه خۆتندن له لای شیخ عه‌بدول‌په‌حمانی باوکی و له‌پاشان له‌لای مه‌لا محمه‌دی بلاغ و مه‌لای دانا حاجی مه‌لا سه‌عید زانیاری نه‌حو و سه‌رف و مه‌نطیق و به‌دیع و به‌یان و فیقه‌ی خۆتندوو. له‌پاشان بۆ ته‌واو کردنی ئهم زانیارییه‌نه، ده‌چیتته شاری کۆیه و له خزمه‌تی مه‌لای دانا مه‌لا نه‌سه‌عه‌دی جه‌لیزاده پایان به خۆتندن دیتیت.

شیخ رهزا جگه له زمانی کوردی، شاره‌زاییه‌کی زۆری له زمانی تورکی و فارسی و عه‌ره‌بیدا په‌یدا کردوو به‌م چوار زمانه شیعه‌ری زۆر نایابی وتوو. مامۆستای به‌رێز مه‌حممود شوکری ئالوسی ده‌لێت: "شیعه‌ره‌کانی شیخ رهزا زۆره‌یه‌یان به‌ زوبانی غیر عه‌ره‌بیی، هه‌ندیککی به‌ تورکی و هه‌ندیککی به‌ فارسی و به‌ کوردین. ئهو به‌ گۆیه‌ری ره‌واجی ئهو زوبانه‌ی له‌و شاره‌دا شیعه‌ ده‌لێت. شیعه‌ عه‌بییه‌کانیشی بی‌گه‌ردن و هیچ له‌نگ نین، به‌لکو به‌ هم‌مو ئهو زوبانه‌ شاعیره. ئهمه‌ خاوه‌نی نه‌ده‌ب و فه‌صاحت و به‌یان ده‌یسه‌ملێن." (کتیبه ده‌سنووسه‌که‌ی ئالوسی... کتیبخانه‌ی مۆزه‌ی به‌غدا).

شیخ عه‌بدول‌په‌حمان هه‌ر له‌سه‌ره‌تاوه؛ شیخ عه‌لیی کۆری به‌ بیر و زانستی رێبازی ئیسلامی و خواپه‌رستی، بۆ پۆست نشینی داها‌تووی ته‌کیه‌ی تاله‌بانی په‌روه‌رده‌ نه‌کات، شیخ ره‌زایش، له‌کاتی ژبانی باوکیدا؛ ئه‌وه‌نده به‌ ته‌نگی مایه‌ی گۆزه‌رانه‌وه نه‌بووه و به‌و گۆزه‌رانه‌ ده‌روێشانه‌ی که باوکی بۆی ناماده نه‌کرد قاییل و مل که‌ج بوو. به‌لام هه‌ر له‌ ماوه‌ی ژبانی باوکیدا. ده‌یووست له‌و سنووره ته‌سه‌که‌ی ژبانی ته‌کیه و ده‌روێشی بێته‌ ده‌ر

و بچیتە جیهانیکی فراوانترهوه. هەر وا، یەكەم چوونی بۆ پایتەختی دەولەتی عوسمانی، ئەستەمۆل. لە زەمانی شیخ عەبدولەحمانی باوکیدا بوو و لە گەڕانەیدا خەبەری مردنی دەزانیت. ئەوێ جیتی سەرنجە، بەرھەمەکانی ئەم سەردەمە شیخ رەزا، زۆریە لە چوارچێوەی، بیری خواپەرستی و دەرویشیدا بوو. چونکە بارودۆخی ئەو سەردەمە تەکیە و دەستەلاتی شیخیکی خواپەرستی وەک باوکی رێگای ئەو جۆرە و شانەیی ئەو ئەدا کە لە پاش مردنی باوکی بەسەر زمانیدا دەهات. وەک زانراوە، سەرەتای ھونەری شیعی شیخ رەزا، بە زمانی فارسی لەسەر شیخ عەبدولقادی گەیلانی بوو.

لە پاش کۆچی دوایی باوکی، شیخ عەلیی برا گەورەیی بوو تە پۆست نشینی تەکیە و لەبەر ئەوەی مەلایەکی دانا و شیخیکی خواپەرست بوو بە راستی ئەو جیگایەیی پرکردوو تەو و تەکیە؛ ئەک تەنھا کۆری دەرویشان، بەلک و زیارەتگای مەلا و داناکانیش بوو.

ئێتر ئەو نازەیی کە شیخ رەزا بەسەر باوکیدا دەیکرد نامینیت و شیوەی ژیانیش دەگۆریت و شیخ رەزایش خۆی لە چەمەری دەرویشی رزگار دەکات و دەکەوتە ناو گێژەنکەیی ژیانیکی فراوانترهوه. ھەرچەنیک شیخ عەلی لە شیخ عەبدولەحمانی باوکی دەسڕۆشتووتر بوو و نازووقەیی مالا و خەرجیی براکانی لە مل گرتوو، بەلام ئەمە تەنھا ژیانیکی دەرویشانە مسۆگەر دەکات و ھیچی تر. ئەمەیش لەگەڵ دەرویش رەوشتیکی وەک شیخ قادری برای پیتی قایل بیت، ھەموو داواکانی شیخ رەزای بۆ جێبەجێ ناکریت و شیخ رەزایش نەدەگەڕایەو دەوخی دەرویشیی جارێ، لە شیخ عەلی دەتۆریت و دەچیتە لای شیخ غەفووری مامی لە کۆتیی، بۆ ئەوەی ھەندێ پارەیی لێ وەرگرت و بچیتە ئەستەمۆل.

شیخ غەفوور نایەوێت رەزای برازای لە ولاتیکی غەریبی وەک ئەستەمۆل سەرگەردان بیت و گەشتی دەدات کە کچی خۆی لێ مەرە بکات و لە تەکیەیی کۆتیی جیگایەکی رێزداریی بدات. بەلام شیخ رەزا نەیدەوێست دووبارە بگەڕیتەو ژیانە تەکیە و دەرویشی، لە مامی دەکەوتە گلەیی و لە پاشان ھێرش بردنە سەری و کە باسی ئەو رووداو ئەکات ئەلێت:

ئەو پۆژە کە تۆرام و لە کەرکووک سەفەرم کرد
مانەندی عەقارب لە ئەقارب حەزەرم کرد

گهردوون سینگى گردهم و هینامیه کۆتى
 میوانى لهکن مامه غهفوورى لهجهرم کرد
 خواستم که برۆم بۆ سهفهري رۆم به سیاحت
 نهیهتشت و دوو سهده نههلی عهمامه ی له سهرم کرد
 دانیشتی، نهچتی، من کچی خۆم ماره دهکهم لیتی
 نهو طالبی دونیایه نهوا موعسته بهرم کرد

نهم ژيانهیشی بهدل نابیت و سهفهري نهسته مولیشی سهر ناگریت، لهوه پهشیمان
 نهبیتهوه که لهگهل شیخ عهلیی کاکی تیکی داوه و نهلایت:

صده دهفعه وتم وهختی که دیم نهخوهتی قهلبی
 یارهب که لهگهل شیخ عهلی بۆچی شهردم کرد
 ههر دهجمهوه لای گهرچی بلتی هاتهوه دیسان
 نهو خۆتیری بیکاره که من لیسه دهرم کرد

بهلام واز له سهفهري نهسته مول نایینیت، چونکه لهکاتی ژيانی باوکیدا سهفهرتیکی
 نهوتی کردبوو و له گهرانهوه دا خه بهري مردنی باوکی بیست. دووباره بههر جۆرتیک بیت
 دهرواتوه نهسته مول. لهوی لهگهل گهلیک له نهدیب و رۆشنبیران و پیاوه سیاسیهکانی
 کورد و تورک ناسیاوی پهیدا نهکات و له کاروباری سیاسیی دونیا و دهولهتی عوسمانی
 شارهزا دهبیت، وهکو لهم شیعره فارسییه باسی رووداوهکانی نهو سهردهمه ی نهو رووپا
 دهکات:

به بزم عشق مگر جز حدیث مهروو فا
 مرا بکار نیاید قران (ناپلیون)
 مرا از ان چه که فیروز گشت (بسمارک)
 مرا ازان چه که پامال گشت (ماکماهون)

واتا:

له بهزمی دلداریدا له راز و نیازی (میهر و وهفا) بهولاره هیچ بهدهردی من نایهت
 قرانی (ناپیلۆن) هیچ به کهلکی من نایهت
 من لهوهم چی که (بسمارک) سهرکهوت:

من لهوهم چی که (ماکهاون) له ژیر پتدا سوايهوه!!.

له نهسته مول، ميللته له سولتان عه بدولحه ميده كه وتبوهوه ته قهوه و داواي مافي ديوكراسي و داناني ياساي بنه رته تي (قانوني اساسي) ده كرد. شيخ په زايش له دژي سولتان لايه ننگيري ميلله تي ده كرد، به لام له نيته حاديه كانيش به داخ بوو. به سولتان ده ليت:

دوشمنه قارشي كدي، ميلله ته قارشي اعلان
لعنة الله على حضرة هذا السلطان

واتا:

بهرامهر دوژمن پشيله و بهرامهر ميلله شيره
له غنه تي خودا له حه زه رته نم سولتانه بيت

له پاش نهوهي سولتان به ناچاري مل كه چ ده بيت و قانوني نه ساسي داده نيته، خه لقي وا ده زانن ته نها نم ياسايه چاره سهري هه موو گيروگرفتي ولات ده كات. به لام نم هه له (نيته حادي) يه كان ده يقوزنه وه و له په گه ز په رستيدا له جاران خراپتر ده بيت و نه وان ولات ده به نه رتوه. شيخ په زا ناره زايي ده رنه به رته و ده ليت:

ملكك اصلاحنه بر ميتي ايتمش مامور
آفرين قوهء ادراكنه باب عالي

واتا:

بو چاره سه رگردني ولات مردويه كي كرده وه ته مه نمور
نافه رين بو هيزي هه ست نه (بابي عالي)

له پاش داناني ياساي بنه رته تي (قانون اساسي) بارودوخې ولات خرابتر بوو نيته حاديه كان نه وه له هه يان بو خويان قوزته وه و ژياني ميلله تاني تر خرابتر بوو. شيخ په زا ده ليت:

بيچاره عدالت كه يي قمشدي بناسي
بردن ايچنه سيچدي بو قانون اساسي
واتا: بيچاره عه دالته كه بناغي پروخابوو
به جاريك نم قانون نه ساسيه گوي تي كرد

ژیانی کۆمه‌لایه‌تی ته‌کیه و گه‌په‌کی به‌رته‌کیه؛ په‌روه‌ده‌یه‌کی تایبه‌تی شیخ په‌زای کردبوو. له‌سه‌رووی ته‌کیه‌وه، له‌دیواخانی شیخ‌عه‌لیی کاکي، مه‌لا و دانا‌کانی کوردستان و پیاوه‌ناسراوه‌کانی نایینی کۆریان ده‌به‌ست و باسی زانستی ئیسلامی ده‌کرا و له‌لایه‌کی تریشه‌وه کۆری ده‌رویشان ده‌به‌سترا و له‌سه‌ر ده‌نگی ته‌پل و ده‌ف گۆزانیی خواپه‌رستی و خۆشه‌ویستی پیرانی ته‌ریقه‌ت ده‌وترا. له‌سووچیکي تریشه‌وه شیخ‌قادی برای، له‌به‌ر ده‌ست کورتی خۆی خزانبوه‌ ژووریکي تاریکه‌وه، به‌لام به‌ و بیره‌ پۆشنه‌ی هه‌موو تاریکیی ژيانی دامالی بوو و ته‌نها گله‌یی حالی خۆی و سکا‌لای دلی له‌گه‌ل خوایدا به‌نه‌یتی ده‌کرد که له‌شیریکي تورکیدا ده‌لتیت:

بنای عیشمی قه‌ریله‌ ویران ایلین معمار
 آمیدم وار که دستی لطفیله‌ معمور ایدر برگون
 واتا: نه‌و وه‌ستایه‌ی که له‌کاتی تو‌په‌ییدا خانه‌ی ژيانی و‌تران کردوه
 هیوادارم که پۆژیک به‌ده‌ستی به‌خشنده‌ی ئاوه‌دانی بکاته‌وه

شیخ‌قادر، عیزه‌تی نه‌فسی زۆر گه‌وره‌ بوو، هه‌رچه‌نیک شیخ‌عه‌لی درتغیی هیچی لی نه‌ده‌کرد، به‌لام له‌ژیانی ده‌رویشی به‌ولاوه‌ چی ده‌کات، شیخ‌قادر به‌وه‌ش شوکرانه‌ی خوی ده‌کرد.

نه‌کسب مال ایچون سعی و نه‌جاهه‌ رغبتم واردر
 قناعت چوق یشاسون سایه‌سنده‌ راحه‌تم واردر
 واتا:

نه‌ بۆ سامان کۆکردنه‌ تیده‌کۆشم و نه‌ بۆ جاه‌ مه‌یلم هه‌یه
 هه‌ر بۆی قه‌ناعت له‌ سایه‌یدا ناسوده‌ییم هه‌یه.

شیخ‌په‌زا وه‌کوو شیخ‌قادر نه‌بوو. به‌شداری له‌سامانی برا و مامه‌کانی به‌مافیکی په‌وای خۆی و که‌م و کورتی له‌چاوی نه‌وانی ده‌زانی وه‌کوو ده‌لتیت:

بیگانه‌هه‌موو صاحبی جاه‌ و جه‌به‌رووتن
 بیچاره‌برای شیخ‌عه‌لی موفلیس و پروتن

شیخ‌عه‌لی دتی "قرخ" و "تاله‌بان" که له‌شیخ‌عه‌بدولره‌حمانی باوکیانه‌وه‌ بۆیان مابوه‌وه، بۆ شیخ‌په‌زای ته‌رخان کردبوو. هه‌ر له‌پایزیشه‌وه هه‌موو نازووقه‌ی وشکه‌ی

زستانی بۆ برا و برازاکانی دهنارد و نان و چیشتی ئیوارانیان له مهنجهلی خۆیهوه بۆیان دهچوو. بهلام ژیان بریتی نهبوو لهمه و شیخ رهزایش بهمه قایل نهدهبوو و شیوهی ژیانیش له چوارچێوهی قهناعهتی دهرویشی چوووهوه دهڕی.

دیواخانێ شیخ رهزا بریتی بوو لهژوور و ههیوانیک له نزیکێ دوهم ده‌رگای ته‌کیه که ده‌ینواریه مالی خۆی له گه‌رکه‌کی به‌رته‌کیه. هه‌موو دیواره‌کانی به‌ نووکه قه‌له‌م به‌ شیعی شیخ ره‌ش کرا بوو، یا شیخ خۆی و یا که‌سانیه‌تر، بۆ نه‌وه‌ی له‌ بیریان نه‌چیت، لی‌ته‌دا تو‌ماریان ده‌کرد. به‌لام به‌داخه‌وه، نه‌ شیخ ره‌زا خۆی و نه‌یش که‌سی‌تر بیرێ له‌وه نه‌نه‌کرده‌وه نه‌و شیعرانه‌ کو‌کاته‌وه و تو‌ماری بکات و زۆری فه‌وتا، شیخ ره‌زا ده‌یوت: "دیوانی من له‌ سینه‌ی سه‌دان که‌سه‌دا تو‌مار کراوه" به‌لام نه‌و سه‌دانه‌ زۆریه‌یان له‌ژێر خاکدان.

گه‌لیک له‌ پیاوانی هاوده‌می، له‌ گه‌رکه‌کی به‌رته‌کیه و ناوشار له‌م دیوه‌خانه‌دا له‌ شیخ ره‌زا گرد ده‌بوونه‌وه و زۆریه‌ی کاتیان به‌ شه‌ره‌ شیعر و نو‌کته‌بازی پاده‌یوارد.

دانیه‌ستوانی گه‌رکه‌کی به‌رته‌کیه، له‌ره‌سه‌ندا هه‌موو کوردن، به‌لام هه‌ر یه‌که له‌ هه‌ریمیکێ کوردستانه‌وه هاتوون. وه‌کو: قاله‌ ته‌نیایی، نه‌مین سوورداشی نه‌مینه‌ رووتی زه‌نگنه، محمه‌د نه‌فه‌ندی خه‌لیفه، سلیمان چاووش، ساله‌ی چه‌رمه‌ره‌ق، نه‌حمه‌د مه‌لا ژن، توفیقی بیلال، سه‌ید نه‌مین هه‌پلوس، سه‌عه‌ به‌شیر، سه‌عه‌ی حه‌مه‌ و پێز، فه‌قیی نه‌ولا چاووش، حه‌مه‌ی وه‌ستا فه‌تاح، بله‌ منگن، نه‌حه‌ی سو‌فی عه‌زه‌م ده‌م بۆر، وه‌ستا عه‌بدوللای که‌وش دوور، خه‌لیفه نه‌حمه‌د... هتد.

نه‌م هه‌مه‌ چه‌زه‌یه، وه‌کو یه‌ک فامیلیا و یه‌ک ئێل له‌ ده‌وری شیخانی تاله‌بانی کو‌بووبوونه‌وه و ژیا‌نیان ده‌برده‌ سه‌ر.

کو‌په‌کانی شیخ عه‌لی، هه‌ریه‌که له‌ حه‌وشی ته‌کیه دیواخانیکێ تایبه‌تی بۆ خۆی دانابوو. شیخ مه‌حمه‌د عه‌لی؛ میوانداری عه‌شایر و نان و خوانی له‌ مل گرتبوو، خه‌لقیکێ زۆری لێ کو‌ده‌بووه‌وه و ئیوارانیش، بۆ نه‌وه‌ی لاوانی به‌رته‌کیه له‌ناو شاردای تووشی گیتچه‌ل و فتری په‌وشتی خراب نه‌بن، شه‌وان به‌یاری (سینی و زه‌رف) و گالته‌ و گه‌پ رایانده‌یوارد و له‌به‌ر نه‌وه‌ی شیخ په‌زایان له‌و گالته‌ و گه‌په‌ به‌شدار نه‌ده‌کرد رقی هه‌لده‌سا و هه‌جوی ده‌کردن.

شیخ مو‌حمه‌د په‌ئووفیش ده‌سته‌یه‌کی لاوی نازا و چاپوکی له‌خۆ کو‌کردبوو ده‌سته‌لاتی به‌سه‌ر شاردای کێشابوو.

دهلټين؛ له سهردهمى عوسمانى، شيخ رهڼوف دهيه ويست بېټه سهرؤكى شارهوانى كهركووك، بهلام موته سهرېفى تورك عهونوللا (عون الله) دهيه وټت توركمانىكى هاو زمانى خؤى بكات و له نهجامى تهقه لاي نهودا توركمانه كه دهكرټه سهرهك شارهوانى. شيخ رهڼوف نهمدى پي ناخؤش دهبيت و چوار لاورى چهكدار له گهل خؤى دهبات و سهرهك شارهوانى دهردهكات و خؤى لهجى داده نيشيت. كابر دهچټه لاي موته سهرېف و بؤى دهگټرټه وه. نهوېش سهرؤك ژاندارم له گهل خؤى دهبات، تماشاشا نهكا شيخ رهڼوف له جټگاي سهرؤك دانېشتوه. ههر له دهركاوه به توركى دهپرسيت: "شيخ موحه ممد رهڼوف كى تووى كرده سهرهك شارهوانى؟". شيخ رهڼوف دهست بؤ ده مانچه كى پشتى دهبات و دهلټيت: "پاشام نه مه منى كرده سهرهك شارهوانى..." "په كى... په كى..." دهلټيت و دهگټرټه وه سهراي حكومت و بروسكه يهك ده نټرټيت بؤ واليى مووصل داوا دهكات شيخ رهڼوف بكرټه سهرؤك شارهوانى و دهلټيت: "تيمه يه كټكمان پټوسته نهو حكومت بپارټرټيت نهك حكومت نهو بپارټرټيت. شيخ رهڼوف دهكرټه سهرهك شارهوانى كهركووك و له پاش نهوېش شيخ حه بيبى براى و له پاش شيخ حه بيبى شيخ فاضلى ناموزاي سهرهك شارهوانى كهركووكيان كړدوه.

ژيانى بهرته كيهيش برټى بوو له چند مانگيكي كار و كه سابهت، نهوى له كاتى مهر برېنه وهدا "كارگه بى" دهكرد و هندنديكيشيان سالى چند كاروانىكي توتنى قاچاغيان دهيتنا بؤ جگهره فروشه كاني ناوشار و هندنديكيش له بازاري كونه فروشان «قارلر بازاري = بازاري پتويرټزن» دوكانى كونه فروشييان هه بوو، بهمانه نازووقه زستانيان ناماده دهكرد و نيتربه درټرټى سال كارټكى وايا نه بوو، لهم ديوه خانانه رايانده بوارد.

شيخ رها دورى ههرزه كاري له نيوان نهم جوړه ژيانه كؤمه لايه تيه ده رابوارد. له لايه كه وه زېكر و خواپه رستى دهر و تشان و له لايه كى ترېشه وه كؤرى مهلا و روښنيران و پياو ماقوولانى شار و سهرؤك نيتلان و هه روا مه جليسى گالته و گهپ، نيتر زېرهك نهو هيه نهم هه موو دژايه تيه و بېرى چهن چهنانه بقوژټه وه، تنها بليمه تى شيخ رها نهم هه موو بېرو رايانه هه لقوژتېوو و بوو بووه نه نسكلو پيداي بېرو راي ته صووف و دهر و تشى خواپه رستى و روښنيرى و نه دهب و شيعر و گالته و گهپ، لهم لاوه؛ له سنه و سابلان و كرمانشاه و له ولاوه تاكو نهسته موول و له باشوورېشه وه تاكو به غدا، زېرهكى و بليمه تى، وهكو "هؤشوچن" گول گول دهچنويه وه و "سوواله" يه كى هه مه په نكي لى دههونيه وه. هه موو كه سيك نهم ژيانه دهديت، بهلام وهكوو كورده وارى دهلټيت: "هه موو

چه کمه زهردیک همزه ناغا نییه."

شیخ عهبدولرهمان، هر له سه ره تای پۆست نشینیوه، براکانی بۆ رینگا پیتشاندان به ریبازی تاله بانیی قادری، به هریمه کانی کوردستاندا بلاوکردبووه. شیخ غه فوور بۆ کۆیی و شیخ عهزیز بۆ ناوچهی (گل) و شیخ موحه مه د صالح و شیخ عهبدولکه ریم بۆ بادهوا و سالهیی و شیخ موحه مه د عارف بۆ ناوچهی سیروان و شیخ موحدیدین بۆ سه رتاب و جاحیلر... هتد. نه مانه تاله بانیان له فامیلیا به کی بچوکی ناین په رسته وه کرده ئیتلیکی گه وری دهسته لاتدار. ئهم ئیله که وته شهر و شۆر و په لاماردانی ئیتلانی تری و هریمه کی زۆریان داگیرکرد. شیخ ره زایش ده بوایی، به هه ق و ناهه ق پارێزگاری له ئیتلیی خۆی و دژی ئیتلانی تری بوه ستیت و ژیان و گوزه رانیشی که و تیبوه سه ر نه وه. وه کوو ده لیت:

جائیزه مه طلویه ئهم مه دحه م به خۆرای نییه
هورقمانیش بێ (په زام) گهر هیچ نه نیرن یاسه تتار

ئیتتر نه شیخ عه لیلی کاکی به م هموو دانایی و دل گه وری و نه یش خزمانی و دۆستانی و هه تا سولتانی عوسمانی، سولتانیککی به زه بر و زۆری وه کو عهبدولحه میدیش له زمانی رزگار نه ده بوون که به سولتان ده لیت:

کاشی یک روزم بما بین همایون ره دهند
تا (حمید خان) را بگویم: ای (حمیر المؤمنین)
بعثت تو برخلاف بعثت پیغمبر است
(انت ما ارسلت الا زحمة للعالمین)

واتا:

خۆزگه تاقه رۆژیکم رێ ده ده ن به مابین همایونی
تا به حمید خان بلیتم ئه ی گوێ درێژی موسلمانان
ناردنی تو به پێچه وانه ی ناردنی پێغه مبه ره
تو بۆ نازاری خهلق نه بێ بۆ هیچی تر نه نیرراوی

چونکه سولتان خۆی به "امیر المؤمنین" ناو ده برد و وای جار دابوو که خه لافه تی ئیسلامی بۆ ئه و ماوه ته وه و له جیتی پێغه مبه ر دانیشه وه.

له م هه جوهری سولتان شیخ ره زا راده کیشرتت بۆ بهرپرسیاری و له گه رانه وه یدا پرسپاری

نه نجامی لى ده كهن. ده لټيت "لټ" ټيكيان پټوه نام، "رهزا" بووم، بووم به رهزالت".
 له م سغه رانه ي نه سته موټ و به غدا، شتيخ رهزا پټوه ندى و دو ستايه تى له گه ل گه ليك له
 نه ديب و شاعير و روشن بيرانى كورد و تورك و عه رب پيدا نه كات، له وانه شاعيرى
 توركى به ناو بانگ ناميق كه مال. كه ده چټه لاي نايناسيت و به فيزيكه وه ده ست دريژ
 ده كات و ده لټيت: "بن كه مال = من كه مال" شتيخ رهزايش: "بنده فحولى اهلى كه مال".
 ناميق كه مال ده يناسيت و گورج" شتيخ رهزا سكز... بيوركز... بيوركز" پټش وازى لى
 ده كات. ژيانى شتيخ رهزا له گه ل نه وه شدا چاكترين و فراوانترين به ره مې نه ده بى هه بو،
 وه كو گهرده لولولى گهرميان تووشى هه رچى ده بو له گه ل خويده ده پټ چايه وه. له لايه كه وه

من سنيم نام رهزا - كلب امام مـرتضى
 درويش عبدالقادر - راهم به مولا ميروود

واتا:

من سونيم ناوم رهزايه - سه گى نيمامى مورته زام
 ده روئش عه بدولقادر - ريگام به ره و خوا نه چي

له لايه كى تربيه وه:

نه قيبك نقب نه گيرمش هه زران كير افغانى
 گوتى وارسه ديانسون نسل پاك غوث گيلانى

واتا:

هه زاران كيرى نه فغانى چوه ته كونى نه قيبه وه
 گه ر قنگى هه به به ريگريت نه وه پاكي غوئى (غهوسى) گه يلانى

و له گه ل نه وه موو پټوه ندييه كى فاميلياى تاله بانى له گه ل فاميلياى كاك نه حمه دى
 شيخدا هه بيوو شتيخ رهزا به هه موو ريژيكه وه:

مه ربووطه حه ياتم به سوله يمانى و خاكي
 خوژگه م به سه گى قاپيه كى نه حمه دى كاكي

كه چى له پاش كوشتنى سه مه دى تاله بانى و له تو له يدا كوشتنى شتيخ حوسيتنى
 قهره چتوار و له شكر نارايى به رزنجه و تاله بانى، شتيخ رهزا له سه رچوك بويان ده چيسته
 سه نگره وه و هه جوى وايان ده كات كه موو له جيتى سه وز نه بيت.

وه نه یی هونه ری شیخ رهزا ته نهها له مه دح و هه جودا بیت، له سیاسه تی ولاتدا شارهزا و لایه نگیری میران و میرنشینانی کوردوستان و نهقدی پژی می سه لته نه تی عوسمانی و هیرش بردنه سهر حکومت و دهیدیت زۆر هه بوون له سایه ی سولتانه وه سامان و جاهیان پهیدا ده کرد، به لام زۆریه یان که لله بۆشن، دهیوت:

عالمه عام اولدیغندن التفات پادشاه

خر دهخی بر آد قزانندی سایه شاهانه دن

واتا:

له بهر نه وه ی نیلتیقاتی پادشاه هه موو سووچی کی گرتوه ته وه، که ریش، له سایه ی شاهانه یه وه ناویتی دهسکه وتوه.

نه وه ی جیتی سه رنجه، شیخ رهزا له هه جودا، خو و ره وشتیک نانیتته یه کی که وه که نه وه ی تیدا بیت. به پیاوی ناپه سه ند نالتیت ناپه سندن، نه گهر وایتت سه رنجی خه لقی راناکیشیت و هه جو کراوه که یش پیتی تووره نایتت.

پژژیک شیخ عه لی کی لیتی تووره ده بیت و ده لیت: "رهزا، نه مه چیه که س ما هه جوی نه که یت و لیحمانی نه تو رینی؟" ده لیت: "به لیتی... نه وانه ی هه جو هه لئاگرن، خوا و پیغه مبه ر و نیمامی عه لی و شیخی گه یلانی، هه جوی نه مانه م نه کردوه". له بهر نه وه دلنیام نه و نیل و که سه به ریزانه ی که ناویان به خراپه له شیعه رکانی شیخ رهزا دا دیت، هیچ دلگیر نابن و ته نهها له سووچی هونه رمه ندیه وه ته ماشای شیخ ده که ن. خوالیخوش بوو فه تاح ناغای کاکه یی زۆر جار کۆی له شیعه رکانی شیخ رهزا که به سه ر نیلی کاکه ییدا هه لیداوه ده گرد و قاقا پیده که نی. هیچ گومانی نییه، نه وه ی نه و که سانه ی که شیخ رهزا هه جویانی کردوه، له پیتش نه وانیتتر دیوانه که ی ده قۆزنه وه.

پله ی سییه می ژبانی نه ده بی شیخ رهزا له به غدا بوو. شیخ عه لی به هه موو توانایه که وه ته قه لای نه وه ی ددها دلی خهلق راکیشیتته لای خۆی، که چی شیخ رهزا به و هه جوا نه خه لقی ده تو ران. پژژیک حاجی عه لی قه ردار دیتته لای شیخ عه لی و ده لیت: "من پیاویتی حاجی و دیندار و مه خلیصی ته کیه ی تاله بانیم، که چی شیخ رهزا له شیعه ریکدا منی هانیوه ته ریزی میناس گاوور، نه مه چۆن خوا قه بوول نه کا!" شیخ عه لی زۆری پین ناخوش ده بیت و ده نیریتته دووی شیخ رهزا و هه ر له ده رگا که وه: "رهزا... نیمه ته قه لا نه ده ین دلی

دوو مسولمان راکتیشین کهچی تۆ به دوو قسهی هیچو یوچ لیتمانی ده تۆرتنیت... چۆن مسولماننیکى حاجیی وهکو حاجی عهلی ده به یته پیزی میناس گاورور؟" شیخ رهزا ده لیت: "نازانم من له دهس کتی سه ری خۆم هه لگرم... به یانی زوو میناسیش ده رگای لیم گرتوه و ده لیت: من هه رچه نیک گاورم به لام پیاوئیکى به وجدانم، خوا چۆن هه لسه گرت من ده به یته پیزی حاجی عهلی".

نیتر شیخ عهلی بیرى له وه ده کرده وه که شیخ رهزا له م گێره نگیه ده ریئت و بیگه ریئت وه سه ر دۆخی ده وری ده روئیشی شیخ عه د و له رحمانی باوکیان، له به رنه وه ته کیه ی تاله بانیی به غدا ی پێ سپارد و کردیه شیخی نه وئ و له سالی (١٣١٨ هـ) وه کو "طیب رغماً عنه" هاته به غدا و له ته کیه ی تاله بانى له گه ره کی مه یدان جێشین بوو.

له به غدا ناشنایی له گه ل گه لیک له پیاوه ناسرا وه کان و نه دیب و شاعیری کو رد و عه ره ب په یدا کرد. له وانه هه مدی به گی بابان و سه لیم به گی بابان و مفتی زه هاوی و شاعیری ناسرا و جه میل صدقی زه هاوی و سه ید مه حمودی گه یلانی و نیبراهیم پاچه چی و عیسا نه فندی جه میل زاده... هتد.

ده گێرنه وه، شیخ رهزا رۆژیک له به غدا له گه ل سه ید مه حمودی نه قیبی گه یلانی یاری شه طره نج ده کن. به ده ستیکى شه طره نج و به و ده ستیشه وه ته سبیح، ویرد و دۆعا ده خوئینیت. له ناکاو هاوار ده کات و ده لیت: "قتله ورب الکعبه" سه ید مه حمود و ده زانیت شای شه طره نجی کوشت و ده لیت: "وین... وین قتله؟" .. ده لیت: "ئه مه نا.. مفتی زهاوی" و هه جه وه کی مفتیی بۆ ده لیت و به عه ره بی تیی ده گه یینیت. سه ید مه حمود ده لیت: ئه مه چۆن بلیمه تیکه، به ده ستیک شه طره نج و به ده ستیک ته سبیح، به لیو وورد و دۆعا و به بیر شیعر ریک ده خات!!

پێوسته نه وه یش بلیتین شیخ رهزا، له حه قیقه تدا ئه و شیخ رهزایه نیسه که له شیعه رکاندا خۆی به گه لیک ره وشتی نا په سه ند ئیتته مام ده کات که به ته واهه تی له و ره وشته نه وه دوور بوو، بۆ نمونه، له ده وری عوسمانیدا که ده ولت سه ری بۆ گه لیک له داواکانی ده ولته ئیستیعماریه کانی نه وروپا شۆر کردبوو، هه تا بیگانه به پیتی یاسای عوسمانی تاوانبار نه ده کرا، به لکو به پیتی یاسایه ک که "قانونی اغیار" یان پێ ده ووت، شیخ رهزا ده یه ویت گاته به و یاسایه بکات. له ستایشی نه حمه د پاشای باباندا، توهمه تی کو ره بولغار که بۆ خۆی دروست ده کات و داوا ی پاره له نه حمه د پاشا ده کات که

به پیتی (قانونی اغیار) پارهی کورّه بولغاره که بدات. هیچ گومانی نییه نهمه بیتی نهمه و
فهلّه. نه به ویت بلتیت کوریک بولغاری حیزیش به پیتی یاسایه کی تایه تی مافی هه یه.
وه کو «الشعراء یقولون مالایفعلون».

گه لیک له شاعیرانی کوردستان دانیان به وه ستایی شیخ رهزا له مهیدانی شیعی
غه زله دا ناوه، یه کیتک له وانه مهلا محهمه د کهریمی قازی سه قزییه (۱۸۴۸-۱۹۱۰) له
دایک بووه، که نازناوی "که وهر"ه. نه مهیش دهقی نامه که یه که له ماموستای کورد له
فارسییه وه کراوه ته کوردی:

"بۆ خزمه تی جه نابیی زمانپاراوترینی شاعیران شیخ رهزا به سه رگهردی وجودی
به ختمه وهرت بم.

دوای پیتشکهش کردنی ناره زوومه ندیی بیتی برانه وه، له بییری دره وشاوهی نیوهی
پایه به زدا ناشکرا بیتی و نادیار نه میتیتته وه. له و پرۆژه وه نهم که مینه یه توانای نه وهی بووه
مرواری شیستهی شیعره کانت و تهی ته پ و تازهی گه وه هری بییری دهست بۆ نه براوی
نیوهی به ریتز (خواته مهنتان دریتز بکات)، له صدهف ده رهتین و له گوتیکه ی دلدای بیکاته
گواره و له لاپه ره ی دله ی خه میندا بینه مایه ی سهردانه واندن و به خشین و له کوشکی باخی
بییری کهم و کورتیا بینه حوور و غیلمانی به هشت و خزمه تگوزارانی سهردارانی تاجدار
سهرومی سال و مانگ و سهعات و پرۆژ و شهو، ناره زووی نهم چاوه فرمیتسکاو ییه،
دیتنی روخساری نهو زاته داوین پاکه یه دلخوازی نهم سته مدیده یه ی پرۆژگار، بۆ هه مهیشه
خویندنه وهی شیعی نهو پیرۆزو تازه یه، که به زمان و گیان و، دیار و نادیار، له پیتشگای
یهزدانی پهروه ردار، له سینه ی پر بلتیه سدا مایه ی هتور بوونی کلپه ی ناگری دووری و
هاوراز و هاو خه مینه.

به لتی لهم ماوه یه دا نه وهی توانای له نهستوگرتنی باسی ژانی دووری و باری ناوات و
تاسه ی نهم که مینه یه ی له باردا بوو، له پالهوانی دهوران برای میهره بان مهلا عه بدوللا
زیاتر به چاک نه زانرا، بۆیه ههلی له دهست نه دا و به ناردنی نهم کورته ناواتنامه یه، که وته
پهله و به کللی دهروازه ی خسته نه پرووی سکالا و پوخته ی نه وازه وه، قفلتی سنووقی
ناواتی میژینه ی خو ی کرده وه و بۆی سی غه زهلی له پالاوته ی بییری خو ی دارپشت و چنی.

سازم مگر سیاهی چشمان خود مداد

تا در لباس نامه ببینم جمال دوست

واتا:

مه‌گەر ره‌شینه‌ی چاری خۆم بکهم به مه‌ره‌که‌ب
تا جوانیی دۆست له به‌رگی نامه‌دا ببینم

هه‌رچه‌نده پێشکه‌شکردنی ئەم غه‌زه‌لانه و ناردنی ئەم دیارییه‌ بۆ مه‌له‌به‌ند و
هه‌رمه‌گه‌لی ده‌وله‌تی عوسمانی وه‌ک ناردنی ورده (زیره) و (شاله) بۆ (کرمانی) یان
وه‌ک لافی خه‌تخۆشییه‌ لای هونه‌رمه‌ندی (ئه‌سفه‌هانی)، به‌تایه‌تیش بۆ ولاتی که‌رکوک و
که‌ به‌بوونی ته‌شریفی موباره‌کی ئێوه (خوا ده‌وامی گه‌وره‌بیتان بدات)، وه‌ک زێری قالبی
که‌ میعباری بێهه‌ره‌وه، که‌ شایسته‌ی به‌کار هێنانی نه‌بێ، به‌لام ره‌نگه‌ له‌ کاتی ناویردنی
ئەم که‌مینه‌یه‌دا بێته‌ مایه‌ی یادگار و له‌کاتی خۆتنده‌وه‌شدا بێته‌ مایه‌ی یادکردنه‌وه‌ به
گوێره‌ی نایه‌تی «لا یكلف الله نفسا الا وسعها» بۆیه‌ ناردمه‌ خزمه‌تتان، چونکه‌ وه‌کو
وتووایه‌:

طاعت ار هیچ نباشد گنهی باید کرد
در دل دوست بهر حیلہ رهی باید کرد

واتا:

نه‌گەر هیچ تاعه‌تیکێ خوات نه‌بێ، نه‌بێ گوناھێ بکه‌ی
چونکه‌ مرۆ نه‌بێ هه‌ر چۆن بووه‌ رێیه‌ک بکاته‌وه‌ بۆ ناو دلی دۆست

منیش به‌ ناردنی ئەم شیعره‌ نارێکانه، رێگه‌ی دۆستایه‌تیم له‌ دلی ئێوه‌دا کردووه‌ ته‌وه‌،
جه‌نابیشتان به‌و په‌ری سۆز و وێژدانی خواپێداوی خۆتانه‌وه‌، له‌ کال و کرچی به‌یه‌ته‌کان و
که‌م و کووپی پایه‌کانی چاوپۆشی و په‌سه‌ندی چه‌شی گه‌وه‌هه‌رباری به‌هرموون، داخواز و
تکاکاریشم چه‌ند لاپه‌ره‌یه‌ک له‌ مرواری شیعری خۆتان که‌ له‌ به‌رده‌ستدان و ئاماده‌ن،
له‌هه‌ر بابه‌تیک بن، چ له‌ بابه‌ت ستایشی خوا و چ پیاوه‌لدان و چ قه‌سیده‌ و چ لاقرتیو و
توانج و داشۆزین و داواکاریان ئێجگار زۆره‌، به‌ تایه‌تی لای ئەم که‌مینه‌یه‌ وه‌ک گوگردی
سوور وایه‌. به‌ناوی دیاری و خه‌لاته‌وه‌ که‌ لای چا و و دله‌رووناکان دیارییه‌کی بێهاوتایه‌ و
له‌گه‌ڵ وه‌لامنامه‌که‌دا، به‌ مه‌لا عه‌بدوللادا بۆمی ره‌وانه‌ به‌هرموون، تا بۆ بلاوکردنه‌وه‌ی و
به‌روپێدانیان که‌سانیکێ زۆر له‌ وێژه‌ی ئێوه‌ی به‌رێز و ده‌ست ره‌نگیستان ئاگادار بکه‌مه‌وه‌
چونکه‌ خۆت واته‌نی «حیفه‌ برزی تیغی مجه‌وه‌هر له‌ غیلافا».

له‌ کۆتاییدا خوا ته‌مه‌نتان درێژ بکات و هه‌میشه‌ش چاوه‌ڕوانی مژده‌ی سه‌لامه‌تی و

فەرمانتایم.

بدون سابقه ابلاغ گفته اند خطا است
ولی بسوی هنرمند و اهل فضل روا است
سوال کردم ازین نکته از وزیر خود
جواب داد که اری جناب شیخ رضا است

واتا:

وتویانه راگه یاندن بی نهوهی پیشینه یی له نیوانا هه بی، هه له یه
به لام لای مروی هونه رهنه مند و خاوهن فەزل ره وایه
لهم باره وه له راویژ بی کراری خۆم پرسی
وه لامی دایه وه، وتی: به لئی جه نابیی شیخ ره زایه
(با: به لئی، جه نابیی شیخ رازییه)

ئیمه نه و غه زه لانه ی مه لا محمه دی کریمی قازی که له بنه ماله ی شیخ الاسلامی سه قزه
ده سمان نه که وتوه به لام به پیتی نه وه ی نه م کاغه زه ی سه ره وه ی ناردوه بو که رکوک،
ده بیت له پیتش چوونی شیخ ره زای بو پیتشه وایی ته کیه ی تاله بانی له به غدا که له سالی
۱۳۱۸ کۆچیدا بووه، بوو بیت. مه لا محمه د زۆر به ترس و له رزه وه شیعه ره کانی
پیتش که شی شیخ ره زای ده کات، ره نگیشه نه و شیعه ره ی شیخ ره زای دیبیت که بو عه بدوللا
پاشای ره واندزی ناردبوو ده لیت:

شاعیری گنده طبع همچو جعل
شعر او چون شعور او مختل

واتا:

شاعیریکی ته بیعه ت وه ک قالۆنچه بۆگه ن
نه بی شیعریشی، وه ک هه ست و شوعووری، شتیاو بی

شیخ ره زای و شاری که رکوک

شیخ ره زای رۆله ی شاری که رکوک، ژبانی مندالی و هه رزه کاری له که رکوک رابواردوه
و هه ر له که رکوکیش به هره ی هونه رهنه ندی وه رگرتوه. که رکوک گۆرستانی

باوباپسیره تی، خۆی و خیزانی زۆریه ی ته مه نیان له که رکوک بووه و جوانترین و فراوانترین به ره می هونه ری و نه ده بی لیره هه لقولاوه و له ژیر چاوه دیری باوکیکی خواپهرست و زانا و شاعیر پهروه رده بووه و ژیانیکی دهرویشانه ی ناسووده ی رابواردووه. بهلام نهو به هره هونه رمه ندییه ی نه و نه ده ناگه هان بوو له سنووری شاری که رکوک جیتی نه ده بووه و له گه ل ژبانی دهرویشانه ی ته کیه دا نه ده گونجا، ده یه و یست، نهک ته نها گه شتی ولاتی عوسمانی و ئیران، به لکو به جیهاندا بگه ریت و جاری هونه رمه ندی خۆی پیتدا بلا و بکاته وه.

بیـــــــرون دلده بولمادم اثار کنز راز
جاک درونه عطف عنان ایتمک ایسترم

واتا:

له ده ره وه ی دلدا نه مدیت ناساری گه نجینه ی راز
ده مه ویت سه ریچی له به ستی رووخی ده روون بکم

بهلام له پاش کۆچی دواپی باوکی، نه ئه م به و ژبانه ی دهرویشانه یه رازی بوو و نه یش مام و برا وه کوو باوکی نازیان ده کیشا، تووشی گیروگرستی ژبان بوو و دلی له که رکوک و خزمانی خۆی په نجاووه و چهند جارتیک به توواری که رکوکی به جتی هیشته وه، بهلام چۆله که ی دلی هه ر به که رکوک باله فپی کردووه و به په شیمانی گه راوه ته وه شاره دلگیره که ی خۆی.

بۆ موخته هیدان گه رچی جهوازی نییه تهقلید
من موخته هیدم، هاتم و تهقلیدی کهرم کرد

بهلام چۆن بچیتته وه که رکوک، خۆی به بهش خوراو نه زنیته و خزمانی له گه لیدا باش نین.

به م حاله نه گه ر ده فعه یی تر بچمه وه که رکوک
مه علومه به مه ردی نه رواوه له سه رم تووک
بۆچ بچمه وه که رکوکی قورمساغ که له گه ل من
نه هلی هه موو ناسازه وه کوو ناوی هه مامووک

گله یی له که رکوک ناکات، دلی هه ر به که رکوک لی ده دات، به لکو له که سوکاری

خوی که نه یان توانیوه دلی بیتنه جی، له بهرنه وه غه ربی و ستم نه چیشیت و سهر بۆ
خرمانی دانانویت:

پیم خۆشه، له بهر جهوری برا و لۆمهیی نه قوام
صه د جار له غه ربی بکهوم موفلیس و مه هتوک
رۆژی به مرادی منیش نه لبهت ده گه ری چه رخ
نهم میچه قه راری نییه گاهێ جگه گهه بوک*
شهش مانگه زیاتر که له پاش مه رگی بدهرم من
مه غدوورم و مه ظلوم و جهفا دیده و مه هتوک
* جگ و بوک دوو باری نیشتنه وهی "قاب"ه که یاری پێ ده کن.

له شیعه ره که ی که ته متهی شیخ عه لی کاکیی ده کات، نهوی کردووه به هوی به جی هیشتهی
که رکوک، چونکه له که رکوکدا هیچ سامانیکی وای نه بووه.

بێگانه هه موو صاحبی جاه و جه به رووتن
بێچاره برای شیخ عه لی موفلیس و پوتن
له که رکوکدا ته نها خانویه کی بچوکی هه یه و تیدا ناحه سیته وه:
حوجره بیکم هه یه به قه ده ره له پی
رۆژ عیلاجی نه کهم به شه و نه ته پی

.....

سهر و پېشم له تۆز و قسڵ و گه چا
وهک په لاسیکه پر له پشک و سپی

له هه موو نه مانه دا شیخ عه لی کاکي تاوانبار ده کات و په لاری بۆ نه و ده وه شیتیت
شیخ عه لی خو تو منت ناواره کرد و ده ره ده ره
چاکه هه جویتکت بکه م نه ما موفید و موخته سهر
بۆ حه مده ی وه ستا فه تاح ئیمهت هه موو ناواره کرد
نه ی حه مده ی وه ستا فه تاح دایکت به کتیری نیره که ر

همه‌ی وهستا فەتاح وه‌کیل خەرج و جێ باوه‌ری شیخ عەلی بوو.
— هەر چه‌نێک خۆشترین پۆژانی ژبانی له‌بەر ته‌کیه‌ بوو، به‌لام که له ته‌کیه‌ تۆرا رقی له
هموو شتی که بووه‌ته‌وه و به‌رته‌کیه‌یشی له‌بەر چاو که‌وتوه‌:

هه‌رام زاده و دایکی خۆگتی له‌به‌رته‌کیه‌ زوره
خله و بله و فشه‌گاته و عه‌زه ده‌مبۆره

هه‌روا جێبو به‌هموو که‌رکوکیان ده‌دات:

مه‌که‌ن باوه‌ر به‌قه‌ولی داکی خۆگیتانی که‌رکوکی
نه‌گه‌ر خه‌لطنی بکه‌ن وابه‌رانه‌ گا قۆزانی و که‌ر کۆکی

دیسانه‌وه ده‌لێت:

که‌بابی گوشتی بز، فاکه‌هی به‌ری خه‌رنوک
له‌من به‌رسه‌ صه‌فای شاره‌ حه‌زه‌که‌ی که‌رکووک

شیخ ره‌زا له که‌رکووک سامانیکی وای نه‌بوو که برا و خزم لێی زه‌وت بکه‌ن، نه‌وه‌ی له
شیخ عه‌بدولپه‌حمانی باوکی مابوه‌وه دوو دیتی "قرخ" و "تاله‌بان" بوون که بۆ نه‌و
دانرا‌بون. شیخ عەلی له‌پاش باوکی، به‌ده‌سته‌لاتی خۆی هه‌ندێ دیتی ده‌سکه‌وت کرد بوو،
وه‌کو: قه‌ره‌ حه‌سه‌ن له‌یلان و یه‌حیاوا و زه‌وی و زاری پشت ته‌کیه‌. شیخ ره‌زا ده‌یوست
نه‌مه‌ش له‌گه‌لیدا به‌ش بکری‌ت. له ته‌خمیسی غه‌زه‌لیکی "حافظ" دا نه‌م گله‌یی ده‌کات و
خزمانی تاوانبار ده‌کات و ده‌لێت:

تعدایی که با من اقرا با کرد
ندیدم شمر با آل عبا کرد
مگر از حال من رمزی ادا کرد

(سحر بلبل حکایت با صبا کرد)
که عشق روی گل با ماچها کرد)

ز ع‌قرب طینتان عم و خالم
پریشان روزگار و خسته‌ حالم
مه‌ییا از پی تاراج مالم

(من از بیگانگان هرگز ننام
 که با من هرچه کرد آن اشنا کرد)
 پراز زاغ و زغن صحن گلستان
 ز شادی کبک قاه قاه خندان
 هزارانرا هزاران داغ حـرفـان
 (بهر سو بلبیل مسکین در افغان
 تنعم در میان باد صبا کرد)
 (رضا) را نفرت است از خرقه پوشان
 ز عشق و شورما چون دف خروشان
 من و من بعد بمزم باده نوشان
 (بشارت بر بکوی می فروشان
 که (حافظ) توبه از زهدو ریا کرد)

واتا:

نهو ته عددایه‌ی که خزم له منی کرد، شمر به نالی عه‌لی نه‌کردووه،
 تنه‌ها توانی نه‌وه هه‌یه نیشانه‌یه‌کی حالی من
 به ده‌ست ده‌ستدرتژی خزمانه‌وه باس بکری،
 سه‌ینان بلبیل رازی خو‌ی بۆ شنه‌بای به‌یانی گتیرایه‌وه،
 وتی عه‌شقی رووی گول مه‌گه‌ر هه‌ر خوا بزانی چیی به‌ نی‌مه‌ کرد.
 له دوویشک ره‌وشته‌کانی مام و خالم
 رۆژگارم په‌رتشان و خالم خه‌سته‌یه
 ناماده‌ی به‌ تاراج بردنی مالم
 من هه‌رگیز له ده‌ست بیتگانه‌کان نانالیم
 چونکه هه‌رچی له من کرا ناشنا کردی
 هه‌وشی ناوباخ پره له قه‌له‌ره‌ش و قه‌له‌بازه‌که و
 که‌و له خو‌شیدا قاقا پی‌نه‌که‌نتی
 به‌لام بولبولان هه‌زار داخی
 بی به‌شییان پی‌وه‌یه
 نه‌لی: لهم ناوه‌نده‌دا نه‌وی

که یفی کرد بای صهبای به یانیان بوو
 (پهزا) بیتزاره لهوانه ی خه رقه له بهر نه کهن
 نیمه به هوی عشق و سۆزی عه شقه وهک دهف هاتوینه جۆش
 من نیت له مه ولا هه له گه له به زمی باده نویشان نه بم
 مژده بهر بۆ گه ره کی مه ی فرۆشان
 کهوا (حافظ) تۆمه له پیا کردن و خۆ به درۆ به خواناس دانه قه له م، کردوه
 له گه له نه م هه موو هیتشه ی به سه ر که رکوکدا، شیخ پهزا پارتزگاری له خه لقی که رکوک
 دهکات و ده لیت:

گرچه جمعیت کرکوک کم از بغداد است
 قابلیت نه بتعداد به استعداد است
 واتا:

هه رچهند ژماره ی دانیشتوانی که رکوک له هی به غدا که مته،
 توان به ژماره نییه، به لیتهان و ناماده ییه.
 نه م پارتزگارییه ی له که رکوک، له به غدا ده یکات پین ده لیتن که رکوکی له به غدا که من
 و ده سته لاتیک وایان نییه، له وه لامدا:

هه رچه نیک که رکوکی له غدادا که من
 توانا به ژماره نییه به به هره و زیره کیی،

مالی شیخ پهزا له گه ره کی به رته کیه

مالی شیخ پهزا، ده که ویت به رامبه ری ده رگای دووه می ته کیه (به ره و پۆژناوا) بریتیه
 له ده رگایه کی گه وه که به پیتی نه قشه ی نه و سه رده مه له هه ردو لاوه دوو سه کۆی لیتیه
 (سه لاملغ). که ده چیته ژووره وه، ژووریک بچووک بۆ قاپییه وان و به ده سته راستدا ژوور
 و هه یوانیک ده نواریته سه ر هه وشیک گه وه که مه لا نه و په حمان و خیزانی تیدا ده ژیان.
 له م هه وشه دا دوو هه وشه تری جیا ده بیته وه، یه که میان مالی شیخ واحیدی برای شیخ
 پهزایه و دووه میان مالی شیخ پهزایه.
 مالی شیخ پهزا بریتیه له هه وشیک گه وه و دۆر و خه زنه و دوو ژوور و هه یوانیک.

دۆرو خەزنە جینگای ژيانی خێزان بوو و ئەو دوو ژووو هەيوانەيش بۆ ميانوی تايهتی.
چونکه ميانوانی تری له تهکیه ده‌بوون. په‌نجهره‌کانی ژووهره‌کان ده‌نوارپته (باغی فهرهاد)
و گه‌ره‌کی سه‌ی سه‌روه‌رو قه‌لای که‌رکووک. ئەم خانووه تاک و ئیستا ماوه.
شیخ ره‌زا ژووهره‌کی خۆی کردووه‌ته هۆی هه‌جوی وه‌ستای دروست کردنی که ده‌لێت:

✓ حوجره‌ی‌تکم هه‌یه به‌قه‌ده‌ر له‌پێ
پۆژ عیلاجی ئەکه‌م به‌شه‌و نه‌ته‌پێ
مه‌نفه‌ز و درز و ئاو دزی هه‌رچه‌ند
ده‌یگرم، ده‌یکوتم به‌ ده‌ست و به‌ پێ
شه‌و که‌ دێم، ده‌م ده‌کاته‌وه وه‌کو هار
وا ئەزانم سه‌گه و به‌من ئەحه‌پێ
سه‌ر و پېشم له‌تۆز و قس‌ل و که‌چا
وه‌ک په‌لاستیکه پر له‌ پشک و سپێ
خه‌می شاگرده‌کان زیاتر ئەخۆم
که‌وره هه‌ر چاکه ئاخ له‌دس ده‌س و پێ
ژنی وه‌ستاکه بۆچ نه‌گێم توخوا
ساق و سمت لووسی، کوز پری ده‌رپێ

شیخ ره‌زا و شیخ عه‌لی

شیخ عه‌لی تاله‌بانی کوپی شیخ عه‌بدولرېحمانی کوپی شیخ ئەحمه‌دی تاله‌بانه و برا
که‌وره‌ی شیخ ره‌زایه. له‌پاش کوچی دوایی باوکی، بووه پۆست نشینی ته‌کیه‌ی تاله‌بانی
له‌ که‌رکووک و شیخی پێبازی قادری. له‌ ده‌وری فه‌قیییدا، بۆ مه‌به‌ستی خوێندن، گه‌لی
شارانی کوردستان گه‌راوه و له‌لای داناکانی کوردی ئەو سه‌رده‌مه زانستی پێبازی نایینی
ئیسلامی خوێندوه.

شیخ عه‌لی پیاویکی له‌سه‌رخۆ و زوبان خوش و بێ فیز و هه‌مو و قورنانی پیرۆزی
به‌لێکدانه‌وه (ته‌فسیر) له‌به‌ر بووه. له‌زانستی پزیشکی و ناسینی گیا و دره‌ختی دار و

دهرمانیش شاره‌زا بوو و کتبیکی ده‌سنووسی له‌سەر نهمه داناو.

شیخ ره‌زا، له‌ژێر سایه‌ی باوکییدا ژيانیکی ده‌رویشانه ژیاوه. به‌لام له‌پاش کۆچی باوکی، هەر چه‌نیک شیخ عه‌لی بۆ گۆزه‌رانی شیخ ره‌زا و فامیلیای درتخی لێ نه‌کردووه و ده‌یووست شیخ ره‌زایش، له‌سەر پێشه‌ی باوباپیری ڕێگای ئایینه‌پرستی بگریت، به‌لام شیه‌وی ژیان گۆراو بولیمه‌تیی شیخ ره‌زا له‌ مه‌یدانی شیعر و نه‌ده‌ب پالی پتیه‌ ده‌نا که له‌چارچیه‌ی ته‌کیه و ده‌رویشی ده‌رچیت و به‌چیته مه‌یدانیکی فراوانتر و له‌ناو کۆمه‌لاندایه‌ جێگایه‌کی ره‌وای خۆی وه‌رگریت. که‌چی شیخ عه‌لی نهم جوژه‌ ژيانیه‌ی بۆ مسۆگهر نه‌ده‌کرا و له‌ شیخ عه‌لی ده‌تۆری ده‌چیته‌ کۆی لای شیخ غه‌فووری مامی، به‌لام شیخ غه‌فووریش ده‌یووست ژيانیکی ناسووده‌ی بۆ ڕێکخات لایه‌نگیری نه‌وه نه‌بوو به‌چیته‌ شاران. که‌چی شیخ ره‌زا ده‌لێت:

پێم خۆشه‌ له‌به‌ر جه‌وری برا و لۆمه‌یی نه‌قوام
صد جار له‌ غه‌ریبی بکه‌وم موفلیس و مه‌فلوک
شه‌ش مانگه‌ زیاتر که‌ له‌پاش مه‌رگی پده‌ر من
مه‌غدوورم و مه‌ظلووم و جه‌فا دیده‌ و ومه‌هتوک

.....

به‌م حاله‌ نه‌گه‌ر ده‌فعه‌یی تر به‌جمه‌وه‌ که‌رکووک
مه‌علوومه‌ به‌ مه‌ردی نه‌رواوه‌ له‌سهرم تووک

نایه‌وێت نه‌ برا به‌چووکیی شیخ عه‌لی بکێشیت و نه‌یش ژيانی ده‌رویشانه‌ی ته‌کیه.
ده‌یه‌وێت له‌مه‌ سه‌رفراز بیت و به‌چیته‌ دونیایه‌کی فراوانتر و ده‌لێت:

من خواجه‌نی نه‌حرارم و نامێزشی دونیا
هێشتا که‌ نه‌میکردووه‌ ته‌ به‌نده‌یی مه‌ملوک

به‌لام وه‌کوو ده‌لێن: "به‌رد له‌جیتی خۆی سه‌نگینه‌" و دووباره‌ ئاره‌زووی نه‌و ژيانیه‌ی به‌رته‌کیه‌ نه‌کاته‌وه‌ و له‌وه‌ په‌شیمان ده‌بێته‌وه‌ که‌ له‌گه‌ڵ شیخ عه‌لی کاکیی به‌شه‌ر هاتووه‌.

صد ده‌فعه‌ وتم وه‌ختی که‌ دیم نه‌خووته‌ی قه‌لبی
یا‌ره‌ب که‌ له‌گه‌ڵ شیخ عه‌لی بۆچی شه‌رم کرد؟

شیخ رهزا خوی له دژایه تیسه کی نه فسی ده بینیت. له لایه که وه شیخ عه لی له جیگای
شیخ عه بدولره حماني باوکی دانیشته وه و نهو جیگایه ی پر کردوه ته وه، به لام به م چی!
نهم ژیانیکي تری ده ویت. له لایه که وه ده لیت:

نهمیستایش (شیخ عه لی) ی نه جلی که پیری صاحب نیرشاده
نهمیش وهک باوک و باپیری له زومره ی نهولیا مه عدوود

ههروه ها نه صیحه تی ده کات که له یتگای باوکی لانه دات:

شیخ عه لی نه طواری باوکت تیک مه ده
(قل هو الرحمن — ان آمانا به)

که چی له و کاته ی که شیخ عه لی له حج دیته وه و هه موو جه ماوه ری شاری که رکوک
پیشوازی لی ده که ن، ده لیت:

چهند هه تیو خوی تاسولوس دا چوون به پیری شیخه وه
کاشکی مووی بوومایی من به کیری شیخه وه

که چی له لایه کی تریشه وه ده لیت:

ایها الناس بشارت که ولی من آید
آشنای ازلی شیخ عه لی من آید

واتا:

خهلقینه مژده بی وه لی دیت
شیخ عه لی ناشنای نه زه لی دیت

شیخ عه لی بو خزم و بیگانه پیاوکی کیسه کراو بوو، به لام شیخ رهزا دهیه ویت هه ربو
برا بیت.

بیگانه هه موو صاحبی جاه و جه بهرووتن
بیچاره برای (شیخ عه لی) موفلیس و پروتن
نه ی شیخ عه لی چاکه و ثوقت به برا بی
باوه پر مه که بهم خهلقه که وهک توله له دووتن
قهومی که له عه هدی پدهرت خهلقه به گوش بوون

ته حقیقی بزانه به خودا جومله عه دووتن
 په حمیان نییه دهریاره یی تو خزم و نه قاریب
 موشفیقتره بیگانه له مانه که عه مووتن
 نادان و قورمساغ و نه زانن که نه مانه
 گاهن له سه ما، گاه له سه یری مه له کووتن
 نم ته کیه نوشینانه، چه دهرویش و چ صوفی
 هرچه نده به دل موشته غیلی ذیکر و قونووتن
 وهک حاجیی مابهینی (صفا) و (مروه) به ته عجیل
 بۆ لوقمه نه مانیش به مه تل یوونس و حووتن

نیمجا دپته وه سه رخوی و ده لیت:

جومعانه بپراوه، به خودا موفلیسه (لامع)
 نه پولی حه مامی هه یه نه پاره یی تووتن

له لایه که وه شیخ عه لی کاکی ده باته ریزی نه ولیا و ناشنای خودا، له لایه که وه که
 ده لیتیش.

لازمه بۆ شیخ سبه ینان گورگه خه و
 تا بلتین شیخ عابده و نانوی به شه و

لالوتیی شیخ عه لی له گه ل شیخ په زادا، زۆریه ی له بهر دل شکاندنی دوست و ناسیاوی
 بوو. بۆ نمونه، له بنه ماله ناسراوه کانی که رکوک که دوستیکی زۆر نزیکي شیخ عه لی
 بوون، بنه ماله ی (خادم السجاده) و مه لا مارفی مه لا عه بدوللای خدری و حاجی عه لی
 قهردار... هتد. شیخ عه لی ده یوست شیخ په زاز له و وته ناشرینانه بیتیت و ړتگای با
 و باپیری بگرت. به لام هونه ری شیخ په زاز له وه دا بوو و شیعه کانی به سه ر زمانی خه لقه وه
 بوو. هر له بهر نه وه، شیخ عه لی شیخ په زای کرده نوته ری خوی و پیشه وایی ته کیه ی
 تاله بانیی به غدا ی پت سپارد.

له شیعه ریکی تریدا که به شیخ عه لی کاکی ده لیت، جنیو تکیش ده داته حه مه ی وه ستا
 فه تاح.

(شیخ عدلی) خو تۆ منت ناوارة کرد و دهریه‌دهر
چاکه هه‌جوتکت بکه‌م نه‌ما موفیدو موخته‌سه‌ر
بو حه‌مه‌ی وه‌ستا فه‌تاح ئیمه‌ت هه‌موو ناوارة کرد
نه‌ی حه‌مه‌ی وه‌ستا فه‌تاح دایکت به‌کتیری نیره‌که‌ر

له‌ شیعرێکی تریشدا که‌ باسی نه‌و نازوو‌قه‌یه‌ نه‌کات که‌ شیخ عدلی وه‌ری نه‌گرت
نه‌لتیت:

نه‌م ده‌غله‌ که‌ ته‌سلیمی ده‌کا شیخ به‌ هه‌جیجی
نوقصانی نه‌کات هه‌ر له‌ ته‌غاری ده‌ که‌ویجی
نه‌صل و نه‌سه‌بت دۆمه‌ له‌ من بووی به‌ هه‌جیجی
بی مروه‌ت و ئینصاف و حه‌رامزاده‌ و بیجی

شیخ ره‌زا و شیخ مه‌حه‌مه‌د عه‌لیی برازای

شیخ مه‌حه‌مه‌د عه‌لی، که‌ به‌ "که‌ره‌" ناسراوه‌، کوپی گه‌وره‌ی شیخ عدلی شیخ
عه‌بدول‌په‌حمانه‌. له‌پاش کوچی دوایی باوکی، هه‌رچه‌نێک نه‌و پۆست نشینی ته‌کیه‌ بوو،
به‌لام له‌به‌ر کوێ گرانی و زوبان له‌نگی نه‌م کاره‌ی پێ نه‌ده‌کرا و هه‌ر له‌ هه‌رزه‌کارییه‌وه
نه‌مه‌ی سپارده‌ شیخ جه‌میلی کوپی گه‌وره‌ی.

شیخ مه‌حه‌مه‌د عه‌لی پیاوێکی نازا و ده‌س کراوه‌ و میوان گوزاریبوو. له‌و کاته‌دا
میوانخانه‌ (ئوتیل) نه‌بوو. زۆریه‌ی پیاوه‌ ناسراوه‌کان یان له‌ ته‌کیه‌ی تاله‌بانی و یان له‌
خانه‌قای سه‌ید نه‌حه‌مده‌ میوان ده‌بوون و هه‌میشه‌ سوڤره‌ و خوانی شیخ بو میوان ناماده‌
بوو. دایکی شیخ مه‌حه‌مه‌د عه‌لی؛ زوبه‌یده‌ خانمی کچی برام پاشای باجه‌لانه‌.

شیخ ره‌زا، وه‌کو، تارا‌ده‌یتک، شه‌رمی له‌ شیخ عه‌لیی کاکی ده‌کرد، سووی له‌م
نده‌بووه‌وه‌، له‌به‌ر نه‌وه‌ نا‌کوکییان له‌نێواندا هه‌بوو و له‌ شیعرێکدا ده‌لتیت:

سا بی زگی خۆت هه‌لمه‌دپه‌ و مه‌مه‌ره‌ له‌ داغا
نه‌م قه‌ومه‌ هه‌موو مردن و تو‌مای له‌ وه‌جاغا
له‌ولاوه‌ په‌لتیکت له‌ زه‌هاو په‌ل ده‌وه‌شی‌ینی

لەم لاوه ڕهگیکت له کنی ساوجه بولاغا

مه بهستی له مه، شیخ مهحه مهده عهلی دوو ژنی هه بوو، یه کتیکیان زتبا خانگی کچی
عهلی بهگی برایم پاشای زه هاو و نه ویتریان فاطمه خانگی شیخ قه سیمی نه هری سابلانغه.
شیخ مهحه مهده عهلی بهسوار چاکی و نیشان شکینی ناوی ده رهتینابوو. شیخ رهزا له م
شیعری خواره وه باسی دهست و تفهنگی دهکات و ده لیت:

گه رچی چهند ڕۆژی بوو ته علیمی تفهنگبازی نه کرد
ڕۆستم ناسا چوو ه پارتیز له یهکی تیتله بیجاع
هه ر که نهنگاوتی، وتم؛ دهک دهس و بازووت نه پزی
هه ر که سی پیت نه لێ ڕۆستم ته رهسه و قوڕوومساغ

شهوانی زستان پیاوانی بهر ته کهیه له دیوه خانی شیخ مهحه مهده عهلی کوډه بوونه وه، به
نوکتیه بازی (خله کهزی) و یاری (سینی و زهرف) شهویان ده برده سه ر. شیخ مهحه مهده
عهلی بۆ نه وه کوژیانه ده کرده وه نه چنه ناوشار و تووشی گیتچه ل بن. شیخ رهزایش تاسوقی
له و کوژیونه وه یه ده کرد، به لام دانو له ی له گه ل شیخی برازیدا نه ده کو لا و کو تیان لێ که ر
ده کرد. شه ویک ده یه ویت به چیتته دیوا خانی برازای، به لام ده رگای لێ نا که نه وه.

ڕووم کرده به زمی خاسی برازا نه زیزه که م
نم شهو، به صد ته وازوع و ئیخلاص و سه رگری
ڕووانیم له درزی قاپیه وه خۆی و تابیعان
دانیشتون دوور ریزه له ده وری خله ی کهزی
ده تووت ته من کرابوو به مه خصوصی قاپیه وان
خۆی کرد به نیره تورک وتی "کیم یلیر سزی؟"
پیم وت منم که سه که م مامه شیخ رهزام
«تاغزمیسن، خومه بیس نه فهن دی، مه گه ر بزی؟»
نم سه ددی باب ه بۆ من ئی زهاری که تا بڕۆم
یان مه رحه مهت که حیزه له سه رما گونم تهزی
نه مجا به کوردی ها ته ته که ل لم وتی به لێ

نهو شیخه حيله باز و قومار باز و کهر دزی
وهختی که لهم موعامه له زانیم غه رهز چیه
دهر حال گه پامه پاشه وه نه ما به عاجزی

شیخ رهزا که له شیخ عهلی کاکي لالوت بوو؛ له گه له شیخ مه حمه ده عهلیی برازای گۆم
له نیتواناندا بوو. شیخ عهلی نازی برا بچو که کانی ده کیشا به لام نه م قسه ی سووکی له
مامی قبول نه ده کرد. شیخ رهزا رۆژتیک به م هه لبه سته ی خواره وه هه جوی شیخ مه حمه ده
عهلی ده کات:

نهت و ده ریشی مریدان چو شکر شیرینی
به خدا ای پسر شیخ تو هر جا شکری

واتا:

تۆ ته نها له به رده می مریده کانداهک شه کر شیرین نیت
به خوا قه سم نه ی کوپی شیخ تۆ له هه موو شوتینیکا شه کری یا تۆ هه ر جاشه که ری!

شیخ مه حمه ده عهلی ده یگریت و قولی با ده دات و هه ره شه ی لی ده کات، شیخ رهزا
ده لیت: توو به پیچه وانه تیگه یشتوویت، من وتومه:
«تو هه رجا شه کریت، نهک هه ر جاشه که ریت»

شیخ رهزا ناره زایی خۆی لی ده رپروه و لهم هه لبه سته ی خواره وه نیتر په رده ی له نیتواندا
هه لگرتووه.

شیخ که هام صوحبه تی شامار و نه دیی حه مه بی
شیخ که دوستی مچه رتژاوی یو نه حمه ده جه مه بی
شیخ له بهر جه لبی دلی نایشه کوپانه، ژنه که ی
شیر بکیشیت و له رووی والیده ده سته و قه مه بی
شیخ که قودسییه تی پیرانی ته ریه قه ت له کنی
هه موو نه فسانه و و نه فسوون، هه موو گالته و گه مه بی
شیخ که گه ووادی وه کو (خادمی سوجاده) له لای
سه ییدی حو، له سولاله ی عه لیو فاطمه بی
شیخ که قه سری حه ره می گه ییه مه قامی نه علا

سەر بلند کات و بلتی شیخ نەمە، قەسری نەمە بێ
 شیخ ئەوا گۆی هونەری بردهوه کەشکەک سەلەوات
 شیخ ئەوا جیتی پدەری گرتەوه دەستی بەمە بێ

شیخ پەزا و ھەمەى وەستا فەتاح

ھەمەى وەستا فەتاح یەکیک بوو لە دانیشتوانی بەر تەکیەى کەرکوک و وەکیلی
 خەرجی شیخ عەلى بوو. شیخ عەلى؛ جگە لە نان و شۆربای تەکیە، بۆ برا و خزمەنى
 تازوو قە و موچەى سالانەیشى دەدانى و ئیوارانىش لەمەنجەلى مالى خۆیەوه خۆراکی
 شامى بۆ دەناردن. ھەمەى وەستا فەتاح سەرپەرشتیی نەمانەى دەکرد، لەبەر ئەوەى
 ھەریص بوو لەسەر مالى تەکیە و شیخ عەلى، گۆی بەھەر پەشە و گۆرەشەى شیخانەى
 نەدەدا و ھەرکەسە بەگۆترەى مووچەى خۆى، دا بەشى دەکرد.

شیخ پەزا، ھەر لە بناغەوه، بەم مووچەى کاکى قایل نەبوو و دەیویست بەزۆرە ملێ
 لە ھەمەى وەستا فەتاح لەوه پتر بیچرێتیت و ئەویش نەیدەدا. لەبەر ئەوە شیخ پەزا لەسەر
 چۆک بۆى دانیشیبوو لە پالى ئەوه وه جار جار پەلارى لە شیخ عەلى کاکیشى گردوو.

لە یەکیک لە ھەجەکانى ھەمەى وەستا فەتاح دەتیت:

ھەزار ئەفسوون و جادووی پێتوھ ئاویزانە نەم پێشە
 عیلاجى گەر ببێ یا گوزە یا گوتزانە نەم پێشە
 بە تەحرىکی تەلێکی سەد ھەزار نەفسى بە کوشتن دا
 پەنێسى حیلەکاران، شای قوماربازانە نەم پێشە
 بەبای سەرسەر لە شوێن خۆى ناچم پێشى نەمەند سەختە
 بەبێ حیکمەت نییە گەر جار بەجار لەرزانە نەم پێشە
 بە زاهیر سافە وەک زبۆى سپى، ئەمما لە باطیندا
 رەش و پیس و مەلوو، وەک بنى قازانە نەم پێشە
 بەمەکرێ نەمرەتێنى ھەز بکا ھەرلێرە تا (موکری)
 پەناھم دەى خودایا خواوەنى زۆرزانە نەم پێشە

که سه‌یرم کرد، ده‌زانم شیخ له‌من مه‌سرووره یا عاجز
 حه‌مه‌ی وه‌ستا فه‌تاح، بۆ حالی من میزانه نهم پیشه
 هزار هه‌وسار و ده‌سبه‌ند و گوریسی لێ دروست نه‌کری
 به‌صه‌د باتمان خوری گهر ده‌س که‌وی هه‌رزانه نهم پیشه

له یاریی زه‌رفیندا

یاریی زه‌رفین له کوردستاندا با‌بوو. نهم یارییه بریتییه له یانزه زه‌رفی له توج
 دروست کراو، له‌سه‌ر سینییه‌ک ریز ده‌کریت و له‌ژێر په‌رده‌وه نه‌نگوستیله‌یه‌ک له یه‌کتیکیدا
 ده‌شارریته‌وه. یاریکه‌ران که ده‌بنه دوو ده‌سته‌وه، ده‌سته‌یه‌کیان ده‌یشارنه‌وه و نه‌وێریان
 ده‌یدۆزنه‌وه. له‌شاره‌کانی کوردستاندا، له‌نیوان دوو گه‌رپه‌ک، یان دوو شاردا له‌شه‌وانی
 زستان و به‌تاییه‌تی شه‌وانی مانگی په‌مه‌زاندا ده‌کرا. گره‌ویش له‌سه‌ر سینییه‌که‌ی داتلی
 یان پاقلاره‌ بوو. لهم یارییه‌دا، گه‌لیک زیره‌کی و جارجاریش فیتلبازی ده‌کرا.
 شیخ په‌زا باسی فیتلبازی نهم یارییه نه‌کات و نه‌لێت:

نه‌ی مه‌لا قه‌د تو له زه‌رفیندا وه‌ها خێرا نه‌بووی
 یا له‌حیزی به‌ختی من یا مۆزکه‌ت موی پێوه‌ بوو
 حال له‌سێ خالی نییه‌ توخوا به‌راستی پێم بلێ
 موی سمیلێت یا به‌رت یا کلکی یا بووی پێوه‌ بوو
 وا ده‌زانم موی ریزی پێستی ده‌باغ‌خانه‌ بوو
 چونکه‌ ناساری که‌تیره و جه‌وت و مازوی پێوه‌ بوو
 په‌شمی پشت بۆ مه‌زنده‌ چونکه‌ وه‌ختی رۆژه‌لات
 دیقه‌تم کرد ده‌وروپشتی زه‌رفه‌کان گوی پێوه‌ بوو
 موی سه‌گی گه‌رپش وه‌ها نابێ، به‌ته‌خمین صه‌د هزار
 ریشک و نه‌سپێ و کێچ و که‌له، کرم و که‌رنووی پێوه‌ بوو
 نه‌لغه‌ره‌ز دولبشکی رووحم چوو له‌ترسان نه‌و شه‌وه
 هێنده‌ دوپشک و هزار پێ و مار و میرووی پێوه‌ بوو

قاوه چی پرووی سینیه که ی هه رچهند به نینۆک هه لکراند
 قه لعی ناساری نه کرد هیشتا به شی تۆی پتیه بوو
 زۆر نه مابوو بۆی سه رگیین بمکوژی، وای تیده گهم
 تووکی بن کلکی که ر و بارگیری مردووی پتیه بوو
 داوه که ی مووینت و گووینت به کاری هیچ نه هات
 که رچی هه ر لایق دوو سه د نه فسوون و جادووی پتیه بوو

له گه ل شیخ هۆمه ر

شیخ هۆمه ر له کاتی پتیه گیشتنی مته هاتدا، به قه رتاله قۆخ و تری و هه نجیری
 به دیاری ده هینا بۆ شیخ رهزا. به لام جارتک دیت و قۆخی بێ نییه و شیخ رهزا وا
 پیشوازی لی نه کات.

هه ر له ناکا و زرمه یه ک هات کیتی کوپه (شیخ هۆمه ره)
 شیخی چی مردووت مری بۆچی نه تگوت جاشه که ره
 ده ردی لوقووی گرت له ناکا و شیخه توه مه ت که ره که
 نه و قیافه ت حیزه که ی هه یشه ت وه کوو که مه تاره که
 قۆخ وه های لی کرد، له جیتی قۆخ کاشکی پۆخی ده خوارد
 شیخه که ی ده م چه وته که ی له ج گتیه که ی لیو خواره که
 کوورده بێ نامووسه که ی گۆرانه قوپومساغه که ی
 حیزه که ی بێ دینه که ی که ربا به که ی بیهاره که

زۆدانبازی شیخ رهزا و شیخ ستار

شیخ رهزا پیاویکی بالا به رزی چوارشانه ی به هتیز بوو. له مه دیدانی گالته و گه پدا، نه ک
 ته نها هتیزی زوبانی، جار جاریش هتیزی بازووی به کارهیناوه.
 له م گالته و گه پدا، شیخ رهزا و شیخ ستاری تاله بانی زۆران ده گرن و شیخ رهزا شیخ

ستار نه به زنتی و ده داته زهوی. بهم شیعره فارسییه، باسی نهم زورانبازییه نهکات:

ستار آنکه هست به نیر و تهمتنا
ایزد نیا فریده چون او اهریما
دوش از درم در آمد و فرمایدکای رضا
(انت الذی تصارعنی قلتہ انا)
خندید قاه قاه که روباه چون زند
باشیر پنجه تاتو زنی پنجه با منا؟
گفتم بجای خود بنشین اینقدر مناز
باکرها ی ساعد و یا میل گردنا
هومان که پهلوان جهاد بود عاقبت
دیدي چه کونه اش بسر آورد بیژنا
گر تو بزور بازوی خود بیژن، من آن
غرنده اژدرم که ببلعید بهمنا
چون این سخن شنید بر آشت از غضب
گردن فراخت زد باکمر عطف دامنا
دستی دراز کرد و گریبان من گرفت
تا افکند ب خاک منی شیر او زنا
هرچند سعی کرد تنی من تکان نخورد
از جای خود تکان نخورد کوه آهنا
نیروی او چونیک بمن آشکار شد
جستم زجای و چون پسر کاوه قارنا
مانند پور زال گرفتم کمر کفش
بر بوده مش ز خاک چو یک دانه ارزنا
اورا ز روی خشم جنان بر زمین ردم
کز مردنش هنوز دلم نیست ایما

آواز جـرت و پـرت درونش بلند شد
وز بارگاه مقعدش افتاه شیونا
آهی زدل کشید چو نادم بگاه مرگ
گفتا: (حیاتـه ذهب، مـوته دنا)
برقوت و شجاعت (لامع) جنان بدل
اقرارکرد و گفت: تو مردی و من زنا

واتا:

ستار، نهو که سہی به هیتز ته هه مه ته نیتکه
خوا نه هریه نیتکی وهک نهوی دروست نه کردوه
دوینتی له ده رگای ماله که وه هاته ژووره وه و نه راندی: ره زایا
توی نه وهی له گه لم به زوران دیتی؟ وتم: منم
قاقا پیتکه نی و وتی: ریتی چۆن په نجه له په نجهی شیر نه دا تا تو په نجه له په نجهی من بدهی؟
وتم: له شوتنی خۆت دانیشه، نه وهنده مه نازه.
به ماسولکه کانی قۆل و میلی گه ردنت
(هومان) که پاله وانی جیهان بوو، سه رنجام
دیت (بیژن) چی به سه ر هینا؟
نه گه ر تو به هیتزی بازووی خۆت بیژنه نی، منیش
نهو نه ژده ره به نه په یه م که به هه قوت دا.
که نه م قسه یه ی بیست له رقاندا تووره بوو
ملی هه لبری چمکی داویننه که ی کرد به بهری پشتینه که یا
ده ستیکی درتژ کرد و یه خه ی گرتم،
تا منی شیر رمین له خاکدا بگه وزینتی،
هه رچه نه ده ولیدا، لاشه ی من له شوتنی خۆی نه بزووت،
کیتوی ناسن له جینگای خۆیا ناجوولی،
که هیتزی نه م باش له من ناشکرا بوو،
له جیتی خۆم هه لسام وهک (قارنا) ی کوری کاوه،
وهک کوری زال (رۆسته می زال) پشتینه که یم گرت،
وهک دهنکه گالته له عمرده هه لم بری و فراندم،
وا به رقه وه دام به پرووی زه ولیدا،

نیتستایش هیتشتا دلم نهمین نییه له‌وه که نهمردین
 ناوازی جرتوفرتی ده‌روونی به‌رز بووه‌وه،
 له‌باره‌گای قنگیشیه‌وه هاواری شیون هه‌لسا،
 وه‌ک مرۆی په‌شیمانی سه‌ره‌مه‌رگ هه‌ناسه‌یه‌کی هه‌لکیتشا،
 وتی: ژینی به‌سه‌رچوو، مه‌رگی نزیک بووه‌وه،
 وا به‌دل دانی به‌هیز و قاره‌مانی (لامع) دانا،
 وتی: تو پیاوی و من نافرهم.

له‌سه‌ر جوانیی کاکه جافی کوپی که‌ریم ناغا

هه‌رجییه‌ک بێت مه‌به‌ستی، شیخ ره‌زا له‌باسی جوانیی سو‌روشت و ئاره‌میزاددا زۆر
 وه‌ستایه. لێ‌ره‌دا باسی شوخ و شه‌نگیی نهم لاوه‌ ده‌کات:

شیرین وه‌کو خوسره‌و پسه‌ری هورمه‌زه جافه
 چاو مامزه، لێ‌و قمرمه‌، ئیمانسه‌زه، جافه
 چاوی ره‌شی فه‌تتانی وه‌کو شه‌به‌یۆ عه‌ییار
 دین و دل و ئیمانی دزیوم دزه جافه
 بوره‌انه له‌سه‌ر قودره‌تی هه‌ق ئایه‌تی حوسنی
 بۆ ده‌عوایی ئیشپاتی خودا موعجیزه جافه
 بۆ که‌شه‌که‌ش و عه‌ریه‌ده مرگانی سیاهی
 وه‌ک له‌ شکری (ته‌یموور) و سوپای (جه‌نگزه) جافه
 ته‌نیا نه (ره‌زا) بۆی بووه‌ته به‌نده‌یی فه‌رمان
 فه‌رمانی له‌سه‌ر شاه و گه‌دا نافیه‌زه جافه

که‌چی له‌گه‌ل نهم هه‌موو باسه‌ی جوانیی، شیخ ره‌زا نایه‌وێت هاو‌پیتی بکات و ده‌لێت:
 به‌جێ ما کاکه جاف خۆی و کلای
 ده‌ری کرد، ئافه‌رین، خدای کلای

له‌بەر دووری قادری وه‌ستا خدر

قادری وه‌ستا خدر له‌بهره‌تدا خه‌لقی ناوچه‌ی ئاکۆیان بوو و له‌بهرته‌کیه جێنشین بووبوو و زۆریش هاوده‌می شیخ ره‌زا بوو. قادر، وه‌کو هه‌ندێ له‌بهرته‌کیه‌یی، سالی چه‌ند کاروانیکی تووتن هه‌ینانی ده‌کرد و تووتنی "بیشه‌مه و شاور و شیتنه"ی ده‌هینا و ده‌یفرۆشته جگه‌ره‌فرۆشه‌کانی بازاری که‌رکووک. کاروانی نه‌و سه‌رده‌مه له‌بهر پێ گرتنی هه‌مه‌وه‌ند و له‌ترسی پۆلیسی پێژی، له‌دزه پێگاکانه‌وه هاتوچۆیان ده‌کرد و زۆریان پێ ده‌چوو. شیخ ره‌زا نه‌م شیعهری له‌ دووری قادری وه‌ستا خدری هاوده‌می وتوه.

بۆ نه‌سووتنی جگه‌ر و بۆچی نه‌بی دل به‌ که‌باب
بۆچی نه‌پوا له‌ته‌نم پرووحی ره‌وان می‌شلی غوراب
بۆ له‌سه‌ر چاوه‌یی چاو هه‌ل نه‌قولتی ره‌شحه‌یی خوتن
بۆچ له‌ فه‌وواره‌یی مژرگان نه‌چکتی قه‌طره‌یی ناب
بۆ له‌بهر ناله‌ نه‌بی حه‌لقه‌یی حه‌لقم به‌ سه‌روود
بۆچ له‌بهر گریه‌ نه‌بی چه‌شمه‌یی چه‌شم به‌ سه‌راب
موونیه‌سی پۆژ و شه‌وم، باعشی ئارامی دل
پۆیی بو من له‌ غه‌می که‌وتمه‌ نی و به‌حری عه‌ذاب
به‌وقووعی، سه‌فه‌ری قادری ئوستاد خدر
خانه‌یی عه‌یشمی تال کرد فه‌له‌کی خانه‌ خراب
چه‌نگ و نه‌ی، لی مه‌ده موطریب که‌ له‌به‌رفرقتی نه‌و
په‌نه‌کی پووحه‌ له‌ گوتم نه‌فخه‌یی ئاوازی په‌باب
ساغیری مه‌ی مه‌ده ساقی که‌ له‌بهر دوری نه‌و
تاله‌ وه‌ک ژه‌هری هه‌لایل له‌مه‌ذاقم مه‌یی ناب
کاری کردن نه‌بو نه‌م کاره‌ که‌ گه‌ردوونی ده‌نی
کردی، رووی په‌ش بێ وه‌کو به‌ختی من و په‌ری غوراب
نه‌ی (په‌زا) په‌نگه‌ له‌بهر فیرقه‌تی نه‌وموونیه‌سه‌ تو
قه‌ت نه‌بی خالی وه‌کو کوره‌ له‌ سوۆزی ته‌ب و تاب

که چی له مهیدانی گالتهدا ده‌لټیت:

شد عـدده بازی مـاسی دو
(قادی وهـستا خله) ریشته به‌گو

نینه‌وکی شیخ ره‌زا و کلکی حه‌سه‌ن ناغا هه‌مه‌زه ناغا

شیخ ره‌زا و حه‌سه‌نی هه‌مه‌زه ناغا له‌سه‌ر مانای (شه‌م) ده‌بیته مشتومریان شیخ ره‌زا ده‌لټیت نینه‌وکی شیره و حه‌سه‌ن ناغا ده‌لټیت کلکی شیره، له‌سه‌ر نه‌مه‌گره و نه‌که‌ن و سه‌یری کتیب نه‌که‌ن قسه‌ی حه‌سه‌ن ناغا ده‌رنه‌چیت، شیخ ره‌زا گره‌وه‌که نه‌دۆرتنیت و له‌م شیعه‌دا وایاسی نه‌کات.

حـه‌سـه‌نـی هـه‌مـه‌زـه (له‌سه‌ر (شه‌م) که چیه ته‌فسیری
ده‌ست به شمشیر له‌گه‌لم صاحبی ده‌عوا ده‌رچوو
من وتم ناخویننی شیره نه‌و وتی کلکی شیره
له‌سه‌ر نه‌م له‌فزه به‌شی شو‌رش و ده‌عوا ده‌رچوو
گره‌وم کرد له‌گه‌لی و چووم و کتیبم هینا
ناخویننی من نه‌بوو کلکی حه‌سه‌ن ناغا ده‌رچوو

شیخ ره‌زا له‌یاری شه‌تره‌نجدا

شیخ ره‌زا شاره‌زاییه‌کی زۆری له‌یاری شه‌تره‌نجدا هه‌بووه. وه‌کوو ده‌یگێرنه‌وه جاریک له‌گه‌ل سید مه‌حمودی نه‌قیب گه‌یلانی یاری شه‌تره‌نج نه‌کات و ته‌سبیحیشی به‌ ده‌سته‌و به‌لی و ویرد و دوعا نه‌خوینیت. له‌ناکا و هاوار نه‌کات: "قتلته ورب الکعبه" سید مه‌حمود وانه‌زانیت شای شه‌تره‌نجی گوشت، هه‌ر نه‌پرسیت: "وین... وین... قتلته؟" نه‌لټیت کوپه‌ نه‌مه‌نا، شیعرێکی هه‌جوی موفتی زه‌هاوی بۆ ده‌خوینیت‌وه، سید مه‌حمود نه‌لټیت: نه‌مه‌ج به‌لایه‌که، به‌چاو شه‌تره‌نج بازی نه‌کات به‌ده‌ست ته‌سبیح و به‌لی و ویرد و دوعا و به‌بیر شیعر ریک نه‌خات.

له‌ شیعرێکی فارسیدا، له‌ یاری شه‌تره‌نجدا، خۆی هه‌لته‌نیت و نه‌لټیت:

پس از تشریفت ای میر سخن سنج
 مـفـتـش بامن از نوباخت شطرنج
 ز حـدـت کف زنان بر تخت میـگـفـت
 مگر مـعـنای شطرنج است صـدـرنج
 بسی دقت نمودی جـهـد فرمود
 یک از دنبـال یک بردم از او پنج
 سه اول پنج آخر هشت نوبت
 بر و غـالـب شدم چون مار برگنج
 چو من مردی با ستادی در این کار
 نباشد در همه اسلام و افرنج
 عراق و پارس و تبریز و صفاهان
 بخارا و خطا و بلخ و باگنج
 نباشد چون (رضا) شطرنج بازی
 نه در ترک و نه در روم و نه در زنج

واتا:

پاش تـهـشـرف هـیـنـانـت نهی میری قسه هـلـسـهـنـگـین
 موفـتـیش، سـهـر لـهـنـوی شـهـتـرـنـجـی لـی دـوـرـانـدم
 لـه تـوـرـه بـیـیـانـدا دـهـسـتی نـهـدا بـه لـهـی دـهـسیا و نـهـیـوت:
 بـوـجـی و اتای شـهـتـرـنـج سـهـد رـهـنـج و دـهـرـده؟
 زـوـر و رد بـوـهـه و خـوـی زـوـر مـانـدو و کرد
 یـهـک لـه دـوای یـهـک پـیـنـج دـهـسـتم لـی بـرـدـهـه
 لـه سـهـرـه تـا دـا سـی دـهـسـت و لـه دـوایـیـدا پـیـنـج، هـهـشـت جـار
 زـال بـووم بـه سـهـر یـا و هـک مـار بـه سـهـر گـه نـجـیـنـه دـا
 مـهـر دـیـکی و هـک مـن و هـسـتا و شـاـرـهـزا لـه م کار دـا
 لـه نـاو تـیـکـر ای مـو سـولـمـان و فـهـرـه نـگـیـدا نـیـیـه
 عـیـراق و فـارـس و تـهـرـیـز و نـهـسـفـه هـان
 بـو خـا ر ا و خـه تـا و بـه لـخ و بـا گـه نـج

شه ترهنج بازیکی وهک (رهزا) نییه
نه له ناو تورک و نه له رۆم و نه له زهنگیه کانا

له سه ر باسی شه ترهنج که له گه ل مسته فا به گی باجه لاند ا یاری کردووه نه لیت:

له به گ وا بوو که من ماتم کشی کرد
که من هه ستام نه و داماو و فشی کرد
که هه سیرانی سه ر گون بوو که هه کیر
حه قیقه ت مسته فا به گ که ردشی کرد
ده بوو باوکی سه گی ناو نایه نه مئا
به گی ناو نا قورمساغ یا غنشی کرد

سویاس بۆ عوسمان نه فهندی - کاتبی ته حریراتی که رکوک

عوسمان نه فهندی کاتبی ته حریراتی که رکوک هه ندیک توتونی شوری بۆندار نه نیریت
بۆ شیخ رهزا، شیخیش له م شیعه فارسییه دا سویاسی نه کات.

ای صورت بسان خلیفه، ثالث
وی نیکو سیرت و حمیده صفات
نه چو من هست شاعری نه چو تو
کاتبی در فنون تحریرات
عنبرین ساخته دماغمرا
بتماکوی عنبرین نغحات
از کلوم بسینه هر نفس
چون فرومیرد مد حیات
وز درون جگر نبای ککو
چون همی برگشم مفرح ذات
دوستان زبانیم هستند
باد یکایک فدای عهد و وفات

بچووکوه (الزباب الصغير) هیتنايه نهم ههرتمه و عهشایری عه ره بی تیدا جینشین کرد.
 شیخانی تاله بانی؛ بۆ نهوهی ده می شیخ رهزا له یهک بنین، ههریه که سالی بهرخیکیان
 بۆ دهنارد و نهمه بووه باجی (بهرخانه) ی شیخ رهزا.

قهومهکان، بهو ذاته وا حوکمی له سهر بهحر و بهره
 بهرخه نیری گهر نه نیری ههر که سستی خاوهن مه ره
 دیم به گزیا نهیدرم گهر (في المثل) شیریه نه ره
 با نه قهومیته و نه زانن نهم ههموو شوپ و شه ره
 گشت له سهر بهرخی شهل و کاوپی له و بزنی گهر

ماینه که ی کویتخا عه لی

کویتخا عه لی ماینیکی کویتی دابووه شیخ رهزا. نهوهی شتی بدابایه ته شیخ رهزا،
 به قیمهت یان به هیممهت، نه بوایه «نهمر» بیت. ههر شتیکی لی هات، نیتیر شیخ رهزا
 به سهر و پۆته لاکیدا نه چیت. ماینی کویتخا عه لی ده کهوئی به لادا و شیخ رهزایش نهمه ی بۆ
 نه لیت:

کئی چوزانی کووچه له ی سمستی شکاوه یا ملی
 وا له حالی حه لوه لادا ماینه که ی (کویتخا عه لی)
 چووم بزانه ماوه یا خ و مردووه، وهختی که دیم
 شا ده ماری سست، نا بزوی رهگی قاج و قولی
 دام به سهر خۆمدا گوتم: وا حسره تا بۆ ماینه کویت
 دهک به میراتم کهوئی دهسبهند و ههوسار و جلی
 نابزوی قارووره ی نه گهر صد جار ته ماشا کا حکیم
 دهردی نازانی چیه تاکو نه کا بیتی سلی
 گهر نیمامی عهسکه ری نوژی له سهر کا لایقه
 چونکه موشتاقه، به وه صلی ناله کانی چوار په لی

که سوری نه نفی دوژمنان و جهبری که سوری دۆستان
هر بیتی چاکه به خوا شیخ (رهزا) و کیری زلی

شیخ رهزا و شیخ صالحی مامی

شیخ صالح کوپی شیخ نه حمه دی تاله بانه و مامی شیخ رهزایه. نه و هکو شیخ
غه فوری مامی دهوله مه ند نه بوو که پیتی بلتیت "دهوله تی شه ددای هیه" روژتیک ده چیتته
مالیان. نه ویش هر نه و نه دهی بو ده کرت که نان و که رهی ده خوارد بدات. شیخ رهزا وای
باس دهکات:

— کهرچی فه قیر و موفلیسه "شیخ مامه صالحم"
نه مدی که سی وه کو نه و صاحبی که ره
میوانی بووم نان و که ره ی نایه به رده مم
نیستایش به بی موداهه نه مه منوونی نه و که ره
شیخ رهزا ده زانی مه بهستی له «مه منوونی نه و که ره» چیه. فدرمون له جیگایه کی
تریدا چی پی ده لیت!

تو که خوت مه یلی جنیو بازی ده که ی "شیخ صالح"
بو ده که ی سه رزه نشی من که "رهزا" هه جج او
غایه تی به ند، جنیوم به دوو سی که س دابی
تو هه تا نیسته به قوریان، به هه زارت داوه!

جهنگی مه حمود به گی شیروانه و جوکل

شهرتیک له نیتوانی مه حمود به گی شیروانه و جوکل روو ده دا. لایه نگیرانی مه حمود
به گ باسی نازایی نه نه کن. شیخ رهزا؛ به به کارهینانی و شهی «شیروانه» به سی
چهن، باسی نه شه ره روون ده کاته وه و ده لیت:

جهنگ گاهی جوکل و «مه حمود به گ»، شیروانه بوو
نافه رین "مه حمود به گ؛ له جهنگه دا شیر وانه بوو

وه قتی قاصید هات و لیم پرسی: چلون بوو نهم شه پره
ورده ورده بوی به بیان کردم، که چی شتیر وانه بوو

نهلادی نهم عه صره

پرژنیک شیخ رهزا له محمه مدهی کوری، که مندال بووه، تووره نه بیت و نه کاته
گوجانیکدا و راوی نه بیت. محمه د خوی ده خاته پستی "سهید نه مینی حه پلوس" که
خه لقی گه ره کی بهر ته کیه بوو. نه ویش له تکادا:

«یا شیخ صه له وات ده نه ولادته» و بهرده می نه گریته وه. شیخ ره زایش یه کسهر:

تری نه ولادی نهم عه صره به کی یرم
که من مردم مه گهر گسو بکن به خیرم
به م جووته گونه وه که ده لیتی عه نته ری نیرم
خوت لاده نه وه که بتخه مه بهر حه مله یی کیرم
هه ندیک ده لیتن؛ لهو کاته دا دوکتور حوسین باباجان له وی بووه و دووا به یته که نهو
وتویه تی.

له گهل عیزه تی تهل

عیزه ت مهوری تهل (برید و برق) ی سوله یانی بووه. پیاویکی زیره ک و نوکته باز و
خاوه نی قسه ی نه سته ق بوو. بی گومان له م نوکته باز ییه دا له گهل شیخ رهزادا ده مه ته قتیان
بووه. له وانه شیخ رهزا نه لیت:

پیر که کوکی و نه تری دووره له مردن هیتشتا
ورده ناهنگی دوا ی کوکه نیشانه ی نه جه له
پیر که کوکی و تری، دهنگی وه کو باره زه له
شاهیدی موعته بهرم عیزه تی ماموری ته له

هه روا له شیعرکی تورکیشدا پیتی ده لیت:

عـزـزـت یـوزـنـی تـیـغ زبـانـمـلـه تـراش ایت
 آب دهنکله دههنی گـوـتـنـی یاش ایت
 آندن صوره یات خرقه می آلتنده فراش ایت
 پارهم واریسه آل، یوقسه سویله بلاش ایت
 گوت سلمک ایچون تاش آرامه خایه می تاش ایت
 آورد قچه دیان دیمه آمان شیخم یواش ایت

واتا:

عیزهت به تیغی زویانم پروت تهراش که
 به ناوی دهمت کونی قنگت تهر که
 له پاش نهوه پال کهوه خرقه کم له ژیت راخته
 پارهم هه بوو وهرگره، یان بلتی به لاش بیکه
 بو قنگ سرین بو بهرد مه گه پئی گونم بکهره بهرد
 تا ده توانی خوت بگره مه لئی نه مان شیخم نیتواش که

غـهـزـه لـی هـه لـمـالـراوی شیخ رهزا

چرومه خزمهت یاری موستازم وتی لاجز دزی
 یتیم نیشان دا نه سلی مه قصه د نایه بهردهستم کوزی
 چهند هاوارم له کتیرم کرد؛ نه که ی فیله نه که ی
 گوئی نه دامی خوئی هه وادا که وته ناو قه عری کوزی

غـهـزـه لـی هـه لـمـالـراوی تری:

وتم: نه ی شوخی پهری چه هره نه مهت پیوه دهچی؟
 وتی: یارهب جه واهم نییه خوت نه یزانی
 وتم: هه رتیی نه خهم و لیتی نه برم هه رچی بلیتی
 وتی: هه ر نه زیه تی گیانم مه ده، خوت نه یزانی

سۆكه گالتهى شىخ رهزا

جاران فەقى و سوخته‌كاني (حوجره) شهويان به شه‌ره شيعرى پائەبوارد. يەكيتىك به‌يتىكى شيعرى شاعىرىكى دهوت و دوا پىتى چى بوايى نه‌ويتىر به‌و به‌يتهى كه به‌و پىته دهس لى پىن ئەكا. ئەوهى ده‌هينايه‌وه. بىن گومان دىواخانى شىخ رهزا جىنگاي ئەم رابواردنه بووه. به‌لام شىخ رهزا هيچ كاتىك بو شيعر دانەماوه و گورج شيعرىكى به يەكيتىك له‌و دانىشتوانانه هەلده‌دا. زۆربهى تاكه شيعره‌كاني له‌م بابەته بوون. فەرموون له‌گەل هەندىكيان:

عومرم گەبى به هه‌شتا، كىترم به‌كاره هه‌شتا
تەصدىق ئەگەر نافەرمووى هه‌ستم به‌رم به‌ره‌شتا

دوا پىتى شيعره‌كه (١) ه ده‌بيت نه‌ويتىر به (١) دهس پىن بكات:
ئەحمەق بووم ئەم‌كرد هه‌تا رىشم نه‌بو گانى بدهم
(مستەفا بەگ) چاكي كرد تا پىشى هات هه‌ر گانى دا
مەبه‌ستى له‌ مستەفا بەگى باجه‌لانه. ئەميش به (١) دوايى هات.
ئەسپه‌كه‌ت ده‌ركرد له‌ ده‌ستم وا درىغ بو ئەسپه كوت
سنگه‌كه‌ى ماوه (كه‌رىم خان) پىم بلى بىكوغه كوت!

تۆه‌ته تىغى ده‌بان و من هه‌مه تىغى زوبان
فەرقى ئەم دوو تىغه هه‌ر وه‌ك ئاسمان و پىسمان

نان و دۆشاوى ئەمان دابوو به ياپراغ و پلاو
بووى به گه‌وره‌ى ئەهلى (نۆدڤ) كاكه لاو
كه حكومه‌ت مەعاشى سه‌يده‌كاني جه‌بارىش ده‌بەيت شىخ رهزا ئەلەيت:
وام ئەزاني ئىوه ساداتن مەعاشتان نابەن
داخى داخانم (جه‌بارى) خو له ئىوه‌يشيان بېرى
بۆم ده‌نيرى نىسك و نوک و سووته‌نى و خاكه و خەلووز

لازمه بۆ کۆری حاجی هەر بخوینم (قل اعوذ)
حاته میش، راستت دهوئ، ناگاته حاجی بۆ سه خا
ماهی نه نوهر که ی ده بیته نه بییری عالهم فروز

له سه ر ئاو هه وای قه لادزه ده لیت:

به ده آب و هه وای "قه لعه دزه"
که سه گیشی له عومری خۆی وه پزه
ملی نه هلی له بهر له پری و چرچی
ههر وه کو کیری پشت له کوزه

له گالته یه که له گهل شیخ صالحی مامی ده لیت:

تو که خۆت مه یلی جنیو بازی ده که ی «شیخ صالح»
بۆ ده که ی سه رزه نشی من که (رهزا) هه ججاوه
غایه تی به نده، جنیوم به دوو سێ که سێ دابی
تو هه تا نیستا، به قوریان، به هه زارت داوه

له گهل مه لایه کی کویر:

نا به کاری وه کو نه م جووته له عینه لیتره
نه بو قهت نه مه موودده ییکی مه دید و دیره
نه و به تر گویتز نه شکیتیت و نه میش قنگ نه دپری
هه ردو عاصین له خودا کیری من و نه م کویره

ههر که سێ ناوی مه لا نه زیزه
دایم له بن گونی ههر گیزه گیزه
به خۆی گه واد و ژنه که ی حیزه
خواردنی گووه و شه ربه تی میزه

به هوودی به چه ییتم گرت و لیم برد و تیا خووسا
که تیم نا چاوی نووسا بانگی کرد: یا چه زره تی مووسا

نهم قه حقه فله لک له داخی مردم
موحجاجی رهشی رهشیدی کردم

مودده تی نیر بازی یو ئیستا که مهیلی من نه کم
ناره زووی گانی کچیکی کوز پری دهر پی نه کم

ماری ره شه خنکاوه له گئی ژاوی خه لادا
کیرمه له قنگی کاکه همه ی حاجی مه لادا

ناخ له دهس شوربای سلیمان جاش و قاوه ی خله
نه و ده لیتی ناوی گه راهه، نهم ده لیتی نه وتی گله

سلیمان چاوش شوربای ته کیه ی نه کرد و خلهش قاوه چی بوو. شیخ رهزا باسی نه وتی
گل نه کات که له زه مانعی عوسمانی و حوکی عیراق نه وتی دتی (کۆرومۆری ناوچه ی
(گل) شیخ همه مید و له پاشان شیخ تالیبی کوری له حکومت به (التزام) ده یانگرت
به جوړیکی بیدائی نه وتیکی زه ردیان لی دهر ده کرد و له دتییه کانی کوردستاندا بو (چرا)
به کار ده هیترا.

هه تیوی لووس و بن توو کم له عومری خۆم گه لن گاهه
له سه متی سمتی (حمادی) م نه برد نهم چه سه ره تهم ماهه

هه تیوی خو پرو و مه حسبوویی ساده
که ده ستت کهوت سواری به و پیاده

هر له دهنگی که په نا و شه پوړی جهنگیز خان نه کا
ورده ناههنگی دوايي پير که وهختی گان نه کا

دتي تاله بان له هه ريمتي کي دهيمه کاله بهرهمي کشتوکالي له سهر بارانه. هه ندي جار
وشکه سال دهبيت ناغا و جوتيار وه کو يه ک بتي ولت و دهسکورت ده بن. جوتياران
له سهر هم بهرز و زميي سروشت و کم بارانييه روضنامه ي خويان هه يه. ده لين: "تيمرؤ
ناغا و قهره يه" گوايه له پيش نه مه دا که وشکه ساله، جوتيار ناغا به جتي ديتليت و
به شوتني گوزهراندا دهروات. که باران دهباريت په شيمان دهبيتسه وه و له دووره وه
دهرده که ویت و دیتسه وه.

میکائیل جوتیاری شیخ رها دهبيت. په يمانی ده داتيت که وهرزه که ي به جتي نه يليت
به لام عه ه و په يمان نايينته جتي و ده که ویت بهر په لاری شیخ رها:

جاشک ترين ميکائيل عه هدي به سهر نه هينا
عومري گه يشته هه شتا وازی له که نه هينا
نه مبارزی بوو تراندي، ئیستا گوتي به هاره
تا پرخي دهرنه هينا تاريخي دهرنه هينا

گویند اگر وطء کنی عرش بلرزد
عرشی که بیک وطء بلرزد بچه ارز
ماییم و یکی حجره بی باک نشستم
صد بچه بگاییم و یکی خشت نلرزد

واتا:

نه لين نه گهر هه تيوي بگيتي عرش ديتسه لهرزين
عرش به گانن بلهرزي چي ديتن؟
نيمه ين و ژوورتي که بي باک ليتي داده نيشم
صده هه تيوي نه گيتن و خشتي ناله قن.

بخرنر برسد شيخ (رضا) ميکنندش

هر کرا یافت بزور و برضا میکندش
گر چه در جوف جرم دست دهد مغبچه
از خدا شرم ندارد بخدا میکندش

واتا:

شیخ رها نیره کهری دهس که وی نه یکن
تووشی هر کهستی بن، به زور بن یا به رها، نه یکا لیتی
له ناوه راستی حهره میشا هه تیویکی لووسی دهسگیر بیتی
شهرمی له خوا نییه، به خوا قه سه م، نه یکا لیتی (یا: پیتی دائه که نن)

گیرم که سر زلف کند چون جیمی
وقتی که دهان تنگ کند چون جیمی
ای کیر هزار عشووه و صد ناز کنی
از کس چه کنی مگر بدوزی نیی

بدستم گرفتند مه طلعتی در موقعی خالی
دو پایشرا بگردن در فرازم چون زن والی
هنرمندش نخوانند انکه عالی را کند سافل
هنرمند آن کسی باشد که سافرا کند عالی

واتا:

نه گهر جوانیکی پروو وهک مانگم دهسکه وی له شونیتیکی خالی
هه ردوو لاقی نه ییتمه سهر شان وهک ژنی والی
هونه رهنده نهو که سه نییه شتی بهرز نزم کاته وه
هونه رهنده که سیکه نزم بهرز کاته وه

شنیدم که عررب صدر سینه را گویند
رسیدم بدیاری که صدرشان پشت است

واتا:

بیستومه عهره ب به سنگ نه لئین (صدر)
گه یشته ولاتن (صدر) هکانیان پوشت و چیزن

برای (چرخى) ای در زیر این چرخ
بسان چرخ دائم ————— چرخ

واتا:

له ژیر نم ناسماندها همیشه وهک چرخ
نهخولیموه بز (چرخى) یهک (چرخى پارهیهکی نیران بوو)
طرد کن از در خـــــــود این ناپاک
(لا تری الکلب ولا الکلب یراک)

واتا:

نم ناپاکه لهبه دهراى خۆت ده رکه
نه سهگ ببینه و نه سهگ بتبینی
غم ســـــــبق داش ازل درد و الم، یاروندیم
علت و زلت، و قلت رفیقان قدیم

واتا:

خه هاو پتی کۆغه، دهرد و تازار یارو هاوده مه
ههروا نهخۆشی و زهلیلی و دهسکورتی هاو پتی کۆغمن

له سایه دههری دون پهروهه نه میسته لهک له لهک نه دوی
به کۆلتی کلکه وه پتوی له گهل کهوتی ده لهک نه دوی

عومه رم دی، عومه ری پیشووتریش گهر وایی
گهردنی شیعه دو سهده ده فعه له سهب نازا بی
پهگی کیتر ها له گونا هه رگونه نه بی زوینی
مه سه له یی کۆنه سهگ نیسقان به کلک نه شکیتنی

نهمین بۆقه خه لکی بهر ته کیه و پیاویکی خراب بوو به لام عه بدوللا و کۆری زۆر کۆری
چاک بوو.

سهیری که زبل نه‌صلی گسوه و گول نه‌روتنی
باوکی وهک (نهمین بۆقه) کورپی وهک عه‌به دیتی

نهمین نانه‌وا و ههمین ناشپه‌ز بی
پایه له‌گه‌لمان وا به‌غهره‌ز بی

به‌تیه‌یی به‌صره‌یی یو می‌تیره‌ری هیندی من و تو
وه‌کو رخت و شه‌قه‌به‌ندی که له‌گا جووتی به‌دی

ناندان و میوانداری حاجی حه‌بیبی قه‌ردار

بنه‌ماله‌ی قه‌ردار له‌که‌رکووک: له‌ره‌سه‌ندا له‌عه‌شیره‌تی (بلباس)ی کوردن به‌لام هه‌ر
له‌سه‌رده‌می عوسمانیه‌وه خویان به‌تورکمان داناوه و له‌که‌رکووک جی‌گایه‌کی
کو‌مه‌لایه‌تی تایبه‌تی و خاوه‌ن سامان بوون. حاجی حه‌بیب یه‌کیکه‌ له‌و بنه‌ماله‌یه و
سامانیکی زۆری هه‌بوو. شیخ ره‌زا گالته به‌وه نه‌کات که ده‌وله‌مه‌ندیک وه‌کوو حاجی
حه‌بیب له‌سێ مانگی زستانا ته‌نها ده‌عه‌وتیک ده‌کات و له‌شیعریکی تورکیدا نه‌لێت:

موسم قی‌ش‌شه‌ اوچ ایل‌ق بر بریانی
قیزاروب عارض خویان گبی هه‌ر بر یانی
بو‌یله‌ بر‌بره‌ نازک بو‌گبی موسمه‌ده
جانب اربعه‌سنده یگک الوانی
اولدق بارکشی منت انفاسی مسیح
صانکه ایت‌مش بره‌یه مائه‌ده رانی
ایلمزمی بو‌گبی اطعمه‌ احیای وجود
بلکه هر بر لقمه‌سی گوزدن دوشورور لقمانی
خارج حوصله بر دعوت ایدوب حاجی حیب
نیجه تعریف ایده‌یم نعمت بی پایانی

واتا:

له مهوسمی زستاندا له سټ مانگدا بریانییهک
سور دهکهنهوه وهکوو لهشی جوانان ههموو لایهکی
گولکیتیکی نازکی وا لهم فاصله دا
لههر چوار لایهوه به خوارهمهنیی رهنگا ورهنگ
بوینه هه لگرمیت نه نفاسی مهسیح
وهکوو خوانی رهبانی گولکیتیکی لڼ دانابڼ.
نهم چوره خواردنانه مړوڅ زیندوو ناکاتهوه؟
به لکو هر لوقمه یهکی لوقمان له بهر چاو نه خات
له حوصله به دهر، حاجی حبیب دهوتیتیکی دا
نیعمه تی بڼ پایانی چوڼ تاریف بکهم

مه دحی عبداللأ پاشای روهاندز

عبداللأ پاشای روهاندز له دهوړی حوكمی عوسمانیدا قائیمه قامی ههولیر بو. شیخ
رهزا لهم شیعره فارسییهی که مه دحی دهکات، به دهمه ته قییهک له نیوان شاعیریکی گهن
و پزیشکیک دهس پی دهکات. له نه نجامدا ده لیت شیعی راپوخته وهکوو روهوانی
دهرمانی پزیشکه:

شاعیری گنده طبع همچو جعل
شعر او چون شعور او مختل
رفت پیش حکیم تا دهدش
شهرستی از برای دفع علل
مسهلی داد گفت کاین دارد
هفت بارت در آورد بعمل
چون بخورد و چهاربار برید
تاخت پیش حکیم و ساخت جدل
طعنه زد کای حکیم بی تمییز

فرق ناکرده ناقه را ز جمل
 سخن از هفت و هشت میراندی
 هفت اکنون بچار شد مبدل
 گفت البت مخالفی خوردی
 که بدارو ازان رسیده خلل
 گفت چیزی نخورده ام لکن
 بودم اندر خیال شعر و غزل

و انا:

شاعیریکی ته بیعت بۆگهن وهک قالونچه
 شیعی وهک ههست و شعوری شیواوه
 چووه لای پزشک تا شهریه تیکی بداتی
 ده زمانیکی رهوانیی دایتن وتی:
 جهوت جارت رهوان دهکا
 که خواردی چوار جار ریا
 رای کرده وه بۆ لای پزشک که و کردی به ههرا
 تانهی لئی دا؛ وتی: نهی پزشکی نهفام
 که وشتی من له وشتی نیره ناکه یته وه
 قسهی جهوت و ههشتت نه کرد
 ئیستا جهوته کهت بوو به چوار
 وتی ههلبهت شتیکی خراپت خواردوه
 ده زمانه که لهو شته خراپه وه زیانیکی تووش بووه
 وتی: هیچم نه خواردوه به لام
 له خه یالی دانانی شیعر و غزه لیات بووم

گفت از شعر ساختی چیزی
 گفت آری سه شعر مستعجل
 گفت برخوان چو شعرها برخواند
 گفت خندان حکیم کای اجهل

تو عمل هفت کرده، اما
 سهر زیلا چهار از اسفل
 شاعری چند هست می زبند
 کادری این حدیشان بمثل
 نیک و بد را ز غرفه، شعرا
 شناسد بغیر میر اجل
 آنکه قائم مقام اربیل است
 ماه ملک است و آفتاب ملل
 دم تیغش لیب نار جحیم
 کف جودش سحاب کشت امل
 با منش لطف گریود چه عجب
 رغبت است آفتابرا بحمل
 وصف او در سخن نمی گنجد
 به که وصفش ادا کنم بجمل
 تا ابد انجنابرا یارب
 دستگیری کند لطف ازل

و ا تا:

وتی: هیچ شیعتکت داناوه
 وتی: به لقی، سنی شیعی به پله
 وتی: بیان خورتنه وه، که خورتند یانیانییه وه
 به پیشکهنینه وه وتی: هدی له هه موو کهس نه زانتر
 تو هه جهوت جاره که رهوان بوی، به لام
 سیانیان له سه ره وه و چواریان له خواره وه
 چهند شاعیری هه بۆ نه وه نه شین
 نعم باسه دیان به نمونه بۆ بهینینه وه
 چاک و خرابی دهسته ی شاعیران
 نانا سینه وه مه گهر میری بالا

نهوډی که قانیمه قامی هه ولیره
 مانگی مولکه و خۆری میلله ته
 ده می تیغی گری ناگری دۆزه خه
 دهستی به خششی هه وری چاندنی هیوایه
 نه گهر لوتتفی له گهل من هه بێ سهیر نییه
 خۆر ههزی له بورجی (حه مه ل) هه یه
 به قسه وه صفی نهو ناگرئ و تیدا جیی نایته وه
 باشتروایه به کورتی وه صفی بکه م
 خوایه هه میسه دهستی جه نابیی نهو
 بگره له لوتتفی نه زهلی خۆت

هه جوی قاضیی که رکوک

زۆریه ی کار به دهستان، له ده وری داگیرکه رانی عوسمانیدا، تورک بوون، قاضیی
 که رکوک له میلله تی (لاز) نه بیته که له بناری قافقاس جیگیرن و هه ندیکیشیان وان
 له سنووری تورکیا، به لام شیخ رهزا به (نه رنانووت) ی نه زانیته. له م شیعره تورکییه دا
 ده لیته:

گوردک می؟ کیمی؟ ناییی گوردم. نیجه برذات؟
 اوصافی نه در، شکلی نه در؟ بزه اکلات
 ایتمش می تاهل، حرمی وارمی؟ وار اما
 آرایش آغوش حریفان خرابات
 بزه بیلورز اول جهتی، حوکی ناصلدر؟
 حکم قره قوش یعنی، بلا شاهد و اثبات
 ادراکی نه اندازه یه، برج اهل ابتر
 نه شرعی بیلور (ارناؤوط) اوغلی نه نظامات

واتا:

دیت؟ کنی؟ ناییبم دی. چۆن پیاوێکه؟
 نه وسافی چیه، دیمه نی چۆنه؟ تیمان گه یینه

ژنی هیتاوه، ههره می ههیه؟ ههیه بهلام،
 لهوانهیه که نهگه پیت بۆ هاورپی مهیخانه
 نیتیهش نه مه نه زانین، حوکمی چۆنه؟
 حوکمی قهره قۆش، یانی، بهیئ شایهه و نیسپات
 تیگه یشتی له چ نه اندازه دایه؟، نه زانیکی کلک بر او
 نه شرع نه زانیت نه (نه زانوت) باوکه، نه نیازم

نه ندای صاری، گوزلری گوک چه ره سی ابرش
 شوم اولدیغنی اورتهیه قویش بو علامات
 یاشی نه قدر؟ اللی دن اکسک، نیجه بیلدن؟
 باقدهم دیشنه، دقت ایله حین ملاقات
 عزل اولدی؟ اوته، واسیطه، عزلی کیم اولدی
 انفاس مسیحانه، اصحاب کرامات
 سیاح اوله رق مملکت رومی گیزردم
 قاضی ا و زمان امرد ایدی گوزلری آفات
 ثعلب صاته رق گیجده تصادف یناشمدن
 ایتدی بکا برگوشه، چشم ایله مبالات
 اسلوب حکیمانه ایله بنده گوز ایتدم
 خیلی ارامزده جریان ایتدی اشارات

واتا:

نه ندای زهره، چاوی شین، پرووی نه برهش
 نه نیشانانه نهوه دهگه ییتیت که شوومه
 ته مهنی چهنده؟ له په نجا که متر. چونت زانی؟
 که تووشی بووم به وردی سهیری دانه کانیم کرد
 عهزل کرا؟ بهلئ. کئی بووه هۆی عهزلی؟
 نه نفاسی مه سیحانهی خاوهن که رامات
 له ولاتی رۆمدا که به سیاحت دهگه رام
 قازی لهو کاته دا مووی لئ نه هاتبوو و چاوی عهیار

(ثعلب)ی دهفروشت، به تصادف لهلاموه تپه‌ری
به سوچی چاو خوی له قهرم دا
منیش به جورتیکی جه‌کیمانه چاو‌یکم لی هه‌لته‌کان
که‌لیک نیشارات له نیوانغاندا پرووی دا

ابخامی دیدم اول برینی قاچه ساتارسن؟
بازار ایده‌رک چق‌دی ایللی لیره‌یه فئات
ویردم پاره‌یی نزد فقیرانه‌مه گلدی
بیچاره چابوق اوق‌چورینی چزدی دیدم یات
مه‌ودی دیام‌اقله فغانی گوکه چیق‌دی
حتی ایشیدوب صیحه‌سنی اهل سماوات
بالوادی، امان یاگری ال پاره‌نی یاخود
توکره‌کله انک بر ازه‌جک باشنی ایصلات
سـووردم آتمی دیکله‌مدم آه و انینی
(لیلای) آلان قاضی یه بسدر بوم‌کافات

واتا:

له نه‌نجامدا وتم نه‌ویرتیران به چند نه‌فروشی؟
هه‌راجی کرد و نرخی گه‌یشته دوو لیره.
پاره‌که مداو هاتینه کولیتی هه‌ژاریم
بیچاره به په‌له به‌نه‌خوتنی دامالی و وتم پال‌که‌وه
له‌به‌رگه گرتنی نه‌وه‌دا هاواری چووه ناسمان
تا وه‌کو خه‌ل‌قی سه‌ماوات هاواریان بیست
پارپایه‌وه، توخوا یان پاره‌ک‌ت وه‌رگه‌وه یان،
سه‌ره‌که‌ی نهرم که به تف ته‌ری که
نهمسپم لی خوری گویم نه‌دایه آهو و نووزهی
نه‌و قازیه که (له‌یلانی) برد نه‌م به‌خششه به‌سیه‌تی.

له‌پاش نه‌م هه‌موو قسه‌ پیسانه، جه‌نابی قازی وتوویه‌تی: شیخ ره‌زا منی به
(نه‌رنائوت) زانیوه، به‌لام من (لازم). نه‌مجا شیخ ره‌زا له شیعرتیکی تری تورکیدا

نه‌لټيت:

نانبی بن (ارناؤوط) صاندم مگرسه لاز ایش
ایتدیگم هجویه‌لر (لاز) اولدیغیچون از ایش
شکلی بنزهر لازه نه‌مما ارمنییدن بوزمدر
الغــــرز، لاز یا ایواز یا پاپاز ایش

واتا:

قازی که من به نهرناتوتم ده‌زانی کهچی (لاز) بووه.
له‌به‌رنه‌وه ی لاز بووه نه‌م هه‌موو هه‌جوانه‌م کهم بووه
شټیه‌ی له‌لاز نه‌چټیت، به‌لام له نهرمه‌نی چاککراوه
به کورتی ده‌بټیت یا لاز یا نیواز یا پاپاز بټیت*
* نیواز: به پیای نایینی نهرتودوکسی بولغارستان ده‌لټین و پاپاز: به قه‌شه‌ی نهرمه‌نی ده‌لټین.

هه‌جوی حوسنی پاشای فهرمانده‌ی سویای عوسمانی له‌که‌رکووک

حوسنی پاشا فهرمانده‌یه‌کی به‌دره‌وشت و به‌دخو بووه و زۆر نازاری دانیش‌توانی شاری
که‌رکووکی داوه. شټیخ ره‌زا به‌م شیعره هه‌جوی نه‌کا:

به‌سه‌گم وت عه‌جه‌با خزم‌ته حوسنی پاشا؟
تووره بوو، کللی له‌قاند و وتی؛ حاشا حاشا
راستی که‌رچی سه‌گیشم به خودا خوّم ده‌کوژم
ناوی من بټینی له‌گه‌ل ئیسمی خه‌بیسی پاشا

له‌شیعره هه‌لم‌الراوه‌کانی شټیخ ره‌زا

وه‌کوو زانراوه، شټیخ ره‌زا، یه‌کتیک له‌و ده‌رگای شیعرانه‌ی که لټی داوه، ده‌رگای شیعی
هه‌لم‌الراوه و ده‌ستیکی بالای تیدا هه‌یه. شټیخ ره‌زا خو‌ی له شیعی‌رکی فارسیدا که
مه‌دحی ناظم پاشا نه‌کات نه‌لټیت:

عشق باساده روخان ازبی سمت است و سرین

نه رخ و زلف خم اندر خم و چین در چین است
آن دروخت که من شیفته، خال و خطم
شیخ را هم غرض از ساده پرستی این است

واتا:

عشق له گهل ساده پروان بۆ پوز و کفه له
نهک بۆ پرو و زولفی لوول و چین له سهر چینه
نهوه درۆیه که نهلتی من شیت و شهیدای خهت و خالم
شیخیش ههر نهم مه بهستی ههیه له ساده پرستی
فهرموون له گهل نهم چهند شیعره هه لماراوانه ی:
له شیعریکی کوردیدا نه لیت:

کیر که ههستا، نه له بیتگانه ده پرستی و نه له خویش
گورزی خۆی ههر دهو شینتی، چه له پاش و چه له پیش
ههمه کیریکی قهوی، هیند به کونی تهنگا چوو
سهر و چاوی ههموو زامدار، په راسووی ههموو پش
تا ملی غه رقه له چه رما، وه کو سیواکی مه لا
پرچی نه فشانه له سهر پشتی ملی وهک ده رویش
پاله وانیکی قهوی و قۆله له میل بازیشدا
مه حکمه پیشه و بنجی وه کو شاخی گامیش
له شیعریکی تری کوردیدا ده لیت:

ههر وه کو نه شکم به رهنگی سووری خۆی خوتینه کوز
داستانی شاهنامه ی خوسره و شیرینه کوز
نینشیقاقی ههر وه کو کالهک له بهر شیرینییه
ههر که سی نه یچه شتبی نازانی چهن شیرینه کوز

واقه واقعی دل

هەر واقه واقعی دل‌مه به دهستی فیراقه‌وه
وهک پتوی که هەردوو گونی بیتی به‌فاقه‌وه
نیمان له ته‌وقی سه‌رمه‌وه وهک واشه ده‌ریه‌ری
سمتی که ده‌ریه‌پاند و سه‌ری نا به تاقه‌وه
موطرب له عه‌شقی عیراقی به سه‌سه‌رمه‌تم
بۆم هه‌سته ورده ورده له په‌رده‌ی (عیراقه‌وه)

به‌سه‌ر بۆ ده‌فعی نه‌عدا چاوه‌که‌م قه‌لغانی سیمینت
هه‌زار مارتین به قوریانی تهنه‌نگی لووله چه‌رمینت

کێر نه‌که‌ر مه‌یلی کونی کرد سه‌ره‌که‌ی بگره له‌مشت
همه جا خانه‌ء عشق است، چه‌مسجد، چه‌کنشت

مودده‌تی نێر بازی و ئیستا که مه‌یلی من نه‌که‌م
ناره‌زووی گانی کچیکی کوز پری ده‌ریی نه‌که‌م

نهم قه‌حه‌په فه‌له‌ک له داخی مردم
موحتاجی ره‌شی ره‌شیدی کردم

که‌لتی سمتی سپیم ده‌س که‌وت نه‌متوانی پییاکیشم
دریغ بۆ مه‌تراقی کێره‌که‌ی چه‌ند سال له‌مه‌وپیشم

هێنده به ته‌عریف و کینایه‌ت له بنی سینگت به‌م
به‌گ نه‌فه‌ندی به سه‌راحه‌ت له کونی قنگت به‌م

... ئەفەندى خەلقى بەسرە دەبىت و لە كەركوك مەنمورى حكومت بوو. هەندى
قەسەى ناشرىيان نايە ژنەكەيهو و لەبەرئەو گەرايهو بۆ بەسرە و شىخ رەزا دەلەت:

لەره گايان ژنەكەى... ئەفەندى بەسرە
ايستە بۆ (بەسرە) دەچى (بەد خراب البصرە)
هيند گەووادە گەر ئەولادى لەپيش چاوى بگيى
پيشى رادەگرئ كەها كير و گونى پى بسره
عەينى بەغدايه بە خوى چونكە لەبەر ناوى مەنى
مەقەدى بەحرە، گونى قايفە، كيرى جسرە
بە مۆتەسەرىفى كەركوك ئەلەت:

مۆتەلەووين مەيزاجى گونا گون
مۆتەسەرىف كە ديدە بۆ قەلەموون
مۆتەسەرىف جىگەرەكەى لە دەما
دئ و دەچى وەك مەرىشكى چيلكە بە قوون

ماينه كوئەت

كووردستان برتتیه له چیا و هەردە و دەشت. كورد هەر لە كۆنەو، بۆ هاتوچۆ و
گوێزانەوێ دەغل و دان و كووتال بەرزە ولاغى بەكار هێناو. بەرزە ولاغ برتتیه له ماين
و هێستەر. هێستەر له چياكان و ماين له هەردە و دەشتدا. ماين به پتیی رەسەن و رەنگ
ناو دەبرت. ئەوێ بۆ سواری بێت لە رەسەندا له ماينى عەرەبە و ئەوێ بۆ بار هەلگرتن
بیت پتیی دەلین (بەرگیر). ناوی ماين به پتیی رەنگ: رەش، كوئەت، شى و بۆرە... هتد.

شىخ رەزا لەم شیعەردا باسى ماينه كوئەتیی خۆى ئەكات و ئەلەت:

ماينه كوئەت جارێ دەتوت رەوتى رەوتى ئاهوو
ئێستە هەستانى لەسەر ئاخوێ به ياهو ياهوو
قەت لە يەك قسناغ كەمى جو نادەمى هێشتا لەرە
سال دوانزە مانگ سواری نايم هەر ماندوو

عومقی چالی مه قعه دی بی شک مه سافه ی قه سر نه بی
 درزی دهر وازه ی کوزی لّج لّج به سهر یه کدا چووه
 گهر به ناوزه نگی په راسووی نهم سهروسهر هلدیرم
 هینده نابزوی بزائم ماوه یاخسو مردووه
 خاوه نی پیشووشی نازانی که ته نریخ و سنده ی
 چنده نهما من له پیرانی قه دیم بیستووه
 وهختی نادر شا هجوومی کرده سهر نیقلیمی روم
 تازه، گویا، نهو له کوز دایکی خرووجی کردووه

ههوال پرسینیک

ناسیاویکی شیخ رها دهستی ده شکیت و بهم شیعه فارسییه ههوالی نه پرسیت:

شکسته باد دو دست فلک ازین کردار
 برید باد دوپای سپهر ازین رفتار
 دلاوری که دری آهین زجا کندی
 ببازوان قوی همچو حیدر کردار
 بچشم زخم حسودان شکسته شد دستش
 بلی زمانه عجب رویهی است شیر شکار
 ولی تو هیچ مخور غم شکسته بسته شود
 بشاهراه حقیقت شکسته کیست بکار

واتا:

یاخوا هردوو دهستی چه رخ گهر دوون بشکن که نهم کاره ی کرد
 هردوو پیتی ناسمان بیرته وه که نهم پهفتاره ی کرد
 قاره مانیه که دهر گای ناسنین له شوتنی خوی هه لئه که نند
 به بازووه به هیزه کانی وه که هه زه تی عه لی
 به چاوی پیسی هه سوودان دهستی شکا
 به لئی، زه مانه پتویه کی سهیره که نه توانی راوی شیر بکا

به‌لام تو هیچ خه‌فت مه‌خو، شکسته نه‌گترته‌وه
له شاپتی راستیدا شکان که‌لکی هه‌یه

براه عشق که از ما و من پیر هی‌زنند
زیای دست بششوی و زدست دست بدار
نه آخر آن فلک است، این فلک که روز (احد)
شکست گوهر دندان (احمد مختار)
نه آخر آن فلک است این فلک که روز (صفین)
خراب کرد جهانرا بشکتن عمار

واتا:

له پتی عیشقدا که له من و نئمه پیز نه‌گرن
دهست له پتی داشوره و دهس له دهست هه‌لگره
نهم گه‌ردوونه هه‌ر هه‌مان گه‌ردوون نییه که له پوژی (نوحود) دا
گه‌وه‌ری ددانی پیغه‌مبه‌ری شکاند؟!
نهم گه‌ردوونه هه‌ر نه‌و گه‌ردوونه نییه که له پوژی (سه‌ففین) دا
به کوشتنی (عمار کوپی یاسر) دونیای ویران کرد؟

دۆستایه‌تی شیخ ره‌زا و نه‌مین فه‌یزی

زۆر ناشکه‌رایه، له ژبانی شیخ ره‌زادا، که‌س نه‌وه‌نده‌ی نه‌مین فه‌یزی خوشه‌ویست و جی
پیز نه‌بووه. شیخ ره‌زا خوی له باب‌ه‌ت پتوه‌ندیی له‌گه‌ل نه‌مین فه‌یزییا ده‌لێت:

نسب‌ت من با آمین فیضی ازلی است
هم‌چو سنی بعمر، نه‌چو روافض بعلی است

واتا:

پتوه‌ندیی من و نه‌مین فه‌یزی هه‌ر له پوژی نه‌زه‌له‌وه‌یه
وه‌ک هه‌ی سوننیانه له‌گه‌ل عومه‌ر، نه‌ک وه‌ک هه‌ی رافزییان له‌گه‌ل عه‌لی.

هه‌روا ده‌لێت:

در حضر ممتاز و ممتاز از سفر آمدی

اول و آخر (امین فیضی) تو ممتاز آمدی

واتا:

تۆ له مالا ههلاوتردهی و، به ههلاوتردهییش لهسهفه ر گهراپتهوه
لهسههتا و له دوایدا، نهمین فهیزی، تۆ به ههلاوتردهیی هاتووی

له لایهکی تریش له شیهریکی تورکیدا باسی خوش گوشتاری و پهوشت جوانی دهکات و
دهلیت:

استاذ سخن، میر سخن سک
خلاق معالی دینلان واریسه سن سک
ای کان کمالات (امین فیضی) افندی
مجموعه، خلق (حسن)، خلق (حسین) سک

واتا:

مامۆستای قسه و میری قسه تۆی
نهگه دروست کهری مهعانی ههبی وهکوو دهلین تۆی
نهی کانی کهمال ناغای نهمین فهیزی
دهستهیی پهوشتی (حهسن) و پهوشتی (حوسین) تۆی.

نهمین فیضی بهگ له سالی ۱۸۶۰ له شاری سولهیمانی هاتوهته دنیاهه. له پاش
تهواکردنی قوتابخانهکانی نهوی، چوهته شاری بهغدا و لهوی له قوتابخانهی سهریازی
دهرچوه و چوهته نهستهمول له کۆلیجی سهریازی خوتندویهتی و به روتبهی مولازم
دهرچوه و له سوپای عوسمانیدا گهیشتهوهته روتبهی میر ئالای تۆپچی و لهم روتبهیهدا
خانهشین کراوه.

سالانی شهری یهکهمی جیهانی له شام و حهلب رابواردوه و له پاشا گهراوهتهوه
نهستهمول، و له پاش نهخوشتیکی دوور و درێژ له سالی ۱۹۲۸ له نهستهمول کۆچی
دوایی کردوه.

نهمین فهیضی بهگ سهرهپای شارهزایی زۆر له زانستی ریازیات، نهدیب و شاعیر بوو،
یهکهم دیوانی به تورکیبه ناوی (شعاعات) له چاپ داوه. له زانستی ریازیاتدا کتیبی
(ئیجمالی نهتایج) ی له چاپ داوه و له زانستی فیزیک کتیبی (ههواي نهسیمی)
بلاوکردوهتهوه و له زانستی (جبر) کتیبی (تهفرهقهی ریاضیه) چاپ کراوه. نهمین

فهیضی ئەندامی لیژنەی زانستی ئەکادیمیای پارێس بوو. زۆریش دروست و جێ ریزی
شیخ رەزای تالەبانی بوو و لە کتیی (ئەنجومەنی ئەدەبیانی کورد) گەلیک لە شیعرەکانی
شیخ رەزای تیدا بلاوکردوووە.

شیخ رەزا لەم شیعرانەی خوارەودا غەمباریی خۆی، لەبەر دووری ئەمین فەهیضی
دەردەپریت و سکالای تەندروستی و تەمەن درێژی بۆ دەکات

انچنانم زهجر کاکه آمین
که ندانم یسار را زمین
آن کند بخت قط نبینم یار
تازنم خنده بر زمان و زمین
چند ریزم بیاد روی تو اشک
چند باشم ز دوریت غمگین
تا غمیرا بحیله چاره کنم
دیگری سر بر آورد ز کمین
مستم از جام بادهء فیضت
چو مسیحا ز روح فیض آمین
سألهای دراز باقی باد
بسلامت امین ما آمین

واتا:

لەبەر دووری کاکە ئەمین فەیزی لە حالتێکام
پاست و چەپ لێک جوێ ناکەمەو
بەخت هەر ئەوەندەم بۆ بکا دۆست ببینم
تا (لە بەختەوهری خۆما) بە عەرز و عاسمان پێیکەنم
چەند لە یادی رووی تۆدا فرمێسک برێژم
چەند لە دووری تۆ خەفەتبار بم

تا به فروفیل چاری خهمن نه کم
 خه میکی تر له په ناگاوه سهرده ردینن
 له جامی بادهی بهر که تی لیشاو کردوی تو مه ستم
 وهک مه سیح له (روح الامین) ی پر بهر که کت که جویره نیله
 خوا بکا نه مینی نیچه به سه لاهه تی بیینی
 ساله هایه کی دوور و درێژ. نامین

نهمین فیضی چهند نامه یه کی هونراوهی جوانی بو شیخ پهزا ناردووه، نهم شیعرانهی
 نهمین فیهیضی، به شیشه یه کی زور نازک و دلسوزانه. له وه لاهه کانی شیخ پهزا
 دهرده که ویت، که چهند پیاویتیکی خوش مه شره ب و په وشت بهرز بووه. له بهر نه وه شیخ
 پهزا، نه وهک تنها هیچ هه جویتیکی بهرام بهر نه و نه و تووه، به لکو به نه و په ری پیز و
 دلسوزی نهم دوستایه تییه ی له گه لیدا بردووه ته سهر. له وه لاهه یه کیتک له و نامه
 هونراوانه، شیخ پهزا نه مه ده لیت:

مشریت خوب و لهجه شیرین است
 دهنت درج گـوهر آکین است
 فکر بکر تو بیننی بین الله
 نغز دوشیـزه نگارین است
 عرش بلقیس و فرش براقش
 در حقیقت کمینه کابین است
 این نه شعر است، رشته شهرت
 این نه نظم است عقد پروین است

واتا:

په وشتت باش و زمانت شیرینه
 دهنت قوتووی پر له گه وهده
 فیکری به خه یالی که سا نه هاتووی تو، بهینی بهینه لا
 کچیتیکی جوانی په نگینه
 عدرشی بهلقیس و فدرشه بریقه داره که ی
 له راستیدا که مترین ماره بییه (بو نه و کچه)

نهمه‌ی تو شیعر نییه ، هۆنراوه‌ی ناو و بانگه
نهمه هۆنراوه نییه ، ملوانکه‌ی نه‌ستیره‌ی سوره‌بیایه

مـصرعی از قـریحه ، عطار
که عجب آبدار و رنگین است
گر بتـضمین بیاورم چه عجب
یکی از فن شعـر تـضمین آست
بمعانی گران، بنظم سبک
گر بود سهل ممتنع، این است
تا بضرب المثل همی گویند
که دعا از برای آمین است

واتا:

نیو بهیتی به‌ره‌می شیعی فه‌ره‌یدوددینی عه‌تا
که زۆر ناودار و په‌نگینه
نه‌گه‌ر بیخه‌مه ناو شیعی خۆم سه‌یر نییه
چونکه یه‌کتی له هونه‌ره‌کانی شیعر نه‌وه‌ته شیعی که‌سیکی تری به‌خه‌یته ناو
به واتا گران و به سه‌نگ سووکه
نه‌گه‌ر (ناسانی که‌س پێ نه‌وتراو) هه‌بێ نه‌وه‌یه
نه‌وه‌تا مه‌سه‌له دێننه‌وه و نه‌لێن
دوعا له‌به‌ر خاتری ئامینه‌که‌یه‌تی

خاطرت شاد باد (امین فیضی)
زان که دریاى دانش و دین است
دو شمنت خاکسار و زیر و زیر
زان که در خورد و لعن نفرین است
فضلرا داند از خدای (رضا)
نه از آن شاعران خسود بین است

واتا:

دلت هه‌ر شاد بێ نه‌مین فه‌یزی!

چونکه دلت ده‌ریای زانست و نایینه
 دوژمنت له خۆلا بگه‌وزی و سه‌ره‌و ژێر بێ
 چونکه شایانی نه‌وه‌یه له‌عنه‌تی لێ بکری
 په‌زا هه‌موو گه‌وره‌ییی له‌خوداوه نه‌زانی
 له‌و شاعیره خۆپه‌رستانه نییه.

له وه‌لامی نامه‌یه‌کی نه‌مین فه‌یضی دۆستی، شیخ په‌زا نه‌م شیعه‌ره فارسییه‌ی بو
 ده‌نیریت.

ز رشحه، قلمت در مشیمه، قرطاس
 نتیجه هاست بقیمت گرانتر از الماس
 رسیده کار بجای ترا امین فیضی
 که جبرئیل امین خوانمت ز روی قیاس
 صحیفه معجزه پیراست بسکه چون مریم
 بپر گرفته موالید عیسوی انفاس
 هزار سال بمانی و این عجب نبود
 شرافتت به مثل خضر زنده و الیاس
 در این دیار (رضا) را به‌رزه عمر گزشت
 بجان رسیده گنا‌هش بگردن افلاس

واتا:

له نووکی قه‌له‌مه‌وه له‌ناو منال‌دانی کاغه‌زا
 نه‌نجامی وا زۆر هه‌یه به نرخ له نه‌لماس گرانترن
 کار گه‌به‌شتووه ته‌ پاده‌یه‌ک نه‌مین فه‌یزی
 به‌قیاس به جوهره‌نیلی نه‌مینت نه‌خوێنمه‌وه
 تنها موعجیزه‌ی پیر کاغه‌زه، که منالی به هه‌ناسه‌ی عیسا
 له دایکی‌بوی زۆری گرتووه به به‌رسنگیه‌وه وه‌ک مریم که عیسای به موعجیزه بوو
 یاخوا هه‌زار سال بمینی و نه‌مه سه‌یر نییه
 چونکه شه‌ره‌ف و گه‌وره‌ییی تو وه‌ک هینی خدای زنده و نیلیاسه
 عومری (په‌زا) له‌م ولاته‌دا به هیچ و پوچ به‌سه‌رچوو

نه‌ه‌تا کردوونه گیانه‌لا، گونا‌هی به‌گه‌ردنی بِن پهلویه

له وه‌لامی نامه‌یه‌کی تریدا، شیخ ره‌زا، دووباره نه‌و پهری پرتزی به‌رام‌به‌ری ده‌رده‌خات
که ده‌لَیت:

الا ای هنرمند یار قـــــــدی
توی خـــــــروانرا ســــزای ندیی
ز حکمت بپرداختی نامه‌ء ت و
بدادی درآن نامه‌داد حکیم
هوای نسیمی از ان گشته نامش
که جان پروراند هوای نسیمی
بدانش ترا هیچ همــــتا ندیدم
مگر جوهر فرد و در یتیمی
تو خواهی سفر از ین دورتر کن
امین فیضیا در دل من مقیمی

واتا:

نه‌ی یاری هونه‌رمه‌ندی دترینه
توی شایانی هاوده‌میی پادشایانی
له‌وتل و که‌مالی خۆته‌وه نامه‌که‌ی خۆت رازنده‌وه
جاری خاوه‌ن حیکمه‌تیی خۆت له‌و نامه‌یه‌تا دا
بۆیه ناوی نراوه (هوای نسیمی)
چونکه هوای شه‌بای به‌یانیان (هوای نسیمی) گیان په‌روه‌ده نه‌کا
له زانا‌ییدا که‌سم به‌هاوتای تۆ نه‌دی
مه‌گه‌ر تۆ جه‌وه‌ری فرد و دورپی یتیم (تاقانه‌گه‌وه‌ر)
هزت لَییه سه‌فه‌ر بۆ له یمه‌ن به‌ولاه‌یش بکه
نهمین فه‌یزی تۆ له هه‌ر کوئ بی، له دلی منا جَیت گرتوه

که داوا له شیخ ره‌زا ده‌کریت بچیت بۆ به‌غدا و بیته شیخی ته‌کیه‌ی تاله‌بانی، نه‌م
نه‌رکه له‌گه‌ل بیرى کراوه‌ی شیخ ره‌زادا نه‌ده‌گونجا. ناتوانیت، وه‌کو شیخانی ته‌ریقه‌ت
نیدعای "که‌رامه‌ت" بکات. ئاماده‌یه بچیت به‌غدا، به‌لام به‌م مه‌رجه:

مشرېم مشرب امين فيضى است
هر دوو از هرد و عــــالم نازاده
اى (رضــــا) تا بمرگ رندى كن
اين بود دولت خـــــــدا داده

واتا:

پهوشتى من پرووشى نهمين فهيزيه
ههردووك له ههردوو دونيا نازادين و كارمان بين نيهه
(پهزا)، تا رۆژى مردن هه ر بن موبالات به و گوى به هيچ مهده
دهوله تى خواا داده نهميه

كه باسى يه كيه تى بير و باوه رى خۆى و نهمين فهىضى دهكات دهليت:

ز ارباب دانش امين فيــــضى يا
ترا امتيازست كز فن ضيارا
نشانها ست بر اتحاد من تو
زيك مایه گویى سرشتند مارا
زياد و كم از نام ناميت نبــــود
برسم جمل گر شماری (رضا) را

واتا:

نهى نهمين فهيزى، تۆ ههلاوترده ييبهكت له زانايانى تر ههيه وهك
زۆر نيشانه بۆ يه كيتيى من و تۆ ههيه
وهك بلتيى من و تۆيان له يهك مایه دروست كردين
نهگه ر ناوى (رضا) به حهرفى نه بجهد بژميرى
زياد و كه مى له ناوى ناودارى تۆ نابن

چونكه ژماره ي ناوى ههردوويان به پتيى (ابجدى) (١٠٠١) ه.

نهگه ر نهمين فهىضى بچيته ميوانى شتيخ پهزا، چۆن چاكه ي بداته وه؟

كه ته شريفى شهريفى هات (نهمين فهىضى) به ميوانى
له عوهده ي شوكرى ده رناچم مهگه ر خۆم كه م به قوربانى

کۆچی دووایی شیخ رەزا

هەندێ لە نووسەرەکان سالی کۆچی دوایی شیخ رەزای تالەبانییان بە ١٩٠٩ میلادی داناه. بەلام بەرێزان د. کەمال مەزھەر و ھەمە بۆر و ئەحمەد تاقانە، لەسەر ئەوێ کە لە کیتلە قەبرەکە نوسراوە، بە شەوی ھەینی مانگی موھەرەمی سالی ١٣٢٨ی کۆچی دایانناوە. مامۆستای بەرێز د. کەمال، لە ژمارە یەکی گۆڤاری کۆری زانیاری سالی ١٩٧٣ دەلێت ئەمە بەرامبەری ١٩١٠ میلادییە و بەپێی بۆجیونی محەمەد ئەمین زەکی بەگ کە لە کتێبی (ناودارانی کورد) دا دەلێت: پۆژی مردنی بە یەکەم پۆژی مانگی موھەرەم داناه کە بەرامبەر ئێوارە ییتج شەمە ی ١٣ی کانوونی دووھەمی ١٩٩٠. بەلام مامۆستا عەبدولرەزاق بێمار لە پۆژنامە ی (الرقیب) کە عەبدوللەتێف ئەبیان لە بەغدا بە زوبانی عەرەبی دەری دەھێنا، وای بینیوە کە لە ژمارە ی ٨٢ کە لە ٩ موھەرەمی سالی ١٣٢٨ی کۆچی بلاوکراوەتەو وا دەلێ:

«لقد اسفنا كل الاسف، لما بلغنا من مرض جناب الفاضل الاديب الذي سارت يذكر فضائله ورسالة اشعاره الركبان، الشيخ رضا افندي الطالباي، مرضاً أصاب رجله فاقعده وآله، فنسأل الله له من صميم القلب سرعة الشفاء».

بەلام لە ژمارە ی ٨٣ لە ١٠ی موھەرەم ١٣٢٨ کۆچیدا دەلێت:

«لقد استأثرت رحمه الله بالفاضل والشاعر اللبيب، الذي كان يعد وجوده فلتة من فلتات الزمن الذي عقيمت عن مثله الايام منذ زمن، الشيخ رضا افندي الطالباي، عصر الخميس عند قول المؤذن "الله اكبر" توفاه الله عن عمر ناهز السبعين قضاء في التحصيل والادب. اما نظمه في اللغات الاربع عربية وتركية وفارسية وكردية، فهو الذي قد سارت به الركبان وتناقلته الألسن لسلامته ورقته، حتى اني اذكر اعتراضه عليه رحمه الله في عدم تدوينه اياه، فاجاب بالواقع بان (ديوانه صدور الرجال لا بطون الدفاتر) وقد احتفل العموم احتفالاً يليق بنعش الفقيه، وواروه جدث في مقبرة الشيخ عبدالقادر الكيلاني قدس سره، واقيمت له تعزية حافلة في زاويته (تكيه) الواقعة في الميدان. فنسأل الله له العفو والمغفرة والرضوان، ولحضرة كل من اخوانه وانجاله وعائلته الصبر لينالوا الأجر».

کەوابوو شیخ رەزا لە ٩ موھەرەمی ١٣٢٨ کۆچی کە بەرامبەری ٢١ کانوونی دووھەمی ١٩١٠ی میلادی دەکا کۆچی دوایی کرد و ئەو بۆلبولە خوێش ئاوازه بێ دەنگ بوو.

دوا قوناعی شیخ رهزا

شیخ رهزا له رۆژی ههینی ۱۰ موحرهم ۱۳۲۸هـ که دهکاته ۲۱ کانونی دووهمی ۱۹۱۰م، له گۆرستانی شیخ عبدولقادی گهیلانی، به هاتنی جهماوه ریکی زۆر، به خاک سپێررا و له تهکیه تاله بانی له گهرهکی (مهیدان) ماته مینی بۆ دانرا و له سه رکێله قهبره کهی ئهم شیعه فارسییه نوسراوه:

یا رسول الله چه باشد چون سگ اصحاب کهف
داخلی جنت شوم در زمهره اصحاب تو
او رود در جنت من در جهنم کی رواست
او سگ اصحاب کهف من سگ اصحاب تو

واتا:

یا (رسول الله) چ ده بیت وهک سهگی (اصحاب کهف)
بجمه به ههشت له گهل زومره هاوریانی تو
ئو ده چیت به ههشت کهی رهوایه من بۆ جهه نه
ئو سهگی اصحاب کهفه، من سهگی ئه صاحبی تو

شینیی شیخ رهزا

رۆژنامهی (الرقیب) که له بهغدا به زوبانی عهرهیی ده رده چوو دوو شینی بلاو کردهوه که دوو شاعیری عهره بۆیان وتوه. یه که میان «عطاء الله خطیب زاده» که ده لیت:

اترضی المعالي ان تناح سواها
وقد علمت ان الفقید رضاها
ام الصبر هل يقضي بحسن اضطبارنا
وانفاس محیا الرضا قضاها
قضى نحبہ والمکرمات تحفه
وتبکیه، لکن ما افاد بکاها
و کم بکت العلیاء ترجو
وهیهات ان يعطي البکاء مناها

قضى نخبه ايام عشر محرم
 غربياً وحيداً مثل أهل عباها
 فلا ابن يبيعه الشراب، ولا اخاً
 ولا بنت تجلو همه بعداها
 فتباً لدنيا لا ثبات لها، ولا
 وفاء، ولا يرجى البقاء. بحماها
 وطوى لأرض قد حوت منه اعظما
 بها طالما الدهر الخؤون تباهى
 وطوى لقبر قد حوى العلم والتقى
 واصناف فضل لم تكن تتناهى
 وطوى لقبر حل منزلة الرضا
 اخو العلم من للمكرمات حواها
 لطيف، رقيق القلب، شفاف طبعه
 لقد كان من عين الكمال جلاها
 فكم عاجلت يمناه مرضى ضلالة
 فما مسها الا استرد هداها
 وكم مدنف اشفت من الجهل نفسه
 فرد بأيات القريض شفاها
 وكم كبد حرى شكت من اوارها
 رواها بابيات البه رواها
 فلو رقموا يوماً على الطور نظمه
 لكنت ترى الطور استحبال مباها
 فصيح ترى الحر البليغ امامه
 كم معدوم نطق لا يلم شفاها
 كليم، واقلام المعاني عصبة
 متى هزها تلف الرجال شباها
 كأن القوافي كن في اسر نطقه
 تدحرج انى شاء حيث اتاها

فل و لظمت عشر العقول بعشرها
 على مثله حزنأ يحق أساها
 ول و رأأت الخنساء بعض فعاله
 لما اذكرت من بعد ذاك أخاها
 فلا كل مفقود من الحر مؤلم
 ولاكل نار بهتدي بسناها
 ولاكل مفقود بجفن مهندأ
 ولا كل غضب للكمأة وقاها
 ولاكل ذى جاه عريض بسيد
 ولا كل من ساد الرجال حماها
 ولا كل مفقود يناح لفقده
 ولا كل ذات تفتدي بسواها
 لمثل الرضا تجري الجفون بخيها
 لمثل الرضا تفني العيون ضياها
 لمثل الرضا تغري الخوادر جيبها
 لمثل الرضا تدمي الاسود جباها
 لمثل الرضا في الكون تجرى مآتم
 لمثل الرضا تهوى النفوس أذاها
 لمثل الرضا يستصعب الحر صبرة
 لمثل الرضا تجفو الكرام كراها
 حباه اله العالمين جنانه
 ولا زال مسروراً بضحية طه

ههروا سيد مهدي البغدادي له شاري (نهجف) نهم شيعره عرهبييهى له ژماره ٩٣ روژى
 ٢١ شباطى ١٣٢٥ رومى له روژنامهى (الرقيب) ، له مهتتهمى شيخ رهزادا
 بلاوكردووه تهوه.

قولوا لاطناب العلوم قـروـضي
 هذا الرضا وهو العماد قـوضـا

من للعلوم الغر بيدي ماخفي
 منها بفكر يسبق السيف مضا
 من للقوافي اللؤلؤيات التي
 كانت نجوم جبهة الدهر وضا
 اصبح وجه الدهر وهو اسود
 وكان وجه الدهر فيه ابيضا
 جوهرة لم يحتملها الدهر ان
 تبدو، فضمها لقلبه القضا
 فللقضا اجاب في رواحه
 "ارخ لربه وفاء برضا"

به پیتی ژمارهی ابجدی دهکاته ۱۳۲۸هـ

شیخ رهزا و بنه ماله‌ی (خادم السجاده)

بنه ماله‌ی (خادم السجاده)، له پیتشا نیشته جیتی شاری کۆیه و له پاشان هاتوونه ته شاری که رکوک. هه ره له کۆنه وه بهرمالیتیکی پیتغه مبهه، سهلامی خوای لی بیت، که وتووه ته لایان و پشتا و پشت پاراستوویانه و مالیان بووه ته زیاره تگای موسلمانان. هه رچه نیتیک له سالانی دواییدا، عهلی ئهفهندی خادیمی سوججاده، له نووسینیتیکدا له رۆژنامه کان بلاوی کرده وه ئیددیعیای ئه وهی کرد که ئه م بنه ماله یه، له ره سه ندا، له بنه ماله ی (ئه مه وی) ن، له بهر ئه وه ئه م یادگاره که وتووه ته لایان. به لام هیج به لگه یه ک بو ئه م بۆچوونه نه بو.

هه ره که وه ئه و قورئانه پیروزه ی که خهلیفه (عثمان کوری عفان) کۆی کرده وه و له سالانی شه ری رووس و تورکدا که وته دهستی ئه فسه رتیکی رووس و ناردی بۆ مۆزه خانه ی (پتروسبرگ) و له پاشان نیررایه (تاشقهنده ی پایته ختی کۆماری ئۆزه کستانی سوڤیاتی، هه روایش، له هه لیتیکدا ئه م یادگاره که وتووه ته لای ئه م بنه ماله کورده، که کورد له میژووی ده وله تانی ئیسلامدا رۆلیتیکی گه وره یان بووه.

له کاتی حوکمی عوسمانی و له سه رده می حاجی ئه مینی خادیم سوججاده، که پیاویتیکی

مهلا و زانا و ناودار بوو، سولتان عبدولحهمید فەرمانی داوه نهم زیاره‌تگایه‌ی ئیستا که له که‌رکوکه، له سالی ۱۳۲۳ کۆچی دروست کراوه.

لهم بنه‌ماله‌یه، ره‌فیق نه‌فندی خادیم سو‌ججاده، له‌کاتی دامه‌زراندنی حکومه‌تی عی‌راقدا له‌گه‌ل شیخ حه‌بیبی تاله‌بانی و عه‌بدوللا صافی، بوونه به‌نوتنه‌ری شاری که‌رکووک و له (مه‌جلیسی ته‌نسیسی) به‌شدارییان کردووه. وه له‌پاش نه‌و عه‌لی نه‌فندی کۆری له‌په‌رله‌مانی عی‌راقدا نوتنه‌ری شاری که‌رکووک بووه.

نهم بنه‌ماله‌یه، پشتا و پشت دۆستایه‌تییه‌کی قوول و خزمایه‌تییان له‌گه‌ل شیخانی تاله‌بانیدا هه‌یه. حاجی نهمین له‌گه‌ل شیخ عه‌لی و ره‌فیق نه‌فندی له‌گه‌ل شیخ محهمه‌د عه‌لی و عه‌لی نه‌فندی له‌گه‌ل شیخ جه‌میل. له‌مه به‌ولاوه هه‌یج هۆیه‌ک نییه که شیخ په‌زا ریزی به‌رامبه‌ر به‌رمالی پیغه‌مبه‌ر (س) و هه‌رشێ توند به‌سه‌ر نوکه‌رانی به‌رمال بێنیت.

شیخ په‌زا له‌گه‌ل نه‌و هه‌موو هه‌جوه ناره‌وایه‌ی حاجی نهمینی خادیم سو‌ججاده، ریز و خو‌شه‌ویستی به‌رامبه‌ر نهم یادگاره‌ پیرۆزه‌ی پیغه‌مبه‌ر (س) ده‌رده‌خات و له‌چهند شیعرێکدا سوایسی سولتان عه‌بدولحهمید ده‌کات که جی‌تگایه‌کی لایق به‌م یادگاره‌ی دروست کردووه. له‌ شیعرێکی تورکیدا ده‌لێت:

سجاده، شریفه‌یه تقبیل ایدنلره
بی شبهه‌در شفاعت سجاده صاحبی
زحمت و برردی زاترینه ضیقت مکان
دگمزدی ذیل پاکنه هر عاشقک لبی
تا استلام شهر اول انشا بیوردیلر
عه‌بدولحهمید خان بو مقامی مرتبی
وارد سمای هفتمه‌ تاریخکز (رضا)
بتدی طواف خانه، سجاده، نبی

واتا:

نه‌وانه‌ی ماچی سو‌ججاده‌ی شهریف نه‌کهن
هه‌یج گومانی نییه که به‌ر شفاعته‌ی خاوه‌ن سو‌ججاده، نه‌کهن
ته‌نگی جی‌گا سخله‌تی ده‌دایه زیاره‌تکه‌ران
له‌بی هه‌ر عاشقێک نه‌ده‌گه‌شته داوێنی پاکی.

تاکو له مانگی یه کدا فهرمانی دروست کردنی در
 نهم مه قامه ی دا عهدولحه مید خان
 میژووت گه یشته ناسمانی هه فته م نهی (رهزا)
 کوژتایی هات زیاره تخانه ی سوججاده ی پیغه مبه ر
 ۱۳۲۳ کۆچی.

له هۆنراویکی تریدا میژووی دروست کردنی نهم نابیده یه دووپات ده کاته وه و ده لیت:

دولسون همیشه جیب همایون پادشاه
 کیم جود (معنی) (حاتمی) افسانه یاپدیلر
 سجاده ء شریفه یه عبدالحمید خان
 پک منتظم عمارت شاهانه یاپدیلر
 مرکز جهانیه گلمدی مانندی بر ملک
 هر کاری یاپدیلر سه ملوکانه یاپدیلر
 تاریخی مطابق واقع دیدی (رضا)
 (سجاده ء پیمبر ایچون خانه یاپدیلر)

۱۳۲۳ کۆچی

واتا: همیشه پر بیت گیرفانی هه مایون پادشاه
 نه وه کتیبه به خشنده ی (مه عن) و (خاتمه) ی کرده نه فسانه
 بۆ سوججاده ی شریف، عهدولحه مید خان
 کۆشکیکی زۆر پتکی شاهانه ی کرد.
 نه هاتوه ته جیهان شاهیکی وه کو نه و
 هه ر کاریکی کرد بیت شاهانه کردوه تی

به پیتی ژماره ی نه بجه دی، میژووی دروست کردنی نهم کۆشکه ده کاته ۱۳۲۳ . هه ر
 له بابته نهم کرده وه یه دا دیسان ده لیت:

پادشاه آل عثمان یعنی خان (عبدالحمید)
 قابل انکار دگل احسان فوق العاده سی
 پادشاه: انبیایی مس ایده ن سجاده یه

گور مدی لائق، زیارتخانه، معتاده‌سی.
 بر زیارتخانه، شاهانه انشا قیلدیلر
 آسمان دورنجه دورسون شاه ایله شهزاده‌سی
 پک کوزل دوشمش رضا جوهرلی تاریخکر
 (امجد پیغمبرک موقف سجاده‌سی)

واتا:

پادشای آل عوسمان یانی خان عهدولحمه‌مید
 قعد ٲینکار ناکریت چاکه‌ی فہوقہ‌لعادہ‌ی
 بؤ ٲہوانہ‌ی زیارہ‌تی بہرمالی پادشای ٲتغہ‌مہ‌ران دہ‌کن
 ٲہو زیارہ‌تخانہ‌یہ‌ی بہ‌لایق نہ‌زانی.
 زیارہ‌تخانہ‌یہ‌کی شاہانہ‌ی دوست کرد
 تاکو ناسمان و ہستاوہ بوہستی شاہ و شازادہ‌ی
 زؤر جان کہوتوہ (رہ‌زا) میژووی جہوہ‌ردارت
 (جیگای بہرمالی ٲتغہ‌مہ‌ر خاوہ‌نی مہ‌جد)

شیخ رہ‌زا لہ‌گہ‌ل ٲہم ہہ‌موو ریزہ‌ی بہ‌رامبہ‌ر زیارہ‌تگای بہرمالی ٲتغہ‌مہ‌ر، لہ‌ ہہ‌موو
 دہ‌رفہ‌تیکدا ہہ‌جوی حاجی ٲہ‌مینۂ کردوہ و ہہ‌تا لہ‌ ہہ‌جوی شیخ محمہ‌د عہ‌لی برازای
 ٲہم جنیوہ بہ‌ حاجی ٲہ‌مین دہ‌دات:

شیخ کہ گہ‌ووادۂ وہ‌کوو (خادمۂ سوججادہ) لہ‌لای
 سہ‌یدی حور لہ‌ سولالہ‌ی عہ‌لی و فاطمہ بی

لہ‌ شیعرتکی تردا کہ باسی نان و خوانی حاجی ٲہ‌مین ٲہ‌کات ٲہ‌لئت:

خادم سجادہ‌یی پیغمبری
 کشتی جود و سخارا لہ‌نگہ‌ری
 اغنیما خواہند از انعام تو
 سینیی شہ‌گرا و ٲلاو دوو لہ‌نگہ‌ری
 ٲہو کہ‌سہ‌ی خوانی لہ‌ بؤ دۂ صوبح و شام
 چی لہ‌ ٲیمہ زیاترہ غہ‌یرہ‌ز کہ‌ری؟

واتا:

نه‌ی نوک‌ه‌ری به‌رمالی پیغه‌مبه‌ر
تو له‌نگه‌ری که‌شتی سه‌خا و به‌خششی
ده‌وله‌مندان له‌نان و نیعمه‌تی تو
سینییی شه‌کراو و دوو له‌نگه‌ری پلاویان نه‌وئ
نه‌و که‌سه‌ی سینی بو‌دئ به‌یانی و ئیتواره
چی له‌ نیمه‌ زیاده‌ غیره‌ز که‌ری یا که‌ری و
مه‌به‌ستی شتیخ محمه‌د علی که‌ریه‌.

وا دیاره‌ ئهم بگه‌ره‌به‌رده‌ی نیتوان شتیخ ره‌زا و خادمی سو‌ج‌جاده‌ ته‌نیوه‌ته‌وه و شتیخ ره‌زا
له‌ شیعرتیکی فارسیدا ئهم هه‌جوه‌ تونده‌ی کردووه‌.

می‌خواره‌ینم من که‌ مرا باده‌ بیارید
من ساده‌ پرستم، پسری ساده‌ بیارید
چندان خوشم از بچه‌، کون داده‌ نیاید
گره‌ست یکی بچه‌، ناگاده‌ بیارید

واتا:

من مه‌یخو‌ر نیم مه‌یم بو‌ بیتن
من بی تووک په‌رستم، هه‌تیوتیکی بی تووکم بو‌ بیتن
من نه‌وه‌نده‌م هه‌ز له‌ هه‌تیوی قنگ داو نییه
نه‌گه‌ر هه‌یه‌ هه‌تیوتیکی نه‌گاویاوم بو‌ بیتن

نی‌نی غلطم بچه‌، ناگاده‌ در این شهر
پیدا نشود گاده‌، ناگاده‌ بیارید
بایک کفلی گرد قناعت نتوان کرد
کونرا بترموا‌ی و به‌عراده‌ بیارید

واتا:

نه‌نه‌، هه‌له‌ بووم، هه‌تیوی نه‌گاویا و له‌م شاره
ده‌ست ناکه‌وئ، گاویاوو نه‌ گاویاو (هه‌رچی ده‌س که‌وت) به‌یتن
پیاو ناتوانی به‌ته‌نها که‌فه‌لیکی خر داکه‌وئ
قنکی وا‌ زل بیتن به‌ تراموا‌ی و عه‌ره‌بانه‌ بگو‌تیز‌تیه‌وه

زان مکتب حریبه که سرچشمهء کون است
چندین نفر و ضابط و بگزاده بیارید
آن صبر ندارم که ز پایش کنم ایزار
دامن بکمر بر زده آماده بیارید

واتا:

له و قوتا بخانه‌ی جه‌نگیبه که سه‌رچاوه‌ی قنگه
چند نفره و نه‌فسره و به‌گزاده بیتن
نه‌ونده خوم بین ناگیری تا ده‌ریتکه‌ی له‌بین دانه‌مالم
یه‌کیکم بو بیتن حازر و ناماده‌بین داویتی دیزداشه‌ک‌ی کرد‌بین به‌بهر پشتینده‌ک‌یا

مقصود همین آتش شهوت بنشانم
گر پیر و جوان، گر نر و گر ماده بیارید
گر زانکه فرستاده فرستیده نیاورد
از بهر مجازات فرستاده بیاریده

واتا:

مه‌به‌ست نه‌ویه نه‌م ناگری شه‌هوه‌تم دامرکینمه‌وه
پیر بین و جوان بین، نیر بین و می بین، هرچی هدی به‌بوم بیتن
نه‌گه‌ر نه‌و که‌سه‌ی نه‌بنیرن هه‌تیوه‌که به‌تینی نه‌یه‌تینا،
له سزادا خوی به‌تین

از طالع نحسم اگر آن هم ندهد دست
یک پیر نود ساله، افتاده بیارید
گر پیر نود ساله میسر نشود نیز
فرتوت شده (خادم سجاده) بیارید

واتا:

نه‌گه‌ر له‌چاره‌ی ره‌شم نه‌وه‌یش ده‌ست نه‌که‌وت
پیرتکی نه‌وه‌د ساله‌ی لیکه‌وتوو بیتن،
نه‌گه‌ر پیری نه‌وه‌د ساله‌یش ده‌ست نه‌که‌وت
(خادیوسو سجاده‌ی) فرتوت و په‌ک که‌وتووم بو بیتن

شیخ رەزا لە مەیدانی عەشیرەت ئاراییدا

بە مەمالی تالەبانی، لە پاش بلاو بوونەوهی یانزە کوری شیخ ئەحمەد، لە شێخانی تەریقەوه بوونە عەشیرەتییکی گەورە شەرەنگێز، لە سەرتاب و حاجیلەری قەزای خانەقینەوه تاوێکی نزیککی ناوچە «دووبز» لە سەر (زێتی بچووک) دەستیان بە سەر زەوی و زاری هەرمێکی فراوان داگرت. لەمەدا لووتیان تەقییە لووتی هەندێ لە عەشیرەتانی ئەو هەرمێ. لە قەزانی خانەقین لە گەڵ ئیلی باجەلان و جموور، لە قەزای کفری لە گەڵ بەگزادانی جاف و لە ناحیە کۆشک (گل) لە گەڵ عەشیرەتی داوودە و جەباری و بەگەکانی گل و شێخانی بەرزنجە. لە قەزای داقوق لە گەڵ عەشیرەتی کاکەیی و داوودە و لە تەینال لە گەڵ شێخانی بەرزنجە و عەشیرەتی هەمەوێند... هتد.

لەم گێڕە و کێشەیه، کە بۆ داگیرکردنی زەوی و ئاو بوو، گەلیک شەر و شۆڕ لە نێوانی تالەبانییەکان و ئەم عەشیرەتانە رووی داوه. شیخ رەزایش وەکوو یەکیک لە تالەبانی، بە زمانە تیژەکەیی، بەهەق و ناهەق، لایەنگیری عەشیرەتی خۆی کردووه و هەجۆی عەشیرەتانی تریشی کردووه. ئەوانە لەو هەجوانەدا و تووبەتی، هەرچە نێک زۆریەیان راست نین، بەلام لەبابت هونەرییەوه بەهائەکی زۆریان هەیە و دەبێت تەنها لەم سووچەوه تەماشای بکەین و نەبێتە هۆی دلگیری ئەو کەسانە کە بە خراپە ناویان هاتووه. لەسەر نازایی عەشیرەتی تالەبانی دەلێت:

بارەکەللا ئافەزین ئەو عەشیرەتی نەصرەت شیعار
مەردی مەیدان شیرینی جەنگ ناوەر هوزەبری کارزار
چوار عەشیرەت، کاکەیی و هەمەوێند و جەباری و داوودە
ئیتتیفاقیان کرد و هاتن چوار سەد و پەنج سوار
هەر بە ئەووەل حەملە چەنتان کۆشت و چەندتان سەرپێ
چەند لەشیان لێ بەجێ ما، بوون بە طوعمەیی مور و مار
ئێستە کەش لەو دەشتە شەریانە لەسەر لاشەی پزیو
کەرگەس و شاهین و گورگ و مامە ریتی و کەمتیار
بەینی بەینەللا (عوبید)ی فیله تەن کاریکی کرد
هیچ کەسی نایکا مەگەر حەیدەر بە زەبری ذولفیقار

هەر سواری فیرقه ییکی رارپفاند و دایه پیش
 کهوته سەر کوێخا مهخۆل (عهبدولوههاب)ی نامدار
 لیتی خوړی وهک شیری غوړپان: سامه پړاوهسته بۆم
 نهی تلایشی (دایه ریزوار)ت به پيشی (یادگار)
 چه کمه یی سووری له پتدابوو به جارئ زهردی کرد
 تس له ملیۆن تیپه پری کرد، تر گه یشته صد ههزار
 یهک له یهک نازاترن ته عریفی کامیکتان بکه م
 دهک فیدای دهست و تفهنگت بم سولاله ی شیخ ستار
 شه هسواریکی وهکو تۆمان هه بی باکمان چیه
 تۆش له حهقیقه تدا سواریکی وهکو ئه سفه ندیار

لیتره دا شیخ رهزا خۆی دهیسه ملینیت که ئه م مه دحه هه موو مه جازه. به لام ئه وهی راست
 بیت له م شه رده تاله بانیه کان شکستیان نه هیتاوه.

ئه م قسانه گشت مه جازن گهر حهقیقه تان دهوی
 به ذلی نان و هیممه تی پیرانه بۆتان کهوته کار

بیتگومان شیخ رهزا ئه م هه موو هه لئانه ی به به لاش نییه:

جائیزه مه طلویه ئه م مه دحه م به خوړایی نییه
 هورقانییش بی (رضا)م گهر هیچ نه نیرن یا ستار

له م شیعه ریشیدا دووباره باسی ئه م شه ره دهکات و ده لیت:

سێ عه شیرت بوون به یهک تا ریشه مان ده رکهن به یه کجاری
 جه باری و داووده و کاکه ییکانی (دایه ریزواری)
 قه سه میان خوارد به پرووچی سید براکه و گوړی خان نه حمه د
 به که لله ی خووگ و شاخی گاوه حۆل و گوشتی مرداری
 ده بی نیمرۆ به جارئ قه طعی نه سلی (تاله بانی) که یین
 ته قوتۆقیان که هه ستا گولله هه ر وهک ته رزه دباری
 سواره ی تاله بانی ده ریه رین، وهک رۆسته می دهستان

فیراریان اختیار کرد سەیدەکانی باوە یادگاری
فیراری کاکەیی ھەرنەیسە ئەما گوتی فەلەک کەر بوو
لە جەرت و فەرتی ئاغاى داوودە و ساداتی جەببەاری

لەشکری تالەبانی بۆ سەر داوودە

لەبەر سەرنەگەوتنی لەشکری داوودە و ئێتڵە سۆتەنخوارانی بەسەر تالەبانیدا شیخ
حەمیدی تالەبانی کە زانی داوودە خەریکی کۆکردنەوێ لەشکرێکی تریبە بۆ تۆلە
سەندنەوێ شەڕی شکستی پێشوو، دەس پێشکەری کرد و لەشکرێکی لە تالەبانی و
گل و زەنگنە و رۆغزایی جاف کۆکردەوێ و دایە سەر دێهاتی (تاوێر و تالا و نەجول)ی
داوودە. ئەوێ سەیرە، شیخانێ تالەبانی لەگەڵ زۆریە ئاغاکانی داوودە، لە رێگای ژن
و ژنخاوە زەوا و غەزور و خالتۆزا و پوورزان. لەگەڵ ئەم ھەموو خزمایەتیەیش ئەم
ھەموو شەڕە خۆتەواییە لە نێوانیاندا پووی داوێ.

لەم شەڕەدا گەلێک پیاوی ئازا لە ھەردوو لا بەشدارییان کردووە. وەکو شیخ حەمید کە
پیاویکی کەلەمێرد و نەترس بوو شیخ رەزا بەم شیعرەدا باسی لەشکر ئارایی شیخ حەمید
ئەکات و وەکو لەشکری نێزانی بۆ شەڕ رێکی دەخات. لە زەنگنەکان باسی ئازایی ئەمێن
قادر زلیخا ئەکات. لەم بێمالە قادر زلیخا و ئەمینی کۆری و رۆستەم کۆری ئەمێن بە
یەکە سوار و کەلەمێردی ناویان دەرھێنا بوو. ھەروا باسی ئازایی و نەترسی جافەکان
ئەکات و بە گیان پۆلا ناویان دەبات. لە داوودەکانیش پیاوانی ئازا وەکو مەمەد و ئێنجە
بەگ عەباس ئاغا بە ئازایی ناویان دەرھێنا بوو.

لەم شەڕەدا داوودەکان شکست دێن و خۆیان لە قەلاکانیان قاییم دەکەن. شیخ حەمید
ھەلەمەتی قەلاکان دەدات و ژنە تالەبانییەکانی ئاغایانی داوودە ھەلەمەلە بۆ خەزمانی
تالەبانییان ھەلەدەدەن و: «حیزانە خۆتان بگرن لە بەردەم حەمید» تانە لە مێردەکانیان
دەدەن. یەکیەک لە ئاغایانی داوودە بە برینداری بەجێ دەھێنێت. و شیخ تەھای شیخ
صەمەدی پوورزایی خۆی دەداتە سەری بۆ پاراستنی، سوارێکی رۆغزایی سۆتینی لێ
دەخوات: «بە کەلامی خوا چەکمە زەردی لە پێدايە ھەر ئەیکوژم و تەقەیک ئەکات و
ھەردووکیان ئەکوژیت».

داووده‌یش لهم شه‌پ‌دا نازاییه‌کی زۆریان نواندووه شیخ ره‌زایش دانی پی ده‌نیت به‌لام ده‌نیت:

عه‌ش‌ره‌ت نازایش پی. که ناموس نه‌بی پی فه‌یده‌یه

عه‌ش‌ره‌تی پی غیره‌ت نه‌م‌رۆ عه‌ش‌ره‌تی (داووده) یه

فه‌رموون له‌گه‌ل باسی نه‌م شه‌پ‌دا وه‌کو شیخ ره‌زا ده‌یگه‌رت‌ته‌وه:

ازان سوچ و (داووده) له‌شکرکشید

ازین سو بجنبید (عبدالحمید)

بفرمود تا (تالبانی) گروه

نستند برخانه، زین چوکوه

برانگیخت آن اشقر دیوزاد

چو پوستم یکی سان لشکر بداد

جناح ازچپ و راست برپای کـرد

بقلب اندرون خویشرا جای کرد

گروهی فرستاد بر میمنه

ز گردان گردن کشی (زنگنه)

به رنج اندرون دریکن مصاف

گروهی ز فولاذ جانان (جاف)

پی چرخ گردون گروهی دیگر

ز چابک سواران سه‌تا بسر

به‌مستی دگر رزم جویان (گل)

زیر دست زور آورد شـیـر دل

نخستین از (گل) علم بر فراخت

ب (تاویر) و (تالا) و (نیجول) تاخت

ز ان دوده جـسـای (داووده) بود

بمردان جنگی بر آـمـوده بود

محمد نام سالار آن انجمن
که گفתי کسی نیست همتای من

واتا:

که (داودده) لهولاره لشکریان هیتا
عهبدولحه مید لهم لاره بزووت
فهرمووی که دهستی (تاله بانی)
وهکو کتو لهسهر پستی زین دانیشن
نهو نه رزنگه بیچوه دتیه راپه ری
یه کیکیش وهک روستهم لهشکری ریز کرد
قوَلتی له راست و قوَلتی لهچپ دانا
جیتی خوی لهناو جهرگی لهشکردا کردهوه
دهسته یه کی نارد بۆ لای راست
له که له میتردانی مل دانه نهوانی (زهنگنه)
بۆ شهری چه رخی گهر دوون دهسته یه کی تری
ناماده کرد له چابوک سوارانی سن تا بسهر
له لایه کی تریشه وه شهره نگیزانی (گل)
زه بهر دهست زۆر هاورد و شیر دل
یه کهم کهس له گلان نالای هه لگرت
هتیشی برده سهرن (تاویر) و (تالا) و نه یجول
جیتی داووده لهو دوو دتییه دا بوو
پر بوون له که له میتردانی شهر کهر
گه وره ی نهو کۆره (مه مه د) ناوی بوو
نه یوت کهستی نییه هاوتای من

منم وارث تخت (اسکندری)
جهانرا سزوارا سر عسکری
نژادم ز (خورشید خاور) زمین
منم تس خاقان و سالار چین
بمن راست شد پشت (داوودی) یان

زین برکنم بیخ (محمودیان)
 بگفت این دو لشکر بینجول ماند
 خدا صد سواری بتعجیل نارد
 رسیدند سرره گرفتند تنگ
 برانگیخت دهمان آمد بجنگ
 برادرش مسدحت پس پشت او
 تفنگ سیاه لوله درمشت او
 برآورد چند آتش کسارزار
 بسی برنیامد که برگشت کار
 جوانی ز خویشانی او گنجه نام
 همی راند برتوسن بتزگام
 زنندش یکی گله برتوسنا
 بغلطید برخاک لرزان تنا
 دلیران گرفتند پیراهنش
 کفن گشت بر گنجه پیراهنش
 بر آن خاک شد پیکرجان چاک
 یکی گنجه را کرد باید بخاک
 تنی چند که بودند خویشان او
 دران حمله گشتند قریان او

واتا:

منم میراتگری ته ختی نه سکه ندهری
 شایانی سهر له شکری جیهانم
 له ره گزی خورشید زهمینم
 منم نه وهی خاقان و سالاری چین
 به من پستی داووده راست بووه ته وه
 له بن ریشه ی مه محمودیان دهر دینم

وتی نهم دوو لهشکره له نهیجول بمینن
 خوا سهد سواری به په له نارد
 گه یشتن و سهره پتگه یان تون گرت
 «ده همان» پاپه ری و هاته کتوری شهر
 (مه دعت) ی برای له پشت سهریبه وه
 تفه نگیکی سن لووله ی له مشتیا بوو
 چهند ته قهیه کی کرد و شهر هه لگیرسا
 نه وه نده ی پینه چوو بارودوخ گتورا
 لاوتیکی گه نجه ناو له خزمه کانی
 به پستی نه سپه سهر کیشه که یه وه تاوی نه دا
 گولله یه کیان نا به نه سپه که یه وه
 به لاشه ی په له قاره که یه یه وه له ناو خاکا گه وزا
 قاره مانان جله کانی ژتیران گرت
 گه نجه نه و جلانه ی بوون به کفن
 لاشه ی به سهر نه و خاکه وه له ت له ت بوو
 ده بوا یه کتیک له خاکدا بیشارتیه وه
 چهند که سی که خزم و که سی بوون
 له و هیرشه دا بوون به قوریانی

چو (داووده) دید اتش تی زخیـز
 همان که گرفتند راه گریز
 بطاس اندرون مهـره انداختند
 تکا در سوی قلعهـها تاختند
 دبیری که خوانند اورا امین
 بر آغا حمد حمله پرداز کمین
 بر او بانگ یرزد که سرعسکرا
 مرو تا بدانی نشان مرا
 منم پور قادر زلیخای شیر
 چه قادر زلیخا و چه (اردشیر)

شنیدم که آغا دران گیروار
 همی راند مرکب سرا سیمه دار
 فرومانده گفستی بدست اجل
 چو مسهل خورانش عمل بر عمل
 عنانش زکف رفته لرزان چو یید
 امین درپیش همچو دیوسفید
 دراین بود کار و سرشرا ببند
 چو جاد و گرانرا کنند حیلہ بند
 بزیر زمین کشته شد باذپا
 بتمثال آن مرد جنگ آزما
 به اسب دیگر تا امین شد سوار
 بزد خیمه آغا بصحن حصار
 چو پوشیده رویان بی آبرو
 بکنجی در آن قلعه بنهفت رو

واتا:

که (داووده) بلیسه‌ی ناگریان دی
 رینگای هه‌لاتنیان گرتہ بهر
 موریان خسته تاس و ناوژووره‌وه
 هه‌ر به‌غار به‌ره و قه‌لاکان تاویان دا
 بنووسێ که پیتیان نه‌وت نه‌مین بوو
 له که‌مینه‌وه هتیرشی برده سهر ناغا مه‌مه‌د
 لیتی خو‌ری وتی: نه‌ی سه‌ره‌شکر
 مه‌رۆ تا ناو‌نیشانی من بزانی
 منم رۆ‌له‌ی قادر زوله‌یخای شتیر
 چه قادر زوله‌یخا و چه نه‌رده‌شتیر
 بیستم ناغا له‌و بگه‌ره و به‌رده‌یه‌دا
 به‌سه‌را سیمه‌یی نه‌سپه‌که‌ی تا و نه‌دا

دراجی کدامست داووده کیست
 سگ کیست (داووده) دودکی
 زند په نجه با جعفر برمکی
 عشایر همه بندگان دیند
 بر آورده دودمانان ویند
 پس این دودمان واجب الحرمتند
 اگر راست خواهی ولی نعمتند
 یکی از دوعا گوی ایشان (رضا) است
 (رضا) را که گرخشم گیرد قضا است

واتا:

بهلام پهردهی ناو و شورده تی در
 تنها بیره وهریه کی بدهسته وها
 نهو رژهی بهصد ترس و لهرز برده سر
 تا دوو پاس لسه و تیپه ری
 شوی تاریکی به فرصت زانی
 هاته دهره وه و پتی دراجی گرتیه بر
 به دلی ماندووه وه هاته وه دراجی
 وهک پژی له چنگ باز هه لاتینی
 مال و مولکی وا به تالان رژی
 به تاقه یارییه کی بازی گهردوون بوو به پژی
 کهستی که پاشای جاف هه لیپیتی
 نه توانی به روانینی کتوی قاف له بن هه لکه نی
 وه کوو مه محمود پاشا له نارادا نه بی
 دراجی کامه یه و داووده کتیه ؟
 داووده ی حیز سه کی کتیه
 تا په نجه له په نجه ی جعفری به رمه کی بدات
 عه شیرتان هه موو به نده یی نهون
 بهرز کراوه ی به ماله ی نهون

له بهر نه وه، نهم بڼه ماله په پټويسته قه دريان بگيرئ
نه گهر راسته نه وي و له نيمه تن
(په زه) په کيکه له دوعا گزياني نه وان
نه و په زايه نه گهر په هسټي نه بېته به لای خوا

شيخ په زه زور شانازی به نازايی شيخ همیدی ناموزایه وه کردووه و ده لیت:
حه یده ری کهر راه یا خو خالیدی نیبني ولید
پوښته میکه پوژی ده عوا به یني بهینه لالا (حه مید)
هه روا ده لیت:

(شيخ هه مید) گهر چی له قه بېله نيمه به
(نه حمده ناغای په عقوب توغلي) نيمه به
که چی له دزی ناغای جهباری دلی سارد نابېته وه و ده لیت:
له سووره ی سهر خرېم ناگر دهباری
کوتامه ژير گونی ناغای (جهباری)

هه جوی کاکه یی

هیچ گومانی تیدا نییه که شيخ په زه له بهر ناکوکی نیوان عه شیره تی تاله بانی و
کاکه یییه کان نهم هه جوهی خواره وهی کاکه یی کردووه. به لام که ته ماشای نهم هه جوه
ده کین، له گهل هه جوی عه شیره تی داووده و جهباری جیاوازه و به جوړتکی و باسی،
نه ټینییه کانی رټبازی کاکه یی ده کات، پټويسته هه ندیک له بنچینه ی سیاسی و
کومه لایه تی کاکه یی قول بېینه وه، چونکه هه موو رټبازتکی سیاسی و نایینی نوی
گه لیک ناتوره ی بو هه لېه ستراره، به تاییه ت نه گهر نه و رټبازه به جوړتکی نه ټینی بوو بیت.

کاکه یی چین و بوچ رټبازیان نه ټینی بووه؟

له کوردستانی خواروودا ناوی کاکه یی به و تایه فنه نایینییه ده لټن که له پوژناوای ټیران
به (عه لی نیلاهی) ناوده برتن. به لام پیاوه نایینییه کانی خویان ناوی «ته هلی حق»
له خویان ده نټن. ده بیت نه وه یش بزاین که هه ندیک رټبازی مه ذه بهی تریش هه ن نهم ناوه

لهخۆ دهنتن، كه هه مووی؛ پێژ و خۆشه و یستیی نهم پێبازانه یه بهرامبهری یه کیتیک له ههره کهله ره بههرانی نیسلام، عهلی کوری نه بی طالب ده گه ییتیت. ده بیته نه ویش بزانی که خاوهنی نهم بیر و باوه رانه ناتوانن به بی باکی راستی بیروباوه ریان به خه نه ژێر دهستی نه وانه ی که باسیان ده کهن، چونکه نهم بیروباوه رانه وه نه بیته ته نهها به ده رکه وتنی نیسلام و ره بههریکی وه کو عهلی کوری نه بی طالب ده رکه وتبی، به لکو بنو بنچینه یان تیکه لی که لیک له بیر کۆنی کورددا بووه و به چه شنیککی جۆرا و جۆر ده رکه وتوون.

نه هلی حق؛ تایه فیه یکن زۆریه یان له کوردستانی رۆژهه لات و کوردستانی خواروودا، له یه کهم پله دا له نیوان کوردانی کۆچه ری ره شمال نشین و سه نه ته کارانی شاراندا بلاو بووه وه.

جیگا و بنچینه ی بلاو بوونه ی رێبازی نه هلی حق، به پیتی ده سنو سه کانی خۆیان، تاوه کو سه ده ی هه فته می کۆچی، لورستان بووه و له ویه به ره و رۆژئاوای کوردستان؛ کرماشان و سه نه بلاو بووه ته وه و نیستا زۆریه ی کوردانی گۆزان و هه موو نیلی قه لخانی و سنجاوی و به شیک له که له ر و زهنگنه و عوسمانه وهند و جه لاله وهند و له شاره کانی قه سری شیرین و کرند و سه ری نیلی زه هاو له سه ر رێبازی نه هلی حقن. له کوردستانی خواروودا؛ له ناوچه کانی سه له میانی و که رکووک و خانه قین و ده وریه ری مووصل و هه ندی له کوردستانی ژووروو له تورکیا له سه ر نهم رێبازهن.

بۆ زانیی راستی بیروباوه ری نه هلی حق، له ژێر ته ئه سیری کۆمه لایه تی، که له میژووی سیاسی و کۆمه لایه تی کوردستان جیا نابنه وه، که بیگومان که پاشماوه ی بیروباوه ری زۆر کۆنی کورد له نیوان باوه ری نه هلی حق به شیه ی شه ر له نیوان لایه نگیرانی «عه لی» و لایه نگیرانی «معاویه» دا خۆی ده رته خات. له به رنه وه ناتوانن بلیتین نهم بیروباوه ره ئایینیکی کۆنی کورده تیکه لی ئایینی نیسلام بووه یان رێبازیکی نیسلامیه هه ندی باوه ری کۆنی کوردی تیدا ماوه ته وه.

له کتیییکی پیروزی خۆیاندا به زوبانی کوردی گۆرانی ده لیت:

یارســـــــــان وراه، رای هه ق پاسین، برانان و راه

پاکی و راستی، نیستی ورده نا قه ده م و قه ده م تامنزلگاه

کتییی پیروزی نه هلی حق، وه کوو گۆرانی سۆزی ده رویشان، له عیباده تدا به نا هه نگیکی تاییه تی له گه ل سازی (ته موره) ده ورتیت.

نه‌هلی حق باوه‌ریان به‌وه‌یه که هفت فرشته هه‌ن، له ده‌ورانی جیاواز به ناوی جیا‌جیا، له‌گیانی هه‌ندی پیاوچاکاندا ده‌ده‌که‌ون، وه‌کو له کتیی پی‌روزیان له (شانامه‌ی حه‌قیقه‌ت) دا ده‌لیت:

که عدل خدا این بود درفنون
هر انکی بمی‌برد بدوران برون
هر آن بودش به دنیـا مکان
بیاید به عقبی بود آن چنان
چو موزون بگردد حسابش بکار
دو باره بیاید بدون شمار
چنین تا کند طی همـه آن هزار
در آن آخر روز از امـر ریار
وگر دون بدون در زمان نیست راست
خدا در کجا عدل او کجاست

نیشانه‌ی ناشکه‌رای نه‌هلی حق هیتنه‌وه‌ی سمیله که ده‌بیت لئوی سه‌روو داپوشیت، له‌سه‌ر نه‌و باوه‌ره که نیمامی عه‌لی قه‌یچی سمیلتی نه‌ده‌بری.

هه‌روا له بیر و باوه‌ریاندا پاراستنی سر (نه‌یتی) که بناغه‌یه‌کی می‌ژووی و کۆمه‌لایه‌تیی هه‌یه. «دشت پیر و دلیل، جم و جمخانه، خانه‌دانانی حه‌قیقه‌ت، روزه، سه روزدا نام برد».

نه‌وه‌ی جیتی سه‌رنجه؛ له سه‌ده‌ی هه‌فته‌می کۆچیدا، به ده‌رکه‌وتنی نوێ که‌ره‌وه‌ی نه‌م رتیا‌زه، که هه‌ندی‌ک به‌دامه‌زرتنه‌ری داده‌نین، که «سولتان سوهاک» شیوه‌یه‌کی تری وه‌رگرت، که میله‌تی کوردی بۆ رۆژی ته‌نگانه‌ ناماده ده‌کرد. وه‌کو ده‌سنیشان کردنی خانه‌دانانی حه‌قیقه‌ت و سه‌پاراستن و سزای سه‌ده‌رخستن و هه‌لبژاردنی (پیر و ده‌لیل) و دامه‌زاندنی کۆری نایینی (جمخانه) و ئادابی تاییه‌تی «رۆژی سه‌ی رۆژه» و یاسای تری که سولتان ئیسحاق (سان سه‌اک) به‌بنه‌ره‌تی حه‌قیقه‌ت دایناوه، هه‌ر له‌سه‌ر هه‌مان رتیا‌ز ده‌پۆن.

هیچ گومانی نییه که هوێ داپشتنی هاوکاری و یه‌ک گرته‌نی ده‌سته‌کانی نه‌هلی حق

له لایەن سولتان سوهاکەوه دوو شت بووه، یەکه میان؛ هەرێشه و مەترسی سوپای (مەغول) که لهو کاتەدا، ناوچه کانی کوردستانی پۆژەهلات و کوردستانی خواروو بوون و دووهمیان؛ بۆ پاراستنی پێباز و ئادابی میللهتی کورد که له ژێر پالەپهستۆی پێباز و ئادابی میللهتانی ترهوه بوو.

سولتان سهاک، له پاش داگیرکردنی بهغدا و پامال کردنی خیلافهتی عههباسی له لایەن (هۆلاکۆ)وه. بۆ بهرهبهستنی مەغۆلهکان، باره گایهکی تایبهتی، به شێوهیهکی پێبازی ئایینی داده مەزنی، بۆ یەک گرتن و هاوکاری له نێوان ههموو تایهفه کانی ئههلی حق و ههموو ئههلی حق له ژێر سهڕکردهی حهوت خانه دانا ده بهستێته یه کهوه. ئه مانه ئیش؛ خانه دانی شا ئیبراهیم، خانه دانی عالی قه له ندهر، خانه دانی باوه یادگار و خانه دانی سهید ئه بولوه فا، خانه دانی میره سوور، خانه دانی سهید مسته فا و خانه دانی بابو عیسا. ئهم خانه دانانه به «ههفته وانه» ناو ده برێن. له پاشاندا به پیتی پیتووستی، خانه دانانی ذولنور و تاتهش بهگ و شاهه یاس و بابا حهیده ریش خرا نه پالیا ن.

ئهم بانه مالانه، که به سهید ناسراون، تا کو ئیستایش له نێوان میللهتی کورد جیتی پێزن. له بهر ئهوه، نه گهر شێخ رهزا لهو شیعرهیدا که به سهڕ کاکه یییه کاندایه لیداده، به هۆی دوو بهر کهیی نێوان نهوان و عه شیرهتی تالهبانییه وه و له بهر ئهوه ی ئاداب و پێبازی کاکه یییه کان تا کو ئیستا زۆریه نه ئین، له بهر نه زانی نی پاستیی ئه و پێبازه، که لێک بالۆریان بۆ پێک خستون.

هه ر له بهر ده رخستنی هه ندی له راستیی پێبازی ئه هلی حق، که کاکه یی به شێکن لهوان، به پیتی زانیمن ئه مه مان پوون کرده وه. که ئه وه ی شێخ رهزا، له بابەت ئادابی کاکه یییه وه ده لیت راست نییه. له گه ل ئه وه شدا شیعره کانی شێخ رهزا، له گه ل هه موو ئه و بالۆریه ی که بۆ کاکه یییه کانی پێکی خستوه، په ونه قی هونه ری هه ر هیه. خوالێخو ش بوو، سید فه تاح ئاغای سهید خه لیل که یه کێک بوو له پیاوه ناسراوه کانی کاکه یی، گو ئی بۆ شیعره کانی شێخ رهزا شل ده کرد و هێچ د لگیر نه ده بوو. به و ه یوا یه وه که برا کاکه یییه کان وه کوو هه موو ئه و که سانه ی بهر په لاری هونه ری شێخ رهزا که وتوون و د لگیر نه بوون ئه وانیش د لگیر نابن.

تالهبانی، له ناوچه ی لیوای که رکوک، له سه ر حیسابی عه شیره تانی ئه و ناوچه یه ته نینه وه و روو به روویان بوونه وه. له وانه کاکه یی و داووده و جه باری و هه مه وه نده... هتد.

شیخ رەزا دەلتیت:

چوار عەشیرەت، کاکەیی و ھەمەوێند و جەباری و داوودە
نیتیفاقیان کرد و ھاتن چوار ھەد و پەنجە سوار
شیخ رەزا لایەنگیری عەشرەتی خۆی و ھەجوی ئەوانیتری کردووە لەم ھەجوەی کاکەییدا
دەلتیت:

بابان باشندە بر باطمەن یشیل وار*
امام القوم فی تقسیم شەلوار
ھەتەنە ھەر وەکو بیستوومە بەزمنی
لە سالتیکا شەوێ یارانێ دیندار
دەبەستن حەلقەیی وەک عیقدی پەروین
لە جێگایەکی خالی لیس فیە دەبیار
بەچۆکا دێ قوتە ی مل نێرکە کاردو
وەکو و بولبول ئەخوێنی وەعضی گوشتار
دەخوێنی مرثیە ی مالووسی مەرحوم
یەکانە ی گون رەش و گا حوولی شاخدار
وەکوو باران بەکلکی پیرە ھەگدا
بەپیشی دادەچۆرێ ئەشکی خون بار
لە پاش نیکمالی رەسم و ماتەم و شین
وەرین دەس پێدەکا وەک کەلبی ھەوشار
مەعاذەللا دەلتی (یا ایھا القوم)
درۆیە ھەشر و نەشر و جەننەت و نار
لەگوێ مەگرن قسە ی ناخوونی شیعە
بە ناشوین مەلای سەر لنگە دەستار
غەرەز لەم چەرت و پەرت و فاک و فیکە

* بابان.. جەمعی بابا، یان باوہیە. کە بە سەید ناسراون.

نيطاعه‌ی نه‌شقیایه و ده‌فعی نه‌شرار
 حلوولی مه‌ذهبه‌یکه بئ گری و قورت
 ته‌ناسوخ رتگه‌یه‌که راست و هه‌موار
 بیحه‌مدیللا نه‌ما (کاک نه‌حمه‌دی شیخ)
 زه‌هاوی مرد و گۆری گوم بوو (چاومار)
 نه‌گه‌ر بئ (شیخ عدلی) ش ده‌فعولبه‌لا بئ
 ئیتر دونیا ده‌بیته‌ عه‌ینی گولزار
 بمینئ یا نه‌میئنی چی له‌ده‌س دی
 به‌ ته‌نها (شیخ ره‌زا) که‌ی هه‌رزه‌ گوشتار
 نه‌گه‌ر مشته و مشاریش بئ زمانی
 عیلاج ده‌کری به‌مشتی پر له‌ دینار
 به‌ دیناری عیلاج که‌ن یان به‌ سمتی
 بلوورینی کورتکی ساده‌ روخسار
 نه‌زیزان مه‌ذهبه‌بی یارانئ جهم جهم
 له‌سه‌ر سئ روکنه، نه‌وو‌هل: ته‌رکی نازار
 دووهم ئیکرامی ضعیف و شهرتی ثالث،
 له‌ هه‌ردوو عومده‌تر کیتمانی نه‌سرار
 نه‌مانه‌ش جومله‌ په‌شمن نه‌صلی مه‌قصه‌د
 چواره‌ پیت بلیم نه‌ی پیری هوشیار
 شکسته‌ی جه‌وز و تولی سه‌وز و که‌لبه‌ی
 به‌رازی بۆز و که‌لله‌ی خوگی مردار
 نه‌گه‌ر ده‌رچی له‌سه‌ر نهم دینه‌ پرووحت
 ده‌چیته‌ قالبیکی شوخ و نازدار
 ضعیف بئ خوانه‌خواسته‌ ئیعتیقات
 به‌ نایین و به‌ نه‌رکان و به‌ نه‌طوار

نه‌که‌ی ته‌رسیک به‌پیشی خه‌لفه با‌پیر
 نه‌ده‌ی گانی له‌ ږتگی (باوه یادگار)
 شیاکه‌ی کاوه حوول نه‌گری له‌ ریشت
 نه‌چیته ژتیر کولینی (دایه ږتزار)
 که‌پزوت دانه‌پوشتی به‌ر سمیلت
 به‌سهر ملتا نه‌یی وهک یال که‌متار
 له‌ قیبله‌ی (مسته‌فا) پروو وهرنه‌گیری
 له‌ ږتگی شه‌رعدا نه‌مري گونا‌هاکار
 له‌ په‌شمی ریخناکی به‌ر سمیلت
 نه‌ږتسن سهرکه‌له و ده‌سبه‌ند و هه‌وسار
 که‌ مردی پروو‌چی ناپاکت به‌ چوستی
 له‌ نینسانی نه‌چیته شه‌کلی سه‌گسار
 وهرن یاران شه‌وی می‌عاده نه‌مشه‌و
 له‌ پی‌ ده‌رپی فری‌ده‌ن یار و نه‌غیار
 شه‌والی زهرد و سوور وهک خه‌رمه‌نی گول
 له‌سهر مافووری زهرد پرووی که‌ن به‌خه‌روار
 شه‌والی خامه‌ک و زهر به‌فت و خارا
 له‌سهر یه‌ک دایینین وهک مالی توج‌جار
 که‌نیز و خانم و خاتون و خادیم،
 فه‌قیر و مونعیم و ده‌رویش و سالار
 نه‌دیم و نوکه‌ر و ناغا و نه‌فه‌ندی
 له‌ ده‌وری دانی‌شن وهک خه‌تتی په‌رگار
 له‌ نه‌زمی به‌زمی جه‌م ساقی بگی‌ری
 شه‌راب و لی‌ بدا مو‌طریب له‌ مزمار
 نه‌بی‌ذ و شه‌ریه‌ت و نو‌قل و مه‌زه و مه‌ی

دهف و ته مېوور و ساز و بړيط و تار
 ده بېي نهم به زمه هدر بهم نه زمه بېوا
 هدا دوو حيصه پابوړي له شهوگار
 كه دونيا بوو به پړوي قه يماس زهنگي
 سره ي به شكر دني شه لواره نه مجار
 به قورعه ي مه عدله ت يهك يهك به شي كهن
 مه پرسن نه قهر با و قه وم و كهس و كار
 مه پرسن دايك و پوور و خوشك و خوارزا
 له ژير كوركه ي بهرن بې قه ول و گوشتار
 مثالي قه ولي باوه باوه و ميره ميره
 ميثالي كيتر و كوز هدر وهك كون و مار
 به شهرعي مه زدهك و ناييني بابك
 دخوالي جائيزه نيسمي كونادار
 (فهيا سادتي للواطء والنبيك
 لقد علمتكم تقسيم شلوار)
 چرا پف لي كهن و شي رانه هستن
 شقني هلدن له پهرده ي عيصمه ت و عار
 سهرو دهر پي بهرن بې قه رق و ته مييز
 مه پرسن نه قريبا و قه وم و كهس و كار
 شه والي هدر كه سي بهر هدر كه سي كهوت
 نيتر قه رقي نه كا، بيگريته بهر كار
 كه نهم وه عظه ي ته واو كرد پيره ناخوون
 نيتر هدر پف له شه مع و تف له حه تيار
 نيتر هدر نه تكي دين و كه سري ناموس
 نيتر هدر تهركي شهرم و عففه ت و عار

نیتړ هر لنگ نه بیته لام نه لف لا
 نیتړ هر کیر ده بیته باسکی هه وچار
 نیتړ هر گومه زه ی سمته ده سووړی
 به سووړه ی سه رخړا وهک چه رخی ده ووار
 نیتړ هر لی به رینه و لی خوړینه
 به ره و ژوور و به ره و ژترو به ره و خووار
 نیتړ هر دایکه پیره و هه لته نیشی
 به که لله ی کیره وهک ورچی سه ردار
 نیتړ هر پاوه نه ی زیوه و زړه ی دی
 له بهر کوت پتو ه دان نه خشی له دیوار
 نیتړ هر خه پله یه وهک چاوی گازه ر
 به مه تره ق ده ی کوتن ساداتی نه برار
 نیتړ هر ناوگه لی خوویانی بیکره
 له خوین سوور ده بی وهک بهرگی گولنار
 نیتړ هر کیره وهک په یکانی گوشتین
 به ژیر بنیا ده چی وهک په ری سوفار
 نیتړ یا خوا نه صی بی دوژمنت بی
 برینی نیـــــزه و نووژه ی بریندار
 له وه صفی (کاکه بی) گهر صهرفی عومرم
 بکه م، ناکه م به یانی عوشری می عشار
 عه موودیکم هه یه وهک توولی داوود
 کوتامه ژتیری کورکه ی دایه ریزوار
 تسیکی که ند به ریشی سه ی براکه
 تپکی دا به یادی باوه یادگـــــار

شهری زهنگنه و همه‌هوند

زهنگنه و همه‌هوند دوو عه‌شیره‌تی کوردن، یه‌که‌میان له دتیه‌کانی داوتنی چپای قه‌رده‌اغه‌وه تاکو‌نزیکی شاری کفری، له لیتواری پروباری (ناوه سپی) و ږتگای سوله‌یمانی - کفری جی نشین. دووهمیشیان له‌دتیهاتی نیتوان بازیان و چه‌مچه‌مال له هه‌ردوولای ږتگای سوله‌یمانی - چه‌مچه‌مال خه‌ریکی کشتوکال و مه‌ږدارین.

له‌بهر نه‌وهی ناوچه‌ی زهنگنه ده‌که‌وټته سه‌ره‌رتی هاتوچوی کاروانی بازرگانی له‌نیتوان سوله‌یمانی و به‌غدا و نهم ږتگایه، هر له (که‌لی سه‌گرمه) وه تاکو‌نزیکی کفری به‌ناوی نهم عه‌شیره‌ته‌دا تیده‌په‌ږتت، ناغا‌کانی نهم عه‌شیره‌ته سوودیان له‌وه وهرده‌گرت و چند کاروان سه‌رایه‌کیان دروست کړدبوو بۆ وچان دانه‌وهی نهم کاروانی بازرگانییه و هه‌روا بۆ پاراستنی نهم کاروانانه ده‌سته‌یه‌کی چاپوک سواری پرچه‌کیان ږتک خستبوو و باجیان له بازرگانان وهرده‌گرت و ده‌یانپاراستن.

همه‌هونده‌کانیش، بۆ وهرگرتنی باج ږتگیریان له‌م کاروانانه ده‌کرد و زۆرجاریش تالانیان ده‌کردن له‌مه‌دا لووتیان ده‌ته‌قییه لووتی سوارانی زهنگنه و زۆر جاریش له‌نیتوان نهم دوو عه‌شیره‌ته شه‌ږه‌نگیز و نازایه شه‌ږی گه‌وره پرووی ده‌دا و له‌شکریان له‌یه‌کتر ده‌کرد و شیخ ره‌زای تاله‌بانی که بنچینه‌یان ده‌چټته سه‌ر مه‌لا مه‌حموودی زهنگنه لایه‌نگیری نه‌مانی ده‌کرد.

شاعیر و نه‌دیبی ناسراوی کورد (پیره‌میتړد) له شیعرتیکدا به‌ناوی (ولاتی همه‌هوند) باسی ژبانی نهم کاروانانه ده‌کات و مه‌ترسیی جه‌رده و باجی ناغایان، که ده‌لټت:

هه‌ر سوارتیک ده‌رکه‌وئ نه‌لټی نای جه‌رده‌یه نه‌وه

باج و پیتاکی زهنگنه، گیروگرفتیی جاف

هه‌چیش که هاته ږتی همه‌هوند بردی ساف و له‌ساف

له‌شیعره‌کانی شیخ ره‌زا ناوی چند نازایه‌کی ناودارانی زهنگنه و همه‌هوند هاتوه. له‌مانه؛ برام خانچی و فرود ناغا و غه‌فوور ناغا و جاسم ناغا و که‌ریم ناغا و نه‌وره‌حمان شه‌شه له عه‌شیره‌تی زهنگنه و له‌ناوی همه‌هونده‌کانیش، فه‌تاح و عه‌زه موسم، «جه‌وامتیر» که پټشه‌وایی عه‌شیره‌تی همه‌هوندی کرد، که حکومه‌تی عوسمانی دووریانی خسته‌وه بۆ (به‌ن غازی) له لیبیا، له‌وتیه به‌شه‌ږ و تالان دژی حکومت و عه‌شایه‌رانی

عده‌رب، به مال و مندانوه گه‌یشتنه‌وه ولاتی خو‌یان.

باسی زیره‌کیی برایم خانچی ده‌کرت که جارتیک یه‌کیتک له میرزا‌اکانی نهرده‌لان بۆ زیاره‌تی که‌ریه‌لا و نه‌جف دیت و رتگیای ده‌که‌ویتته خانی برایم خانچی و زۆر له خزمه‌تگوزاری مه‌منون ده‌بیت و که ده‌که‌ویتته رتی، ده‌سته‌یه‌ک له شۆره سوارانی کوپ و برازای سوار ده‌کات که له خزمه‌تی میرزادا تا سنووری ولاتی زه‌نگنه بچن. میرزا ده‌پرسیت: «برایم خانچی، تو بهم گه‌ر و بچو و کییه که‌چی کوپه‌کانت له‌شازاده ده‌چن، ئیمه‌ی میرزاده کوپه‌کاغان واه‌شان و شه‌وکت نین؟!» برایم خانچی له وه‌لامدا، «جه‌نابی میرزاده، ئیمه لیره همه‌میشه خه‌ریکی خزمه‌تگوزاری میرزا‌اکانی وه‌کو جه‌نابتانین و ناگامان له ختیزانان ده‌بریت. ئیوه‌ی به‌رتزانی‌ش هر خه‌ریکی له‌شکر نارایی و ئیش و کاری ده‌وله‌تین و ناگاتان له ختیزانتان نیسه. وه‌کوو ختیزانی ئیمه ره‌نگه بۆ میرزا‌کان به‌خرچین، ختیزانی ئیوه‌یش بۆ نوکه‌رانتان ده‌خرچین له‌به‌رنه‌وه کوپانی ئیمه وه‌کوو شازاده به‌شان و شه‌وکت و کوپانی ئیوه‌یش وه‌کوو نوکه‌رانتان نابوود ده‌بن». میرزا سه‌ری له‌زیره‌کیی برایم خانچی سوور ده‌مینتی و خه‌لاتی ده‌کات.

شیخ ره‌زا که باسی نهم شه‌ره‌ی نیتوان زه‌نگنه و همه‌وه‌ند نه‌کات، وه‌کوو فیرده‌وسی له‌شاهنامه‌دا باسی شایان و پاله‌وانان ده‌کات نه‌ویش وای ده‌گه‌یتنیت و ده‌ل‌یت:

(هماوه‌ند) از بهر سازان و خان
شب‌بخون نمودند از بازیان
تکا پوی جولان بس‌رحد جنگ
در انجـا بهم برزدند چون پلنگ

واتا:

همه‌وه‌ند سه‌ره‌به‌ر شه‌به‌یخوونیان کرد
له بازیانه‌وه به‌شه‌و په‌لاماری سالاران و خانیان دا و
هاتوچوو هه‌لمه‌ت گه‌یشته سنووری شه‌ر و
وه‌ک پلنگ له‌په‌ک به‌ریوون

پس از حرب و جنگ و جدال کشیر
ز خانچی بر آمد یکی نره شیر
فرود آمد از اسب فرزند زال

غفور دلاور تهمت مـثال
 تفنگی بکمدار از کـشاسپ
 بر آورد و بنهـداد بر زین اسپ
 بسوراخ جاسوس بر دوخت چشم
 بایرو گـره برزد از روی خـشم

واتا:

پاش جهنگ و ههرا و تیک پشانیکی زور
 نه‌ره شیرتیک له خانچییه‌وه هات
 کوپی زال له نه‌سپه‌که‌ی دابه‌زی
 که غه‌فوری قاره‌مانی وه‌ک توه‌متنه‌ن بوو
 تفه‌نگیکی وه‌ک بروسکه به‌په‌له دهره‌تیناو
 له‌سر زینی نه‌سپه‌که‌ی داینا
 چاوی خزی دوو به‌کوی جاسوسه‌که‌یا و
 له رق گری خسته بروکانی

چوانگشت بریای چقـمـاق زد
 توگفتی که آتش در افساق زد
 چو زد گولله برسینه فتاحرا
 بدست اجل داد مفتاحرا
 بخاک اندر آورد سرچنگنه
 نه خوب است پرخاش بازنگنه
 چو دیدند ان گـسـونه زحم درشت
 سپاه مخالف نهادند پشت

واتا:

که په‌نجده‌ی نایه‌ سه‌ر چه‌غماغه‌ی تفه‌نگ
 نه‌توت ناگری به‌ردایه‌ ناسۆ.
 گولله‌یه‌کی نایه‌ سینگ‌ی فه‌تاجه‌وه
 کللی ده‌رگای ژیان‌ی دایه‌ ده‌ستی نه‌جه‌ل

سهری له خاکدا گهوزاندهوه
ههرا له گهڵ زهنگنه شتیکی باش نییه
که سویای ناحهز نهم برینه گهورهیان دی
پشتیان پێ له دوژمن ههڵگردد

گـریزان زـیم سـواران خـان
تپش درلب و لرزه در استـخوان
زجنگ آوران روی بر تافـستند
بزی چند باخـویش پرداشـتند
تلف شد اگر گوسفندی دویست
بسی دیده برگشته ها خون گریست
اگر گلهء چند تاراج شـد
بس کله بر تیـزها تاج شـد

واتا:

له ترسی سوارانی خان ههلات
تا میتسک له سهر لێو لهرز له نێسقاندا
روویان له شه پکه ران وه رچه رخان
چهند بزنیکیان له گهڵ خویان برد
نه گهر دوو سه د سهری مه پ فهوتابی
چاوێکی زۆر خوێنی بۆ کوژراوه کان پشت
نه گهر چهند گهله مه پ به تالان برابی
که لله سهری زۆر به سهر نووکی نێزه وه بوو به تاج

دلیـری شـش آتـش در آن کـارزار
شنیدم فرومانده اسپدش زکار
پیاده بر آویخت باسر کـشان
تفنگی به کف داشت آتـش فـشان
امین حاجی آن برگزیده سوار
نهان شد ز پیچش بتاریک غار

دوید درپی او بغـار اندرون
 ربوده چو گرگ گشیدش بیرون
 بضربی سر شرا زتن دور کرد
 بسی چشم بدخواهرا کور کرد
 گـرو برده از بهلوانان پیش
 بمردی (ششه) روستم عصر خویش
 در انجا که جولانگه (جاسم) است
 چه جانی (فتاح) و (عزه موسم) است

واتا:

قارهمانی شمس تیر (نوره حمان ششه) لهومهیدانی جهنگه‌دا
 بیستم نه‌سپه‌ک‌ی له کار که‌وت‌بوو
 به پیاده له‌ک‌ل سه‌رکت‌شه‌کان‌دا
 تغه‌نگ‌ت‌کی ناگر پرژت‌نی به‌ده‌سته‌وه بوو
 نه‌مینی حاجی نه‌و شۆره سواره هه‌لبژارده‌یه
 له‌به‌ر پیچی سکی خۆی له نه‌شکه‌وت‌ت‌کی تاریک‌دا شارد‌بوو‌وه
 به دوا‌یا رای کرده نا و نه‌شکه‌وته‌که
 وه‌ک گورگ فراندی و رای‌ک‌ت‌شایه دهره‌وه
 به‌یه‌ک شیر ل‌ت‌دان سه‌ری له له‌شی کرده‌وه
 زۆر چاوی به‌دخوای کویر کرد
 (ششه) که رۆسته‌می سه‌رده‌می خۆی بوو
 گره‌وی له قارهمانی پیش‌ووان برده‌وه

هد آنکه ببیند جهان بخش‌را
 فراموش کند رستم و رخ‌ش‌را

واتا:

له‌و شوتنه‌ی که‌مه‌یدانی جوولانی (جاسم) بوو که‌ی جی‌گای (فتاح) و (عزه موسم) ه
 نه‌وه‌ی له‌وت‌دا جهان به‌خش ببینی
 رۆسته‌م و ره‌خشه‌ک‌ی له‌بیر نه‌چ‌ت‌ه‌وه
 سپر بر سر آورد آغا (کریم)

بقلب سپه تاخت بی ترس و بیم
 بس پشت او تارسییده پسر
 شنیدم همین کفت با او پدر
 تو که آیدت از دهان بوی شیر
 که کفتد بیای بجنگ دلیر
 چنان پاسخش داد آن شیرزاد
 که فرزند چنین را ز مادر مباد

واتا:

کریم ناغا سهری له سپتر دهرهینا
 بی ترس و لهرز هیرشی برد بۆ ناو جهرگی سویا
 تا کوره گه یشته پشت سهری
 گوتم لی بوو باوکی پتی وت
 تو که هیشتا بونی شیر له ده متا دئی
 کئی وتی وهره ناو جهنگی قاره مانان
 نهو پیچوه شیریش وا وهلامی باوکی دایه وه:
 منالئی که پشتی باوکی بهرهللا کا بۆ دوژمن با ههرگیز له دایک نه بین
 که پشت پدر را بدشمن دهد
 همان یه که خوردا بکشتن دهد
 تو گوی فرامرز من بترنم
 بهر جنگ پشت و پناهت منم

واتا:

ده بیت کوپ خزی به کوشت بدات
 تو وه کوو (فلامهرز) و من (بیژن) م
 له هر جهنگیکا من پشت و په ناتم
 وه کوو ده یگتر نه وه، هه مه وهند له شکر نه کهن که تالانی عه شیره تی زهنگنه بکهن.
 له بازبان به شهو خویان ناماده نه کهن و به ره وه ههریمی زهنگنه دین. له م شهره دا گه لیک له
 پیاهه که له میترده کانی هه ردوو عه شیرت به شداری و نازایی ده نویتن.

هه‌مه‌وه‌ند چاوه‌روانی ده‌رچوونی ناژەلی زەنگنه ئەکەن و لەگەڵ دە‌رچوونیان بۆ لە‌وه‌راندن چە‌ند مێگە‌له‌ مەر و بزەن و تالان ئەکەن. سوار و پیاده‌ی زەنگنه ئەکە‌ونه شو‌تییان. غە‌فووری جاسم نا‌غا بۆیان داده‌نیشتی و بە‌گوللە‌یه‌ک فە‌تاح نا‌غای هه‌مه‌وه‌ند ئە‌پێکتی و نێ‌تر لە‌شکری هه‌مه‌وه‌ند تالانی خۆیان ئە‌به‌ن و چە‌ند کە‌سیکیان لێ دە‌کوژیت. ئە‌وه‌رە‌حمان شە‌شە، کە‌ یە‌کتیک لە‌ کە‌له‌مێردانی زەنگنه بوو ئە‌سپی نابیت و بە‌ پا دێ‌ته‌ کوژی شە‌ر‌وه‌. ئە‌مینی حاجی هه‌مه‌وه‌ند خۆی ئە‌کووتیتە‌ ناو ئە‌شکە‌وتیک و ئە‌وه‌رە‌حمان شە‌شە، بە‌ خە‌نجەرێ‌که‌وه‌ بۆی ئە‌چیتە‌ ژووری و هه‌رچە‌نیک ئە‌مینی حاجی چە‌ند دە‌مانچە‌یه‌کی پێ‌وه‌ دە‌نیت بە‌لام نابیتکیت و لە‌وی ئە‌مینی حاجی دە‌کوژیت و بە‌مه‌ شە‌ر کو‌تایی دیت.

شیخ ڕەزا و ئێلی جاف

ئێلی جاف: ئێلی جاف ئێلێکی زۆر گە‌وه‌ره‌یه، هه‌رچە‌نیک ئێستا زۆریان لە‌ناو سنووری عێراق و ئێراندا نی‌شته‌جێ و بە‌کشتوکال‌ه‌وه‌ خە‌ریکن، بە‌لام هه‌ر نی‌و‌صه‌ده‌ لە‌مه‌وێ‌ش زۆریان کو‌چەر و لە‌نیوان قە‌زە‌بات (سعدیه) و تا دە‌گاتە‌ سنه و سابلاغ گە‌رمیان و کو‌تستانیان کردووه و ناژە‌لیکی زۆریان بۆ لە‌وه‌ری نوێ لە‌م نی‌واندا لە‌وه‌راندووه. لە‌ یە‌کە‌م جاردا کە‌ لە‌ پە‌یمانی نی‌و‌ده‌وله‌تیدا ناوی ئە‌م ئێله‌ هاتبێ لە‌ پە‌یمانی شاه‌ صە‌فی‌و‌ددینی صە‌فه‌وی کە‌ لە‌گە‌ڵ سولتان مو‌رادێ چواره‌می عوسمانی، لە‌ ١١ی مو‌حه‌رە‌م ١٠٤٩ی کو‌چیدا بە‌ستراوه. باسی ئێلی جاف دە‌کات. جاف لە‌ ڕێگای کو‌چە‌ریدا تووشی گێ‌چە‌لێکی زۆر دە‌بوون و گێ‌چە‌لێکی زۆریشیان بە‌ ئێلانی گە‌رمیان و کو‌تستانی کوردستانی پۆ‌ژ‌ه‌لات و باشوور دە‌کرد. ئە‌و وتە‌یه‌ بە‌ناوبانگە کە‌ دە‌لێن: «من مێی خۆم لێ‌ره‌ ئە‌له‌وه‌ پێ‌م تۆ دە‌غلی خۆت بگو‌ت‌زە‌ره‌وه» لە‌به‌رئە‌وه‌ حکومه‌تانی ئێران و عوسمانی لە‌م گە‌رمیان و کو‌تستانی جافدا تووشی سه‌رنێشه‌یه‌کی زۆر دە‌بوون.

وا دە‌رده‌که‌وێت وشە‌ی «جاف» لە‌ناوی ئێلی (جاوان = جافان)‌وه‌ هاتبێت هه‌رچە‌نیک لە‌شە‌ری نی‌وان ئێران و عوسمانیدا کە‌ بە‌دابه‌ش کردنی کوردستان کو‌تایی هات، ئێلی جاف لایە‌نگیری عوسمانی گرتووه، بە‌لام لە‌کاتی میری کە‌یخە‌سره و بە‌گه‌وه‌ بە‌تایبه‌تی لە‌ده‌وری حە‌مه‌ پاشاوه ئە‌م لایە‌نگیرییه، بۆ‌مسۆگەر کردنی هاتو‌چۆی نی‌وان هه‌ردوو حکومه‌ت، ک‌ز بووه، ئە‌مه‌یش بووه‌ته‌ هۆی کو‌شتنی حە‌مه‌ پاشا لە‌لایە‌ن تیره‌ی

میره یسییه که له هاندانی عوسمانییه کانه وه دوور نییه. له پاش کوشتنی همه پاشا، هر چه نیک سولتانی عوسمانی دهستلالت و سهروکی مهحمود پاشا و وهسمان پاشای بهسه ریتلدا سهلماندووه، بهلام وهکو میرنشینانی تری کوردستان، عوسمانی بۆ لهناو بردنی دهستلالتی نهمانیش درتغی نهکردووه، ههتا جارتیک مهحمود پاشا له نهستهمول ههست بهوه دهکات، بهنهینی بهرگی دهرویشی دهپوشیت و ههلدیتو لهرتگای «باکو» وه دهگهریته وه کوردستان.

بهگزه دی جاف خویان به نهوهی پیر خدر شاهو دهزانن. وهنهینی تنها نهم تیرهیه ناوی بهگزه دیان لی نرابیت، تیره ی تریش هه ن که بهگزه دیان پی دهلتین، وهکو بارام بهگی و وهله د بهگی و کهیخه سه و بهگی.

تیرهکانی جافی ناو سنووری عیراق نهمانه ن: تهرخانی، شاتری، میکائیلی، کهمالهیی، رۆغزایی، عیسایی، هاروونی، دهداخی، تیهلهکو، یهزدان بهخشی گاکولی، سادانی، صوفی وهن، زردوویی، تاوهگۆزی، نهجمه ددینی، گهلهکنی، میر ناصری، شیخ سمایی، جنکنی.. هتد. جافانی ناوچه ی زه هاویش، جوانرۆیی، باوهجانی، قبادی، ئیناخی، وهله د بهگی، میره یسی و یار نهحمه دی.. هتد.

شیخ رهزا دۆستییهکی قوولی له گهل میرانی جافدا و بهتایبه تی له گهل وهسمان پاشا و مهحمود پاشادا هه بووه. هه مو و سالتیک چه ند جارتیک سهردانیانی کردووه و ماوه ییک له کۆشک و دیواخانیا ندا له گهل بهگزه دی جافدا رایبواردووه. نهوه ی شایانی سرنجه، شیخ رهزا، له مهیدانی گالته و گه پدا نه بیت، هیچ ههجوی بهگزه دی جافی نهکردووه.

مهحمود پاشا ههست دهکات که شیخ رهزا وهسمان پاشای له هه موو پتر خوش نهویت و رۆژتیک پیتی دهلت؛ نهگهر ههجوکی وهسمان پاشا بهکیت یهکتیک له دتیهکانی خۆمت پی ده بهخشم. شیخ رهزا له وهلامدا به بهیتیکی فارسی دهلت:

من حقوق نعم دولت عوسمانی را

نفروشم بهمه حشمت سلطان محمود

لیره دا مه بهستی له «عوسمانی» و «سلطان محمود»، عوسمان پاشا و مهحمود پاشای جافه.

واتا:

من حق نیعمه تی دهولته تی عوسمانی

نافرۆشم بههه موو جاهر حیشه تی سولتان مه محمود
میرانی جاف بهرام بهری شیخ رهزا دهس کراوه بوون. شیخ رهزا باسی بهخششیان له
شیعریکی فارسیدا دهکات و دهلیت:

حق شناسم ندهد از کف دامن و صافرا
آل برمک یافتم بگ زادهایی جافرا
خواستم در مدح ایشان قطعه، انشا کنم
خامه گفتا که ی توانم شرح این اوصافرا
گر قیاسی جودشان با (حاتم طائی) کنی
فرق بس باشد ازینجا تابه کوی قافرا

واتا:

بهگزاده ی جافم وهک نالی بهرمک هاته بهرچاو
ویستم پارچه شیعی له تاریفیانا دانیم
قهلهم وتی: که ی نه توانی باسی نهم وهسفانه لیک بدهمه وه
نه گهر بهوئی قیاسی سه خاوه تیان له گهل حاتمی تهی بهکی
فهرقیان زۆره لییره و تا کیتی قاف

کهچی له لایه کی تریشه وه له دهسکاری کردنی شیعریکی فارسی (حافظی شیرازی) دا
باسی رهزیلی مه محمود پاشا دهکات و دهلیت:

مگر یزدان کند کشف کف (محمود پاشا) را
که کس نگشود و نگشاید به حکمت این معمارا
به دهست کونه و لقی گهر ببیند صورتی جلقی
(چنان بریاید از دستش که ترکان خوان یغمارا)

واتا:

مه گهر خوا خۆی ناوله پی مه محمود پاشا هه لبتنی چپی تیا به
نه گینا کهس نهم مه ته له ی هه لته هیتا وه و هه لی نا هیتنی
نه گهر وینه ی جلقی له دهستی کۆنه
وای له دهست نه فرتنی وهک تورک خوانی تالانی نه فرتین
ههر که توره یشی ده کهن: دهلیت:

جاف و جیف و جاتره صهگ له جافان چاتره

وهكو وتمان ئیتلی جاف له كوچی گهرمیان و كوستاندا لووتیان نه تهقایه لووتی ههندیک به ئیلهکانی کوردی ناوچهی مهریوان و موکریدا و هندی جارش تووشی شه‌ری گه‌وره ده‌بون. جاف لهم شه‌رانه‌دا، له مال و منداڵ و ناژه‌ل به‌ولاره هیچیان نه‌بوو که پارتزگاری بکه‌ن، لهم شه‌رانه‌دا خیزان و ناژه‌لیان ده‌ریاز نه‌کردو ده‌ستی خویان نه‌وه‌شاندو ده‌گه‌رانه‌وه. یه‌کیتک لهم شه‌رانه شه‌ری نیوان جاف و ئیتلی فیزوللا به‌گیی ناوچهی موکرانه، که شیخ ره‌زا له شیعرتیکیدا باسی ده‌کات و لایه‌نگیری ئیتلی جاف ده‌گرت و ده‌لیت:

خزمینه مه‌ده‌ن په‌نجه له‌گه‌ل عه‌شه‌رتی جافا
میرووله نه‌چن چاکه به‌گژ قولله‌یی قافا
کتی بی له‌ دلیرانی عه‌شایر که نه‌چوو بی
وه‌ک تیری نه‌جه‌ل نووکه‌ر می جافی به‌ نافا
خوینرێژ و شه‌ره‌نگیز و عه‌دویه‌ند ته‌نومه‌ند
کامیان که گه‌نه، شیره له‌ مه‌یدانی مه‌سافا
چونکه ره‌سه‌نی وردودرشتیان هه‌موو جه‌نگین
مه‌ی ساریه نه‌شته‌ی چه له‌ دوردا چه له‌ سافا
وا بی غه‌م و په‌روا ده‌چنه عرصه‌نی هه‌یجا
تو ناچییه سه‌ر دۆشه‌کی بووکتی له‌ زه‌فافا
(یبعون الی الامر صفارا وکبار
یسعون الی الحرب ثقالا وخفافا)
وه‌سمان به‌گیان نامیره وه‌ختی که بلی: ده‌ی
دینه جه‌وه‌لان هه‌ر وه‌کو حاجی له‌ ته‌وافا
خواهم زخدا آنکه شود دشمن جاهت
کو‌تی له‌ ده‌سا ده‌س له‌ ملا مل له‌ ته‌نافا
لوتفی بکه با (شیخ ره‌زا) بیته‌وه گو‌فتار

حه یفه بهزی تیغی موجه وهر له غیلافا

ئیتلی فه یزوللا به گیش گه لیک پیاری نازا و که له میتردی به ناوبانگیان تیدا هه لکه وتوو. کاتی ئه م دوو ئیتله گه وه ره یه ی کورد، جاف و فه یزوللا به گی، له دتهاتی سه قز و بۆکاندا به یه کدا چوون، له هه ردوولا کوشتار و دیل بووه. جاف دهستی خۆی وه شان دووه و له و ناوچه یه دوور که وتوو ته وه و خۆی به سه رکه وتوو داناوه و فه یزوللا به گیش توانوو یانه جافی کۆچهر له دتهاتی خۆیان ده ره پێتن و ئه مه یان به سه رکه وتن داناوه، هه رچه نیک له نیوان کوردستانی بن دهستی حکومه تی قاجاری و کوردستانی بن دهستی حکومه تی عوسمانی سنووری ده وله تی هه بووه، به لام کورد ئه م سنووری نه سه لمان دووه و نه بووه ته به ره سه ت کردنی ها تو چۆیان. سه روکی ئه و سه رده مه ی فه یزوللا به گی (حاجی سه لیم خان) دهستی شاعیری بووه، له سه ر هه مان کیش و قافیه و هه ر به وشه کانی شیخ ره زا ولامی ده داته وه و ده لیت:

(شیخ) نه یسه توه چه ند سالتی له مه و به ر له مه سه فا
هه ر جافه چوه نووکی رمی موکری به نافا
تیهی عه دوو وه ک پۆلی قولنگ نه و وه کو شه مقار
تیککی ده شکاند یه ک یه ک و نه یخست له مه سافا
(شیخ) به یخه به ره له م قسه مه شه و ره له نفاق
حه ره و رمی نه و بوو به جی ما له غیلافا
هه ر نه و کو ره جافه بوو له به ر چو دبی دلیران
نالینی ده هات هه ر وه کو بوو کیک له زه فافا
زۆر که س له جه وانانی نه وان بوو به نه سیر هات
ده ست به سه ته وو ته نی خه سه ته وو گه ردن له ته نفا
چاک وایه نه کات مه دحی نه وان نه ک بلتی مونسیف
ئه م مه دحه که فه رموو یه تی (شیخ) لاف و گه زافا
بو مه دحه ییان کافیه (شیخ) بیت و نه زه ر کات
مه علومه که مه عنای له لوغه تدا چیه (جافا)

بێگومان وه کو حکومه تی عوسمانی له شه ری برا کوژی دوو ئیتلی گه و ره ی کورد وه کو

جاف و فهیزوللا بهگی دهس خوشی له ئیتلی جاف کردوو، ناسره‌دین شای قاجاریش سویاس و دهس‌خوشی له ئیتلی فهیزوللا بهگی کردوو بهرام‌بهر نهو سهرکه‌وته‌ی به‌سهر ئیتلی جافا. نهم سویاس‌نامه‌یه له سالێ ۱۸۶۵ ی زایینه. (نامه‌یه‌کی میژوویی بو شیخ ره‌زای تاله‌بانی و هه‌والی تازه - محهمه‌د حه‌مه باقی - گوڤاری ماموستای کورد ۱۹۹۵ - سوید)

پوژتکیان شیخ ره‌زا به‌میوانداری ده‌جیته لای وه‌سمان پاشا. پاشا فرمان ده‌دات که کەس بو کار و باری عه‌شیره‌ت نه‌ییته لای چونکه شیخ ره‌زا لی‌هریه و ئیمشه‌و به‌زمان بو ده‌گێڕێ. شیخ ره‌زا موتریب نییه به‌زم بگێڕێت و ده‌لێت:

نه‌سبابی طه‌ره‌ب زیل و به‌مه نه‌ی به‌گی جافان

به‌زمی بگێڕین چاکه له‌من زیل و له‌توبه‌م

زیل و به‌م دوو ئاله‌تی موسیقان، له‌ وته‌ی (له‌من زیل و له‌توبه‌م) دوو مه‌عنا ده‌گێڕته‌وه. یان من (زیل) لی ده‌ده‌م و تو (به‌م) لی‌ده، یان «له‌توو به‌م» به‌و مه‌عناکه‌ی تریه‌وه ده‌یت.

عادیله خانمی خێزانی وه‌سمان پاشای جاف

عادیله خانمی خێزانی وه‌سمان پاشا له‌ میرزاکانی ئه‌رده‌لانه. خانمێکی زیره‌ک و به‌ هوش و بیرو‌پا ورد و به‌‌پێوه‌به‌ری کاروباری عه‌شیره‌ت بوو. له‌پاش کوچی دوایی وه‌سمان پاشا، به‌عه‌قل و ده‌سته‌لات، له‌ناوچه‌ی هه‌له‌بجه و شاره‌زووردا سه‌رۆکی عه‌شیره‌تی جافی وه‌رگرت ده‌ستی خو‌ی و به‌رام‌بهر نه‌وه حکومه‌تی به‌ری‌تانیا، که هه‌شتا حوکمداری نه‌و ناوچه‌یه بوو، له‌قه‌بی (خان به‌هادور) که ده‌درایه راجا‌کانی هه‌ندوستان و هاوتای له‌قه‌بی (سێ‌ری) ئینگلیزییه، پیتی به‌خشی. خانم هه‌میشه دیوا‌خانی یانه‌ی پو‌شنه‌یران و شاعیران و ئه‌دیبان بوو. له‌پاش مردنی وه‌سمان پاشا نه‌و دو‌ستایه‌تییه‌ی له‌گه‌ڵ شیخ ره‌زادا هه‌ر پاراست و شیخ ره‌زایش نه‌و پێزه‌ی به‌رام‌به‌ری هه‌ر به‌رده‌وام بوو.

جاری خانم گه‌ت ده‌داته شیخ ره‌زا که هه‌ستریکی بو بنه‌رت. به‌لام هه‌ستهر له‌پیش ناردنی ده‌تو‌یت. ده‌یه‌وت سهر بنه‌ت سهر شیخ ره‌زا و لیتی ده‌پرسی‌ت، ئایا هه‌ستری زه‌ندووی ده‌وت یان هه‌ستره‌ مردووه‌که. شیخ ره‌زا به‌م شیعره وه‌لامی ده‌داته‌وه:

نیستری زندوو بلتیم، بۆم چاکه، یا مردووم دهوئ*
 نیحتیاجیم زۆره خانم با بلتیم ههردووم دهوئ
 بیتچوه کانم سهر له سوپحه یینی هه موو دهووم دههه
 نهو نهلتی پوولم نه مـاوه نهـم دهلتی بـتی چووم دهوئ
 با و جوودی نهـم ههـموو تهـکلـیفه گـیـژیـان کـردووم
 کوپ خه یالی ژن نه کات و کچ دهلتی من شووم نهوئ

* «ههردووم دهوئ» دوو مانای ههیه، یان به مانای ههردوو هیتستر، زندوو و مردوو، بهلام
 شیخ رهزا هیتتری مردووی بزچیه؟! لیتره مه بهستی ههردووی خانمه. خانیش وهکو وسمان
 پاشا بهچاوی هونه مهنده گوی له شیعه کانی شیخ رهزا دهگرت.

مامۆستا شیخ محهمه دی خال دهیگه تتهوه دهلتیت: خانگی خیزانی وهسمان پاشا هه موو
 سالتیک دیاری و خه لاتیکی زۆری ناردوووه بۆ شیخ رهزا. وا ده رنه کهوئ نهو ساله
 دیارییه کهی دواکه وتوووه. له بهر نهوه شیخ رهزا نهیهوئ په لاریک بهاوئ بهلام پیزی
 بهرام بهر عادیله خانم پتی نادات بیگریته نهو ناچار په لاره که نهگریته نووسه ری خانم که
 مهلا محهمه دی سنهیی بووه و نهـم شیعه فارسییهی بۆ نه نیتیت:

کجا شد آن کرامت های دیرین
 کچاشد آن عنایت های پیشین
 نه گاهی پرسدم پاشا نه خانم
 نه یادم میکند خسرو نه شیرین
 از این جانب نمیدانم سبب چیست
 از این جانب مگر ملای بی دین
 نترسد از زبان اتشینم
 جعلناها رجوما للشیاطین

واتا:

بۆ کوئ چوو پیاوه تیه کانی جاران
 کوا به تنگه وه بووه کانی پیشوو
 نه جاری پاشا لیم نه پرسن و نه خانم
 نه جاری خوسرهو یاده نه کاو نه شیرین

هیچ هژبهک نابینم له لای پاشاوه و خانم
 مه‌گەر هۆ هەر له لای مه‌لای بێ دین بێ
 بۆ ناترسی له زویانی ناگرینم
 که دام ناوه بۆ ره‌جمی پیاو خراپان

که‌سیک نابیت و ه‌لامی شیخ ره‌زا بداته‌وه. له‌وکاته‌دا حاجی توفیقی مه‌حمود ناغا که
 ته‌حسێلدار نه‌بیت په‌یدا نه‌بیت. شیعه‌رکانی شیخ ره‌زای بۆ دین که وه‌لامی بداته‌وه.
 پیره‌مێردیش ئهم شیعه‌ری بۆ نه‌نوسیت:

رضای تلخ کامت خواند شیرین
 ده‌هانش ریش باد آن مردی کچ بین
 که کی خسرو به کیخسرو شبیه است
 کجا شیرین بود چون حوری عین
 تو آن جوری که از پاداش نیکی
 ملا محمل کش و نادر ندیم است
 رضا نبود که خواندش شیاطین

واتا:

ره‌زای دهم بۆگه‌ن (ئه‌ی خانم) تۆی کرد به‌شیرین
 ده‌می داوه‌شتی ئهو مه‌ردوومه که چ بینه که‌وا ناوی خانم به‌شیرین نه‌بات
 له‌کوێ خوسره‌وی په‌روێز نه‌بێ به‌که‌یخوسره‌وی که‌یانی،
 له‌کوێ شیرینی دل‌داری خوسره‌و نه‌بێ به‌حۆری عین.
 تو ئهو حوریه‌یت، که له‌پاداشی چاکیدا، له به‌هه‌شته‌وه هاتوویت
 ملای نووسه‌ری خانم که‌ژاوه راگیش و هاوده‌مێکی نایاب و یه‌کتایه
 رازی نییه که پیتی ب‌لێن شه‌یتان
 (شیخ محمه‌دی خال - گۆفاری کۆری زانیاری - ۱۹۸۷)

شیخ ره‌زا له‌شاری کۆیی

مه‌لا عه‌بدوللای جه‌لی (زاده): شیخ ره‌زا شاری کۆیتی خوش ویستوه. له سه‌رده‌می

فہ قتیہ تیدا بہ شتیکی ژبانی لہ کویت لہ لای ماموستای دانا مہلا نہ سعه دی جہلی زادہ خوتندوویہ تی و پرتیکی زوری بہ رامبہر نو بنہ مالہ یہ ہہ یہ . لہ پاشان بۆ جارتیکی تری لہ کہ رکوکوہ بہ توراوی ہاتوہ تہ کویت ، بہ لام لہ گہل شتخ غہ فووری مامی و شتخ پەشیدی ناموزای نہ گونجاوہ و بہ پەشیمانی گہراوہ تہوہ کہ رکوک . دلگیری لہ خزمانی خوئی لہ کویت بوہ تہ هوئی بیزاری و ہندی جنتویش بہ کویتہ کان بدات . بہ لام پرتی بہ رامبہر ماموستایانی جہلی زادہ ہر ماوہ و بہ تایبہت بہ رامبہر مہلا عہدوللا .

مہلا عہدوللا کوپی حاجی مہلا نہ سعه دی حاجی مہلا عہدوللای جہلیہ .

لہ سالی ۱۲۶۰ لہ دایک بوہ و لہ دەوری ہرزہ کاریدا لہ لای باوکی و لہ پاشان لہ لای مہلا موحمہ مہدی خەتی خوتندوویہ تی . زوریہ ی ژبانی بہ ماموستایی رابواردووہ و لہ سالی ۱۲۹۲ چوہ تہ بہ غدا و زور جیتی پرتی موفتی زہاوی و زوریہ داناکان بوہ . لہ یہ کتیک لہ گفتوگو دیلمۆماسییہ کانی نیتوان دہولہ تی عوسمانی و دہولہ تی ئیران؛ نوینہری عوسمانی بوہ و لہ کارہ کەدا سہرکەوتووہ . شتخ پەزا لہ شیعریکی فارسیدا پرتی خوئی دہردہ پرت و دہلیت:

عیب در ذرات تو ای کان کرم معدوم است
مگر این عیب کہ لحم علما مسموم است
شعر من در همه سواز همه کشور ساری
علم تو در همه جا بر همه کس معلوم است
میروند شعر من و علم جهانگیر شما
ہردو بی فائده ، تا جای اقامت روم است
نامہ بنویس بہر طرز دلت میخواند
ہمہ سحر است ، اگر نشر و اگر منظوم است

و اتا :

نہی کاتی بہ بخشش خەوش لہ شەخی تۆدا نییہ
تەنہا نەوہ نہی کہ گۆشتی زانایان ژاروویہ
شیعری من بہ ہەموو لایەکی ہەموو ولاتیکدا رۆییوہ
زانستی تۆیش لہ لای ہەموو کەس دیاریہ
شیعری من و زانستی جیہانگیری ئیوہ

هەردوو بێ سوودن تا شوینی دانیشتنمان ولاتی پۆم بێ
بە هەر جۆری دلت ئارەزووی لێیه نامە بنووسە
هەمووی هەر جادوووە ئەوەی نەبنووسی؛ چ شێعر و چ پەخشان

دانیشتوانی کۆیی بە زیرەکی و قسەزانی ناویانگیان دەرچوو. ئەوەی لە ناویاندا پڕتیت
دەبێ لەوان زیرەکتر بیت نەگینا دەری دەپەڕێن. شێخ رەزا دەلێت:
حاجی عەبدوللە لە ئادەم فیلترە
باوجودی مەرتەبەی پێغەمبەری
نەم بەصد شەیتان لە کۆیی دەرئەچوو
ئەو بەشەیتانیک لە جەننەت دەرپەری

شێخ رەزا و قاضیی کۆیی

لە کردەوێکی قازی کۆیی، شێخ رەزا وای پێ گەیشتوووە کە غەدری لە (لامیع
نەفەندی)ی دۆستی کردوو. لەبەرئەووە هەجۆی قازی کۆیی دەکات و دەلێت:

شێخ (رەزا) بیت و لەسەر تو هەجۆی قازی کۆیی بکا
سەیری کە چیی پێ بکا دۆم بێ و کلاشی بو خۆی بکا
چونکە غەدری کرد لە (لامیع) شەرت بێ قازی وا بگێم
هەر گەن و گویی لە زگیایە بە جاری پۆی بکا

شێخ رەزا کە باسی دلێهرانی شاری کۆیی دەکات دەلێت:

شاری کۆیی کە لە بالەب لە بۆنی غونچەلەبە
گەر فەلەک لێی بگەڕێ، مەنبەعی عەیش و تەرەبە
دلێهرانی بە مەسەل هەر وەکو ئەشعارێ من
کامی لێ ئەگری ئەبێژێ ئەمەیان مونتەخەبە

کەچی کە رقی لە کۆییەکان هەڵدەستی ئەلێت:

دەوری وەسمان بەگ لە کۆیی ژن ئەما نە یگێن بەبە
نسبەتی کۆیی لە گەل من نسبەتی ئێبێن و ئەبە

نەلغەرەز سۆزانی یوزانی لە کۆی چاترە
 موخستەسەر چاکە قسە، کۆونی بێه کۆی مەبە
 کە پتر رقی ھەلەستیت نەلێت:

ھەرکەسێ نەصل و میزاجی فیتنەیی و بەد گۆییە
 دەستی حیزشی ھەبێ نەمجا بەتەحقیق کۆییە
 وادیارە داندۆکی لەگەڵ موختی کۆیەش نەکولاو و نەلێت:
 موخبیر خەبەری داوہ لەسەر موختی کۆیە
 ھەسەرەت کەشی شیرێ صەگ بۆ کەوچکە دۆیە

لەگەڵ سمایی مەلا خالە

کەلیک تەقەللام دا تا بزەنم نەم سمایی مەلا خالیدە کێیە، نە خەلقى کەرکووک و نە
 خەلقى سولەیمانییە. نەوێ کە گومانی تیدا بێت، دەبێت خەلقى کۆیە بێت و شیخ رەزا
 نەمە یێ دەلێت:

ھاتەوہ ناشووبی دەوران مەردی مەیدان ھاتەوہ
 شیرێ یەزدان، لەندەھۆزی نیبێ سەعدان ھاتەوہ
 بۆ قەرائی لەشکری نەعدا لەناکاو میثلی بەرق
 نەصفەری صاحبقران و لەعلی خەفتان، ھاتەوہ
 ھەوری میحنەت بارەشی غەم سەیلی ماتەم بۆ نەفام
 بەرقی تابان، مێھری رەخشان، رەعدی غورپان، ھاتەوہ
 پالەوانی پایێ تەختی صەفدەری شیرزاد خان
 تاج بەخشی، کیشوہری، مەغریب آلوب خان ھاتەوہ
 سەعدی صەفدەر، مالکی نەژدەر، ھوزەبری پەرھونەر
 بێژن و گیو، طوس و نەوزەر، پوری دەستان ھاتەوہ
 ھەمدولیللا باز لە بۆ قەتلی سەری تۆزانییان
 رۆستەمی مازەندەران، سامی نەریمان ھاتەوہ

ژړر دهستی نه سعه د ناغا بووین وه کو مووری زه عیف
 بو خه لاسیمان سمایل وهک سوله یان هاته وه
 دۆستان له ب تشنه بوون ناگاه له فیزی لوظفی حق
 جوی (نیل) ده ریایی (قیلزم)، به حری (عهمان) هاته وه
 (لامعی) شاعیر به هدر مه جلیس بچی، خه لکی ده لیتن
 بولبولی دهستان سهر، مورغی غه زهل خوان هاته وه

شیخ رها و فته حولا که یفی جوانو یی

فته حولا که یفی جوانو یی هاو ده می شیخ رها و حاجی قادری کوی بو وه له لای مه لا
 نه سعه دی جهلی زاده خوتندوو یانه. که یفیش شاعیر بو و له گه ل شیخ رها زادا هه جوی
 یه کترین کردو وه. له شیعه کانی که یفی نه مه نه خهینه پیش چای خوتنده واران ی رتزار:
 له غه زه لیکدا ده لیت:

نم دل ره قی بی رحمه فهره نگیتی ته واره
 عهینی شه ره، جی فیستنه یه قوریان بلتی چاره
 قهوسی به سوه ر کردو وه گرتوویه ته دهستی
 صد خه نجه ری خوتنرتژ و دوو صد تیری سواره

نه وه ی زانرا وه، که یفی نه یوانیوه وه کو شوکری په نجه له گه ل شیخ رها بدات و
 ماموستا مه لا نه سعه دی جهلی زاده ییش رتگای به که یفی نه داوه جینو و به شیخ رها بدات
 و له سهر نه وه که یفی ده ر کردو وه.

شیخ رها له به ییتیکی فارسیدا نه مه به که یفی نه لیت:

شاعیر چو توی بلب لبانت ریدم
 واز فـرق سـرت تا بدهانت ریدم

واتا:

شاعیر که تو بی پریم به قه راغی لیه کانتا
 له تهوقی سهرته وه تا دهمت پیادا پریم

که یفیش له وهلامدا ده لیت:

فرقی نبود بـمیان فرق و کـیرم
ای ریدی به کـیرم کـوزت بـکیرم

واتا:

جیاوازی نییه له نیتوان تهوقی سهرم و کیرما
نهی نهوهی پایا به کیرما ترپت به کیرم

شیخ رهزا و شیخ غه فووری مامی

شیخ غه فووری کوپی شیخ نهحمه دی تاله بان کوپی مهلا مهحمودی زهنگه یه. له کوپانی شیخ نهحمه د تنها شیخ عهبدولرهمان، له کهرکووک بروه پوست نشینی تهکیه ی تاله بان، نهوانیتر بلاوه بان لی کرد و شیخ غه فوور، له کوپنی لقیکی تهکیه ی تاله بانیی کرده وه و بههوی نه تهکیه وه، سولتانی عوسمانی چند دپیه کی بهناوی «نیطعامی فوقه راء» دایه و توانی سامانیکی باش بنیته یه که وه.

شیخ رهزا، له پاش کوچی دواپی شیخ عهبدولرهمانی باوکی، له سهر پیوستی گوزهران، له گهل شیخ عهلیی کاکی تیک چوون و به توراوی چوه لای شیخ غه فووری مامی، بو نهوهی هندی پاره ی لی وهرگریت و بچیت بو نهسته موول. شیخ غه فوور نه پیوستوه، برازا که ی، به سه رگهردانی بکه ویتنه ولاتانی غه ربی! و له کوپنی گلی ده داته وه و شش مانگ میوانداری ده کات و گفتی نهوهی ده داتی که کچی خوی لی ماره کات و پیوستی گوزهرانی بو جی به جی بکات. شیخ رهزا نه مه ی پی خوش ده بیت و برپار ده دات نیتر نه چیتنه وه کهرکووک.

به حاله نه گهر ده فعه یی تر بچمه وه کهرکووک
معلوومه به مهردی نه پروا وه له سهرم تووک
بوچ بچمه وه کهرکووکی قورمساغ که له گهل من
نه هلی هموو ناسازه وه کو ناوی حه مامووک
پیتم خوشه له بهر جهوری براو لومه یی نه قوام
صه د جار له غه ربی بکه وم موفلیس و مهفلوک

پۆژئی به مرادی منیش نه لېست ده گه پړی چهری
 نهم میچه قهراری نییه گاهی جگه گهه بووک*
 شاهی که نه بئی، راده بوترین به فقه قیری
 بو نه هلی قه ناعهت له پلا و خوشتره داندووک
 شمش مانگه زیاتر که له پاش مهرگی پدهر، من
 مه غدوورم و مه ظلووم و جه فادیده وو مه هتووک
 تا ساکنی کوئی مامه غه فوورم، وه کو فه غفوور
 کیسه م پره دایم له زهرو لیهره یی مه سکووک
 پابه ندی خه لایق نییه طه بعم وه کو خه لکی
 بئی کولفه تم و رهندهم و سه ییاحم و سالوک
 من خواجه یی نه حرارم و نامتزشی دونیا
 هیشتا که نه میگردوه ته بنده یی مه ملووک
 وهک (لامیع) ی شاعر نییه نیستی له جیهاندا
 شیرین سوخن و قابل و خوش طهبع و (رهزا) سووک

* میچ قاپه که له نهژتی مهر ده بیت و یاری پی ده کهن. که هه لدریت گاهن له سهر پشت
 (جگ) دهو ستیت و یاری که دهیدوژیتیت و گاه (بووک) له سهر تیرک دهو ستیت و
 ده بیاته وه.

شیخ غه فوور تیده گا که شیخ رهزا هه وای سیاحت که وتووه ته که لله یه وه و به کهس
 راناگیریت، نیت کچی چیی بداتی، وا دیاره لهو گفته ی په شیمان بووه ته وه و شیخ
 رهزایش لیتی ده که ویتته ته قه وه و بریاری نه وه ده دات که بچیتته وه که رکووک و له گه ل شیخ
 عه لیبی کاکی ناشت بیتته وه.

نه و پۆژه که تو رام و له (که رکووک) سه فهرم کرد
 مانه ندی عه قاریب له نه قاریب هه زهرم کرد
 گه ردوون سنگی کردم و هینامیه کویتی
 میوانی له کن مامه غه فووری له جهرم کرد
 خواستم که برۆم بو سه فهری پۆم به سیاحت

نه يهيشټ و دووسده نه هلی عه مامه ی له سهرم کرد
 دانیشټ نه چی من کچی خوږ ماره ده کم لټی
 نهو طالبی دونیایه نهوا موعته بهرم کرد
 چورسا له بهرم جوببه و فیس له سهرم فیس
 نه فیس له سهر نام و نه جوببه ی له بهرم کرد
 شش مانگه بهم نه فسانه گلی داومه وه لای خوږی
 نه مزانی، ملم بشکن، تیا چووم، زهره رم کرد
 (والله) ده کم دهر حقه ی نهو به لکه زیاتر
 نهو کاره که دهر یاری رهشیدی پسره رم کرد
 کارم ته نه بهی نه موت نه گهر لوتفی بیی مام
 نهی لایقی ریشی، به خودا، کاری ته رم کرد
 بو موجته هیدان گهر چی جه وازی نییه تهقلید
 بو موجته هیدم، هاتم و تهقلیدی که رم کرد
 نهی گووی خله بهم لوتفه که نهو کردی له گهل من
 لهم مهرحمهت و لوتفه نهوا من گوزهرم کرد
 هر چنده وتم وهختی که دیم نه خوهتی قهلبی
 یارب که له گهل شیخ عهلی بوچی شهرم کرد
 هر ده چمه وه لای گهر چی بلتی هاته وه دیسان
 نهو خوتپیه بیکاره که من لیره دهرم کرد
 هر چنده (رضا) باعشی به دنامیه عه ودهت
 لهم سوکی یو بهد نامیه، صهرفی نه زهرم کرد

نیر ده که وټه شانو بالی بهر ی شیخ غه فور و له پاشاندا جټو:

چایه که ی مامه غه فورم زهرده وهک میزی نه خوش
 نیحتیاج ناکا به ناگر به دوو تر دټنیتیه جوش

نینجا ده که وټه هه جوی کوټی:

ههركهسنى نهصل و ميسزاجى فيتنهيبى و بهد گزييه
دهستى حيزيشى ههبن نه ميجا به ته حقيق كوييه

ههروا به موفتى كويى:

موخبير خه بهرى داوه له سهه موفتيميى كويى
هه سهههه كه شى شيرى سههگ بۆ كه وچكه دويى

دهكه ويته دوى ره شيدى كورى شتيخ غه فوور و به هيچ جوړتيك دانوولهى له گهل نهودا
ناكوليت و له شيعرتيكى فارسيدا دهليت:

فرياد كه از (نصيبينم) گشتند
واز خشم مرا بخون آغشتند
اى واى از اين مردم بى شرم و حيا
مانند رشيد پور عموم پشتمند

واتا:

فرياد كه له نوصه يبين كوشتميان
له رقا له خوينيان گه وزاندم
نهى هاوار لهم خه لكه بى شرم و حه يايه
هه موو وهك ره شيدى كورى مامم پوشتن

كه ده گه رپته وه كه ركوك، شتيخ عهلى دتي (قرخ) و (تاله بان) ته رخان دهكات بۆ
گوزه راني و له ته كيه يش مووچه يه كي بۆ ده برپته وه و نيتر له گه لى شتيخ غه فوورى مامى
وهكو جاوى نه شوړرا و دايد ده رپت و نه م هه موو جنيوانه ي ده داتى:

مامه كه م كه حبه ژنه دهوله تى شه ددادى هه يه
طالعى راه بهر و به ختى خودا دادى هه يه
يهك دوو دتي داوه تى سولتان په يى نيطعامى طه عام
هه ريه كيكي به كه دهه ر خه زنه يى نيرادى هه يه
چ فرووش و، چ زرووف و چ ضياع و چ عه قار
له هه موو جنسه مه تاعى صد و هه شتادى هه يه
نه م هه موو گه نج و خه زينه ي هه يه هيتاكو ته ره س

نه هه‌وای جوود و نه مه‌یلی که‌ره‌م و دادی هه‌یه
 ره‌سمی نابائی کیرامی بووه ناثاری سه‌خا
 نه له نابائی سه‌یائو نه له نه‌ج‌دادی هه‌یه
 گهر سهر و ریشی پیاوانه‌یه باوه‌ر مه‌که پیتی
 باطنی جووله‌که‌یه، زاهری زوههادی هه‌یه
 خۆی به‌هر صوره‌ت ئومیدی که‌ره‌م پیتی هه‌یه لیک
 رقی زۆرم له (ره‌شید)ی کوری که‌وادی هه‌یه
 په‌نگی که‌ر ده‌نگی به‌قه‌ر هه‌ینه‌تی سه‌گ خوویی چه‌قل
 چاری کوتر مه‌خزه‌نی کتر، مه‌قه‌دی به‌ریادی هه‌یه
 ذیکر و نه‌ورادی له‌سهر کتر و ده‌که‌ر مونه‌صیره
 سه‌یری نه‌و حیزه قوروم‌ساغه، چ نه‌ورادی هه‌یه
 تف له کوز دایکی له‌کن خۆی کوری هیناوه‌ته دهر
 گو به‌ریش باوکی، له‌کن خۆی نه‌میش نه‌ولادی هه‌یه
 نه‌مه گشت باوکی سهر و مه‌شقی له‌بۆ داداوه
 سه‌ریه‌خۆ سالکی ره‌ره‌و نییه‌ ئوستادی هه‌یه
 له گرووه‌ی هه‌ره‌ما کاره‌که‌ر و داییک و خوشک
 فاطم و عاصم و نامان و په‌ریزادی هه‌یه
 شه‌و و پۆژ چه‌پله به‌کوز لی ده‌ده‌ن و هه‌لده‌په‌ن
 فهرجیان تاب و ته‌بی کووره‌یی هه‌د‌دادی هه‌یه
 بێ حه‌یان جومله‌ خصوصه‌ن ژنه‌ سۆزانییه‌که‌ی
 ره‌ووشتی دێله‌ سه‌گ و قه‌حه‌په‌یی به‌غ‌دادی هه‌یه
 من له که‌رکوکه‌وه دینیته‌ کن نه‌م قه‌حه‌په‌ ژنه
 له‌گه‌لم خه‌صمه‌ فه‌له‌ک، نییه‌تی بیتادی هه‌یه
 کونی و حیز بووه‌ مانه‌ندی ره‌شید طبعی (ره‌زا)
 هیند له‌به‌ر جه‌وری فه‌له‌ک خاطری ناشادی هه‌یه

شیخ رەزا کە لە شیخ رەشیدی ئامۆزای توورە دەبیت لە چوار خستەیه کیدا ئەمە ی پێ دەلێت:

رەشە رەششاشی کەری رەش بە رەشت
تا رەشت ماوه رەش و سوور بە رەشت
چل و چیسوی چەمی رەشنەش بە رەشت
بە بەشت هەم بە لەشت هەم بە رەشت

(لەگۆفاری کۆری زانیاری - دەستە ی کورد - مامۆستا شیخ محمەدی خال ١٩٨٧).
شیخ محەمەدی خال کە شانازی بە شیخ رەزا و پیرەمێردەوه دەکات، شیعرێکی
پیرەمێرد دینیت کە بە خزمیتی خۆی وتوو لەگەڵ شیعرەکی شیخ رەزادا هاوتای
ئەکا تەوه کە وتوو یەتی:

پەندی پێششینانە بۆز بە لەری
جاشە رەشمان بە دەنکە جۆیی زەری
رەشە بەختم بە خەلقى سەگ ئەوەری
رەشە مێ بوو بە من پشیلە وەری

شیخ رەزا لە مەیلانی عەشق و غەزەلدا

شیخ رەزا دەوری هەرزەکاری لە کەرکووک و کۆیی بوو. لەبەر ئەوه شیعی عەشقبازی
و غەزەلی لەم دوو شارەدا بوو. هەلبەستی «دولبەری بی وەفا» لە کەرکووک بویت.
«دولبەرائی کۆیسنجق» ی لە کۆیی بوو. ئەم هەرزەکارە کە تەمەنی هەرزەکاری لەنا و شیخ
و دەروێشدا رابووردوویت، غەزەلی ئەم کاتانە ی بە عەشقی نیلاهییه وه دەرییوه، بەلام
نایین، رێگای دلدار ی و غەزەلی لە هیچ شاعیرێک نەگرتوو.
لە هۆنراوی «دولبەری بی وەفا» دا دەلێت:

پۆژی نەب و ئەم دلبەرە بی رەحمە وەفا کا
جاری نە بو ئەم کافرە شەرمی لە خودا کا
حیرانن ئەطیببا لە عیلاجی مەرەزی من

لوقمانی ویصالت مه‌گهر نهم دهرده دهوا کا
 کاری که غم و دهردی فیراقت به منی کرد
 سه‌رما به هه‌تیو، با به‌دهواری شری ناکا
 ده‌یوانه‌یه شه‌خصی که له غه‌یری له‌بی له‌علی
 وه‌ک شاهی سکه‌نده‌ر ته‌له‌بی ناوی به‌قا کا
 تاب و ته‌بی ئاته‌شکه‌ده‌یی هیجری وه‌کو شه‌مع
 نزدیکه منیش واریدی سه‌حرایی فه‌نا کا
 له‌م پتگه‌یه ته‌قدیری نه‌زل وا بو که ئیمه
 پامالی جه‌فا بین و ره‌قیب سه‌یر و سه‌فا کا
 پروح و دل و دین، هه‌رسی ده‌کم به‌زل و نیشاری
 کامی دلی من گهر له له‌بی له‌علی ره‌وا کا
 سه‌ردانی، له‌پتی عه‌شق، (رضا) لازمه، عاشق
 بۆ یار سه‌ر و مالی سه‌یره‌ری تیری قه‌زا کا

له‌کاتی هه‌رزه‌کاریدا که به‌تۆراوی چووه‌ته کوژی بۆ لای شیخ غه‌فوری مامی، چاوی به
 کچه شوخ و شه‌نگه‌کانی کوژی ده‌که‌ویت و به‌شداری به‌زم و سه‌یرانی ئه‌و ولاته جوانه
 ده‌کات و وه‌کو گه‌ردانه‌ی شیلان ده‌یه‌ۆنیتته‌وه:

شاری کوژی که له‌با له‌ب له‌بوتی خونچه له‌به
 گهر فه‌له‌ک لیتی بگه‌پئ مه‌نبه‌عی عه‌یش و ته‌ره‌به
 دل‌به‌رانی، به‌مه‌سه‌ل، هه‌ر وه‌کو نه‌شعاری من
 کامی لی نه‌گری نه‌بیتری نه‌مه‌یان مونته‌خه‌به
 غاره‌تی عه‌قلی منی کردووه زتیا سه‌نه‌من
 عاریزی ره‌شکی قه‌مه‌ر، قامه‌تی نه‌خلی روطه‌به
 نه‌وزه‌ر ناساوو، فه‌رویدون صفه‌ت و، سه‌لم ره‌وش
 شه‌یده مانه‌ند و سیاه‌وش وه‌ش و خه‌سه‌ره له‌قه‌به
 عارض و غه‌بغه‌ب و پوخسار و زه‌نه‌خه‌ندان و له‌بی

نازک و طورفه و زتباو و بهدیع و عهجه به
 دلبر و زهرکه مهر و جیلوه گهر و عیشوه فرووش
 سهروی سیمین بهدهن و ، شاهد و شیرین لهقه به
 ظالم و دل شکهن و دۆست کوژ و خهصم نهواز
 عیسهوی دین و موخ نایین و فهرهنگی مهذه به
 سیتیو داناوه لهژیر لیو، که نههم گۆی ذهقه نه
 زیوی خر کردووه وهک گۆ، که نه میشم غه به به
 خواستی لیتی ماچی (پهزا)، کافره نهیداو و وتی
 نهی خودا لهم کوپه شیخ زادهیه چهند بی نهده به

له کۆیی دوو سۆزی هیه. سۆزی دوریی ولات سۆزی خۆشهویستی و دلداری:

دهمکوژی حوکمه دهزانم بهخودا دهردی حهیب
 وهه سا بهشقی خودا دهس لهیهقهه بهرده طهیب
 وهه دهستی بخرمه گهردنی بهللورینت
 تا وهکو سفره، له داغا، بدپی ورگی رهقیب
 طالعم نهحسه، دهترسم که به نازاری فیراق
 بچرم و پۆژی نهبی دهولتهتی وهصلم به نهصیب
 چاوی فهتتانی نهتۆ ساحیره، جادوو کههیه
 که به یهک عیشوه نهدا عابیدی سهه ساله فهریب
 تا لهتو دووره دلی غه مزهده نهی پاحهتی جان
 مهشریق و مهغریبه، ما بهینی لهگهڵ صهبر و شهکیب
 بی فراز نابین نهشیب نهه قسه تهحقیقه، وهلی
 من له پتی عهشقی تو نهمدی بهخوا غهیری نهشیب
 غهیری زولفه له سهه و صهفحهیی پرووت ثابیه، یا
 طینهت و طیه که مهمزوجه لهگهڵ زینهت و زیب
 شیخ دهگۆریتهوه گهر چاوی به زولفت بکهوی

خه‌رقه‌وو سو‌یحه، به زه‌نار و چلیپا و و سه‌لیب
طاقه‌تی طاق بووه بی‌چاره له‌ژیر باری فیراق
بکه ره‌حمی به (ره‌زا) چاکه تهره‌حوم به غه‌ریب

سه‌رو، که به بالا به‌رزیه‌وه شانازی ده‌کا و نه‌ی؛ که په‌نجی هونه‌رمه‌ند به ناوازی جوان
شه‌کری لی ده‌باری، سه‌رو سه‌ری داوه له‌به‌ردونه‌ی شه‌کری خواردوو که بیان‌گریته قامه‌ت
و خوش له‌بیی تو:

سه‌رو و نه‌ی چین که له‌گه‌ل قامه‌تی تو بیتنه نه‌به‌رد
شه‌کری خواردوو نه‌ی، سه‌رو؛ سه‌ری داوه له‌به‌رد
گه‌ر ده‌لیلی وه‌کو نوقطه‌ی ده‌هه‌نت نه‌بوایه
منیش نینکارم نه‌کرد وه‌ک حوکه‌ما جه‌وه‌ری فه‌رد
لیی ده‌پار‌ت‌مه‌وه نه‌ی روو‌حی په‌وانم تو خودا
چییه ده‌رمانی دلم؟ پیتم ده‌لی: لا‌چۆ. دله ده‌رد

پینچ خفته‌ی شیعرکی کوردی

شیخ ره‌زا وه‌کو مه‌فتوونی شیعره‌کانی «حافظ» بووه، هه‌ر وا مه‌فتوونی هۆنراوه
جوانه‌کانی «کوردی» یه. له‌م ته‌خمیسه‌ی شیعر (کوردی) نازانی شیعر (کامیان هینی
ئه‌و‌تری رازاندوو ته‌وه):

دلی برده‌م، به‌ناز و عیشه‌ دیسان، شو‌ختی، عه‌بیاری
فریبی دام به‌ سیحری چاوی خو‌ی مه‌حبو‌ویی، سه‌حجاری
له‌هیجرانا ته‌قم کرد نه‌ی په‌فیکان کوا مه‌ده‌د کاری
(نه‌مان مردم عیلاجی سا له‌رتی پیغه‌مبه‌را چاری
ویصال، یا‌قه‌تل و یا ته‌سکین، له‌ هه‌رسێ بۆم بکه‌ن کاری)
به‌ده‌وری نیرگسی مه‌ستی که‌ستی نه‌یماوه مه‌یلی مه‌ی
له‌بۆ شه‌ه‌دی له‌بی له‌علی، ده‌نالتینی دلم وه‌ک نه‌ی
له‌تابی ئاته‌شی عه‌شقی بکه‌م داد و فیغان تا که‌ی؟

(نهوهند سووتاوم نه صلا تابي فريادم نه ما ساده ي
 رهيقيان نيوه سووتهن نيوه، نا مهرد عه رزه هاوارئ)
 له ړتگه ي عه شقدا نايانه پتم زنجيري مه جنووني
 له ده ستم چو ږمووز و دانش و فه همي فلاتووني
 وه کو شه خصي که زاري کا له جه وري دوژمن خووني
 (له کونجي سینه دهنګي ناي و نوي دل دي به مه جزوني
 ويران بي نه مدي ساتي ليتي نه يتي ناله ي ږرينداري)
 که چاوي ساحري ده ستي به غه مزه و ناز و نماکرد
 مه تاغي عه قل و هوش و ده رکه مي تاراج و يه غماکرد
 که سي نه يگوت دريغا کي نه توي وا شيت و شهيدا کرد
 (نه لاي هه رکه س ده چم مه نعم ده کا، خوت بوي پسا کرد
 دريغ کوا حالزاني، ره بي تووشم بيتي بيماري)
 گوتم؛ وهک سورمه يه، بو چاوي عاشق خاکه که ي ژير پيت
 له نولکه ي حوسندا گهر لافي شاهي لي بده ي ليت ديت
 گوتي؛ مه يخانه بي دايم به يادي چاوي مه ستم جيت
 (صه با ياراني مه جلس گهر هه والي من ږپرسن ليت
 بلتي؛ کيشايه مه يخانه دوو چاوي بي چوه عه يياري)
 سه ري جه نګي هه يه دايم له گه ل من چه رخي دون په روه
 نه به ختم يار، نه چه رخم ياوه ر و نه طالعم په هبه ر
 نه وهند بي په حم و صاحيتب کينه يه ده رحق به من دل به ر
 (له نه زعا پتي نه ليم قوربان جه فا به سيه، ده لي؛ کافر
 نه ري چيت ديگه تو سه گ مه رګ، کارم ماوه پيت جاري)
 نه ماوه په ونه قي بازاړي عه قل و دانش و وري
 به ږولني نايکړن له م عه سرده ا عيلمی (نه بي و هري)
 له نه شعاري (په زا) په يدايه ناساري جواغه وري

(دور و یاقوت دهباری له که لاله شیرنه ی کوردی
خودا سا کوا له دنیادا قه در زانی، خریداری)

پینج خسته ی غه زه لکی مه سیح

له م پینج خسته یه دا که به فارسییه، نازانی به یته کانی شیخ رهزا و به یته کانی مه سیح
کامیان له کامیان جوانتره.

در باغ خیال تو دلم گشت گهر سنج
مهرت بدلم نقش کشیده است چو شطرنج
میگشت شب و روز چو افعی بسر گنج
(جسم و خط و خال و رخ و ابروی تو هر پنج
زیباست بر آن عارضی نیکوی تو هر پنج)

واتا:

له باغی خه یالی تۆدا دلم بووه به گه وههر
خۆشه و بستیت له دلما وهک شه ترهنج نه قشی کیشاوه
شه و و رۆژ وهک ماری سه رگه نجینه ده گه را به سر گه نجینه دا
(چاو و خهت و خال و گۆنا و برۆی تۆ هه ریتنجیان
جوانن بهو روخساره چاکه ی تۆوه هه ریتنجیان)

تا چشم من امروز بدان سیمبر افتاد
کز شوق جمالش دل و جان بیخبر افتاد
مرغان صبحی همه گشتند بفریاد
(سر و سمن و یاسمن و عرعر و شمشاد
گشتند فدای قد دلجوی تو هر پنج)

واتا:

هه رکه چاوم بهو لاشه جوانه وهک زیودت کهوت
دل و گیان له ناره زووی جوانیی نهوا بیتهۆش بوون
به بیان هه مو و کهوته فه ریاد و خوتندن

(داری سهر و سهدن و یاسه‌مین و عه‌رعه‌ر و شمشال
هه‌موو هه‌ر پینجیان بوون به قوریانی قه‌دی جوانی تو)

در روی زمین نیست بخوبی چو تو انسان
هر چند که گفتیم توی یوسف کنعان
زاهد که نظر کرد همی گفت بقرآن
(شمس و قمر و مشتری و زهره و کیوان
هستند هوا خواه سرکوی تو هر پنج)

واتا:

له رووی زه‌ویدا جوانیک نییه وه‌ک تو
هه‌ر چه‌ندیش وتمان تو یوسفی که‌نعانی
زاهید که دیتی وتی به قورئان قه‌سه‌م
(پوژ و مانگ و موشته‌ری و زوهره و زوجه‌ل
هه‌ر پینجیان به‌و به‌رزوه‌ه ناره‌زووی ده‌رگای تویان هه‌یه)

میگفت خوش ان نوحه گری عاشق دل‌ریش
تاچند نهی برسر هرگل هوس خویش
رحمی بنما بر من مسکین جفا کیش
(پتویسته من و عابد و زاهد، شه‌ه و درویش
بو سیم کف پای سگ کوی تو هر پنج)

واتا:

نه‌و دل‌داره دل‌برینداره شین که‌ره جوانی نه‌وت که نه‌یوت
تاکی‌ی ناره‌زووی خو‌ت نه‌خه‌یته سهر هه‌رگول‌تی
به‌زه‌ییبه‌کت به منی هه‌زاری خه‌فه‌تباردا بیت‌ه‌وه
(پتویسته من و عابد و زاهید و شا و ده‌رویش
پتی سه‌گی به‌ر ده‌رگای تو‌ماچ که‌ین هه‌ر پینج)

خواهی که بیایی زره عشق فتوحی
باید که (رضا) نوش کنی جام صبوحی
نومید مش و از کرم او چ و نصوحی

(عقل و خرد و هوش و دل و جان (مسیحی)
برباد شد از حلقهء گیسوی تو هر پنج

واتا:

گهر نه تهوئ له رتی دلداریدا سه رکه و تنیکت دهسگیر ببی،
دهبی نهی (رهزا) جامی شهرابی سبهینان بخوختهوه
له که ره می نهو ناثومید مهبه نه گهر په ند له گوئی نه گری
(عقل و که مال و هوش و دل و گیانی (مسیحی)
هر پینجیان به هوئی نهلقه ی زولفی تۆوه بهریاد بوون)

غەزەل

شیخ رەزا زۆریی غەزەلەکانی لە دەوری هەرزەکاری پۆژانی فەقیتیدا له کۆیه وتووه.
نەمه یه کێکه لهم غەزەله نایابانە ی:

خامه بۆ ته‌صویری نه‌برۆت په‌په‌روی (مانی) ده‌کا
شانه بۆ نه‌خچیری زولفت عه‌نیه‌ر افشانی ده‌کا
قووتی پۆحه‌ لیوه‌که‌ت، یاقووت ناودار نییه
مه‌نعی بازاری عه‌قیق و له‌علی پوهمانی ده‌کا
خالی لا لیوت نگینی خاته‌می و نادر ظوه‌رور
موهری ده‌ستی ناصه‌ف و حوکی سوله‌یمانی ده‌کا
دل له‌ نه‌شئه‌ی عه‌کسی مه‌ستی چاوه‌که‌ت لایوعقه‌له
بۆ که‌بابی جه‌رگی من لیوت نه‌ک خوانی ده‌کا
به‌رگی سه‌رتاپام په‌لاس بی هه‌ر به‌ شه‌رتی تۆم ببی
تاری نه‌و به‌رگه‌م له‌لا سه‌د شالی کرمانی ده‌کا
چهند هه‌زار جارت ده‌خیلم هه‌رفی به‌دکار مه‌شنه‌وه
هه‌رچی ده‌ریاره‌م بلی، بی‌زانه، شه‌یتانی ده‌کا
ئه‌ر له‌ په‌رده‌ی نازه‌وه ناوازی تۆم به‌رگوئی که‌وئی
بولبولی شیرین زوبان مه‌یلی غه‌زه‌خوانی ده‌کا

کهس نییه نهو شوخه حالی کا له سۆزی ناتەشم
وا له عەشقی نهو (رهزا) مەشقی غەزەلزانى دهکا

له غەزەله فارسییه نایابهکانی شیخ رهزا نەم شیعره‌ی خواره‌وه‌یه*:
به گلشن قد موزون ترا تا یاد می‌کردم
خیابان تا خیابان سرورا آزاد می‌کردم
ندانستم گذار شانه بر زلف تو می افتد
وگر نه تاقیامت خدمت شمشاد می‌کردم
اگر یک تار موگم من شد از زلف پریشان
به زخم شانه نادر ناخن استاد می‌کردم
بهر صحرا که میدیدم بدام افتاد آهویی
فدای چشم تو می‌گنتم و آزاد می‌کردم

واتا:

هه‌رچەند بالای رێک و راستی تۆم له باخچه‌دا بیر نه‌که‌وته‌وه
شه‌قام به شه‌قام داری سه‌روم نازاد نه‌کرد و حیسابم بۆ نه‌نه‌کرد
نه‌مزانی پتی شانه نه‌که‌وته‌وه زولفی تۆ
بمزانایه تاقیامه‌ت خزمه‌تی داری شمشالم نه‌کرد که شاندی لێ دروست نه‌که‌ن
له‌هه‌ر سارایه‌کدا ب‌دیایه ناسکیتیک که‌وته‌وته‌وه داه‌وه
نه‌موت به‌قوریانی چاه‌ه‌کانی تۆ بێ و نازادم نه‌کرد

نشستم هم چو مجنون به‌سر بازار رسوانی
ترا با مدعی میدیدم و فریاد می‌کردم
فریب خویش میدادم که اینک یار می‌اید
بهر اواز پایی خاطر خود شاد می‌کردم
(رضا)ی کار عاشق گر بزورت پیش میرفتین

* له که‌شکۆله ده‌سنووسه‌که‌ی به‌هائوددین نه‌قه‌ندی که‌رکوکه‌وه وه‌رگیراوه.

بدین بی دست و پایی کار صد فرهاد میکردم

واتا:

وهک مهجنون لهلای سهرووی بازاری رسواییهوه دانیشتم
تۆم لهگهل ناحهزی بهدکار نهدی و نهکهمه هاوار هاوار
خۆم فری و نهدا و نه موت یار نهوه تا دیت
دلی خۆم بههه موو ترهه ییکی پی خوش نه کرد

.....

بهم بی دست و پیتییه کاری سهه فرهادم نه کرد

راز و نیازی شیخ رهزا

شیخ رهزا، له نهسته مولدا ژیانیکی پر له هونه، له گهل گهلێک له شاعیر و
رۆشنبیرانی کورد و تورکدا ناسیاویی پهیدا کردوه و له گهلێاندا راییاردوه،
له م ژیا نهی نهسته مولیدا نهوهنده به تنگی بوون و نه بوونهوه نه بووه و شیعر و نه ده ب و
هونهری کوردووه ته خۆراک. له وانهی که ناسیاویی له گهلێا پهیدا کردوه، شاعیری
که رکوکی (میهری) و شاعیری ههولیری (خه یالی) که له نهسته مولدا ژیاون و هه
له ویش مردوون. له م شیعره تورکییه دا خه یالی نهو مه جلیسانه ی هونه ر و شیعر و نه ده ب
دهکات که ده لیت:

خرم او دم که ساکن دیر مغان ایدم
همراز جام همدم رطل گران ایدم
ترکان سر و قامت ایله دست درمیان
خوبان غنچه لبه دهان بردهان ایدم

واتا:

خۆزگه م بهو ناسوده بییه ی که دانیشتووی دیری موغان بووم
هاوریتی جامی شهرباب و هاوده می پتوانه پران بووم
له گهل شکسته ی قامت سه رواندا دهس تیکهل،
نه دیی جوانانی غونچه لیوان بووم

گاهی حریف حلقه ، رندان باده نوش

گاهی انیس مجلس درد کشان ایدم
(مهری) نکته سنج و (خیالی) بذله گو
یاران شوخ مشرب ایلہ ہم عنان ایدم

واتا:

دهمیک هارپتی حلقه‌ی بیتھوشی باده نۆشان،
دهمیک نه‌نیستی کۆزی هه‌ناسه کیشان بووم
له‌گه‌ل (میهری*) ی نوکته باز و (خه‌یالی) ی خوش گۆی
یارانی مه‌شربدا پروو به پروو بووم
* میهری: مه‌لا محمه‌دی موفتی کۆری مه‌لا عه‌بدوللای ده‌شته‌یییه. له‌ نه‌سلدا خه‌لقی ده‌شته‌ی
هه‌ورامانه و له‌ سنه‌ ژیاوه و هاتوته که‌رکوک و له‌ پاشان چووه‌ته نه‌سته‌مول. به‌ زویانی فارسی
و تورکی و کوردی و عه‌ره‌بی نووسه‌ر و شاعیر بوو. له‌ سالی ۱۳۳۶ کۆچی له‌ نه‌سته‌مول کۆچی
دوایی کرد و له‌وێ به‌خاک سپێژرا.

سجاده غرق باده، عمامه رهن منی
سه‌ر دفتر گروه خراباتیان ایدم
گاهی مقیم خانه، خمار و زمان
قارنجه‌لرله معتکف گنج خان ایدم

واتا:

به‌رمال نوقمی باده، میزه‌ر په‌هنی مه‌ی
سه‌ر ده‌فته‌ری ده‌سته‌ی مه‌یخانه جۆیان بووم
دهمیک دانیشتووی خانه‌ی مه‌یخانه‌و
دهمیکیش له‌گه‌ل میرووله‌کاندا خه‌لوه‌کیشی کونجی خان بووم

خیلی زمانده حضرت دستور کاملک
بر باقمه‌ سنده طائر قدس آشیان ایدم
اول بزم دلفریبده طوطی خوش ادا
اول انجمنده شاعر معجز بیان ایدم

واتا:

گه‌لیک جاریش له‌لاکردنه‌وه‌یکه‌ی جه‌نابی باری
بالتده‌یی پاک‌ی پیروزی ناشیان بووم

لهو بهز مه دلگیره دا توتیی خوش گۆ
لهو کۆره دا شاعیری حیرت به بیان بووم

دوران کارزار فصاحتده بن دخی
(نفی) گبی برافعی آتش زبان ایدم
عمان ایکن کفمه بولنمازدی بر صدف
لقمان ایکن معطل برلقمه نان ایدم

واتا:

له دهورانی دهسته و یاخه ی فصاحتدا منیش
وهکوو (نهفعی) ماریکی ناتشه زویان بووم
که عمان بووم له له پمدا صدهفتیک نه ده بینرا
که لوقمان بووم بۆ لوقمه ناتیکی داماو بووم

تیر مشهدم مقام (رضا) دن او حال ایله
هریر بلایه شاکر و الحمد خوان ایدم

واتا:

دلگیری مه شه دم له مه قامی (رضا) دا و بهو حاله ییش
بۆ هر بهلایه ک شوکرانه و سویاس خوان بووم

به وه ییش قایل نییه، دهیه ویت له جیهانی ماددیش به ده ر، گه شتیکی جیهانی پروو حیش
بکات، وهکوو له شیعره تورکییه دا ده لیت:

گشت قضای عالم جان ایتمک ایسترم
جان کمنده بر جولان ایتمک ایسترم
بی سرون دلده بوو لمادم آثار کنز راز
جانی درونه عطف عنان ایتمک ایسترم
درگاه حضرت عریض نیاز ایتمک ایسترم
اسرار من لدنی بیان ایتمک ایسترم
جاسوس آهم آلمدی جانانه دن سیر دوان سپر
اشک جهان، نورد دوران ایتمک ایسترم

روبر دکل حقیقته سن شیخه‌کین (رضا)

بن جستجوی پیر مغان ایتمک استرم

واتا:

دهمه‌ویت گه‌شتیکی جیهانی روحی بکهم
له پتسمانی رووحدا، دهمه‌وی جه‌ولانیک بکهم
له دهره‌وه‌ی دلدا نه‌مدیت ناثاری گه‌نجینه‌ی راز
دهمه‌ویت سه‌ریتچی له به‌ستنی رووحی ده‌روون بکهم
بو پتیش بردنی سکالای نیاز بوو دهرگای جه‌ضرت
نهمه‌وی پازی (من لدنی) دهرخه‌م و ناشکرا بکهم
جاسووسی ناهی سه‌ردکیشم له‌گیانان پتر نه‌بوو
نهمه‌وی له جیهانی نوردا غلمه غلاتی بکهم
نه‌نیتی نییه له راستی تو نه‌ی شیخ (ره‌زا)
من دهمه‌وی جستجوی پیری موغان بکهم

له‌شیعرتیکی تورکی تریش ده‌لّیت:

عرض در سعادت‌ه واردکسه ای صبا
بر فاتحه‌ اوق و پیر مغانک مزارینه
طوپراق ایچنده، سوله، یتر یا تمغک شکیب
قالق عودت ایله جانب دار و دیارینه
تاکی اسیر خاک، باشک قالدیر، آج گوزک
باق عالمک صفای بهار و نه‌ارینه
ویرمز ایسه جواب یناشدیر پیاله‌یی
بر جوعه‌ دوک او عاشق رندک کنارینه

واتا:

نه‌گدر چوویته خزمه‌تی خاوه‌ن شکو نه‌ی صبا
فاتحایه‌ک بخوینه مهرقه‌دی پیری موغان
بتی له‌ناو خاکدا نوشتنت به‌سه نه‌ی شه‌کیب
هه‌لّسه بگه‌رتیره‌وه بۆلای مال وولاتت

تا کوهی به نندی خاک بیت، سهرت هه لیره، چاو بکه ره وه
 ته ماشای پونی به هار و پرژی جیهان که
 نه گهر وه لاهی نه دایه وه، باده کهی لقی نزدیک کهره وه
 قومیتک بریزه لای نهو عاشقی هوشیاره.

گللهی له دهستی زهمانه

شیخ پهزا ده لئی کهس نییه تووشی زیان نه بووبی له دهستی زهمانه و هه موو تاوانیتک
 ده خاته نه ستوی نهو و نه گهر خوا دهستی بدات، هه موو کهون تیکده شکینیت. له م
 شیعه را دهرده که ویت که شیخ پهزا زانیاری له زانستی فه له کدا هه بووه:

از دست تطاول زمـانـه
 کس نیست نخورده تا زیانه
 ای بیهوده زکرد مردم آزار
 ناهی زگناه و خورد گنه کار
 تو مجرم و عامل گناهی
 وز بیگنهان جریمه خواهی
 ادم به دسیسه، تو اغلواس
 نه حبه سبب شد و نه حوا
 من سنگ زدم به فرق هابیل!
 ای راهنمای صد چو قابیل
 خود ظالم و از منت شکایت
 دانی به چه ماند این حکایت؟
 ماند به حدیث گرگ محجوب
 یوسف نه ندزیده، پیش یعقوب
 یحییای نبی ذبیح من بود؟
 ان هم عمل قبیح من بود؟

من پای خلیل را ببستم؟
 دندان حبیب را سکستم؟
 من دست یزید را دریدم؟
 دم خــــروس را بریدم؟

واتا:

له دهستی دسدرتژی زه مانه، کس نییه زیانی نه چه شتی
 تو گونا هبار و گونا هکاری و له بیگونا هان داوای چه ریغ نه کی
 نادهم به فرو فیتی تو هه له خه له تا، نه خه تای ده نکه گنم بوو و نه خه تای هه ووا
 من به رد به سهری هابیل دا؟ نهی رتیمایی کهری صدی وهک قابیل
 تو خوت سته مکاری و گله ییت له مننه نه زانی نهم حیکایه ته له چی نه چی؟
 له حیکایه تی گورگی شهرمه زار نه چی له پیتش یعقوب، که ورگی یوسفی هه لته در پیو
 یه حیای پیغه مبه ر من سهرم پری؟
 نه وهیش کاری ناشرینی من بوو؟
 من پیتی خه لیلیم به سته وه؟
 من ددانی خوشه ویستی خدام شکاند؟
 من دهستی یه زیدم راکتشار
 له سهر کورسیی ده ستلات دامنی شانده؟

من جامهء کعبه را دریدم؟
 دم خــــرویس را بریدم
 نگسته رگی، نخسته جانی
 سنگی نزده بر استخوانی
 ای چرخ ستمگریت تاکی؟
 وی گرگه شکم درید تاکی؟
 ای کاسه سیاه سفله پرور
 مــــینا شکن دل هزور
 ای باعث نامــــرادی من
 شرمی زنک و نهادی من

ای چرخ که درکفت اسیرم
 گر آوردت خدا بگیری
 ریش زملت برارم از بیخ
 بپسریده بهم به کون مریخ
 حوت و حملت کباب سازم
 ثورت مزهء شراب سازم
 انگشت عطاردت ببهرم
 عمائم مشتریت بدرم
 جوزات دهم به خورد خرچنگ
 ناف اسدت به خون کنم رنگ

واتا:

من بهرگی که عیسم دپی؟
 من کلکی که ری وه یسم بری؟
 ده ماریکم نه پساندوه، له شیکم بریندار نه کردوه
 بهردیکم نه داوه به نیسکیکا
 نهی چه رخی گهره دوون ستمکاریت تاکه ی!
 نهی گورگ ورگ دپینی تو تاکه ی؟
 نهی قاپ رهشی سپله پهروه
 نهی مینای دلی هونه رمنه ند شکین
 نهی مایه ی به مراد نه گیشتنی من
 شهرمن بکه له نیاز پاکیی من
 نهی گهر دوون من له دهستی تو دا دیلم
 نه گهر خوا رۆژنی گرفتاری منت دهکا
 ریشی (زوحمل) ات نه کم به که باب
 تاکم نه بریه قنگی (مهریخ)
 (حوت) و (حممل) ات نه کم به که باب
 بورجی (نه ور) ات نه کم به مزه ی مه ی
 په نجه ی (عطارد) ات نه برم

میتزهری (موشته‌ری) ات نه‌دږم
(جه‌وزا) ده‌رخواردی قرژانگ نه‌دهم
نافه‌کی (نه‌سه‌د) ات به‌خوین په‌نگ نه‌که‌م

اتش بزڼم به‌که‌کشانت
درهم شکنم شکوه و شانت
هم زهره زهره ات کنم چاک
مهرت فکنم چو زهره بن خاک
عرس‌سرطانت را سرارم
دود از دم عقس‌سیرت برارم
شیرت بکشم به‌سم قاتل
دلوت فکنم به‌چاه بابل
نه‌خیمه‌گذارم نه‌خرگاه
چرمت بکنم چو چرم رویاه

واتا:

ناگر به‌ر نه‌دهم له (کاکیشان) ات
شان و شکوت تیک راشکینم
زرزوی (زهره) ات له‌ت له‌ت نه‌که‌م
مورت وه‌کو زار توور هه‌لنه‌دهم
عومری (سهره‌طان) ات دواپی پی دینم
دووکل له‌دهمی (عه‌قره‌ب) ات دینم
شیرت به‌زه‌هری کوشنده نه‌کوژم
(ده‌لو) ات توور نه‌دهمه‌چالی بابل
نه‌خیه‌تت بۆ نه‌هیلیم نه‌ده‌وار
چرمت وه‌ک چه‌رمی پیوی بکه‌نم.

پټبازی نایینی شیخ په‌زا

شیخ په‌زا له‌بنه‌ماله‌یه‌کی نایندار و خواپه‌رسته. باوباپیری پیشه‌وایی پټبازی قادریان

کردووه. شیخ عه‌بدول‌په‌حمانی باوکی، له شاری که‌رکووک، بناغهی خواپه‌رستی و ده‌رویشی بلا‌و‌کردووه‌ته‌وه و شیخ په‌زایش، ژبانی مندالتی و هه‌رزه‌کاری له‌ژیر چاودیری باوکی، له ناو ده‌رویشان و ته‌کیه و زیکر رایبواردووه. هه‌چه‌نیتک له شیعه‌کانیدا وشه‌ی وا هه‌ن له‌گه‌ل نه‌و په‌بازده‌دا ناگو‌نجیت، به‌لام نه‌مانه هه‌ر به وتن بوون نه‌ک به‌کرده‌وه. له پارانه‌وه‌یه‌کی له خوا هه‌ستی به‌و تاوانه‌کردووه و داوای لێ‌ بوردنی لێ‌ ده‌کات، به‌لام وه‌کوو یه‌کتیک ناز به‌سه‌ر گه‌وره‌ی خۆیدا بکات.

ای ریزه‌ خوری خوان نوال‌ت مه‌ و ماهی
جسود‌ت چو‌ وجود‌ت ابد و نام‌تناهی
برنامه‌ء اعمال سیاهم قلم عفو
برکش که‌ بدل کن بسفیدیم سیاهی

واتا:

نه‌ی نه‌و که‌سه‌ی که‌ مانگ به‌و به‌رزوه و ماسی له‌بنی ده‌ریادا به‌رماوه‌ی خوانی نه‌خۆن
به‌خشنده‌گیی تو وه‌کو بوونت هه‌میشه‌یی و بێ پایانه
قه‌له‌می لێ‌بوردن به‌سه‌ر نامه‌ی ره‌شی کرده‌وه‌مدا بینه.
گونا‌های ره‌شم به‌ لێ‌بوردن بگۆزه به‌سپی

بودم من اگر بنده‌ء از خواجه گریزان
باز آمدم ای بندگیت عزت شاهی
بر عفو و عقوبت نبود سود و زیانت
این هر و به پیش تو مساویست الهی

واتا:

من نه‌گه‌ر به‌نده‌یه‌ک بم له‌ خاوه‌نی خۆم هه‌لا‌تووبم
وا گه‌رامه‌وه بو‌لات، نه‌ی که‌سێ که‌ به‌نده‌یی تو شکۆی پادشاییه
تو نه‌ له‌ سزادانم قانزاج و نه‌ له‌ لێ‌بوردنم زیان نه‌که‌ی
نهم دوانه هه‌ردوو له‌ پیش تو‌ودا یه‌کن نه‌ی خودایه

بیرون شدن از ساحت ملک تو محال است
عبد توام و، ملک توام، خواهی نخواهی
این دیده‌ء گریانم و وین سینه‌ء سوزان

بر صدق سخن میدهم هردو گواهی
صد بار امید است (رضا) را بتو هرچند
سرتاقدمش غرق گناه است و مناهی

واتا:

یاخی بوون له ساحهیی مولکی تۆقه د نابین
بهندهی تۆم و مولکی تۆم بتهوئی و نهتهوئی
نهم چاوه گریاناوریه و نهم سینگه گر تی بهریوهم.
همردووک شایه تی راستیی قسه کانم بۆ نهدهن
(رهزا) صد جار هیوای به تۆیه هدر چهند که،

له تهووقی سه ریوه تا پیتی هممووی نوقمی گناه و نهو کارانه یه خوا نههی لئی کردوون.

لهم پارانوهه دا، دلتسوزیی شیخ رهزا له خوا به رستیدا و پشت به خوا به ستنی وه کو
رهوشتیکی راست و رهوان دهرده خات. له پارانوهه که ییدا له گه ل په یامبه ری خوا (ص)، به
«منطق» پرسیری وای لئی ده کات، که پێگای وهلامی لئی بپێته وه:

یا رسول الله چه باشد چون سگ اصحاب کهف
داخل جنت شوم در زمهره اصحاب تو
او رود در جنت و من در جهنم کی رواست
او سگ اصحاب کهف و من سگ اصحاب تو

واتا:

یا رسول الله لا چی ده بیت وهک سه گی نه سحابی که هف
له ریزی هاو پتیانی تۆدا بچمه به ههشت؟
که ی رهوایه سه گی نه سحابی که هف بچیت به ههشت و من له دۆزه ب،
نهو سه گی نه سحابی که هف و من سه گی نه سحابی تۆم.

به گطاشلی بوخاری زاده که به کیکه له شتیخانی نه قشبه بندی، نهم شیعره تورکییه ی شیخ
رهزای وا تهخمیس کردوه:

خدایا هرکسه مقصودی آسان ایلیان سنسین
خلیله نار غرودی گلستان ایلیان سنسین
کرمله هر دل منکودی شادان ایلیان سنسین

الهی غنچهء مقصودی خندان ایلیان سنسین
گوکل مرغک سحرلر زار و گریان ایلیان سنسین

واتا:

خدایا نهوه بۆ هر کهس نیازی ناسان کردووه تۆی
نهوهی بۆ ئیبراهیم خلیل ناگری نه مروودی به گلستان کردووه تۆی
نهوهی هر دلی غه مباری به بهخشش شاد کردووه تۆی
خدایا نهوهی غونچهی نیازی خندان کردووه تۆی
نهوهی دلی مدلی له بهیاندایا خستووه ته زار و گریان تۆی

دکرگون فراق اولمش گوگل وادی حیرته
شرار آتشی تسکین اولوب جهای صفوته
تمنای وصال یار ایله ماواى الفتده
خیال زولفه دلدار ایله صحرای محبتده
بخار دود آهم سنبلستان ایلیان سنسین

واتا:

رۆژتیک دل له دۆلی حیره تدا جیا بووه تهوه
بلیسهی ناگری له خوشه ویستی هه لێژارده دا دامرکاندووه
رازی به یار گه یشتن له ماواى ئولفه تدا
له بیابانی خوشه ویستیدا، خه یالی زولف
نهوهی بوخاری دوو که لی ناھمی کرده سنبلستان تۆی

ظهوره گلن مشکن حور جنت عالم بالا
زخی خلق او لمامشکن روزا شب هم جملهء اشیا
ضیا بخشای عالم اولمامشکن ادم و حوا
وجوده کلمه دن بزم سودا ه ساغر و صهبا
بنی میخانهء فطرته سکران ایلیان سنسین

واتا:

که هیشتا دهر نه کهوتبوو حۆری به هه شتی عالمی بالا
که دروستیش نه کراب و رۆژ و شهو و هه موو شتیک
که ئادهم و هه ووا هیشتا رووناک به خشی عالم نه بوون

بهیّ نه‌وی به‌زم و سه‌ودا و باده و شراب دروست کرابی
نه‌وی منی له مه‌یخانه‌ی سروشت سه‌رخوش کرد توی

مشام جان عشاقی معطر شمهء گلدن
مخضر روضهء قلبی گل و ریحان و سنبلدن
دلی سیراب مست ایدن شراب شیشهء ملدن
جهالت ظلمنک محو ایلوب سر صفحهء دلدن
دروم مشرق خورشید عرفان ایلیا سنسین

واتا:

نه‌وی بونی له‌شی عاشقانی له‌بونی گول بۆندار کردووه
په‌وزه‌ی دلی له گول و ریحان و سونیل سه‌وز کردووه
دلی له شرابی شیشه‌ی مه‌ل پاراو و مه‌ست کردووه
نه‌زانی جۆزی له‌سه‌ر په‌ره‌ی دل پامال کردووه
نه‌وی ده‌روونگی کرده پۆژده‌لاتی عیرفان توی

دلَم ازاده آسوده ت و توق‌عله تملق‌دن
حضیض جای راحت‌ده رها علو و تفوق‌دن
دل مکسوری جبر ایدن جراحات و تشقق‌دن
گریبان دل محفوظ ایدوب دست تعلق‌دن
عروس فکر بکرم پاک دامان ایلیان سنین

واتا:

دلَم له نومتید و رپا نازاد و ناسووده‌یه
له‌بنی جای نارامیدا رزگاره له‌سه‌رکه‌وتن و زال بوون
نه‌وی دلی شکستی له برین و درز بردن تیمار کردووه
گیرفانی دلی له‌ده‌ستی پیوه‌ندی پاراستووه
نه‌وی بیر ییکرمی دامین پاک کردووه توی

جبال قلب عشاقی تجلیله قیلان دکن
انی هر بر علا‌تق‌دن قمنیدن قیلان ایمین
شب دیجور عشقی برق نورن ایلیان روشن

ایدر نور جمالک اهل عشقه کلخنی گلشن
خلیل الله تابستانی بستان ایلیان سین

واتا:

نوهی چپای دلی عاشقانی به جلوه داکوتاوه
که له هر پیوندهی و رازیک هیمنی کردوه
تاریکی شوی عشقی به بروسکی نووری پروناک کردوه
نووری جوانیت کولخانی بۆ عاشقان نهکاته گولشن
نوهی ناگری بۆ خهلیلوللا کرده بوستان تۆی

قیلوب خورشید لطفکله منور کلبهء سینهم
سهام عشق جانانه مهیا طبلهء سینهم
ایدوب آلاش غمدن مبراً صدر کینهم
رهاياب ایلیوب خار سمدن روضهء سینهم
وجودم شوره زارک رشک رضوان ایلیان سین

واتا:

به هه توری لوتفتان فهووارهی کلبهی سینهم
بۆ تیری عشقی جانان نامادهیه طبلهی سینهم
دلی نالوودهی غمم له کینهی سینهم نازاد نهکهی
باغی سینهم له دووکهلی سینهم رزگار نهکهی
نوهی شۆره کاتی له شم له حسادهت خوشنود نهکات تۆی

گوگل شاه گدا در شاه عشقنده
شمیم ناز بوی ایچون بهار بوستاننده
گوگل مرغک ایدوب گویا نوای داستاننده
بهار فیض پار اشتیاقک گلستاننده
سرشکم مایه بخش ابر نیسان ایلیان سین

واتا:

دلی شاه گدایه له عهته بهی شاهی عشقتدا
بۆ بۆنی نازدار له به هاری بوستانندا
دلی مهلی کردووه ته خوتنه ر له باغی تۆدا

له گولستانی نیشتیاقدا به هاری فهیز پښتن
 نهوې فرمیسکمی کردووه ته مایه به خشی بارانی نیسان توی
 ناواتی نهوې ده خوازیت پږژیک به دهوړی «کعبه» دا بسوورپتهووه و له پاشان روو بکاته
 ده رگای پیغه مبهری خوا (ص)، له پتی قوریانیدا دورد و خهفته تی له کۆل بیتهوه.

کی بود یارب طواف کعبه و زمزم کنم
 بعد از آن رو در مزار سید عالم کنم
 روی خود در سایه پای رسول الله نهم
 تا غبار مقدمش بر دیده خود جا کنم
 دست حاجت برگشایم از دعا بر درگهش
 این دل مجروح را من زان دوا مرهم کنم
 یا رسول الله بحالم گوشه چشمی فکن
 تا شوم قوریان تو خود را خلاص از غم کنم
 سر فرازا از فراق روی تو در ماتم
 وعده وصل (رضا) ده ترک این سودا کنم

واتا:

خواه که ی بیت ته وافی که عبه و زمزمه بکم
 پاش نهویش پروو بکمه زیاره تگای گه وری جیهان
 پرووی خوم له سایه پای رسول الله دانیم
 تا گهردی بهر پتی له سر چاوی خوم دانیم
 دهستی دامای بقرانهوه له پیش درگای هه لیم
 نم دله زامداره بهو ده زمانه تیمار بکم و مهله می لی بدهم
 یا رسول الله گوشه چاوی بقرانهوه هه لیم
 تا به قوریانت بیم و خوم له خه رزگار بکم
 نهی سهره رز، له دووری پرووی تودا له خهفته تدام
 گفتی نهوې به (رهزا) بده که پیت بگا، تا ترکی نم خه یاله بکم
 له شیعریکیشیدا دهیت:

زبان فارسیم هست و لهجه عربی

بصد زیان دیگر عاجزم ز نعت نبی
بقدر علم خدا از خدا صلوات و سلام
بروح شاه و سالت؛ محمد عربی

واتا:

زمانی فارسی و دیالکتی عهده‌بیم هدیه
سعد زمانی تریش بزانم توانای و صفی پیغهمبهرم نییه،
نهونده‌ی زانیاری خودا صلوات و سه‌لامی خودا
بۆ گیانی شاهی په‌یام‌هر موحه‌م‌دی عهده‌بی

له‌گه‌ل هه‌موو (رێژیکێ بۆ پیغهمبهری خودا؛ شیخ په‌زا، به‌ها و قه‌دری پیغهمبهری
نیس‌لام موحه‌م‌دی مسته‌فا (ص) له‌گه‌ل هه‌زه‌تی (مه‌سیح) دا ده‌خاته ته‌رازووی قه‌ده‌وه،
که‌چی تایی موحه‌م‌د (ص) له‌به‌ر گرانی له‌زه‌وی ده‌میتنی و تایی مه‌سیح (س) ده‌چیته
ناسمان، که‌ ده‌لێت:

مسیح بر فلک و شاه انبیا بتراب
دلم ز اتش این غصه بسکه بود کباب
سؤال کردم ازین ماجرا زییر خرد
چو غنچه لب بسخن برگشود داد جواب
که قدر هردو بمیزان قدر سنجیدند
که چون گرانت‌تر ازو بود درهمه ابواب
نشت کفهء میزان مصطفی بزمین
بآسمان چهارم مسیح شد بشتاب

واتا:

مه‌سیح له‌ ناسمان و شای نه‌نبیا به‌ ژێر گلدای
دلم له‌داخی نهم خه‌فه‌ته به‌جاری بووه که‌باب
له‌ باره‌ی نهم رووداووه له‌پیری خاوه‌ن وێلم پرسی،
وه‌ک خرنجه‌ لێتوی بۆ قسه‌ کردووه و وه‌لامی دامه‌وه و وتی:
سه‌نگی هه‌ردووکیانیان خسته‌ تایی ته‌رازووه‌وه
جا چونکه‌ شای پیغهمبهران له‌ هه‌موو روویه‌که‌وه له‌و قورستر بوو،

تای ترازووه‌ک‌ی نم نیشته زهوی و
مه‌سیحیش به‌پ‌له سه‌رکه‌وت بۆ ناسمانی چوارهم

له‌بابه‌ت گه‌وره‌یی و ده‌سته‌لاتی خودادا ده‌لّیت:

هشت بهشت و شش جهت، هفت زمین و نوفلک
جمله تو افریده، (وحدک لاشریک لک)
من چیم ای فدای تو، دم زنم از شنای تو
ای همه ماسوای تو، درکف قدرت تو یک

واتا:

هشت به‌هشت و شش لا و جهوت زهوی و نو فله‌ک
هموو تۆ دروست کردوون به‌ته‌ن‌ها خۆت و کهس هاو‌پ‌یت نییه،
من چیم، به‌قوریانت بم، دم له‌هه‌لانی تۆ بدهم،
نه‌ی که‌سی که‌ هرچی له‌تۆ به‌ولاو‌یه له‌ده‌ستی توانای تۆدان ته‌ن‌ها
ای جهان آفرین ثنا گویت
وی دو عالم معطر از بویت
ساکنان سرادق ملکوت
همه‌ قوریان یک سری مویت
کل زخونین دلان رخسارت
لاله از هندوان کیسویت
لاله در باغ داغدار روخت
سه‌ر مائل بقدر دلجویت

واتا:

نه‌ی که‌سی که، نه‌و خوایدی جیهانی دروست کردووه مه‌دحت ده‌کا،
نه‌ی که‌سی هه‌ردوو دنیا به‌بۆی تۆ بۆن‌خۆش بووه،
نه‌مانه‌ی له‌خێوه‌ته‌کانی باره‌گای فرشته‌کانا دانیشتون،
هموو به‌قوریانی سه‌ری موویه‌کت نه‌بن،
گوێ له‌به‌ر جوانیی روخساری تۆ خوتین په‌ریوه‌ته‌ دلی،
لاله له‌خولامانی کاکۆلته،

لاله له ناو باخا داخی پرووی توی له دلیایه ،
 سهروی بالا بهرزش به عهشقی بالای دلگیری توه چه میوه توه .
 سرمه مفتون چشم (مازاغت)
 نافه دلریش خال هندویت
 عارضت (والضحی) خطت (واللیل)
 (قل هو الله) حررز بازویت
 (قاب قوسین) را نمیدانم
 جز کمانهای هردو ابرویت
 نسخهء کائنات وهرچه در اویست
 شرح رمزی زمصحف رویت
 باز گویم غم اسارت خویش
 بزبان فصیح لا هویت
 عرش کمتر بهای مشت گلی
 که برو آرمیده بهلویت

واتا:

کل مهفتونی چاوت بووه که خوا، به (مازاغ البصر وماطغی) باسی کردوه،
 میسکی ناوکی ناسک دل برینداری خالی پشته ،
 روخسارت (والضحی) به گندهموی پروت (واللیل)ه
 (قل هو الله احد) پهنلی هیزی بازووته
 نایه تی (قاب قوسین او ادنی) به لامهوه،
 له کهوانه ی برزکانت به ولاره نییه ،
 کتیبی نهم جیهانه و هرچی تیدایه ،
 تنها لیکدانهوهی نیشاره تیکی قورنانی پروته
 خهمی دلی خوم به زمانی پشکوتووی ،
 عهرشی خودا که مترین باییه کی مشت خوله ،
 که لاتهنیشتی تو له سهری نوقره ی گرتبتی ،

روز و شب جبریل در پرواز

بی سـروپا همی دوان سـویت
روضه خوانی کند بنظم در پرواز
همچو درویش بر سر کویت

واتا:

جبریل شهو و پژو له فریندایه
بی پـروا پـرهو لای تو را نکا
پـهوزه خوانی نکا به هۆنینهوی مرواری
هر وهک دهرویش له بهر ده رگاتا

(کز سرا پردهء مقدس ذات
بر سـراپای انورت صلوات)
ای منادی بکاف و ها، یا، عین
وی منادی (انا النبی بحنین)
جبریل آمین بامر خدا
وحیت آوردکای شه کو نین
خیز و برنه قدم بکوی قدم
خیز و برکش علم ز علم بعین

واتا:

له باره گای پیروزی خواووه،
صله وات له سـراپای نوورانیت بی
ئهی کهستی که خواووه ند به (کهیعیص) بانگی لێ کردووی و،
ئهی کهستی که خویش له غهزای حونهیندا جارت داوه؛ من پیغه مبهرم،
جبره نیلی ئه مین به فرمانی خوا
سرووشی بۆ هینای و فره مووی، ئهی شاهی ههردوو جیهان،
هسته ئالا هه لکه، تو هاتیته پایه یهک که نه مه ودای
(کهس) ی تیدا هه بوو نه مه ودای (کوئی)
نیتوان تو و گه وره ی هه موو بووه کان، نه وه نده ی نیتوان دوو کهوا یا که متر بوو
سویندت ئه دهم به گیانی (حه سن)، به سه ری (عه لی)، به خوینی (حوسه یین)
پژوی قیامهت که هاوار ئه که ی بۆ نومه ته کهت و

به هیوای تکا بژ ناده میزاد و جنوکه نه چیته پیتشهوه،

کن در آن روز یار سول الله
نظری سوی من بگوشهء عین
بنواز و مرانم از لب حوض
تر کن از اب کوثرم (شفیتین)
ای بکویت سعادت ابدی
وی ز دویت شرافت حرمین
ماز امر تو غافل و به قفا
مشفق و مهربان تر از ابوین
در مزار این درود میخوانم
باز پرسند از توام ملکین
(کز سرا پردهء مقدس ذات)
برسرا پای انورت صلوات

واتا:

نهی پیغمبهری خوا، لهو رۆژدا،
به گوشه ی چاو لایه کم به لادا بکهره وه،
دلنه واییم بکه و له کناری جهوزی (کهوثره) دهرم مه که
ههردوو لیوم له و ناوی کهوثره ته بکه،
نهی که سنج که به خته وهری هه می شه ی له بهر ده رگای تودایه و،
شهره فی ههردوو حهره می (مه که و مه دینه) له پرووی تۆوه یه،
نیمه له فرمانی تۆبێ ناگاین و تۆیش له باوک و دایک به به زه ییتری بۆمان
که فریشته کان له گوژدا پرسیری تۆم لی ده کهن،
من نهم وه لامه یان نه ده مه وه.
له باره گای پیروزی خواوه،
درود له سهرا پای نوورانیت بێ.

خواجهء انبیاء و ختم رسل
هادی خلق و پیشوای سبب

ای همه ممکنات جسم و توجان
 وهی همه کائنات خاروتوگل
 محرم کردگار و مهبط وحی
 مهتر اصفیاء و مظهر کل
 (لم تلد مثلك النساء فتی،
 لم یجد شبهک الزمان رجل)
 صفت شاننت (هو الابر)
 لقب باغضت زینم وعتل
 در قیامت چو ذو الجلال ترا
 میدهد رخصت شفاعت کل

واتا:

نهی گه وره دواهیتهری پیغه مبه ران،
 نهی ری پتشاندهری خه لک و سهر قافلهی ری،
 نهی نهو که سدی که هدر شتی بشتی بیی له شه و تو گیانییت،
 نهی که سنی که هم مو نه م جیهانه در که و تو گولیت،
 تو مه حره می باره گای خوایت و سروشت بق هاتوه،
 تو گه وره ترینی هه لپژارده کانی خوایت و دیار گهی هم موانی،
 دایکان کوری وهک تو یان نه هیتناوه،
 زه مانه پیاوکی وهک توی به خویه وه نه دیوه،
 سیفه تی نهو که سدی خراپهت نه لئی نه وهیه (خوی کلک بر او) و
 ناتورهی نه وهی قینی لیته نه وهیه وشک و توندرو و نامهرده
 رژی قیامت، که خود او نه رتگت نه دا، تکا بق هه موان بکهی
 آید از باره گاه قدس خدا
 (لک ماشنت یانبی فقل)
 فکر من کن که کرده ام تسبیح
 در خرابات رهن شاهد و مل
 تا مرا چون توی شفیع چه باک

ز آتش دوزخ و سلاسل و غل
 خیل محمود و نمِ ترسم
 از دم کـرنا و بانک دهل
 به هوای تومـست و بی پروا
 نعت گویان خرامن از سریل
 کز سرا پردهء مقدس ذات
 بر سـرپای انورت صلوات

واتا:

له باره‌گای پیروزی خوداوه فرمانت بۆ دئی:
 نهی پیغه‌مبه‌ری خودا چیت دهوئی بۆت ده‌کری، بلتی،
 بیر له‌من بکه‌روه که له مه‌یخانه‌ی نیتوان یار و مه‌یدا
 خه‌ریکی سوپخانه‌للا کردن بووم.
 منیک تکاکاری وه‌ک تۆم بیی، ترسم له ناگری دوزه‌خ و کۆت و زنجیر چییه؟
 من له خیتلی مه‌حمودم و ترسم له‌ده‌نگی که‌ره‌نا و ناوازی ده‌هۆل نییه،
 مه‌ستی خۆشه‌ویستی تۆم و بی ترس و له‌رز به‌نازه‌وه به‌سه‌ر
 پردی سیراتا و به تۆدا هه‌لته‌ده‌م و نه‌لیم؛
 له باره‌گای پیروزی خوداوه،
 دروود له‌سه‌راپای نورانیت بی.

له شیعرێکی تورکیشتا به پیغه‌مبه‌را (ص) ده‌لێت:

خیالک شب‌چراغ لجهء بحر حقیقتدر
 جمالک نور بخش دیدهء اهل بصیرتدر
 سن اول ماه، فلک جاه، شهنشاه دو عالم سن
 در لطفنده شهرلر سهر نهاد باب خدمتدر
 حریم روضنه یوز سورمه‌که مشتاق ایکن جبریل
 قیاس ایله بکا تقبیل درگاهک دولتدر
 حضوره حال ما فی البالی عرض ایلمش گلمش
 (رضا) نک التماس خاکپایندن شفاعتدر

واتا:

خه یالت شه وچرای شه پۆلی ده ریای راستییه
جوانیت نور به خشی چاری خاوهن ناگادارانه
تۆ نهو مانگهی، جاهی فهلهک، شاهه نشای دوو جیهانی
له بهر مرواری لوتفتان شاهان سهرشۆری ده رگای خدمه تانان
جبریل که ناره زووی نهوهی نه کرد که پروو بساویتته دیواری رهوزه تان
به نه ندازه له گهل من، به خوشبه ختی زیاره تی ده رگاته،
هاتوه ته حضور بۆ نهوهی رازی خۆی عهرز بکا،
تکای (رهزا) له خاک و پاتان شه فاعه ته.

خۆشه ویستی و پلزی بۆ نهوهی پیغه مبه ر (س)

شیخ رهزا پلزی و خۆشه ویستی خۆی له چهند هونراویکی نایابدا، به رامبه ر میری
موسلمانان عه لی کوپی نه بو تالیب و نه وهی ده رپویه. لهو شیعه رهیدا که له پۆژی
(عاشورا) دا له حه وشێ مه رقه دی (کاظمین) دا و توویه تی و له شیعه ره که ی که له عشق
حضرت حسین) ده لێ و له لیکدانه وهی شیعه ره که ی (حافظ)، پلزیکی بی پایانی
به رامبه ریان ده رده بریت.

شیخ رهزا که له به غدا بوو، له عاشورا له حه وشێ کاظمین شیوه نیکی که وه ره
ده به ستریت و (رهوزه خوونان) یه ک یه ک ده چنه سهر (مینبه ر) و به نه وهی عه لیدا
هه لته ده ن. شیخ رهزا نه م هه له له دهس نادات که هونه ری خۆی و خۆشه ویستی به رامبه ر
نه وهی پیغه مبه ری خوا ده ربریت، ده چیتته سهر مینبه ر و نه م شیعه ره ده لیت:

آل علی

در ماتم آل علی خون همچو دریا می رود
تیغ است بر سر میزند دست است بالا می رود
از عشق آل بو الحسن این تیغ زن وان سینه زن
داد و فغان مرد و زن تا عرش اعلی می رود

واتا:

له شیوه نی نالی عه لی خوین وه کو ده ریا پلزی ده کات

هەر تیغه و بهسەردا دەدات و هەر دەسته بەرز دەبێتەوه
لەعەشقی ئەولادی (ئەبو لەهەسن) ئەم تیغ لێدەره و ئەو سینەلێدەره
هاوار و فیغانی ژن و پیاو تا عەرشى بالا دەروات

پیرامون شمع خدا، یەنى حسین مەجتەبا
جانها همی کردد فدا، سرها بیغما میرود
کوتاه کن انیکاررا، بدعته مکو این کاررا
این سوک آل حیدرست، این خون نه بیجا میرود

واتا:

بۆ مەشعەلی مۆمی خودا، یانی حوسەینی مەجتهبا
گیانان دەبن بە قوربانی، سەران بە تالانی دەروا
واز لە ئینکار کردن بێتە، ئەم کارە بە بیدعەت دامەنێ
ماتەمی ئەولادی حەیدەرە، ئەم خۆتە بەخۆپایی ناروا

روی زمین پرهممه، در دست جانبازان قمه
خون از برو دوش همه، از فرق تاپا میرود
من چون ننالم این زمان، مرد ضعیف ناتوان
کین برق آه عاشقان، از سنگ خارا میرود

واتا:

رووی زەمین پره له فیغان، گیان بەخت کەران دەست بە قامە
خۆتێن لە پشت و سەرسینگی هەموان ئەروا لە تەوقی سەرەوه تا بێت.
من ئیمەرق چۆن نەنالتینم، مەرقی بێ هێز و بێ دەستەلات
کە ئەم تیشکی ناھی ساردی دڵدارانە بەردی پەق نەسمینێ.

از ابن سعد بی وه‌فا، شامی و شمر پرجفا
بر آل بیت مصطفی، چندین تعدی میرود
بغداد گردد لاله‌گون، در روز عاشورا بخون
(واز کاظمین) آن سیل خون تا (طاق کسرا) میرود

واتا:

لە کۆپی سەعدی بێ وه‌فا، لە یەزید و شمری پڕ نازارەوه

بۆ بنه‌ماله‌ی پیغه‌مبه‌ر، چۆن نهم ده‌ست درێژییه ده‌کات
به‌غدا له‌ڕۆژی عاشورادا له‌خوێندا وه‌کوو گولاله‌ سوور ده‌بین
له‌ (کاظمین) وه‌ سه‌یلی خوێن تا (تاقی کیسرا) ده‌ڕوا.

واز طاق کیسرا سرنگون، ریزد به‌پای (بیستون)
واز بیستون اید برون، سوی بخارا می‌رود
خوین سیاوش شد ه‌با، در ماتم (آل عبا)
تا دامن روز جزا، تاجیب ع‌قا می‌رود

واتا:

له‌ تاقی کیسرایشه‌وه‌ لیژ نه‌بیته‌وه‌ نه‌ڕۆژته‌ داوێنی بیستون
له‌ بیستونه‌وه‌ ده‌رته‌چیت به‌ره‌و بوخارا نه‌ڕوا
خوێنی سیاوه‌حش له‌ خه‌فه‌تی (ئالی ع‌با) دا ناوی نهما
تا دامنه‌ی ڕۆژی قیامه‌ت، تا گیرفانی دووا ڕۆژ نه‌ڕوا

لیزه‌دا شیخ ره‌زا گوێی لی ده‌بیته‌، له‌یه‌کتر ده‌پرسن، نه‌مه‌کیه‌یه‌ و چ که‌سه‌؟ و ده‌لیته‌:

من سنیم نامم (رضا) کلب امام مرتضی
درویش عبدالقادر، راهم بمولا می‌رود

واتا:

من سونم و ناوم (ره‌زا)یه‌، سه‌گی نیمامی مورته‌ضام
ده‌رویشی عه‌بدولقادر، ڕتم به‌ره‌و لای خوا نه‌ڕوا

له‌ بابه‌ت خوێشه‌ویستی بۆ چه‌زه‌تی حوسین و پایه‌ی که‌ریه‌لا له‌ نابیده‌کانی ئیسلامدا
ده‌لیته‌:

لافت از عشق حسین استو سرت برگردن است
عشق‌بازی سر بمیدان وفا افگندن است
گر هوا خواهی حسینی، ترک سرکن چون حسین
شرط این میدان بخون خویش بازی کردن است

واتا:

لافی عه‌شقی حوسین لی نه‌ده‌ی و سه‌ریشته‌ به‌سه‌ر ملته‌وه‌یه
عه‌شقبازی نه‌وه‌یه‌ له‌ مه‌یدانی وه‌فادا سه‌ر دانیتیت

گهر ههوا خواى حوسهينى؛ وهك حوسهين دهست لهسهري خۆت ههنگره
 مهرجى ئهم مهيدانه نهويه مرۆ يارى به خۆتى خۆى بكا
 از حريم كعبه كمتر نيست دشت كرلا
 صد شرف دارد بر آن وادى كه گويند ايمين است
 اى من و ايمين فداى خاك پاكي كاندرو
 نور چشم مصطفى و مرتضارا مسكن است
 واتا:

دهشتى كه ربه لا له ههرهمى كه عبه كه متر نيه
 سه د قاتى ههيه بهسه ر نهو شيوه دا كه پتتى ئه لتين (وادى ئه يهن)
 (نهو شيوهى مووسا دهنگى خواى تيا بيست)
 نهى من و شيوى ئه يهن به قوربانى نهو خاكه پاكه بين كه
 نشينگهى نوورى چاوى موسته فا و عه ليه

زهرهء زهرانگين و خاتم خير الورى
 زور و زهرى مرتضى و حيدر خيبر كن است
 سنيم سنى وليكن حب آل مصطفى
 دين و ايمين من و، آباو و اجداد من است
 واتا:

جوانى فاتيهمى زهرا و مۆرخانهى ئه موسيلهى دوا پيغه مهبرانه
 بهرى خاوتنى جهنابى ههيدهرى قهلاى خهيه ر له بن ههنگه نه
 من سوننيم سوننى، به لام خۆشه ويستى كه سوگارى پيغه مهبر
 دين و ئايينى خۆم و با و با پيراهه

شيعه و سنى ندانم، دوستم باهر كه او
 دوست باشد، دشمنم آنرا كه با او دشمن است
 حب آلوسب اصحاب نبى يا للعجب
 از قبيل نام سبحان بردن و گوه خوردن است
 واتا:

من شيعه و سوننى نازانم، دۆستى ههر كه ستيكم كه دۆستى نهو بى و

دوژمنی هر که سیکم له گهل نهو دوژمن بڼ
خوشه ویستنیی که سوکاری پیغه مبر و جنیودان به یاران و هاوړتیانی له همدان کاتا
شتیکی سهیره، لهوه نه چن یدکن سویخانه لالایش بکا و گویش بخوا

شیخ رها، له گهل نهم هه موو رتزی بۆ نهوهی پیغه مبر (ص) بیړی خوئی دهرده بریت و
جیاوازی دهکات له نیتوانی نهوان و نیتوانی شیعه و خویشی له شیعه دوور ده خاتهوه و بیړ
و باوه پری نایینی رون دهکاتهوه.

ایمان بخدا دارم و پیغمبر و اصحاب
نه شیعه، سبابم و نه بابی سگباب

واتا:

باوهرم به خواو به پیغه مبر و هاوړتیانی هه به.
نه شیعهی جنیو فروشم و نه بابیی سگبابیشم

له بهر نهوهی جیاوازییه که له نیتوانی «نه صاحب» ی پیغه مبر (ص) ناکات که له نهوهی
خوئی بن یانا، له «خوله فای راشیدین» کامیان زوړتر سوودیان بۆ نیسلام بووه پتر پتزی
لڼی گرتووه.

مسند آرای خلافت بحقیقت عمر است
گوش بر شیعه، ناپاک مده شیعه خراست
شیعه، فاحشه، آیه حق در قران
بهر ناپاکی آن قوم دلیلی دیگر است

واتا:

نهوهی کورسیی خهلافه تی به راستی پازاندهوه عومره
گوئی بۆ شیعهی ناپاک شل مه که چی نه لڼن، شیعه کهرن
که خوا خوئی له قورنانا فهرموویه تی (شیعه فاحشه)
نهوه به لگه په کی تری ناپاکیی نهو تایه فیه

یارب این طائفه، بد که چه ناپاکان اند
دخت بویکر که هم خوابه، خیر البشر است
نوکر و خان و خوانین عجم، دودکیند
این همه اثر معجز مولا عمر است

واتا:

خوايه نم تايهفه بهده چهند ناپاکن
(عايشه) کچی نهبوو بهکر که هاوسهري چاترينی نادهميزاده
نؤکهر و خان و خهوانینی عهجهم ههموو کرماویی دانن!
نمه گشتی نيشانهی موعجيزهی ههزدهتی عومهره

(شيعه) دوم دارد اين طرفه نباشد بعقل
گرچه حيوان بنوده ليک ز حيوان بد تراست
پيششوايان ره دين هدی ههکه دهده
زان ره خوف وخطر قصهء شان الحذر است

واتا:

شيعه کلکيان هديه. نمه بهعهقل سهير نييه
ههچهنده حهيوان نين، له حهيوان بهدترن
پتیشهوايانی رتگای نايینی خواناسين ههركهس بووين
باسيان شايانی نهويه مرؤ خؤی لن بپارتزئ که پتیهکی پر مهترسييه
اين قدر هوش و خرد برسر اين طائفه نيست
که خدا را نکند آنکه نبی را ضرر است
مردهاشان که بتابوت گذارند چو سگ
سگ دوصهه مرتبه زایشان بخدا خو بتراست

واتا:

نم تايهفه نهوندهيان ميتشک لهکهاللها نييه بزائن خوا،
خوانهکهرده، شتئ ناکات زيانی پتفهمهبری تياين
مردوويان وهک سهگ نهنتنه تابووت (و نهبييهن بؤکهرهلا و نهجهف)
سهگ بهخوا قهسهه دوو سهه پله لهوان چاکتره
لعن و نفرين ايشان همه بر شمر يزید
لعن (لامع) بهمان طائفهء خير سر است
نهخدا راضی از ايشان، نه علی بود رضا
سب اصحاب نبی، موجب نار سقر است

واتا:

له‌عنه‌ت و نه‌فرینی شیعه هه‌موو له‌شعر و یه‌زید
له‌عنه‌تی (لامیع) یش له‌سەر تایه‌فه‌ی شیعه‌ی سه‌رگه‌ژه
نه‌خوایان لی‌رازییه و، نه‌عه‌لیشیان لی‌رازی نه‌بی
جنتودان به‌هاو‌پتیانی پیغه‌مبه‌ر مایه‌ی چوونه ناو ناگری دۆزه‌خه

له‌کاتیکدا ئه‌م هه‌موو قسانه ده‌لێت، خۆی نا‌ره‌زایی و قینی به‌رامبه‌ر شه‌هید کردنی
نیمامی حوسه‌ین ده‌رده‌په‌یت.

از ابن سعد بیوفا، شامی و شمیری پرجفا
بر ال و بیت مصطفی، چندین تعدا میرود

پێزی شیخ ره‌زا بۆ باره‌گای شیخ عه‌بدولقادی گه‌یلانی

بۆ یه‌که‌م جار هاتنی شیخ ره‌زا بۆ به‌غدا، له‌گه‌ل شیخ عه‌بدوله‌حمانی باوکی و براکانی،
بۆ زیاره‌تی مه‌رقه‌دی شیخ عه‌بدولقادی گه‌یلانی بوو. ده‌لێن بۆ یه‌که‌م جار له‌ مه‌رقه‌دی
شیخ دا ئه‌م شیعه‌ فارسییه‌ی وتوه‌.

این بارگه حضرت غوث الثقلین است
نقد کمر حیدر و نجل حسنین است
مادرش حسین نسب است و پدر او
ز اولاد حسن، یعنی کریم الابوین است

واتا:

ئه‌مه باره‌گای هه‌زره‌تی فه‌ریاد په‌سی ئاده‌میزاد و په‌ریبانه
نه‌خه‌تینه‌ی به‌په‌شتینی هه‌یده‌ر و پۆله‌ی هه‌سه‌نه‌ینه
دایکی له‌ نه‌وه‌ی حوسه‌ین و باوکیشی
له‌ نه‌وه‌ی هه‌سه‌نه، واته‌ دایک و باوکی حسن و په‌سه‌ن

ئه‌م شیعه‌ی شیخ ره‌زا تا‌کو سالانی هه‌شتا‌کان له‌سەر هه‌ردوو ده‌رگای مه‌رقه‌دی شیخی
گه‌یلانی نووسرا‌بوو. وا دیاره له‌به‌ر نه‌وه‌ی به‌ فارسییه، لایان برد. شیخانی تاله‌بانی،
له‌به‌ر نه‌وه‌ی پێشه‌وا‌ی پێبازی قادری، پێتکی بی‌ پایانیان به‌رامبه‌ر ئه‌م باره‌گایه و

نه‌وه‌ی گه‌یلانی هه‌بووه. شیخ ره‌زایش هه‌ر وه‌کوو باو‌یا‌پیری هه‌ر به‌هره و پایه به‌رزیه‌کی ده‌سکه‌وت بو‌و‌یت، له‌سایه‌ی پیرانی ته‌ریقه‌تی ده‌زانیت.

کارم که به‌کامست، نه از شاه و وزیر است
هر مایه که دارم همه از سایهٔ پیر است
آن پیر کدام است چه نام است مراد را
آن مهر جهان تابش و، وان ماه منیر است

واتا:

من که کارم به‌ناره‌زووی خۆم بۆ جی‌به‌جی نه‌بین، به‌هره‌ی شاه و وه‌زیر نییه
هه‌ر سه‌رمایه‌یه‌کم هه‌بین له‌سایه‌ی پیره‌وه‌یه
نه‌و پیره کامه‌یه، ناوی چییه و؟!
نه‌و خۆزی جیهان روونکه‌ره‌وه و نه‌و مانگه تیشک ده‌ره‌وه‌یه

آن پیر نه‌شبلای و، نه معروف و، جنید است
اینها همه یک جلوه از آن پیر کبیرست
هر گریه که پروه‌ده‌ه خوان کرم اوست
صیدش، همه بیراست و، شکارش، همه شیراست

واتا:

نه‌و پیره نه‌شیلاییه‌و، نه شیخ مه‌عرووفی که‌رخیییه‌و، نه‌جونه‌یدی به‌غدا‌یییه
نه‌مانه هه‌موو تاقه تیشک‌تکن له‌و پیره مه‌زنه
هه‌ر پشیلایه‌ک له‌سه‌ر سفره و خوانی به‌خششی نه‌و پروه‌ده‌ه بو‌و‌ین
نیچیری راوی هه‌موو به‌ورو هه‌موو شتیرن

له‌بابه‌ت پایه به‌رزیه‌ی شیخ گه‌یلانی ده‌ل‌یت:

گلستانی که خوانند آستان غوث گیلانش
زده فیض مقدس خیمه در صحن خیابانش
مطاف شیر مردان طریقت کعبه، کویش
سر گردن فرازان حقیقت گوی میدانش

واتا:

نه‌و باخچه‌یه‌ی پیتی نه‌ل‌ین به‌رده‌رگای غه‌وسی گه‌یلانی

بهره‌کته‌ی پیروزی خوا له پانایی شه‌قامه‌که‌یا په‌شمالی هه‌لداده
 که‌عبه‌ی بهره‌رگای ته‌وافگای شیره مه‌رده‌کانی ته‌ریقه‌ته
 سه‌ری گهردن په‌رزانی راستی له مه‌یدانی نه‌وا (گۆ)یه
 غلام کمترینشرا لقب شد خواجه، احرار
 بقطب العارفین مشهور شد طفل دبستانش
 (به‌ای نقش‌بندی) خوشه‌چین خرمن جودش
 (شهاب سه‌روردی) کاسه‌لیس خوان احسانش

واتا:

(خواجه‌ی نه‌حرار) نازناوی که‌مترین به‌نده‌ی نه‌وی وه‌رگرتوه
 منالی قوتابخانه‌ی به (قوتبی خواناسان) ناوویانگی ده‌رکردوه
 (به‌های نه‌قشبه‌ندی) له خهرمانی به‌خششی نه‌ودا گول چنی نه‌کا
 (شه‌هایی سه‌هروه‌ردی) کاسه‌ی سه‌ه‌ناتی نه‌و نه‌ل‌ت‌ت‌ت‌ه‌وه
 هزاران (شمس تبریزی) خراب باده، عشقش
 هزاران (پیری جامی) جرعه نوش بزم عرفانش
 شاهنشاهان طفیل و تاج داران طوق در گردن
 خداوندان، اسیر و شهریاران بند فرمانش
 (رضا) را همتی شهباز لاهوت آشیان یعنی
 بینگی استخوانی و سگ درگاه خود خوانش

واتا:

هزاران (شمسی ته‌بریزی) به‌باده‌ی عشقی نه‌و سه‌رخوشن
 هزاران (پیری جامی) قومی به‌زمی عیرفانی نه‌و هه‌ل‌نه‌مژن
 شاهنشاهان هه‌موو که‌وتونه‌ته‌ دووی و تاجداران ته‌وقیان له‌مل دایه
 پادشایان دیلن و حوکمرانان گرفتاری فهرمانی نه‌ون
 نه‌ی شابازی هیلانه‌ی لاهوت هیممه‌تی دره‌ق (ره‌زا) بکه، واته
 ن‌ت‌سقانی توو‌پ‌ده‌ره‌ به‌رده‌می و به‌سه‌گی به‌ر ده‌رگای خۆتی ناوبه‌ره.

له‌مه‌دحتیکی تری شیخی گه‌یلانیدا ده‌ل‌ت‌ت، له‌به‌ر نه‌وه‌ی گه‌وره‌یی گه‌وه‌ری قه‌د‌ری له
 سه‌ده‌فی دنیا‌دا جینگای نه‌ده‌بووه‌وه، نه‌مه‌ بوو که‌ کۆچی دوا‌یی له‌دو‌ن‌یا کرد.

سر نتابد فلک از بندکی حضرت شیخ
به میان بسته چو جوزا کمر خدمت شیخ
هر کرا دیده دل باز شود می نگرد
طارم عرش بزیر قدم رفعت شیخ

واتا:

فهلک له بندهیی هزاره تی شیخ سر پیچی ناکا
وهک نه ستیره ی جهوزا پشتینی بۆ خزمه تکاری هزاره تی شیخ له پشت به ستوه،
هه رکه سی بینایی دلی بکریته وه نه بینتی
گومه زی عه رش له ژیر پتی پایه به رزی شیخ دایه،

وسعت گوهر قدرش صدف دهر نداشت
مگر این بود ز دنیا سبب رحلت شیخ
چون ولایت به اصالت زایل خلعت اوست
تا ابد ماند، بجا سلطنت و شوکت شیخ
چون ملک باز بدرگاه قبولش خوانند
بر عزازیل گر افتد نظر رحمت شیخ
شیر مردان خدا شبلی و معروف و جنید
پاسپانند بگرد حرم حرمت شیخ
(لامعا) قصه اغیار نشاید که ترا
بر زبان بگزرده الا سخن مدحت شیخ

واتا:

سه ده فی گهردوون جیگه ی گه وه هری نهوی تیدا نه نه بووه وه
په نگه هه نه مه بووبتی بوو به هوی کۆچ کردنی شیخ لهم جیهانه
له به رنه وه ی که وه لیه تی هه ره سه ره تا وه به نه سلیه تی خه لاتی نه وه
هه تا دنیا دنیا به شه وکه وت و سه لته نه تی شیخ له جیتی خویا نه میتنی
نه گه ره سه رنجی لوتفی شیخ به ره شه یتان بکه وی،
وهک فریشته بانگی نه که نه وه بۆ ناو ده رگای په سه ندی
شیللی و شیخ هه عرووف و جونهیدی شیره پیاو

به دهوری حهره می حورمه تی شیخدا پاسه وان
(لامیع)! شایان نییه تو قسه ی کس به سهر زمانتا بین
مه گهر قسه یی که پیتدا هه لدانی شیخ بی

ههر له پایه به رزی شیخی گه یلانیدا له م شیعه ی خواره وه ده لیت:
علو قدر عبدالقادی اوچ انبیان صور
غبار خاک نعلینی رقاب اولیان صور
او باز سرفرازک آشیانی نیرده در بیلیم
آنی بالانشینی بارگاه کبریادان صور

واتا:

هه والی به رزی قه دری عه بدولقادر له سنی پیغه مه بر پهرسه (موحه مه د، عیسا و موسا)
هه والی توژی خاکی بیتلوی له ملی نه ولیا پهرسه
ناشیانی نه و بازه سهر فراهه له کو تیه نازانم
نه وه له باره گاهی بالا نشینی گه وره یی پهرسه.

له گه ل نه م هه موو ریزه ی بو شیخی گه یلانی، شیخ رهزا، له جیتی خویدا، له ره خنه و له
هه جوی نه وه ی گه یلانی زویانی نه پاراستوه، وه کو به سهد مه حمودی نه قییبی گه یلانی
ده لیت:

(نقیبک) نقبنه گیرمش هزاران کیر افغانی
گوتی وارسه دیانسون نسل پاک غوث گیلانی

واتا:

هه هزاران کیری نه فغانی به کونی نه قییدا چوه.
نه گهر قنگی هه یه با بهرگه بگریته نه وه ی پاک غوثی گه یلانی

هه روا ده لیت:

أرجح بغداد، وانا غریبها
على جنة المأوى، لولا (نقیبها)

واتا:

من غریبم و به غدا به سهر به ههشت ددهم نه گهر نه قییبی تیتدا نه بواین
چونکه نه قییبی به پیای سیاست ده زانی نهک به پیایو ی ثایینی په رست.

لهم شیعه تورکیبه‌دا، شیخ ره‌زا له سهر ږتیا‌زی شیخ قادر (فانز)ی برای به هم‌ژاریه‌وه
نه‌نازی، به‌لام پشت ده‌به‌ستیته شیخی گه‌یلانی و له‌وه‌وه هیز و نه‌گرت:

شراب خون دل، صهبای اشک حسرتم واردر
بو ماتم خان‌ه‌ی سینه‌مده بزم عشرتم واردر
در پیر مغان بگ‌چیلرک باش قوماندانی
بنم کیم سایه ء فقرمده شان و شوکت‌م واردر
بنی خالی بیلورسک قوه قدسیه‌دن جاهل
سگ درگاه غوث‌م بن دخی برهم‌تم واردر

واتا:

ناره‌زووی باده‌یی صه‌هبای سوورم هه‌یه
له‌شینی خان‌ه‌ی سینه‌مدا ناره‌زووی خوشیم هه‌یه
له‌سهر له‌شکری نیشک گیرانی پیری موغان
له‌سایه‌ی هم‌ژاریدا شان و شه‌وکه‌تم هه‌یه
وا تنی ده‌گه‌ی که من له هیزی قودسیه‌دا بوشم نه‌ی نه‌زان
صه‌گی ده‌رگای گه‌یلانیم منیش هی‌مه‌تیکم هه‌یه.

له‌سهر ږتیا‌زی قادری

شیخ ره‌زا له بنه‌ماله‌یه‌که، ههر له مه‌لا مه‌حموودی زه‌نگه‌نه‌وه، له‌و ناوچه‌یانه
پیشه‌وایی ږتیا‌زی قادرییان کردووه، ږتیز و نی‌خلاس بو‌باره‌گای شیخ عه‌بدولقادری
گه‌یلانی و ږتیا‌زی ده‌رویشانه‌ی نه‌و سنووری بو‌نییه. له‌سهر ږتیه‌وانی قادری لهم شیعه
تورکیبه‌دا ده‌لټت:

سالک ملک بقادر سالکان قادری
تارک کوی فنادر سالکان قادری
جهد ایدوب علم الهیدن سیق خوان اولدیلر
وارشان انب‌یادار سالکان قادری
جامه ء عرفان ایله تزین باطن ایتدیلر

ظاهر اهل قیادر سالکان قادری
 مجلس اشراقیاندر حلقهء اذکارلری
 سر قلبه آشنادر سالکان قادری
 ایلمشیر دلرک گنجینهء غیب الغیوب
 مخزن سر خدادر سالکان قادری
 جوق فنا فی اللهدن سیر الی الله ایتمکه
 رهروان کبریادر سالکان قادری
 فیض ارشادیلر تسخیر ایتمده طالبلری
 گویا معجز غادر سالکان قادری
 بوستانی ذکر جهری ایچره درنا لشکری
 بلبل باغ (رضا) در سالکان قادری

واتا:

پیرهوانی ولاتی جاویدین پیرهوانی قادری
 پشت له ولاتی نهمانن پیرهوانی قادری
 تیکوشان، یه کهم خوانچه یان برد له زانستی خواهرستیدا
 وارثی یتیمه مبرانن پیرهوانی قادری
 به بهرگی زانستی خواناسی دهروونیان پازانده وه
 شغل و ذیکریان ناشکه رایه پیرهوانی قادری
 حلقه یی ذیکریان مه جلیسی نیشراقیبانه
 شاره زایی نه سراری دلن پیرهوانی قادری
 دلپان کردو وه ته گنجینه ی غه یبولغویوبوب
 عه ماری سرری خودان پیرهوانی قادری
 زور له (فه نافیللاه) و بز به رهو خوا چون
 یتیمه وای گه وره یین پیرهوانی قادری
 به بیرۆزی و بهر که تی ری نوما ییه وه نهو مریدانه ی مل که چن
 هر نه لیتی موعجیز نویتن پیرهوانی قادری
 له بوستانی ذیکری ناشکه را نالینیان له دهرووندایه
 بولبولی باغی (ره زان) پیرهوانی قادری

لهسه رښتيازي نه قشبه نندى

شيخ په زه، له گه له هم مو پټيزى يو پټيازي قادري، پټيازي نه قشبه ننديش به پټيازي كى
خواپه رستى په وادا ده نيت و زور به پټزه به باسيان نه كات. له شيعر كى تور كيدا
په وشتيان په سهند نه كات نه لټ:

گل صد برک گلزار جناندر نقش شبنديلر
هزاران گلستاني لا مکاندر نقش شبنديلر
غدا جويان عشقه بذل ايدرلر زاد ارشادي
جوانمردان قصر عارفاندر نقش شبنديلر
دبستان ادبده خواجه خضر لدنيدن
سبق خوانان ختم خواجگاندر نقش شبنديلر
حقيقتده صفای قلبه نائل اولديلر بونلر
نقوش غيريدن حرز اماندر نقش شبنديلر

واتا:

گولى صد گه لای گولزاري به هه شتن نه قشبه ننديه كان
هزاران گلستاني بى لانن نه قشبه ننديه كان
زادی نيرشاديان ده به خشنه شهيدای زادی عشق
جوامتري قه لای خواناسين نه قشبه ننديه كان
له قوتابخانه نده بدا له ماموستا خدر زانستى سفره يان پفاند
سفره ختمه ی خواجه كانن نه قشبه ننديه كان
له راستى گه يشونه ته خاوتينى دل نه مانه،

جمال ذات حقى بولديلر اعيان كنزنده
بو صورتده عيان اندر عياندر نقش شبنديلر
ايدلر هوش دردم خلوت اندر انجمن دائم
(رضا) يه مركز قطب زماندر نقش شبنديلر

واتا:

جوانى ذاتى خودايان له ناوى جواناندا دوزيه وه
به م جوړه زور ناشكهران نه قشبه ننديه كان

له بهستنی کۆری نهیتیدا دهردم دهوژنهوه
بو (رهزا) مهرکهزی قوتبی زهمانن نهقشبهندییهکان

ههروا ریزی بهرامبهر پیتشهوا ی ریبازی نهقشبهندی شیخ بههائوددین دهردهپریت و له
شهریکی فارسیدا دهلتیت:

قبله ، حاجت بود روی بهاءالدین ما
طاق محرابست روی بهاءالدین ما
تکیه ، روحانیست آستان حضرتش
منزل جانان بود کوی بهاءالدین ما

واتا:

قیلهی پروتیکردنی پتویتییه پرووی بههائوددینمان
تاقی میحرابی مزگهوته پرووی بههائوددینمان
تهکیه ی روحانییه بهر دهراگی بههائوددینمان
نیشینگهی دوستانه شاری بههائوددینمان

بوی بو یکراست سویش در مشام سالیکان
خوی پیغمبهر بود خوی بهاءالدین ما
هر کسی آرام باید از پریشانه ، غم
در قسرار تاب گیسوی بهاءالدین ما

واتا:

بۆنی بۆنی با بهکره له لووتی سالیکان بۆنی بههائوددین
خووی پیغمبهره خووی بههائوددینمان
ههركهسێ پتویتی به نارامی بیت له پریشانی غم
دهچیتته قهراگای کاکولی پریتیچی بههائوددینمان

پنجه ، گستاخ دست منکرانرا بشکند
قوه ، اقرار بازوی بهاءالدین ما
جستو جو کردم بحمدالله در بحر (رضا)
یافتم لؤلؤ زنو بوی بهاءالدین ما

واتا:

په‌نجیه‌یی بێ نه‌ده‌بی ده‌ستی ناپه‌سه‌ندان ده‌شکێنی
هێزی ئیقراری بازووی به‌هائوددینمان
له‌ سایه‌ی خوداوه‌ له‌ ده‌ریای (ره‌زا) دا گه‌رام،
مرواریم په‌یدا کرد له‌ بۆی به‌هائوددینمان

به‌لام که‌ پیتی ده‌لێن بێره‌ سه‌ر ڕێبازی نه‌قشه‌ندی، رقی هه‌لده‌ستیت و ده‌لێت:

که‌نه‌ رندی چون (رضا) از خاندان قادری
نقشه‌بندی کی شود، اسلام؛ آنکه‌ کافری
من همانم شیر نررا در کمندم آورده‌ ام
ماده‌ روپاها توخواهی در کمندم آوری؟

واتا:

کۆنه‌ بلیمه‌تی وه‌کو (ره‌زا) له‌ بنه‌ماله‌ی قادری
چۆن نه‌بی به‌ نه‌قشه‌بندی، چۆن نه‌شن مرۆڤ موسلمان بیت بیهێته‌ کافر
من نه‌و که‌سه‌م نێره‌ شێرم خستوه‌ته‌ که‌مه‌نده‌وه
هه‌ی ڕێویی مێنگه‌، تو نه‌ته‌وی من که‌مه‌ندکێش که‌ی؟!

بۆ مه‌رقه‌دی شیخ نووره‌ددینی بریفکانی

شیخ ره‌زا له‌ هاتوچۆی بۆ نه‌سته‌موول، به‌ کورده‌ستاندا ڕێگای ده‌که‌وته‌ بریفکان
زیاره‌تی مه‌رقه‌دی شیخ نووره‌ددین بریفکانی ده‌کات. له‌ شیعریکی فارسیدا باسی نه‌م
سه‌فه‌ری نه‌سته‌موول و شیخ بریفکانی ده‌کات.

عزم دیار روم چوکردم ز شه‌رزور
افتاد در دیار (برفکان) مرا عبور
کوهی بلند پایه در آن ره‌گزار بود
بگداخته‌ زتاب تجلی بسان طور

واتا:

که‌ له‌ شاره‌زووره‌وه‌ که‌وتیه‌ ڕێ بۆ ولاتی ڕۆم
گوزهرم که‌وته‌ ولاتی (بریفکان)

کیتوتکی بهرز له و پیگوزهردها بوو
هر وک کتوی طوور به تیشکی تهجهللای خوا توا بووهوه.

حیران شدم ز نشئه، آن کوه پر شکوه
پرواز کرد از سر من طائر شعور
آواز کرد ناگهم از غیب هاتفی
کاین راز پرتوو لحظه، دیگر کند ظهور

واتا:

له نهشنه‌ی نهو کتوه پر شکوته سهرسام بووم
پهله‌وری هست له سرما هه‌لقری
له پر هاوارکه‌ری له غه‌بیهوه هاواری لی کردم وتی:
تاوتیکی تر نهم نه‌تینییه‌ت بو دهرنه‌که‌وئی.

زان کوه نیکبخت چو بالا بر آمدم
بنمود چون رواق فلک کنبدی ز دور
پرسیدم این رواق منور از آن کیست
بخ بخ تبارک الله از این جنت و قصور

واتا:

که لهو کتوه خوشبه‌خته سهرکه‌وتقه سهر
وهک کوتشکی ناسمان گومه‌زی له دووره‌وه دهرکه‌وت
پرسیم نهم کوتشکه نوورانییه هی کتیه؟
به‌خ به‌خ، خوا به‌ره‌که‌تی تیخا نهم به‌هشت و کوتشکه

مانند قرص انور زرین آفتاب
می تافتی زیام و درش لمعه لمعه، نور
گفتند این ضریحه قطبی ز اولیا است
پیموده ساقی از لاش باده، ظهور

واتا:

وهک قرص پرووناکی زیرینی خور
پارچه پارچه پرووناکی له سهریان و دهرگاهیه‌وه نه‌دوره‌وشایه‌وه،

وتیان نهمه نارامگای قوتبیکه له خۆشه‌ویستانی خودا،
مه‌یگێتری نه‌زهل جامی باده‌ی خاوتنی بۆ پر کردوه،

این مرقد حبیب خدا (شیخ نووری) ست
جسمش بخاک خفته و جان رفت درحضور
آیند فوج قوج زه‌هر زیارتش
از آسمان ملاحکه در صورت طیور

واتا:

نهمه نارامگای دۆستی خوا (شیخ نووری)یه،
لاشه‌ی له‌ناو خاکدا نووستوه و گیانی چوه‌ته‌ حضورى خودا
پۆل پۆل فرشته له ناسانه‌وه له شتیه‌ی په‌له‌وه‌ردا
دین بۆ زیارت کردنی

سازد خدا به پایه‌ء جمشید بر ترش
مورى اگر به سایه‌ء قصرش کند مرور
یارب بجاه حرمت این قطب اولیا
جرم (رضا) ببخش که فرموده‌ئى انا الغفور
روزی مکن در این سفرش رنج و محنتی
باز آورش بشادی و آسایش و سرور

واتا:

نه‌گهر مێرووله‌یی به سێبه‌رى کۆشکه‌که‌یدا تێپه‌رئ،
خودایه پایه‌ی له پایه‌ی جه‌مشید به‌رزتر نه‌کاته‌وه،
خوایه بۆ خاتری حورمه‌تى نهم قوتبی نه‌ولیایه،
تاوانی (ره‌زا) بیه‌خشه، چونکه فرموده‌ی خۆته: له گوناوه خوش نه‌بم
پۆژئى لهم سه‌فه‌رده‌دا تووشی دهرد و مه‌ینه‌تى مه‌که،
به‌خۆشی و شادی بیه‌ینه‌وه شوتنی خۆی.

له‌گه‌ل شیخانی بیاره و ته‌وتله‌

وا دیاره شیخ ره‌زا پتوه‌ندییه‌کی وای له‌گه‌ل شیخانی بیاره و ته‌وتله‌دا نه‌بووه،

له بهر نه وه زور باسیان ناکات. شیخانی بیاره دوستایه تیپیان له گهل ته کیه و شیخانی
تاله بانیدا هه بوو.

له چوار خسته یه کدا، شیخ رهزا شیخ عومهری بیاره له گهل شیخ عدلی ته ویله دا
هه لده سه نگی تیت که ده لیت:

مکن بهانه که من پیرم و علی است جوان
منم سزای مشیخت بعلت پیری
بهیج نحو صرفه از علی بنرد
نه همچو وصف حقیقت است عدل تقدیری

لیره دا شیخ رهزا زیره کانه به هانوی شیخ عومهر ده بریت و ده لیت:
واتا:

بیانوو مه هینه وه که تو پیری و عدلی هینستا گه نجه،
من به هو ی پیری وه شایانی شیخایه تیم،
عومهر به هیج جوړی پیشی عدلی ناکه وئ
(عه دلی ته تقدیری) هرگیز نابیت به (وه سفی حقیقی)
* وشه عدلی سیفه ته، به لام (عومهر) که (منوع من الصرف) هه دلی ته تقدیری تیدایه گوايه
نه صله که ی (عامر) بووه، هرگیز عه دلی ته تقدیری نابیت به وه سفی حقیقی.
به یه کتیک له خلیفه توندرو و بئ عه قله کانی (ته ویله) یش ده لیت:
خلیفه ساخته شیخ (طویل) چو تو خری
بلی خلیفه، شیخ (طویل) خر باشد

واتا:

شیخی (ته ویله = ته ویله) که رتکی وه کو تو ی کردوه به خلیفه ی خوی به لئ دیاره که سئ
جینشینی شیخی (ته ویله) بئ نه بئ که ر بئ!

مه لاجی مه لا نه بویه کړی مه لا عومهر (مه لا گچکه)

مه لا نه بویه کړ کړی مه لا عومهره. دانایه کی نیسلا می به ناوبانگ، له و قوتا بخانه یه ی
که خوی دروستی کردبو له دتی (باداوا) ی نزیکی شاری هه ولیر، ماموستای زانیاری

نیسلا می بوو و گهلتيک له فه قتي و سوخته له عيلمی سووديان وه رگرت. شيخ ره زالم شيعره تورکيه دا که مه دحي مه لای گچکه نه کات، باسی چه وتو چيتلی بار و دوحی ولات نه کات که گهلتيک هه نه گه يشتون نه ته پایه يتيک لایقی نه وه نین و له ن و نه و جيهانه دا که جروهانه وه رتيکی زوري تیدایه (مه لای گچکه) وه کوو گولتيک له نيوان درکو دالتيکی زوردا گه شکه نه خاته دله وه.

بو شفق کيم فلک لکه، دامانيدر
پایمال ايتديکی مظلوملرک قانيدر
اه مظلوم، نسيم چمن مفخرتي
دهن زخم جگر غونچه، خندا نيدر
مطلع جدي، چراگاه حمل، خانه، تور
بر طاقم جانورک عرصه، جولانيدر
اوستنه قونمش اسد سرتنه بينمش سرطان
روز و شب ملعبه، عالم حيوانيدر

واتا:

نهم شفه قه کتيه، خالی روشن که ره وهی فله که
خوتنی نهو جور ليکراوانيه که پامال کراوه
ناهی مه مظلومان نه سيمي باغي خو هه لکيشانيه تي
زاخاوی برینی جهرگ غونچهی خه ندانيه تي
دهر که وتنی (جدي) چراگای (حمل) خانهی (ثور)
مه يدانی جه وه لانی دهسته يک جان وه رانن
(اسد) نيشتو وه سه ري، (سرطان) سواری پشتی بووه
روژ و شه و وازيخانهی عالمی جه يوانيه تي

گر بو و حشيلک ايسه نطفه، آباه
مدنيت صفت غول بيابانيدر
گيچ بو اقبال جهاندن نه سعادت امولور
بر نبارک که ستم اعظم ارکانيدر
بر بوقک کوکسسه جوهرلی ينشانلر دیکلور

که فلان مملکتک قوجه قوماندانیدر
 بر اوصورغانی ایدر پوست نشینی ارشاد
 صانکه (ویس القرهنک) زیدهء اقرانیدر
 (بو الهدی) کلب حلب مخلصی عالیسی ایکن
 شمدی شیخ الوزراء طرهء عنوانیدر
 اویله محصول زنا، خائن مادر بخطا
 رخنه جوی نسب حضرت گیلا نیدر

واتا:

نه گهر نه جان وهریه بیت نوتفه ی باوکان
 شارستانی سیفه تی غوولی بیابانه.
 برۆ، له ئیقبالی جیهانه هیوای چ خوشبهختی ده کرت
 له بینایه که ستم چوار قورنه ی گه وره یه تی
 به سینگ گویه ک نیشانی گه وه ردار ده دوریت
 که گه وره قوماندانی فلان ولاته
 ترکه نیک ده کاته پوست نشینی ئیرشاد
 وه کوو زویده ی هاوده ماننی (وه یسولقه رهنی) بیت
 (بولهدا) ی صه گی جه له ب که نوکه ری شکۆی بوو
 ئیستا (شیخولوزه را) طوره ی ناو نیشانیه تی
 یه کیتی و له زینا بوو و خائین و دایک حیز
 بووه ته ره خنه گری نه سه بی گه یلاتی!

بوگبی ایشلری چو قدر فلک سفله نواز
 ایسته مزهر نه دیرسن شیمهء انسانیدر
 اصل انسان دیدیگک جوهر نایاب اگر
 اولسه، اریلده کی علامهء ربانیدر
 حضرت (حاجی عمر زاده کوچک ملا) کیم
 مایهء کسب غنا سایهء احسانیدر
 کیمیا مکی ایسه حاصل فیض نظری

جام جم وار ایسه آینهء وجدانیدر
 (ابن سینا) گبی چوق عالمه حکمت گستر
 سبق آموختهء مکتب عرفانیدر
 نامه پیرای حکم خامهء معجز اثری
 چهره پرداز کرم دست زر افشانیدر

واتا:

نم جزوه کارانهی زّوره فله کی سقله نهواز
 نایه وی هه رچی بلتی شیمه ی مرّفانه یه تی
 نه سلی نینسان که بلتی گوهه ری نایابه نه گهر
 هه بیت، نهو دانای په بانیه یه که له هه ولیره
 هه زره تی (حاجی عومهر زاده مه لای بجکه) کتیه ؟
 مایه ی ده وله مه ندی له سایه ی به خشنده یه تی
 نه گهر کیمیا مومکین بیت، به ره می فیه یی پروانیه تی
 نه گهر جامی جهم هه بیت، ناوتنه ی ووجدانیه تی
 وه کو (نبین سینا) گه لیک حکمت پیتسانی خله ق ده دات
 پتش نارامی مه کته بی عیرفانیه تی
 نامه ی به حکمت رازاوه، خامه ی نیعجاز نوای
 چاره ی پروخوشی که ره م ده ستی زه په خشانیه تی

مظهر صدق و صفا آینهء ناصیه سی
 مطلع شمس و قمر ابویکرک گریبانیدر
 خرقه پوشان در خانقه ارشادی
 اریشوب هر یری بر خواجهء فرقانیدر
 چونکه تنظیم ثنادرک صوکره تقدیم دعا
 نزد ارباب سخن شرط سخندانیدر
 قالدیروب درگه مولایا (رضا) دست نیاز
 بر دعا ایله که هنگام دعا خوانیدر
 مهر اقبالی جهانگیر اوله تا مهر و منیر

بو رواق فلگک زینت ایوانیـــــدر

واتا:

دیمه نی راستی و سافی ناینه ی پروی
دهرکه وتنی رۆژ و مانگ له گیرفانی نه بویه کره
خه رقه پۆشان له خاندیهی نیرشادی
هه ریه که گه یشتوو ته خواجه ی فورقانییک
چونکه له رتیک خستنی سوپاس صورهت دوعا گۆیی
لای خاوهن گوشتار شهرتی قسه زانییه
رهزا دهستی نیازی بۆ ده رگای مهولا بهرز ده کاته وه
به دوعایه ک که هه ر کاتییک دوعا خوتنیه تی
میهر و نیقبالی دنیا بگرته وه تا میهر و منیر
نهم ده رگایه جوانیهی نه یوانی فله که
له شیعرتیکی تری تورکیدا به مه لای بچکه (مه لا نه بویه کر) ده لیت:
سنگ تک بریپوک عالم جهانده وارمیدر؟ کلا
سکا سوء نظردن حفظ ایچون دیرلر کوچوک ملا

واتا:

نایا دانایه کی وه کو تۆ له جیهاندا ههیه؟ نه!
بۆ نه وه ی له چاو نه فهس بتپاریزن بیت ده لیت مه لای بچکه

له سه ر ڕێبازی ده رویش و ڕابه ر

له دیوانه که ی شیخ رهزادا نهم شیعره تورکییه ی خواره وه له سه ر رهوشت و ڕێبازی
ده رویش و ڕابه ر بلا و کراوه ته وه که گۆیا شیعره ی شیخ رهزایه. به لام وه کوو بۆ مان
دهرکه وتوو، نهم شیعره هینی (ده رویش رضا پاشا) ی موته سه ریفی سیواسه که یه کییک له
موریده کانی شیخ عه بدولر هه مانی تاله بانی بووه و کتیبی «بهجة الاسرار» ی شیخی چاپ
و بلا و کردوو ته وه. رضا پاشا له شیعره که یدا رهوشتی مورید ده رده خات که ده بیت
ڕابه رتیکی شارهزا بکاته پێشه وای خۆی و بۆ هه موو فه رمانیکی مل شو ڕ بیت، که
ده لیت:

مرشد کامل مرید صادق سلطانیدر
 هر نه امر ایتسه، انا فرمان آنک فرمانیدر
 منبع ماء الحیاء، مجمع البحرانیدر
 خضر توفیق هدایتدر لدنی کانیدر
 طفل کش کشتی شکندر صورت ارشاده
 حضرت موسی، وقتک خواجه، عرفانیدر
 فیض لطفندن مشامه نغمه، عیسی گلور
 جاندر او هریر بدننده جانلرک جانانیدر
 امتثال ایله (رضا) امر جلیل الشأنه
 امر ونهی مرشدک مسترشدن برهانیدر

واتا:

پابه‌ری ته‌واو سولتانی ده‌رویشی راستاله
 چ فرمانیکی پی بدات، فرمان فرمانی نه‌وه
 سه‌چاوه‌ی ناوی ژبان، کوکای ده‌ریابه‌تی
 خدری به مراز گه‌یاندن پابه‌ری، سه‌چاوه‌ی خواناسییه
 منال کوژ و کشتی شکینه له کاتی پابه‌ریدا
 چه‌زهره‌تی مووسای سه‌رده‌م، ماموستای خواناسییه
 له به‌خشش ناسکی نه‌و بونی ناوازی عیسا دیت
 نه‌و پروحه له هم‌مو له‌شیکدا و گیانی گیانانه
 (په‌زا) مل که‌چ به‌و فرمانبه‌ری، فرمانی خاوه‌ن شکو
 فرمان و قه‌ده‌غه‌کردنی مورشید به‌لگه‌ی پتی موسته‌رشیده

په‌خنه‌یی له په‌وستی هه‌ندی شیخ و ده‌رویشان

شیخ په‌زا، له‌گه‌ل نه‌م هه‌مو و پتیه‌ی بۆ نایین و پتیه‌زانه‌ی ده‌رویشی،
 په‌خنه له‌کرده‌وه‌ی هه‌ندی پتیه‌ی ته‌سه‌وف ده‌گریت و به‌پتیه‌وانه‌ی نه‌و پتیه‌زانه‌ی
 داده‌نیت و به‌پتیه‌وانه‌ی په‌وستی پیرانی ته‌ریقه‌تی ده‌زانیت، وه‌کو و ئاهه‌نگ و سه‌مای

مهوله و بیه‌کان و شیر و زهرک و شانندی روفاعیه‌کان.

له شیعرێکی فارسیدا باسی ئەو ڕه‌وشانه‌ نه‌کات که نه‌لێت:

دو گز عمامه ، سه‌گز طیلسان و یه‌ک گز ریش
دو سه‌د مرید روان در رکابش از پس و پیش
زبس فریفته ، صورتند اهل جهان همه
که ادعای نبوت کند رود از پیش

واتا:

دوو گه‌ز میزه‌ر، سه‌ی گه‌ز عه‌با و یه‌ک گه‌ز ریش
دوو سه‌د مرید، له‌به‌ر و دوا‌ی ئەو به‌ سواری و ئەوان به‌پێ
خه‌لقی ئەم جیهانه‌ نه‌ه‌نده‌ هه‌له‌خه‌له‌تاوی دیه‌نن،
نه‌گه‌ر ئەو شیخه‌ نیدیعی پێغه‌مه‌بریش بکا بۆی نه‌چێته‌ سه‌ر.

چه‌ سحرها چه‌ فسونه‌ها، جه‌مه‌کر و داستانه‌ها
که‌ دیده‌ ام من ازین صوفیان کافر کیش
یکی کلاه بلندی بقدر قامت عوج
نه‌اده‌ بر زیر فرق نامبارک خویش

واتا:

من چه‌ند سیحر و نه‌فسوون و داستانی فیه‌ و فیلیم
له‌م سو‌فیه‌ کافر مه‌زه‌بانه‌ به‌ چاوی خو‌م دیوه‌
یه‌کتیکیان کلاو‌تکی نه‌ه‌نده‌ی بالا‌ی عووج بنی عه‌له‌ق
به‌رزی ناوه‌ته‌ سه‌ر که‌له‌ی ناموباره‌کی خو‌ی

که‌ شیخ مولویم مسلک و طریقت ما
نی است و دومبگ و رقص و سماع چرس و حشیش
یکی گه‌رفه‌ته‌ بکف حه‌ربه‌، چو آلت من
که‌ از مسایخ رفاعیم زنده‌، شیش

واتا:

ئه‌لێ من شیخی مه‌وله‌ویم و ته‌ریقه‌تی ئێمه‌،
شمشاله‌ و دومبگه‌ و سه‌ما و جه‌وزی مه‌ی و ته‌پاک کێشانه‌،

یه کتیکیان نیزه یه کی وهک کیره ره قه کی منی گرتوته دهسته وه،
ده لئی من له شتخانی ره فاعیم و شیش وهشین.

مشایخی که جهانرا بدین دسیسه خورند
چه آن مشایخ و چه پشم خایهء درویش
پناه ده تو خدایا (رضا) ز مکر و ریا
بظاهری ز عبادت بیاطنی بنگ کیش

واتا:

نهو شتخانه جیهان بهم فروفتلاته نهخون
چ شتخی وهک نهوان و مووی هتیکه گونی دهرویشان،
خوایه، پهنای (رهزا) بده له مکر و پرای نهمانه.
به دیمن له بندهکانی تون و بهدزیشهوه بهنگ کیشن!

دووباره له شیعریکی فارسیی تریشدا باسی هه مان جوړه پیاوانی نایینی نهکات و
نه لیت:

تنهانه کتاب شرع بر باد شده
شهنامهء عشق نیز از یاد شده
از خرقه نشان عصر هر صومعهء
اصطبل خرابات خر آباد شده

واتا:

تنهنا کتییی شرع بهریاد نه بووه،
شانامهء عشقی له یاد چووه تهوه
به هوئی به دیمن خهرقهء خوا په رستی پۆشه کانی نهم چه رخه هه عیبادت خانه یی
بووه به تهویله و هه رچی مهیخانهء عشقی راستیییه بووه به کهرناوا.

هه ندی له وانه ی که ده چنه جهج بۆ نهوه ی خوا له گونا هیان خوش بیت، که چی که
ده گه رینه وه، خه ریکی چریو چاپ ده بن و ده یانه وی به زووترین کات دهوله مه مند بن.

حاجی که ز (صفا) و (مروه) برگشته
گر مار شده ازدها برگشته

تنهانه ز خانهء خدا برگشته
آن خانه خراب از خدا برگشته

واتا:

حاجی که له سهفا و مهره گهراوه تهوه
نهگه زوو بوئی به مار، نیستا به نهژدههایی گهراوه تهوه،
تنهها له مالی خوا وهرنه گهراوه.
نهو مال ویرانه له خوای خویشی وهرگهراوه.

په‌خنه گرتنی له دۆخی کۆمه‌لایه‌تی و سیاسی

زۆریه‌ی هه‌جوه‌کانی شیخ په‌زا په‌خنه‌ن له په‌وشت و کرده‌وه‌ی نه‌وانه‌ی به‌ر په‌لاری
که‌وتوون و هه‌ر که‌موکو‌رتیه‌کی باری سیاسی و کۆمه‌لایه‌تی دیبیت چاوی لی نه‌پۆشیوه و
په‌خنه‌ی لی گرتووه.

به‌ده‌وله‌مه‌ندی خاوه‌ن پاره که له خۆی به‌ولاوه سوودی بۆ که‌س نییه ده‌لیت:

خه‌به‌ر چو بۆ می‌ره سووره
قوربان شیخ صالح مه‌غدوره
خۆشی خۆشیی پیکه‌وت وتی
ئاگره سووره له خۆم دووره
که‌سی فه‌قییری بی‌چاره
گه‌ر عه‌یبی هه‌بی مه‌نشووره
ده‌وله‌مه‌ندی صاحب پاره
سه‌د عه‌یبی هه‌بی مه‌ستوره
نه‌گه‌ر ئاگر له مالی چی
ده‌لین ئاگر نییه نووره
نه نووره‌یلی نه‌سووره‌یلی
شاپلیته‌یلی ده‌ر قونه‌یلی

قسه‌ی جووله‌کە‌ی مه‌شه‌ووره

جیگا و شوتنی هه‌زار و ده‌وله‌مه‌ندو، دانا و نه‌زان و، راست گۆ و درۆزن و، ره‌وشت پاک و به‌رتیل خۆر له‌ ناو خه‌لقدا ده‌بینی ره‌خنه‌ی لی ده‌گرت. فه‌رموون له‌گه‌ل نه‌م شیعه‌. تورکییه‌دا:

مغلسک عطسه‌سنة، صیحه‌، ناگاه دینر
منعمک ظرطه‌ سنة، یرحمک الله دینر
عالم پر هنره عقل کهن اصحابی
جاهلی بی‌خبره مرشد آگاه دینر
یولی اگری کیده‌نه زاهدی پاکیزه گهر
سوزی دوغری دیه‌نه شاعری گمراه دینر

واتا:

به‌ پزمینی لات و موفلس هاراری ناگاه ده‌لین،
به‌ ترینی ده‌وله‌مه‌ند، (یرحمک الله) ده‌لین
به‌ دانای پر هونه‌ر، خاوه‌نی عه‌قلی کۆن ده‌لین،
به‌ نه‌زانی بێ خه‌به‌ر، مورشیدی ناگاه ده‌لین
نه‌وی پتی چه‌وت بگرت، زاهدی پاک‌ی پێ ده‌لین،
نه‌وه‌ی راستگۆ بیت شاعیری پێ چه‌وتی پێ ده‌لین.

مرتشینک اوقونور مضبطه‌، تبریه‌ سی
هر طرفدن نیجه‌ بیک اشهدالله دینر
بر قوری نامی قزانمقذه (رضا) فائده‌ نه‌
استخوان ریزه‌، شطرنجه‌ دخی شاه دینر

واتا:

به‌رتیل خۆر مه‌زیه‌ته‌ی ته‌به‌یه‌ی ده‌خۆترته‌وه‌،
له‌ هه‌موولایه‌که‌ وه‌ چۆن هه‌زار (اشهدبالله) ی بۆ ده‌لین
نه‌ی (ره‌زا) له‌ ده‌سکه‌وتی ناویکی وشک سوودی چیه‌؟
به‌ پارچه‌ ئیسکه‌که‌ی شه‌تره‌نجیش شا ده‌لین.

له‌ پشتگیری سته‌مکاران و زۆرداران، نه‌مانیش ده‌باته‌ ریزی نه‌وان و ده‌لێت:

ظلمدر گرچه بزم شیخ شریفک آدی وار
 ظلمه یوفدر میلی اما ظالمه امدادی وار
 پاره آلامز اوچده بردر رسم عاداتی مکان
 شیخ عالی همتک بر معتدل معتادی وار

واتا:

هه رجه ندیک ناوی شیخی شریفشی تیدایه به لام زولمه
 مهیلی زولمی نییه به لام یاریده ده ری زالمه
 پاره وه رناگریت سییه که باجی عاده تی جینگایه
 شیخی هیمهت بالا باجیکی موخته دیلی هه یه

له جینگایه کی تری، له شیعرکی تورکیدا نه وه درده خات که کس به ناو و له قه بی بهرز
 بهرز نابیت و هیچ سوودیکی بۆ نابیت.

اسم عالی ایله عالی اوله ماز شخص رزیل
 سکا بر فائده ویرماز لقب اسماعیل
 گورونور ساخته در هر کیم اوزاقدن باقسه
 متصرف می اولور (عجل بنی اسرائیل)؟!

واتا:

به ناوی بهرز پیایوی رهزیل بهرز نابیت
 له قه بی نیسماعیل هیچ سوودی بۆ تو نییه
 دیاره که ساخته یه هه ره دووره وه سهیرکهیت
 (گویره که ی بهنی نیسرائیل) چۆن به موته سهیرف ده بیت!

له سهرده می حوکی عوسمانی؛ دوو پرووی و درۆ و ده له سه بلاوده بووه وه شیخ رهزا
 نه مانه ی به چاو ده دیت و ره خنه ی لی ده گرت و ته می خه لقی ده کرد که پروا بهم جۆره
 مرۆفانه نه کهن. له م با به ته وه ده لیت:

نه م ساده روخانه له مه لاحت که ته مامن
 ده ورت که ده دن، ته فره مه خو، قهت مه لی پامن
 گه ه دۆست و وه فادار و گه هنی دوزمنی خوین خوار

دل نهرم دهبن گاه و گههئ سەخت کەلامن
 عاجز مەبە، نەک بۆ تۆ، وەفایان نییە بۆ کەس
 مەعلومە کە ئەم تاقمە وەک تاسی حەمامن
 لە جێگایەکی تری کە باسی دنیا دەکات و لە دەمیکەوێ دەگۆڕێت بۆ دەمیکە تری:
 دنیا کە عیبارەت لە هەوا و هەوێکیە
 وەک تاسی حەمام هەر نەفەسی بۆ تەرەسێکە
 لەسەر پەوشتی پیاوی سوورتک دەلێت:

کەسێ بیبێ حەیا و و شەرم و ناموس
 نەبەد ناکا پەفیقی طاقمی لووس
 نەگەر صد سال بەدی رەنج و نەیانگیتی
 قسە ی وات پێ نەلێن نە یگرتی قاموس
 بەعزێ هەن نانی یەکیەک دەخۆن و پارتیزگاری یەکیکی تری دەکەن، شیخ رەزا لە
 قسە یەکی ناسکەراوا دەلێت:

داخلی فەرجه لەسەر قنگ، کێر بەگون دەعوا نەکا
 نانی (کون ماسی) نەخوات و پاسی (جرتاوا) نەکا
 (کون ماسی) و (جرتاوا) دوو دین، سەگێک دەبێ بە پۆژ نانی دێی کون ماسی
 نەخوات و شوو دەچێت پاسی جرتاوا نەگات. ئەم قسە ی پیشینانی کوردەوارییە لەسەر
 دوو پووێیە.

دەربارە ی مەنمووری رەوشت چەوت دەلێت:
 قازی رەنێسی نەووەل، تۆیش موددەعی عموومی
 ئەم کارە چۆن سەر نەگرێ لەعنەت لەبابی پۆمی
 لەسەر بێباکی مۆژ و کردەوی لە ژیاندا دەلێت:
 دوینی قەترەیی خۆین بویت و نیمرۆکە کەفی خاکی
 بەنی نادەم کەری، گەر کەرنەبی بۆچ هێندە بێ باکی

له سهر چه پهلوی و په وشتی هندی کهس ده لیت:
 صاغ له دنیا دا نه ماوه گهر قسه ی صاغت ده وئ
 بی ه وزارت پی نیشان دهم گهر قورم صاغت ده وئ
 هندی که هن صه دجار پروشکین بکرتن هر دینه پیشه وه (پرو قایم) شیخ رها
 ده لیت:

چهرمی پروی هیند قایم شمشیری میسری نایبری
 گهر به که وشی که ی ده میتنی تا قیامت نادرئ
 له نامه ی که ه لبه ستدا بز موحه مه د به گی قائم قامی رانیه، له بابت جه زره به دانی
 سه روکی نیلی ناکویان، ته میتی ده کات و ده لیت:

شعار خویش مکن شیوه، هلاک و را
 بجان من که مرغجان رئیس آکورا
 مخور فریب بحرف و دروغ مدعیان
 زینده بشنو و مشنو حدیث بد گورا

واتا:

په وشتی هولاکو مه که به دروشتی خوت
 تو گیانی من سه روکی ناکو مه رنجینه
 به قسه ی دروئی نه وانه که وا ده لیتن تفره مه خو
 قسه له من بیسته و قسه ی به دگو له گوئی مه گره.

گرفتم آنکه بجرم عظیم متهم است
 بتدیل عفو بیوشان جرائم اورا
 بشکر آنکه خدا جاه و نعمت داد است
 علی الخصوص بتی نازنین دلجو ار

واتا:

نه وهی تاوانی گوره ی دراوه ته پال گرم
 به داوینی لیبور دنت تاوانه کانی داپوشه
 له سوپاسی نه ودها که خوا جاه و نیعمه تی داویتی

به تاييه تي که پديکه رتيکی ژنيکی جوانی دلگیری داوتيتن
 بتی که در صفتش آورم باستشهاد
 دو مصرع از غزل سعدی سخن گورا
 «حصار قلعهء باغی بمنجنیق مده
 بپام قصر برافگن کمند گیسو را

واتا:

پديکه ري که له وسفيا بۆ به لکه
 دوو تاکه پديتي غه زه ليتکی (سه عدی) ای قسه زان دپنمه وه،
 «قله ای یاخی به منجه نيق گه مارۆ مده
 که مندی زولفانی هله ده بۆ سه ربانی کۆشکه کی»
 له بابته نه وهی شا و قه له ندهر به شوتنی زتېدا پاده کن ده ليت:
 ای زر که مطلب همه شاه و قلندری
 دل بند و دل فريب و دلارام و دلبری
 از زر عجب مدار فغانم که آدمم
 زر گوی وینگر زر کند خر باین خری

واتا:

نه ی زتې! که داوای همه و شاه و قه له ندهری
 دلگیر، دل هه لئه ليتن و نارامی دل و دلبری
 به سه پری مه زانه که بۆ زتې هاوار بکه م، منیش ناده م
 بلتی (زه پ) سه پری که رهش به و که رایه تپیه ی خوی نه که ویتته زه پ زه پ
 له بابته نه و که سانه ی که خویان لی گۆراوه ده ليت:
 شده هر غییر زالی پور زالی
 عجب حالی عجب (قحط الرجال) ی
 زند باشیر شرزه پنجه امروز
 همی هر روبهء باهر شغفالی

واتا:

همه و بنگاه تیک بووه به زالی کوپی زال

بارتکی سهره، قاتیبه کی سهری پیاوه!
نهمړه هر پتویی یا هر چهقلتی بگری
په نجه له پهنجهی شیر شوره نهدا

له بابت نهوې که دنیا بۆ کهس نامینیت، دهر باره ی نهوانی کسرا ده لیت:

شکافی که بینی در ایوان کسرا
دهانیست گوید؛ بقا نیست کسرا

واتا:

نهو درزه له تاقی کسرا ده بینی
دهمیکه کراوه توه، نهلن: به قاو مانوه بۆ کهس نیبه

دربړ گرفته پیکر (سلمان پاکرا)
فخریست زین وسیله بر افلاکرا

واتا:

پهیکه ری تهرمی (سهمانی پاکي) له باوش گرتوه
بهم هویده هقی شانازی به سهر ناسمانوه هه یه.

کهس ناتوانن دوو کاری دژایه تی پیکر بخت:

مستی و داعیه، حکمت هیهات هیهات
برندارند بیک دست دو تا خریرزا

واتا:

سهرخوژی و بیتوژی و نیدیعی زانینی حکمت و ههیت زور دووره
کهس ناتوانن به دهستی دوو کالهک هه لگرتی.

له هه جوهرکانی شیخ رهزا

شیخ رهزا به شاعیرتکی هه جوهرک ناسراوه و گهلتيک لهوانه ی باسی شیخ رهزایان
کردووه هر بهوه ناسیویانه. ماموستا مهلا جه میلی روزه یانی ناوی «لسان الحق» ی لی
دهنیت، هر وهکو هه جوهرکانی حافزی شیرزای به «لسان الغیب» ناو دهریت، نه میش،
واته شیخ رهزا خوئی، له پارچه شیعرتکی فارسیدا که بۆ ناظم پاشای موته سهریفی به غدا

ناردوو به تی ده لیت:

زخیل شاعران من هم حکیم
گهی گویم هجا و گاه تحسین
همی گویم نگیوانرا ستایش
همی خواهم بدانرا لعن و نفرین
بکام دوستان ریزم تبرزد
زنم بر فرق بد خواهان تبرزین
کریمانرا دهانم گوزهء شهید
لئیمانرا زبانم تیغ روبین

واتا:

له ناوی شاعیراندا منیش حکیم
جاری هجو نه کم و جاری تاریف
نه وهی نه کراوه تاریفی نه کم
بو خراپانیش نه کم له عنهت و نفرین
شکری که لله به ناره زووی دۆستان دوه رینم
تهوره زینیش نه دم به که للهی به دخواهان
دمم گۆزه ی پر له هه نگرینه بو چاکان
زبانم تیغی پۆلایینه بو نامردان
به لام شیعی ستایش و نایینی و ره خه کانی له هه جو هکانی کم ره ونه قتر نین.
فه رمون له که له هه ندی له وه جو انه ی.

له که له عه لی به گی مودیری قزلجه

شیخ رهزا بو نیشیتیکی دۆستیکی ده چیته لای عه لی به گی مودیری قزلجه. عه لی به گ
نه ته نه نیشه که ناکات، به وشکی وهلامی شیخ رهزا نه داته وه و شیخ رهزاش نه م
هه جو هی نه کات:

له طه رف کی ره وه به ریدی صه با

بۆ مودیری قزلجه نامه دهبا
 بۆ جه نابى موقه پرده بولخاقان
 میر علی بهگ له نهجدهبی نوجهبا
 میرم نایا چلۆنه عیلله تهکته؟
 باز به خارشته بن گونت عهجهبا؟
 ئیحتیاجت بنووسه عهیبی چیه
 مهحره می رازی تۆم به عههدی صهبا
 صهه تپرت دا به کوودهکی له گونم
 نهی تپرت پهعد و وهی تست پهشهبا
 دوده ماننتان چرووکه بونیادی
 بۆ قهباحته بنم دگل هه بهبا
 عهیدولرهمان بهگی برات فهرمووی
 نابرووی خانه دان علی نهیبا
 خاله کویش صهراحه تن نهیگوت
 که علی بهگ بووه به دپله بهبا
 له ئیبانته ئیبا مهکه میرم
 (هذه ارثکم اخـا و ابا)
 گهر به کیتری قزلجه تیر ناخوی
 وهه تا (شیخ رهزا) به رهشتا با

عهباکهی مودیری تهحریرات

مودیری تهحریرات له کهرکووک عهبایهک به دیاری بۆ شیخ رهزا نهئیرت نهوهنده
 نهئیت: شیخ عهباکهی کۆن بوو من عهباام بۆی نارد، شیخ رهزا تووره نهبیت و جوبه
 کۆنهکی خۆی له بهر نهکاتهوه و له گهل ئهم شیعره که به چوار زوبانه، تورکی و فارسی و
 عهرهبی و کوردی، عهباکهی بۆ نهئیرتهوه:

گزر دوائر اقلامي ارقه سنده دوات
مدار اهل قلمدر مدير تحريرات
نكفتمت كه حذر كن زتيغ ناطقه ام
(فان ناطقتي آفة من الآفات)
لهبر عهباكه جهبهم كردى نهى فقهيرى خودا
بگره عهباكهت، كيرم به قنكى خوت و عهبات

واتا:

له دائرهكاندا ميرهكهبدان به شوتين قهلم يا نهسوورقتهوه
مهدارى خاوهن قهلمه موديرى تهحريرات
پيم نهوتى ناكات له تيغى زويانم بئ!
زويانم نافهتيكه له ناكات
لهبر عهباكه جهبهم كردى نهى فقهيرى خودا
بگره عهباكهت، كيرم به قنكى خوت و عهبات

كهلهشيرهكهى نهقيب

لهو سهردهمهدا شهړه كهلهشيرهمايهى رابواردن بووه. شيخ رهزا نامهيهكى ههلبهست
نهئيرتت بو نهقيبى سولهيمانى داواى كهلهشيرتكي لى نهكات و نهئيت:
كهلهشيري به (رضا) لازمه كرماشانى
زيرهك و چابوك و دهم گهرم و در و شهپراني
كهلهشيري كه قهپى گرت لهبنا گوئى كهلهشيره
پر بهدهم بيپچري وهك سهگى ههورامانى
كهلهشيري كه نهگهر شيري نهري بيته مهساف
رايرفيتنى به شفقى ميسلى كهري تالانى
بو ههوالهى دوبرى نهو كهسه خوتم نهيزانم
دوو گونى پتوه ههبي وهك دوو جهپرهي (لهيلانى)
به دريژى وهكوو مهولان بهكهكهى ميرى بهيات

به جه سامهت وه کو کوخا زله که ی بیبانی
جنسی خوی جووته مریشکی بهری حمله ی بگری
نه کو سویی بیتوه بیچاره له بهر بن گانی
نه ی نه قیب زاده، بنیره که له شیریکی وها
بو (رهزا) که ی سه که که ی قاپیه که ی گه یلانی

به لام نهم جوته که له شیر و شیر رهزا یاسی نه کات له کوئی پهیدا نه بیت؟ نه قیب زاده
که له شیر نانیریت. لهو کاته دا خه بهر نه گاته شیر رهزا که حه سه نی مه حمود ناغا نه مه ی
بیستوه؛ که له شیریک و دوو مریشکی ناماده کردوو بهانیریت بو شیر رهزا. شیر رهزا
نهم شیرهی بو نه لیت:

نهو به هه بهت که له شیر که به هه لهت شیر
که رهت کردوو بیستوو مه، ده سا بینیره
دوو مریشکی له گه لدا که فریشکی نه که وی
خرتی چهند ساله به نه لهت به مریشکان فیره
باره که لالا حه سه ن ناغای کوپی مه حمود ناغا
که فی فدیاضه، دلی واسیعه، چاوی تیره
نه وه کوو شاری سوله یمانیه، کو به به که ره
نه وه کوو طاق و که رکوو که نه وهک هه ولیره
نهم هه موو شیرهی که ناردم که له شیریکی نه نارد
جددی نه علایه نه قیب زاده به، خوی بیتیره
دۆستان، نهم که له شیر و که ته عریفی نه که ن
بو (رهزا) لازمه نهم نیرکه به نهو نیره
هه دیه تی گهر له ته رهف دۆسته وه بی شوکری نه که م
پیتی ره زامه ندم نه گهر چی ته رفیکی کویره
قافیه ی ته نگه نه زیرهی که مه شاعیر زینههار
نه وه ی لهم قافیه بۆت ماوه ته وه هه رکیره

به لام شتيخ رها دهس له ماره يي دايكي هه لگريت دهس له كه له شتيري نه قيب
هه لئاگريت:

نهو دوو مريشك و كه له شتيره كه وتم بينيره
دووي له پي مرد و يه كيكي به نه خوشي ليره
شهو هه موو دهس به دوعا بووين و له وه ختي سه هه را
كه له شتير نه مري خوي كرد و وتم واي شتيره

له كه له دهر و يش نه فنه ندي موفتي كه ركوك

بنه ماله ي دهر و يش نه فنه ندي موفتي، بنه ماله يه كي كوژ و خانه داني كه ركوك و گه ليك
پياواني دانا و ناييناس و نه ديبيان تيدا هه لكه وتوه. دهر و يش نه فنه ندي موفتي
پياويكي خاوهن ديوخان بوو. رۆژتيك ده بيستان كه دژي شتيخاني تاله باني دواوه. نه م
قسه يه ده گاته شتيخ مه حممه د عه لي كوري شتيخ عه لي و به يتي پرسی باوكي چهند كه سيك
ده نيريت و تيتلا ترنيان ده كات و ديوخانيان پي هه لده گريت. نه مه ده بيته هوي ناخوشي
له نيواني شتيخاني تاله باني و مالي موفتي.

ده و يش نه فنه ندي جار جار دژي حكومه تي عوسمانيش دوواوه و نه مه بووه ته هوي نه وه
كه بهر پرسيار بيت. له م بهر پرسيار يه دا به ند ده كريت. به لام شتيخ رها له م شيعره يدا، نه مه
به كه م ده زانيت و ده يه ويت سورگون بكرت:

تحت توقيفه آندى قوى آلنسون كيهره ته
خلق ايچون چاهي قزان چاهه دوشر البته
حبسه ابقا نه ديگ بصره يه سورمگ لازم
(بصره دن) (بومبه يه، من (بومبه) الي (كه لكه ته)
ناسه عبرت اوليور ايتمليدر وقعه نويس
ترسن ترجمه يي حالني ثبتي غزته

واتا:

خرايه به نديخانه وه با به ند بكرت كه ره ته
نه وه ي چال بز خه لتي هه لكه نيت هه ر خوي تتي ده كه ويت

له چه بس مانده مانای چی؟ ده بیت په هیلای به صره بکرت
له (به صروه) بۆ (بۆمبای) له بۆمبا بۆ (که لکه تا)
نهم کرده وی ده بیت ببیته عبیرهت بۆ خهلق
ته رجومه ی حالی نهم ته ره سه به خرته غه زه ته

ناه چه خوشه به چه قو گوتی له بنا خشت بېرن
ریشی قوت کهن به مه قهس بیکه نه مه یونه قوته
به ده ف و دائیره وو زه مزه مه وه دووی بکه ون
لی بدهن چه پله بلین بینه وه کوپ گهل نه مه ته

شیخ رها نه بیستیت که موفتی وتویه تی! «نهم تاله بانیه نه چین به که وچکیتک شوزیا
نهم هه موو خهلقه دیان پاکتشاوه ته لای خویان، من له جیاتی شوزیا ده عوه تی (قوزی)
نه که م.» شیخ نهم نه قوزیته وه نه لیت:

یه کتری ده عوهت نه کهن نه هلی دیانهت به قوزی
کوپری موفتی به قنکی، خامی دایکی به قوزی

مالی موفتی، له کهرکووک، له بهری قهلا بو. وا دیاره مالی قازیش له بهری، له بهری
قووریه بووه. شیخ رها ده لیت:

مالی موفتی لهم بهره، مه علومه قازیش له بهره
من فه قیرم کتی ده زانی لهم بهرم یا لهو بهرم

مودیری مالی ههولتیری

مودیر مالیکی ههولتیری له کهرکووک نه بی. شیخ ره زایش کاری بهم جوړه کار به ده ستانه
زۆره. ده کاری بۆ راپه پتن و یه کتکی بۆ نه کهن بهر هه جوی شیخ نه که ون. لهم شیعره
کور دییه نه لیت:

مال مودیری که خهلقی ههولتیره
هه ره کوو مووی خایه بیتخیره
صوورته و سیره تی له پیاو ناچن

له شيعر تكي تریدا نه لیت:

گر نهکا (مهخموور نهفندی) ته رکی تریاکی له عین
فیتری سی به زمی دهکا، پرمین و کوکین و ترین

له ستایشه کانی شیخ رهزا

شیخ رهزا قهد دوست و ناسیاوی فهراموش نه کردووه و ههمیشه کردوویانیه ته سه ری و
بیری که وتوونه ته وه. نه مجا نه و ستایشانه ی، به پیتی جوړی پیوه ندیی له گهل نه و
دوستانه یه تی.. له ستایشه که ی نه حمده پاشای بابان «رؤزی یه کشه می که مه شهوره به
رؤزی بازار» بؤ ره خنه و گالته و گه په و له هه ندیکیان بؤ بیر خسته وه یه و هه ندیکیشی
سوپاس نامه.

ستایشی حاجی نه سعه د ناغا

حاجی نه سعه د ناغا، شیخ رهزای فیتر کردبوو که هه موو سالتیک توتونی بونداری
(بیشه مه و شاور و شیتنه) ی بؤ بنیریت. توتن ناردن بؤ که رکوک ناسان نه بوو. ده بویه
به قاچاغ له تاریکیی شهودا، به دزی پولیسی رژییه وه له دزه رژییه کانه وه بیت. حاجی
نه سعه د ناغا ماوه یه ک توتن نانیریت و شیخ رهزا له م شيعره دا بیری ده خاته وه و رتگای
قاچاغی پیشان ده دا و ده لیت:

تو کم نه زه ری دهر حه قی من نیسته که ناغا
من ماوه هه وای صوحبه تی تو م هه ر له ده ماغا
تا رؤزی قیامت به خوا زیندووه نامری
بابی که بمینن کوری وه ک تو ی له و جاغا
بؤ توتنه که ی (بیشه مه) و (شاور) و (شیتنه)
شیت بووم و نه هات وه خته دلم دهر چی له داغا
جاران چه به قاچاغ و چه به بار بؤت ده هه ناردم
نانیبری نه میستا نه به بار و نه به جاغا

رتى نهوته كه باجگيرى نه گهر زۆره دهفه رمووى
 رتى (خاسه) به شه و خالييه بابى به (بلاغا)
 نه مزانى فهلهك گۆبهنى ههر بۆ منه ياخو
 صه دهستى وهكوو دهستى منى كردووه بهزاغا
 ياره ب گوزه ران كا به صه فا وهختى نه زيزت
 پهيوهسته له دهورى چمه ن و گهر دشى باغا
 بۆ چونه توافى ههره مى شاهدى مه قصوود
 عالهم هه مو مه نذوونه، (رهزا) ههر له يه ساغا

ستایشی شیخ ستار

شیخ ستار کۆری شیخ نهحمه دى تاله بان و مامى شیخ رهزايه. بهلام تهمه نيان زۆر له
 يه كه وه دوور نه بوو و زۆرىش هاو ده م و گالته و گه پيان له گه ل يهك ده كرد. شیخ ستار
 دانىشتووى ده ره وهى كه ركوك و له گوندى باده وا بوو و جار جار ده هاته كه ركوك و له
 ته كيه، زۆرىه كاتى له گه ل شیخ رهزاي برازايدا ياده بوارد. شیخ رهزا له دوورى شیخ
 ستاردا ده لیت:

سوپای غم ده وره يان دام دهس به مه طره ق
 له پاش ته شريفى تو، داميان به رشه ق
 ته عاله لالا، كه جه ل لادى فيراقت
 ده پترى بنى موحابا خورتى ناحه ق
 مه پرسه بۆ له هيجرانت نه مردم
 كه من صه گ مه رگم و گيان سه خت و دل ره ق
 كه زينيان خسته پشتى ماینه رهش كویت
 گه را چاوم له تاوان زهرد و نه بله ق
 له شه وقى تو وه كو (مه نصورى حه للاج)
 خروسى طهبعى من نه يگوت: انانه لحق

له به زمی خسره واندا یهک زه مانئ
 موره خه ص بووم، وه کو ده ستووری مو طلق
 نه میستاش طاقه تم طاقه و پهریشان
 خروسم نه خه سه و حاتم موفه ششقه
 له بهر هدیوانی مزگهوت نیسته بی تو
 وه ها دیم و ده چم، وهک حاجی لهق لهق
 نیلاهی عومر و جاهت بهر قه رار بی
 عه دووت سه رنگون بی و خوت موه فقه
 سمیلی شیخ ستار (حه بلوطه تینه)
 کهلامی (شیخ رهزا) وه حیی موصه ددهق

له ستایشی شیخ نه مینی ههولیری

شیخ نه مین یه کیک بوو له داناکانی شاری ههولیری کوردستان. حکومه تی عوسمانی،
 وه کو مه لا ماری مه لا عه بدوللای خدری کرده سه رهک دادگای بیدایهت شیخ نه مینی
 ههولیریشی کرده سه رهک دادگای سزای که رکوک. نه م شیخ نه مینه به حاکمیک عادل و
 رهوش پاک و دانا ناسرابوو. شیخ رهزا له م ستایشه دا به شیعرتکی فارسی ده لیت:

گفتم ملک روی زمین شیخ امین است
 نه نه غلطم صد ملکش ملک یمین است
 کوته نظری گفت ملک من نتواند گفت
 کانرا بفلک مسکن وانرا بزمین است

واتا:

وتم فرشته ی پروی زهوی شیخ نه مینه
 نه نه، هه له م، سه د فرشته بهنده یه تی
 کورت بینتی وتی ناتوانی بین به فرشته
 چونکه جیگای فرشته ناسمانه و نه م له زهویه

گفتم مگر این ضرب مثلرا نشنیدی

ای خواجه که تشریف اماکن بیکین است
باز از دراین کار در آید که ملاحک
از نور و بن آدم بیچاره ز طین است

واتا:

وتم: نهی تو نهو پهندهت نه بیستوه نهی کابرا
که نه لئی: شهره فی شوتین بهو که سهویه که له شوتنه که دایه
که فرشته له تیشک دروست کراوه و ناده میزادی ههوار له قور
ماهیت آن تعبیه از عالم انوار
سرمایه این قطره از ماء مهین است
با آن گهر پاک برابر نشود خاک
صد پایه بمیزان خرد آن به ازین است

واتا:

ما هییه تی نهو له جیهانی تیشک پر کراوه تهوه
سرمایه تی نهو به دلویه تی ناوی غاچیزه
خاک له گهل نهو گوهدهره پاکه به رانیهر ناوهستی
به ترازووی عقل نهو صد پله لهم چاکتره
گفتم کمکی باز بکش خواجه عنانرا
اصرار مکن عفو بفرمانه چنین است
در بارگه لم یزل اقدس یزدان
بنیاد فضیلت همه بردانش دین است

واتا:

وتم: خواجه که منی جلوه کهت پاکتیشه دواوه
سوور مه به: بیه خشه، وانیهیه
له باره گای همیشه یی و پیروزی خوادا
هموو بنیاتی گه وره یی له سر زانست و نایین بیا نه کری
مسجود ملاحک شدن آدم خاک
از سایه علم لدن و دین مبین است

ای شیخ اگر محکمه را معدلتی هست
از رای زرین تو، وز فکر مستین است

واتا:

سوجه بژ برای ناده می له خاک دروست کرا و له لایهن فرشته وه
له سایه زانستی خوایی و نایین پرونده وه
نه شیخ؛ نه گهر دادگا دادپهروه ریبه کی بیت
له رای سه نگینی تز و له بیرری بته و ته وه

جبریل امینت زیرای چه نگوم
صد بار خدا گفت که جبریل امین است
شیرنتر از اشعار (رضا) نیست، بلی هست
اما نه چنین نقره، نه چندین تمکین است

واتا:

بژچی پیت نه لیم جبره نیلی نه مین
خوا خوی صد جار و توویه تی جبره نیل نه مینه
شیرنتر له شیعی (پهزا) نییه، به لئ ههیه،
به لام نه نه وهنده بیت گهرده و نه نه وهنده به خویه.

می که تبه زدایر زرمز قال و قیل
می که پرده گشاید زبزم کن فیکون
می که گرگزرد بر مشام آبستن
فقد بمغز جنین در مشیمه شور جنون

واتا:

رهنگی رهشی شوه بی له نیشاره تی (قال) و (قیل) پاک کاتوه
شه رایب که پرده له به زمی جیهانی (کن فیکون) هه لمالی
شه رایب نه گهر بژنی پروا به لووتی دوو گیانا
سه ودای شیتی له منالدا نا بکه و یته که لله ی ناوه له مه (شه رایبکی وام بده ری)
که تا بیاری آن عندلیب ناطقه ام
یکی قصیده سراید چو گوهر مکنون

بمدح ناظر مالیہ مصطفی پاشا مشیر معدلت آیین مرحمت قانون

واتا:

تا به یارمه تیی بولبولی هیزی وتنم
چه کامه یی بهۆنمه وه هک گه وه هری بن دهریا نایاب یی
له تاریفی وه زیری دارایی مستهفا پاشادا
که وه زیری داد نایین و رهم قانونه

هنر وری که بدورش ممالک اسلام
چنان شده است چو یونان بعهد (افلاطون)
خجسته رای وزیری که ساعد هنرش
ببزم و رزم چو آید ز آستین بیرون

واتا:

هونه رهنه ندیکه که ولاتانی نیسلام له سهردهمی نهوا
وهک یونانی سهردهمی نهفلاتونیان لی هاتوه
وهزیرتکی بیروپا پیروژه که باسکی هونهری
له قول دیته دهر بق بهزم و رهم

ستایشی مستهفا فاضل پاشای کوپی مهحه مهده علی پاشای مصری

مصطفی فاضیل پاشا وه زیری دارایی دهه وله تی عوسمانی بوو. نم بنه مالیه، تا
رۆژانی دوایی شایه تییان له میصر، له رهسندا به (نه رناتووط) ناسراون. بهلام له پروون
کردنه وه یه کدا شاهزاده مهحه مهده علی که جیگیری شا فارووق بوو، له بابته رهسندی
بنه مالیه مهحه مهده علی پاشا دهلتیت؛ راسته مهحه مهده علی پاشا له ئهلبانیا هاتوه
دونیاوه، بهلام باوکی که فرماندهی لهشکری نهو ولاته بوو، له رهسندا کوردی دیار بهکر
(نامه ده).

شیخ رهزا، نه ترسی و زوبانی خۆی بووه هۆی پرینی نهو مووچه یه ی که له لایهن
کهنجینه ی حکومه ته وه بۆی برابووه وه. دهیه ویت نه مه بگه یینیتته وه زیری دارایی بۆ نه وه ی
چاوکی تری بخشینیتته نهو پروو داوه و ههلی وهشینیتته وه.

مرا بهیچ نیاساید این دل محزون
مگر بطلعت زیبا و قامت موزون
گهی به پسته، خندان دلبر باهر
گهی به نرگس فتان شاهد مفتون

واتا:

نم دلّه خه مگینه م به هیچ ناحه سیته وه
مه گهر به سیمای جوان و قد و بالای ریکوینک
جاری به فستقی خه ندانی (واته ده می به زهرده خه نه) ی دلبری به ناز
جاریکیش به چاوی وهک نیرگسی دلرفتنی یاری دل پتیه گرفتار

من آن قلندر آزاده مشریم که قلم
کشیده بر بد و نیک جهان بوقلمون
بآب شوی خدایا جریده، اخبار
که صرفه، نبرم زین فسانه و افسون

واتا:

من نمو قهله نده ره نازاد مه شره به م کهوا قهله می
به سهر چاک و خرابی دنیای قهله موون سیفه تا هیناوه
خوایه روژنامه ی دهنگویاس به نار بشو
که من هیچم دهسگیر نه بین له م ساخته و فروفتیلاته

به بزم عشق مگو حدیث مهر وفا
مرا بکار نیاید قرآن (ناپلیون)
مرا ازان چه که فیروز گشت بسمارک
مرا ازان چه که پامال گشت مکماهون

واتا:

له به زمی عه شقا ته نها رازی خوشه ویستی و وه فا به که لکه
ژن هینانی ناپلیون به دهردی من ناخوا
من چیم داوه له وه که بسمارک سهرکه وتووه
من هه قم به وه وه چیه که مه مکماهون که وتووه ته ژیر بین

کدام خاروخسم بهره از غنائم یونان
کدام شال نصیبم ز غارت (شالون)
بجز حکایت (شیرین) مپرس از (فرهاد)
بجز فسانه (للی) مجوی از (مجنون)

واتا:

چ درک و دالتیکم دهسگیربوه له تالانی یونان
کام شالم بئ براره له تالانی (شالون)
له پازی (شیرین) بهولاره له فرهاد مپرسه
له دووی نهفسانهی لهیل زیاتر مهگهپئی لای مهجنون

مرا بدین سر شوریده با جریده چهکار
بیار ساقی گل چمره باده گلگون
می که روح رساند بعالم وحدت
می که راه نماید بحضرت بیچون

واتا:

من بهم سهره سهوداییهوه کارم به رۆژنامه چیه
نه میگتیری پهری روخسار بادهی وهک گول سور بینه
مهین بینه که رۆح بگهیهنینه جیهانی یهکتی
مهین که رتگا بکاتهوه بۆلای جهنابی بئ هاوتا

بدشمنان بنماید شجاعت و قهرش
بدوستان بنشانند خزانة قارون
ببین بزیر رکابش سمند صاعقه رو
ببین بدست نوالش پرند آزرگون

واتا:

نازایی و قاری نهنویتی به دورژمنان و
گهنجینهی قاروونیش نهنویتی به دوستان
له ژیر ناوزهنگی و زنی نهو نهسپی زهردی وهک بروسکه تیپهپ بوو ببینه
له دهستی به خششیتا ناوریشمی ناگر رهنک ببینه

که تا مشاهده بین هزبر بر ثعبان
که تا معاینه بینی جحیم در جیحون
نسیم گلشن مهرش اگر وزد نیشان
سموم آتش قهرش اگر جهد کانون

واتا:

تا زهبری پالہوان بهسر نمژدهاوه بیینی و
دۆزهخ له جہیحوونا بهدی بکھی
شنہبای گولزار لوتفی نہو نہگہر به نیشانا هہلکا
ژاری ناگری قاری نہگہر له کانونا بجوولتی

بیراغ لالہء نشکفتہرا ہر یزد برگ
بباغ لالہء افسر درا بجوشد خون
کفش پیالہء از بادہء کرم سرشار
دلش سفینہء از گنج معرفت مشحون

واتا:

لالہی نہپشکوتووی ناویاغ گہلای نہوہری
لالہی سیس بووی ناویاغ خوینی تیا دیتہ جۆش
لہبی پیالہی ہر له بادہی بہخشہ
دلی پاؤڑی ہر له گہنجی زانستہ

یکی فقیر بود با سخای او ملیار
یکی پشیز بود با عطای او ملیون
ایا بلند جنابا! وزیر آصف رای!
به ین اختر مسعود و طالع میمون

واتا:

پیاویتی ہزار لہگہل بہ خششی نہوا نہبن بہ ملیاردیر
یہک پولی ناچیز نہو بیدا نہبن بہ ملیوتن
نہی پایہ بلند، نہی وہزیری بیرورا وہک ناسہفی وہزیری ہزرتی سولہیمان
بہ بہرہکەتی ئەستیرەہی بہختەوہری و تالیعی پیروژ

یکی برای خدا تیغ انتقام بکش
 بخواه کینهء من از زمانهء وارون
 همیشه تابجهان خلق داستان دانند
 بعدل داد کند عمر دولت افزون

واتا:

بو خاتری خوا تیغی توله هه لکیشه و
 داخی من له زهمانهی شووم داوا بستیته
 تا ههمیشه خه لکی دنیا وهک داستان بزائن
 کهوا تهمه نی دهوله ت به عدل و داد زیاد نهکا

له ستایشی ته حسین پاشای والیی مووصل

شیخ رهزا له پاش کۆچی دوایی شیخ عبدلوله حمانی باوکی، شیخ عدلی دیتی (قرخ) و
 (تاله بانی) تهرخان کردبوو بو گوزهرانی. ئەم دوو دیتییه دهیمه پۆیه به رههمیتیکی وایان نه بوو
 خه رجیی مال و دیواخان و هاتوچووی شیخ رهزا، له مل بگریته، سه ره پای نه وهش
 مه نمووری باج، به بهرتیل نه بوایه، باجیکی وای نه خسته سهر به رههمی گهنم و جوکه
 شیخ رهزا نه بۆی هه لده ستا و نه یش توانای بهرتیلدانی هه بوو. زمانه تیره که ی هه بوو و
 بهس. به لام دهیتوانی هاواری خۆی بکه ییتیتته بهر زترین مه قامی دهولهت. لیتره دا گیر و
 گرفتی گوزهرانی دهخاته پیتش چاوی والیی مووصل که کهرکووک له ژیر دهسته لاتیا بوو و
 شکاتیش له مه نمووری باج دهکات.

شاد از (خشه) بودم هم رفت بظا پو
 بیهوده گزشت آن همه ام سعی و تکا پو
 میکارم و چون میدروم کشتهء خود را
 در خرمنم آتش زند این چرخ جفا جو

واتا:

دلەم به (خشه) خۆش بوو، ئەویش تا پۆ بردی
 ئەو ههمو و ههول و تهقه لایم به فیره پۆیی
 زهوی نه کیلتم و تۆو نه چیتتم و که داچینراوه که ی خۆم نه دروومه وه

نهم چه رخی جف به خشه ناگر بهر نه داته خهرمانم
 بشکافت چو گندم فلک شعبده بازم
 تا مشتی جوی گشت مرا حاصل ازین جو
 (طاپو ایله ویردی املم باد هوایه
 خرمن گبی یانسون یورکی ناظر ویرگو)

واتا:

گهردوونی فیلپاز دووکه رتی کردم وهک دهنکه گهنم
 تا مشتی جوم لهم بهر جوگه یه دهسگیر بوو
 وهکوو تاپو هیوای دایه بایا
 وهکو خهرمان هه ناوت بسووتی نازری باج

دست من و دامان تو، ای حضرت والی
 ای واسطه، رزق گدایان دعاگو
 عالی نسبا سیرت و سیمای تو زیباست
 تحسین لقبای اسم و عسمای ت و نیکو

واتا:

دهستی من و داویتی تو نهی جهنابی والی
 نهی هووی رزق و رۆزی ههژارانی دوعا گو
 نهی بنه چه بهرز! رهوشت و سیمای تو ههردووکیان جوانن
 نهی کهستی که لهقهبت (تهحسین)ه، ناوو شهخسی تو ههردوو چاکن
 گر بنده، ثابت قدمی هست منم من
 ور خواجه، صاحب کرمی هست توی تو
 فرش است زخاک قدمت عرش سلیمان
 جویی است زبحر حکمت هوش (ارسطو)

واتا:

نه گهر بهنده یه کی نه له قیو و بهرده وام ههبت، منم من
 نه گهر خواجه و خاوه نیکی بهخشنده یش ههبت، تو
 عهرشی هه زره تی سوله یمان رایه خیکه له خاکی بهر پیتی تو

هوشی نهرهستوش نه‌ونده‌ی دهنکه جوییکه له ده‌ریای حیکمه‌ته‌کانی تو
 قطری بود از دائرهء جود تو (قا آن)
 تابى بود از شعلهء قهر تو (هلاکو)
 سرینجهء تدبیر تو آرایش ملک است
 بی منت لشکر کشی و قوت بازو

واتا:

قانان دل‌تپه‌یه‌که له دائیره‌ی به‌خششی تو
 هولاکو تاویکه له تیشکی قارت
 سهریه‌نجه‌ی راوته‌گیری تو مایه‌ی پازانه‌وه‌ی ولاته
 بی هه‌لگرتنی منته‌ی له‌شکر کرده‌سهر و هیزی بازو

ادراک تو در تسویهء امر سیاسی
 بشکافت بسی معنی باریکتر از مو
 گه جلوه ره‌ونق و گه شاهد وحدت بود این باغ
 گه در صفت ژاله و گه لالهء خود رو
 تشریف بیارید اگر، از سر اخلاص
 آید بنعال قدمت (شیخ رضا) رو

واتا:

تیگه‌یشتنی تو له چاره‌کردنی ههر کاریکی سیاسیدا
 مه‌عنای گه‌لن له موو باریکتر نه‌قله‌شینی
 ده‌میک ره‌ونه‌ق و ده‌میک شایه‌دی یه‌کیتییه نه‌م باغه
 ده‌میک وه‌کوو ژاله تال و ده‌میک وه‌کوو لاله‌ی پرواو
 نه‌گهر ته‌شریف بیتن، شیخ ره‌زا له پرووی دلسوزیه‌وه
 پرووی خوی نه‌خاته بهر پیتلاوه‌کانی پیت

له ستایشی شیخ حیسام‌الدینی هه‌وێله

شیخانی بیاره و ته‌وێله ههر له کۆنه‌وه دۆستایه‌تییه‌کی قوولیان له‌گه‌ل شیخانی
 تاله‌بانی هه‌یه. شیخانی تاله‌بانیش پتوه‌ندییه‌کی پروو‌حییان له‌گه‌ل ناوچه‌ی هه‌وراماندا

هه‌یه و له پاوهدا لقیکی ته‌کیه‌ی تاله‌بانی هه‌یه و گه‌لیک که‌س له‌و ناوچه‌یه سه‌ر به
 ڕێبازی قادری تاله‌بانییه‌کانن. شیخ ڕه‌زایش، هاتوچووی یۆ ئه‌و ناوچه‌یه و شارانی
 کوردستانی ئێران، له‌ ڕێگای بیاره و ته‌وتله‌وه‌ ده‌بوو. له‌م ستایشه‌دا، شیخ ڕه‌زا باسی
 ڕێبازی سوفیه‌یی شیخانی ته‌وتله‌ ده‌کات.

ته‌نحر از مطلع گیلان بدر آرد ماهی
 نعلم برکشد از سمت بخارا شاهی
 نه‌زرن‌دان صـبـوحی زده‌ء بزم (الست)
 های‌ء هویت، طری، خنده‌ء، قاها قاهی

واتا:

نه‌مانگن له‌ جن هه‌له‌هاتی گه‌یلا نه‌وه سه‌ر ده‌رینتی (مه‌به‌ست له‌ هه‌زوه‌تی عه‌وته)
 نه‌ له‌ لای بوخاراه شاهیکی (وه‌ک شاهی نه‌قشه‌ند) ئالا هه‌لکا
 نه‌ های و هویت، قاقا و پێکه‌نینی، خوشیی
 له‌ سه‌رخۆشانی مه‌ی له‌ که‌له‌داوی به‌زمی خواناسی به‌رز بیته‌وه

نه‌ز کاشانه‌ بازار (انا الحق) گویان
 مست و سه‌رخوش گزرد پیر فنا فی اللّهی
 نه‌ بدا من چکد از دیده‌ء گریان اشکی
 نه‌ بکیوان جه‌د از سینه‌ء سوزان آهی

واتا:

نه‌ پیریکی فەنا فی‌للا له‌ کونجی خه‌له‌ ته‌که‌ی خۆیه‌وه، به‌ده‌م (انا الحق) وتنه‌وه
 به‌ مه‌ستی و سه‌رخۆشی به‌رواته بازار

نه‌ دلۆین فرمیسک له‌ چاوی پر له‌ گریان‌وه به‌ژیته‌ داوین
 نه‌ له‌ سنگی ناگر تی به‌ریوه‌وه ناخیک سه‌رکه‌وئ یۆ نه‌ستیره‌ی زوجه‌ل
 اوحدی، سری، احمدی، معروفی
 بایزیدی حسنی خواجه عبیداللّهی
 زیر این کیند فی‌روزه‌ نیای امروز
 پی بحق برزه‌ ز اسرار خدا اکاهی

واتا:

نهو حه دی مه راغدی، سهری سه قه طی، کاک نه حه دی شیخ، شیخ مه عرووفی که رخی
بایه زیدی به سظامی، حه سه نی به سری، خواجه عوبه دیدیلایه کی نه حرار
نابینیتوه له ژیر نه م گومه زه شینی ناسمانه دا نیمرو
په پی به خوا بردی و له رازی خوا ناگادار بی

بود هر جا در فیض همه را قفل ززند
التجا کار خرونیست بهر درگاهی
قرب یزدان نتوان جست زهر آهرمنی
دست بیعت نتوان داد بهر گمراهی

واتا:

له هر کوتیه کا ده رگایه کی فهیز و بهر که ت هه بوو هه موویان داخست
کاری پیای عاقل نییه په نا بهر تته بهر هر ده رگای
ناتوانی لای هر شه پتانن نزیک خوات ده سگیر بی
ناتوانی دهستی به یعت بهر تته دهست هر گومرای

کرد هر ملحدکی جامهء تقوا دربر
که منم قطب جهان تابکف آرد جاهی
فیض خواهی زمردان (حسام الدین) شو
آنکه پیش کرمش کوه کم است ازگاهی

واتا:

هر کوتلکه بی خواین کراسی خوا په رستی له بهر کردووه و
نه لئ منم قوتبی جیهان، بو نه وه پایه یک بو خوی ده سخا
تو نه گه ر فهیز و بهر که تته نه وی بیه به یه کی له مریدانی حسامه ددین
نه وه کی کیتی له مهیدانی که ره میا له پوشکه کای که مته.

چون نشیند زی ختم به خلوت گویی
خیمه در وادنی وحدت زده شاهنشاهی
آنکه بایک نظرش دست دهد سالک راه
قرب صد ساله عبادت بسلوک ماهی

واتا:

کاتن که پاش ختم له خه لو تا دانه نشین، نه لیتی
شاهه نشاین دهواری له شیوی یه کیتییا هه لداوه
نهووی به یهک لالیکردنهووی نهو دهستی که سن نه کهوئ پتی سولووکی گرتیته بهر
بریتییه له نزیکه ی پاداشی سه دسال خوا به رستی به پتی سولووک گرتنه بهری یهک مانگ
آرد از همت او دامن مقصود بدست
دست در دامن مقصود چو من کوتاهی
حاسدی گر کند انکار کمالش چه عجب
یوسفیو افگند. دست حسد در چاهی

واتا:

به هیمه تی نهو داوینی مه به ست نه گری به دهستی خوئی
که سن که دهستی له داوینی مه تل به گرتن کورت بین وهک من
حه سووئی نه گهر ینکاری که مالی نهو بکا سهیر نییه
دهستی حه سه د یوسفیک نه خاته چالیکه وه
چه غم از رهزنی، نفس گرت بدرقه اوست
پنجه باشیر علی چون فگند روباهی
ای متاع دوجهان جائزه، یک نگهت
خواهم از چشم (رضا) عطف نگاه ی گاهی

واتا:

خه می ریگری نه فست چیه نه گهر نهو به ری کهو تیی له ری دا
پتیوین چون په نجه له په نجه ی شیری عه لی نه دا
نه ی سه رمایه ی هه ردوو دنیا خه لاتی یهک لاکردنهو ته نهوئ
له چاری ره زامه ندیی هوه، جارویار لایه کم به لادا بکه یته وه و ته ماشایه کم بکه ی
از ثنا زود عنان باز کشیدم که نداشت
در خور طبع روان قافیه جولان گاهی
تا سری هست سر ناموران در قدمت
تا دلی هست دلت نائل هر دل خواهی

بو جودت که بود تعبیه در جوهر جود
نرسد رنجی و، عارض نشود اکراهی

واتا:

زoo جلهوی تاريف كردنتم گرتوه چونكه
قافيه مديدانتيك نesp تاودانی وای نه بوو شایانی ته بیه تی رهوانی شیعرم بین
یاخوا تا سهرئ ههیه سهری هه موو ناوداران له بهر پیتا بین
یاخوا تا دلئی ههیه دلت به هه موو دلخوازی بگا
لاشهت كه له گه وهه ری بوونا پر كراوه
هیچ نازاریکی نه گاتی و هیچ ناخوشییه کی نه یه ته پئی

شیخ رهزا و شاری سوله یمانی

شیخ رهزا پتوهندییه کی روحی و نه ده بیی زووری به سوله یمانییه وه ههیه. نهو پتوهندییه
پرووحییه؛ له پتوهندیی شیخ ماری کۆسه له گه ل شیخ نهحمه دی باپیرییه وهو مامۆستای
پرووحی شیخ عهبدولرهمانی باوکی و هاو فهقییه تییه له گه ل کاک نهحمه دی شیخه وه
دهست پئی نهکا.

شیخ رهزا و شیخانی بهرزنجه

دۆستایه تییه کی زۆر قوول له نیتوان شیخ نهحمه دی تاله بانی و شیخ ماری کۆسه وه
هه بوو. رۆژیک شیخ ماری له شیخ نهحمه د نه پرستی؛ «یاشیخ چهند کورت ههیه؟» له
وهلامدا: «قوریان یانزه»، «یاشیخ زه کاتیان ده که ویتته سهر» چونکه شیخ ماری کوری
نه بوو. «قوریان عهبدولرهمانیان لی ده رچیت هه موویان له خزمه تان». «ناوه لالا، من
عهبدولرهمانم ده ویت، دهیکه مه مهلا و پهروه دهی خوا په رستی نه کهم و ده تده مه وه» نیتر
شیخ عهبدولرهمان به هری شیخی تییه له سهر دهستی شیخ ماری وهرده گرت و نیجازه ی
زانستی له سهر دهستی زانای به ناوبانگ مهلا نهو رهحمانی رۆژه یانی ده بیت.

نهم دۆستایه تییه هاو فهقییه تییه نیتوان شیخ عهبدولرهمان و کاک نهحمه دی شیخ
ده سپی رته نهوهی ههردووکیان و هه موو شیخانی بهرزنجه و تاله بانی ده گرتیه وه، بهلام له
پاشان ههندی پروودای به داخ له نیتوانیاندا پرویداوه گه ردی خستوه ته سهر نهو

دۆستایه تییه قووله .

شیخ رهزا، له ناو ته می نهم دوزمنایه تییه دا دۆستایه تییه کۆنی پامال نه کردوو و له ستایشه که ی کاک نهحمه دی شیخدا نهو پتوه ندییه روو حییه ی دهرده پرت و خوشه ویستی خۆی، نهک ته نهها بهرام بهر بنه ماله ی کاک نهحمه د به لکو بهرام بهری ههموو سوله یانی دهرده خات و له شیعرێکی کوردیدا ده لیت:

مه ربو و طه حه یاتم به سوله یانی و خاکی
خۆزگه م به سه گی قاپییه که ی نهحمه دی کاک
نهو قیدوه تی ساداته که سوککانی سه ماوات
شه ریانه له سه ر سوجه نه بهر مه رقه دی پاکی
نهو مه رقه دی والا یه که وهک عه رشی موعه للا
مه حفو و فیه به زواری مه لهک ده وری شیبای
بو ده ست و عه سا نازگه که ی داخه ده ورو نم
قوربانی عه سای دهستی ده بم سو ل و سیواکی
دونیا له دوا ی هه زره تی شیخ زێر و زه بهر بی
وهک تاجی که ی و جامی جه م و به ختی ضوحاکی
ده رهق به حه فیدانی نه ده ب لازمه زینه هار
قوربانی حه فیدانی ده بم بابی و داکی
به م حاله په رتشان هوه باز (اشهد بالله)
شیعرت ته ره به نگیزه (رهزا) شاعیری چاکی

له شیعرێکی فارسیدا، له مه دحی شیخ مسته فای نه قییدا ده لیت:

دست خیاط ازل خرقهء ناموس و عفاف
خوش برید است بیالای نقیب الاشراف
یعنی نعم الخلف حضرت (کاک احد شیخ)
آنکه با شیر زند پنجه بمیدان مصاف

واتا:

دهستی بهرگدووری نه زهل خه رقه ی ناموس شه رقی

زۆر جوان به بالای (نهقیبولنه شراف) برپوه
یانی باشرین پاشماوهی کاک نه حمه دی شتخه
که له مهیدانی شهرا په نجه له په نجهی شیر نه دا

مصطفی نام و چراغ نسب مصطفوی
نطفه هاشم و نقدی کمری عبد مناف
مدعی، گو نرید لاف زهم چشمی او
تکیه بر جای بزرگان نتوان زد بگزاف

واتا:

مستهفای ناوه و چراغ نه ولادی مسته فایه
نوتفیی هاشم و دراوی بهر پشتینی عه بدوله ناف
بلتی به موددهعی با لافی سه رچاوهی نهو نه دا
ناتوانتری به هه رزه گوپی پال به جتی پیای گه وره وه بدری

بزیارت گهی آبای کرامش چه عجب
سر قدم ساخته آیند ملائک بطواف
ای ترا بندگی من نه به امید طمع
ندهم دست کریم تو بصد وجه کفاف

واتا:

بۆ زیارت کردنی با و باپیره گه وره کانت
هیچ سهیر نییه نه گهر فریشته به سهیر سهیرین
نهی که سنی که بهندهیی من بۆ تو به هیوای ته ماع نییه
دهستی به خشندهی تو به سهید مایه ی ژیان ناگۆرمه وه.

امتیاز از دیگران داده خدایت به سه چیز
همت عالی و دست کرم و طینت صاف
تکیه بر مسند جدت زن و اندیشه مکن
جز سرانگشت ندامت تگزرد اهل خلاف

واتا:

خوا تو ی له خه لقی تر به سنی شت هه لاو یردوه

هیممه تی بهرز و دهستی بهخشش و ره گیزی پاک
پال به پشته وانه ی با پیرته وه بده و بیر مه کهره وه،
ناحه زتان له وه به ولاره که په نجه ی په شیمانی بگه زن هیچی تریان بی نابری.

خصمرا تیخ زیان من و شمشیر تویس
دی ازان روز که این هر دو براینده ز غلاف
بشکافد دم شمشیر توش مهرهء پشت
بگزرده نوک سنان منش از حقهء ناف

واتا:

به سه یو دوژمن تیخی زمانی من و شمشیری تو
نای له و پرژه ی که نهم دوو تیغه له کیلان بیتنه ده
نووکی شمشیری تو موره عه بی پشت نه و لهت نه کا
نووکی رمی منیش له نه لقه ی ناوکی تی نه په ری.

کمترین جود تو ای زیدهء اولاد حسین
خرج ده سالهء دولت ز دولک خانهء جاف
تا بود همچو بنی آکله با آل علی
چرخ در بارهء ارباب هنر بی انصاف
باد اندام عدو تو بسجیل قضا
(عصف ماکول لایلاف قریش ایلاف)

واتا:

که مترین بهخششی تو نه ی پوخته ی نه ولادی حوسه یین،
خه رجیی ده ساله ی ده ولته له دوو صد هزار ماله جاف.
تا که ردوون له گهل نه ولادی عه لیه دا بی نینسا بی،
وهک چۆن (بنی آکله) له گهل نالی عه لی بی نینسانی بوون
نه ندای له شی دوژمنی تو به به ردی ره قی قهزا و قه ده
وهک کای خوراوی سووره تی (لایلاف قریش) ی لی بی.

له ستایشیکی تری حه فیدان؛ شیخ سه عید و شیخ مارف و شیخ مسته فا ده لیت:
توکز نبیرهء کاک احمدی و آل نبی

کفایت است ازین خویتر چه میطلبی
بس است قدرو شرف این قدر که جد شماست
شفیع روز قیامت محمد عربی

واتا:

تو که له نهوهی کاکه حمده و نالی پیغه مبهری،
نممهت بهسه، لهما زیاتر داوای چی نهکھی؟
نممهنده بز قدر و شهره فی نئوه بهسه کهوا
شهاغه تکاری پژوی قیامت موحه مدهدی عه ره بی باپیرتانه

بنا محمدو، مادر بتول و، حیدر باب
زهی سلاله، طاهر (فدیتکم بأبی)
بهر کجا که نسب نامه، شما خوانند
کرا رسد که کند ادعای ذو نسبی

واتا:

باپیره موحه مدهد و، دایک بهتوول (فاتیمه) و، حهیده ر باوک بی
بنهچه لهما خاوینتر نه بی هه بی باوکم به قوریانتان بی؟
له هدر کوئ شهجهره ی نئوه بخویننه وه
کئ دهرقه تی نهوه ی نه بی نئیددیعای خاوین بنهچه بی بکا؟

اگر بحرمت آل نبی بردارد
به نیمراه بماند دعای نیمه شبی
اگر گذشت نزاعی میان ما چه عجب
زمانه راست کزینسان هزار بو العجبی

واتا:

نه گهر له بهر حورمه تی نالی نه بی (نه بوایه)
دوعا و پارانهوه ی نیوه شهوان له ناوه راستی رتگادا نه مایه وه
نه گهر هه رایه ک له نیوان نئمه دایه رووی دایه سهر نییه
زهمانه هزار شتی سهری لهما بابته ی هه یه

تهی نبود ز حکمت بخیر منجر شد

بخوان (حکایت خضر نبی و قتل صبی)
هزار سال بگویم اگر ثنای شما
سخن هنوز بود در مقام بی ادبی

واتا:

هراین له نیتوان نیتمه‌دا پروی دابن خالی نه‌بووه، له سهره‌وه نه‌نجامی به‌خیر بووه
رازی هه‌زرتی خدر پیغه‌مبه‌ر و کوشتنی مناله‌که به‌خوتنه‌ره‌وه،
نه‌گه‌ر هزار سال ته‌عرف و سه‌فای نیتوه به‌کم
هیشتا کو‌سه له مه‌یدانی بئ نه‌ده‌بی ناچیتته دهر

محب آل رسول از گناه کی ترسد
(فقل لمذنبه ذنبه علی رقبی)
بس است عرض خلوص ای (رضا) زبان درکش
بزد آن که بود در مقام (یسمع بی)*

واتا:

خوتشه‌ویستی نه‌وه‌ی پیغه‌مبه‌ر که‌ی له گونا نه‌ترسی؟
بلتی به گونا‌هباری خوتشه‌ویستیان گونا‌هی نه‌و له گه‌ردنی من
ره‌زا، با عه‌رزی نیخلاس به‌س بئ و زمان بکیتشه‌وه،
له خزه‌متی نه‌و که‌سه‌دا که له پله‌ی (یسمع بی) دایه
* نیشاره‌ته بۆ هه‌دیشی (ما‌یزال العبد یتقرب الی بالنوافل حتی اکون سمعه الذی یسمع به
وبصره الذی یشعر به)، واته: به‌نده زۆر له خوا ترس و عیباده‌تکار (واته خوا) بۆی نه‌بم به
هه‌موو شتیکی واته هه‌موو کاریکی بۆ مه‌یسه‌ر نه‌کم

جناب شیخ سعید آن حفید قطب جهان
که یافته است زج‌دش نشان منتخبی
دوم نبیره‌ء فرخنده‌ء (شیخ معروف است)
به فصل و دانش او معترف ذکی و غبی

واتا:

جه‌نابی شیخ سه‌عیدی کو‌ره‌زای قوتبی جه‌هان،
که نیشانی هه‌لێزاردیه‌یی له باییری وه‌رگرتوه،
دوو هه‌میشیان نه‌وه‌ی پیروزی شیخ مارفی نو‌دیه،

که زیرهک و کهودهن دانیان به گهورهیی نهودا ناوه.

سیم سلاله، والا گهر جناب نقیب
که شیر رم کند ازوی بگاه پر غضبی
دعای این سه حفیداست ورد روزوشم
بلطف خود همرا دست گیر یا ربی

واتا:

سپهه میش وهچی پهسن بالا جهنابی نهقیبه،
که هر کاتی رقی هستی شیر له تاوان لیتی هلدی،
ویردی شهو و پژم دوعای خیره بۆنم سق کورهزایه،
خوایه به لوتفی خۆت دهستی هر سیانیان بگره.

لهگهل نهم ههموو بهرتزییه دا، شیخ پهزا، بهرامبهر بنه ماله‌ی حهفید، لهم لاوه له ناوچه‌ی بناری «گل» پروداویتیکی خوتناوی له نیتوانی شیخانی بهرزنجه و شیخانی تاله‌بانی پرووی داوه. شیخانی بهرزنجه‌ی قهره‌چیوار، هر چهنده جی ریزی شیخانی تاله‌بانی بوون، بههوی ناکۆکیی نیتوانیان له‌سهر زهوی و زار، یه‌کتیک له پیاوه ناسراوه‌کانی تاله‌بانی «شیخ صه‌مه‌د کوری شیخ عه‌زیز» به جورتیکی دلره‌قانه له‌لایهن شیخ حوسیتنی قهره‌چیواره‌وه کوژرا، و له تۆله‌ی نهودا شیخ حوسیتن به ده‌ست شیخ حه‌میدی شیخ عه‌زیز کوژرا و نهم ههموو دۆستایه‌تی و بهرتزییه‌ی نیتوانیان به با چوو. نهم دوژمنایه‌تییه هر ته‌نییه‌وه، و هر چه‌نیک شیخ مه‌حمودی حه‌فید له‌کاتی حوکمداریدا ته‌قه‌لای ساپژکردنی نهو دوو برینه‌ی کرد، به‌لام هر ته‌شه‌نه‌ی ده‌کرد و بووه هوی وه‌ستانی زۆریه‌ی تاله‌بانیه‌کان دژی هیزه‌کانی شیخ مه‌حمود و تیشکاندن له‌شهری «ئاو‌باریک» دا. له پیتناوی کوژرانی نهم دوو پیاوه دیاری و ناسراوه‌ی ههردوو ئیلدا چهند جاریک له‌شکری ههردوو لا به‌ییه‌کدا هاتن و گه‌لیک کوشتر له ناویاندا پرووی دا.

شیخ په‌زایش له‌مه‌دا نه‌یتوانی پشتیوانی ئیله‌که‌ی نه‌کات، به‌لام لایه‌نگیری ناشت بوونه‌وه‌ی ههردوو ئیل بوو و له شیهرتکیدا ده‌لیت:

(شیخ سه‌عید) سه‌رداره، (شیخ مه‌عروف) هه‌تا حه‌زکه‌ی نه‌جیب
بۆ جوافه‌ردی و شه‌جاعه‌ت (بینی به‌ینه‌للا نه‌قیب)
گهر په‌قیب نه‌بوایه‌ که‌ی مابینی ئیمه‌ تیک ده‌چو

کیر به کوز داکى موفه‌تین، گووبه‌پیش باوکی ره‌قیب

به‌رام‌بهر کوشتنی شیخ حوسیتى قهره‌چیتوار، به‌رنجه‌چند جارنک له‌شکریان له
تاله‌بانى کردووه و به‌لام له‌م شهرانه‌دا سهرنه‌که‌وتوون. له‌م شهرانه‌دا عه‌شیره‌تى ره‌باتیش
له‌هاوشانى شیخانى به‌رنجه‌دا به‌شدارییان کردووه. شیخ ره‌زا هه‌رچه‌نیک به‌رام‌بهر
به‌رنجه‌چاو پۆشى ده‌کات، به‌لام به‌هاتنى ئاغای ره‌باتى زۆر تووره‌ده‌بیت و ده‌لیت:

نه‌گهر (به‌رنجه) غه‌دریکیش بکه‌ن هه‌ر نه‌یسه‌ساداتن
(خدر) ئاغای ره‌باتى دایکى خوگى ئیوه‌بو هاتن
خه‌زوروى شیخ حه‌مید ئاغای ره‌باتى کوته‌ل‌تاغ شر
له‌نه‌سل و مه‌عه‌ده‌نا نه‌ج‌دادى ئیوه‌دۆم و خه‌راتن

له‌یه‌کتیک له‌و له‌شکر ناراییانه‌ی به‌رنجه و تاله‌بانیدا، به‌رنجه‌به‌له‌شکرىکى گه‌وره‌وه
دینه‌سهر ته‌کیه‌ی تاله‌بانى له‌که‌رکووک. تاله‌بانى خویان و زه‌نگنه و گل و به‌رنجه‌پیش
هه‌مه‌وه‌ند و جه‌بارییان له‌گه‌ل نه‌بیت. نه‌م له‌شکره‌گه‌وره‌یه‌ی به‌رنجه‌دوو رۆژ چاو‌ه‌نواری
هاتنى ئاغای ته‌های ره‌باتى نه‌که‌ن. که‌چی ئاغای ته‌ها به‌سواری نیره‌که‌رتیک؛ دوو ده‌مانچه‌ی
«قهره‌بینای» کۆن له‌پشت و پیاوتیکیش به‌(قامه) و یه‌کتیکیش به‌(کوته‌گ) له‌دوایین.
پیاوتیکى قۆشمه‌ی جه‌بارى قورناتیک دیتنى و ده‌یخاته‌باوش ئاغای ته‌هاوه. «ئاغای بو
خاترى نه‌م قورنانه، تاله‌بانیش نه‌ولادى شیخ و مشایه‌خن، ره‌حم له‌مال و منالیان بکه»
ئاغای ته‌ها تووره‌نه‌بیت و نه‌گه‌رتیه‌وه.

بو‌دامرگاندنى نه‌م شهر و شۆره‌له‌نیتوان دوو فامیلیای پیتشه‌روى نایینیدا، حکومه‌تى
عوسمانیش ده‌که‌وتیه‌ناوېژى کردن و ناوى ته‌ینال، که‌مولکى شیخ‌عەلى بوو ده‌یده‌نه
شیخانى به‌رنجه و له‌جیاتى نه‌وه‌زۆریه‌ی ناو و زه‌ویى دیهاتى (له‌یلان) و (یه‌حیاوه)
نه‌ده‌نه‌شیخ‌عەلى. شیخ ره‌زا که‌له‌شیعریکا نه‌یوت:

شاه حسین از خواب دیدم در ملا
گفتم ای شاه شهید کربلا
سیدی برزنجیه از نسل تواند
(قال لا والله هذا مفتري)

واتا:

شاه حوسینم له خهودا دی به ناشکرا
وتم نهی شای شهیدی که ره لا
سه ییدی به رزنجه له نه سلی توون؟
وتی ناوه لالا نه مه بوهتانه.

که چی ناشت بوونه وهی تالهبانی و به رزنجهی پین خوش ده بیت و ده لیت په نجه دان له گهل
به ره ی پیغه مبه ر پیشه ی نیمه نییه، به لام نه مه کرده وهی خودایه.

ماه رمضان چون گذرد نوبت عید است
پیش از رمضان آمدن عید که دید است
کرکوک چرا برهمه آفاق ننازد
امروز که آرامگه این سه حفید است

واتا:

که مانگی په مه زان به سه ر بچی نو به ی جهژنه
کتی هاتنی جهژنی به ر له مانگی په مه زان دیوه؟
که رکوک بز به سه ر هه موو جیهاندا نه نازی؟
نه مرۆ که نهو سنی کوپه زایه ی کاکه حمه دی تیا نه جه سیته وه

از عید غرض صحبت آن قدوه، سادات
سردار گروه شرفا (شیخ سعید) است
صد شکر که مقدم آن یار عزیزان
هه ر سال دو عید آمد و امسال سه عید است

واتا:

مه به ست له جهژن هاو رتیه تی نهو پیشه وای ساداتیه
که شیخ سه عیدی سه رداری گرژی شهریفانه
سه دجار سوپاس بز خوا که له هاتنی نهو دوسته عهزیزانه دا
هه مو و سالی دوو جهژن هاتووه و نه مسال سنی جهژن هه یه

از سعدی آن (شیخ سعید) است که امسال
مقراض حوادث سرمویی تبرید است

با آل نبی پنجه زدن پیشهء ما نیست
این واقعه؛ تقدیر خداوند مجید است

واتا:

له به ره گه تی نهو شیخ سه عیده وهیه نه مسال
مقهستی پروودا و سه ره موویه کی نه قرتاندووه
په نجه لیدان له گهل نالی پیغه مبه ر کاری نیمه نییه
به لام نه م پرووداوه قهزا و قه ده ری خوی گه وره خویه تی
نسبت نه کنونست بدین دوده (رضا) را
در روز ازل، عاشق و درویش و مریدا است

واتا:

خودانه پالی نه م به نه مالهیه، بهش به حالی شیخ رهزا، له نیستاره نییه
نهو هر له رۆژی نه زه له وه عاشق و ده رویش و مریده.

له پاش نه م ناشتییه؛ شیخ رهزا دوو باره ده گه ریته وه ده پرینی ریزی خوی بۆ فامیلیای
«حفید» به لام ریزی شیخ رهزایی، که ده لیت:

«شیخ مسته فا» له زومره ی نه ولادی مورته زایه
هر کهس که خصمی نهو بی ده یگیم له لام غه زایه
حاجی ره سوول زاده مه فعوولی شیخ «رضا» یه
«رضا» به نار په زایی وهک مساری بی ره زایه

له شیعر یکی تریدا ده لیت:

موخاله فهم نییه من سه عاتیکی میقاتم
غولامی حلقه به گوشی جه میعی ساداتم
که چی له فهدیکی شیعی فارسیدا ده لیت:

زهر جا جمع گشتند اهل سادات
فسادات فسادات فسادات

واتا:

له هر لایق (سه یید) کۆینه وه و (سادات) پتیک بیتن نیتر هر (فه سادات) و (فه سادات) و
(فه سادات) نه بی هونه ره که ی له فاسییه که دا له وه دایه (سید) که کۆکرایه وه و کرایه جمع نه بی

به (سادات). نم پرسته‌ی‌ش شهرت و جه‌زایه‌و جه‌زا (ف)ی نه‌چیته سهر و بهم پتیه وشه‌ی
(سادات) که (ف)ی چووه سهر نه‌بی به (فسادات). هه‌روا کۆی (فاسد)یشه.

شیخ ره‌زا و قوچ به‌گی شاعیر

جاریک شیخ ره‌زا نه‌چیته سوله‌ی‌مانی و نه‌بیته میوانی سهد نه‌حمده‌ی نه‌قیب. نه‌قیب
به شهره‌فی شیخ ره‌زاوه گه‌لیک له نه‌دیپ و شاعیرانی سوله‌ی‌مانی له‌سهر خوانی نان
خواردنی شام (شیوان)کۆ نه‌کاته‌وه. له کاتی نان خواردندا شیخ ره‌زا کوردانه قۆلی
هه‌لده‌مالیت ده‌س نه‌کاته تیکه‌ی زل کردن. قوچ به‌گی شاعیر به ده‌رفه‌تی ده‌زانیت و ده‌س
کاری له شیعریکی حافظی شیرازی نه‌کات و نه‌لیت:

در حلقه‌یی گول و مول چه‌نده نه‌که‌ی تیکه‌ی زل

ته‌وقی ظالمت له مل (یا ایها ال) ره‌زا را

بنه‌ره‌تی هه‌لبه‌سته‌که‌ی حافظ نه‌مه‌یه:

در حلقه‌ء گل و مل خوش خواند دوش بلبل

هات الصبوح هیوا یا ایها السکاری

واتا:

له‌ناو حلقه‌ی گول و شه‌رابا دویتنی جوانی نه‌خویند بولبول

ناشتابی بهینه و کۆینه‌وه نه‌ی مه‌ستان

شیخ ره‌زا تیکه‌که‌ی بۆ قووت نادری و ده‌ری دینی و نه‌یخاته ژیر خوانه‌که و ده‌سکاری
له شیعریکی تری حافظ نه‌کات و نه‌لیت:

غلط گوفتی و گو‌خوردی بیا و خوش بتر قوچ بگ

کی به‌ر ریشی تو نه‌فشانه‌د فه‌له‌ک ریتالی مانگارا

بنه‌ره‌تی هه‌لبه‌سته‌که‌ی حافظ نه‌مه‌یه:

غزل گفتی و در سفتی بیا و خوش بخوان حافظ

که بر نظم تو افشانده‌د فلک عقد ثریارا

واتا:

غه‌زه‌لت وت و دوپرت هۆنیه‌وه وه‌ره حافر خوش بلی

که به سهر ههلبهستی توا بیاریتی فهلهک ملوانکی ثریا

کهچی شیخ رهزا نهیکاته:

خهلت کرد و گووت خوارد ، وهره بتره قوچ بهگ

که به سهر پشی تۆدا فهلهک بیاریتی ریخی مانگا

لهگهال زیوهری شاعیر

شیخ رهزا له پارچه شیعرێکی ههوت بهیتیدا ههجوی زیوهری شاعیر نهکا و تهنها
نهمه ی خوارهوه مان دهس کهوتوو و نهلتیت:

له بهر مهغبووری و لیلی دوو سی تیلام له (زیوهر) دا

وهکو شهخسێ که چهند کیری له سهر چهشمه ی قوزی وهردا

له ههجوی مهجوی شاعیردا

نهم شیعهی شیخ رهزا بهیتیکه له پارچه شیعرێک، له نهجمه ددین مهلاوه وهرگیراوه. و
له (٤٠٥) ی کشه کوتلی محمه د نهجمه دی سه دباری وهرگیراوه زۆر به داخه وه
ههندی کهس دهستی به سهر گرتوون و هر نه مهیان دهسکهوت:

کووپه ههینهت، پروو (مه ره)، سینهک سیفهد دینار په رست

(نهسکه مل)، مل، مه شهرب (نوغلان)، کاری پایازی دهکا

شیعرێک که هیشتا ساغ نهکراوه تهوه

نهلتین، له زوبانی رهشید نهفهندي عیزهت نهفهندي عهبدوللا ناغای کهرکوکییه، که
به رهشید چاوش ناسراوه، گویا شیخ رهزا نهمه ی به شیخ عهلیی کاکی وتوو. بهلام
ماموستا جه میلی رۆژه یانی دهلتیت نهمه به شیخ مهحمودی ههفید وتراوه. بۆچونه که ی
ماموستا جه میل له راستیه وه نزیکتره، چونکه نهم جوژه قسانه له نیتوان شیخ رهزا و
شیخ عهلیی کاکیدا نه بووه و گلهیی شیخ رهزا له کاکی؛ هر تهنها له بابته گوزه رانه وه
بووه.

هەر چه نیک نه مه له شیعرى شیخ رەزا نه چۆن، به لای لهو بر وایه دام نه گهر شیعرى شیخ رەزا بێت، نه به شیخ عهلى كاكی و نه یهش به شیخ مهحمودى حهفیدی نه وتوه.

چونكه كه ده لى «پیر بووى» شیخ مهحمود له سهرده مى شیخ رەزادا پیر نه بوو. نه شیعره یان شیخ رەزا به شیخیكى تری وتوه و یان یه کینكى تری به شیخ مهحمودى وتوه.

شہرہ شیعری شیخ رمزا و شوکری فہرلی

لهو سهرده مه‌دا، مه‌یدانی قوشمه له نیتوان دوو شار یان دوو گه‌رک، به یاری شه‌قیتن و سیننی و زهرف، یان له مه‌یدانی شه‌ره شیعردا کراوه. نه‌گه‌ر شیخ ره‌زا زوبانی تیرنی کهرکووک بوو بیت، شوکریش زوبانی سوله‌مانی بووه و ههر دووک بو دهرخستنی هونه‌ریان

له سهر چۆك بۆ يه كتر دانىشتوون، نهم په تاخى سوله يمانى و نه وىش هينى كه ركووكى ده رخستوه. له سمكۆلانى نهم دوو نه سپه ره سه نهى شيعردا، گه ليك له پياوانى نهم دوو شاره بهر كه وتوون، به لام ههردوولا له سووچى هونه رييه وه ته ماشاى نهو شه ره جنيوه يان كردوه. بۆ هه لسه نگانى هونه رييان شاعيرى ناسراو (پيره ميترد) نه كه نه هه كه م. پيره ميترد نه لىت: ههردووكيان شاعيرن و هونه رمه نندن ناتوانم يه كيكيان به سهر نه وىتريان دا بدهم.

شېخ رها له شيعيرى كى كورديدا هه جوى شوكرى نه كات و نه لىت:

شوكرى له داخى تو نه مه سالىكه يا دووه
 كيترم نه خو شه حالى په ريشانه كه وتوه
 جارى بپرسه موخليس هه كهت چۆنه چۆن نيه
 مه حسوبه كۆنه كهت عه جه با ماوه مردوه
 كوشتى فيراقى تو به عيلاجى نه گهر نه كهى
 نۆبالتى بهو ملهت كه ده لىتى نىر كه كاردووه
 عه مدهن نه لىم نه خو شه، موراعاتى تو ده كه م
 وه رنه ده ميته رووچى به جه ننهت سپاردووه
 گهر مين درۆ نه كه م نه وه دايكت بپرسه لىتى
 يايه به ده ستنى خو ي كفن و دفنى كردووه
 شان و خه نه و هه مامى هه رام كردووه له خو ي
 پاش په حمه تى، هه رامه له من، سوتندى خواردووه
 نى ستهش كراسى چلكنه ناو لنگى كولكنه
 وهك دىوه لو كه تووكى بهرى بستنى هاتوه
 يايه نه گهر سه كرمه به ژيتر كو ركه يا بچى
 هه روا ده زاننى لاقه مه ليكى پىيا چووه
 يايه كه مه عبه رى دوبرى و ده هليزى كوزى
 يه تاغى نه شقيايه گوزه گاهى نۆردووه
 شيعرى كه تو به چاكى ده زاننى شياكه يه

به زمی به یانی ده فهرمووی گه نوگوه
 ههر وهک تسی که جه وهه ری خوئی ده ریخا به با
 نامووسی خوئی به شیعی سیه فیهانه بردووه
 بهم شیعه به فیهانه نابی به (شیخ رهزا)
 زه حمهت مه کیشه نایینه کاری (نهرستو) وه

شوکریش له وهلامدا به شیعیکی کوردی ده لیت:

پیشالی کیتی خوم که له زینا په تاندووه
 سه رسمی داوه، که وتووه، جه رگی پساندووه

شیخ رهزا نه زانیت شیخانی سوله یانی شوکری هان نه دهن که نه جنتوانه ی پی بدات و
 ده لیت:

پووره شوکری به سیه با نه تگیم و شه محمهت لهق نه کهم
 دایکه کیر خورت هه والهی سووری سه نه بلهق نه کهم
 نیه تم بوو ده فیهه یی خومت پیاده م باز وتم
 نه قصه بو نه مثالی من با گوو له ههر نه حمهق نه کهم
 من که شه هبازی شکاره ندازی شاهیم پی ده لیتن
 حه یفه با ناههنگی جهنگی سه رگه ر و له قلهق نه کهم
 تو به جاری وهک ژنی فاحیشه پیت لی هه لبری
 نه،،، وتم: خهیری نییه چاوکی گهر لی زهق نه کهم
 حیزه سا خو بگره تا بوت بیمه مهیدانی مهساف
 شهرت بی هیچت پی نه لیتم، تا بن گونت نهستهق نه کهم
 کونه حیزی شاری به غدا لیم حه رام بی شاعیری
 گهر کوزی خوشکت وه کو نه یوانی کیسرا شهق نه کهم
 ههر وه کوو (مهستی) م به فهردی گا، خوا پروحم به ری
 مولجیدی کافر مه زه ب گهر توش به نهو مولهق نه کهم
 من ده زانم کتی له خشته ی بردووی نه ما چ سوود

سه‌ییده، سه‌یید قسه‌ی سووکی ده‌بی دهره‌ق نه‌که‌م
پتی بلتی با مونت‌ه‌یه بی، تۆش گه‌نوگوو به‌س بخۆ
با سوله‌ی‌مانیش به‌ جارئ کافری موتله‌ق نه‌که‌م
عه‌ده‌ه کردوومه له‌ خزمه‌ت (شیخ ره‌زا) دا ورچه‌ کویر
نه‌یخه‌مه ناو لنگی دایکت تا له‌ تۆی ئیره‌ق نه‌که‌م

شوگری له‌ شیعرێکی به‌رگری له‌ سوله‌ی‌مانیدا نه‌لێت:

گوو مه‌خۆ یا شیخ ئیتر با شۆرش به‌ریا نه‌که‌م
خۆت و که‌رکوکت به‌ جارئ سه‌ر به‌سه‌ر ئیفنا نه‌که‌م

شیخ ره‌زا له‌مه‌ بی دهنگ نابیت و نه‌لێت:

عالم و دونیا نه‌زانئ شوکریه‌کویر خه‌رجی منه
شۆخ و شه‌نگه‌ هه‌ر وه‌کو ره‌ققاص نه‌لێی موتله‌ق ژنه
دایکی حیزێ خه‌لقی به‌غدا، باوکی گه‌وادی سنه
وه‌ک به‌دیعه‌ی بنت بکراوی بی حه‌یا و بی بنه

شوگری له‌ وه‌لامدا ده‌لێت:

لۆتی و ره‌ققاص من نیم، ئیره‌گای پیره‌ بنه
ئه‌ی له‌ گولچینی ژنت به‌مه‌ر بو نه‌در دیدیویه‌نه

شیخ ره‌زایش ده‌لێت:

تۆیج لیتمان بووگی به‌ شاعیر ئه‌ی حه‌رام زاده‌ی سنه
بوچه‌ شانئ ناخه‌فێنی مه‌سه‌ره‌فی چه‌س ئه‌و تنه‌؟

شوکریش ده‌لێت:

شاهم شیعرێ خۆت وه‌رگه‌ر که‌م ده‌ماغ و سه‌ره‌سه‌ری
من نه‌گه‌ر زۆلی سنه‌م تۆ پوشت و گه‌وواد و که‌ری

شوگری نه‌گه‌ر له‌مه‌یدانی شیعرێ کوردیدا په‌نجه‌ی له‌گه‌ل شیخ ره‌زادا دابیت له‌مه‌یدانی
شیعرێ فارسیدا له‌کیشی ئه‌ودا نه‌بووه. شیخ ره‌زا له‌ شیعرێکی فارسیدا نه‌لێت:

صبا ز بنده که هستم تهمت شعرا
ببر سلام به شکری که ای زن شعرا
گوا هست زردی رویت بدان که حامله‌ای
ولی بگو ز کدامین قلم زن شعرا

واتا:

نهی بای صبا، له بنده‌وه، که رۆسته‌می زالی ناو شاعیرانم
سه‌لامن به‌ره بۆ شوکری و پیتی بلتی: نهی ژنی شاعیران
زه‌ردیی پرووت شایه‌تی نه‌وه‌یه که دوو گیانی
به‌لام پیم بلتی له کام گانکه‌ری شاعیران دوو گیانی؟

اگر ز نطفهء من بخشیدت خدا پسری
نهاده کن لقبش آهرین شعرا
عجب مدار که آن کودک بزرگ نژاد
به یک دوو هفته شود شیر او ژن شعرا

واتا:

نه‌گه‌ر خوا له‌من کورتکت پین بیه‌خشیت
(شه‌یتانی شاعیران) بکه به له‌قه‌بی
لات سه‌یر نه‌پین نه‌و مناله ره‌گه‌ز گه‌وره‌یه
له یه‌ک دوو هه‌فته‌دا ببین به شیری توو‌په‌ی ناو شاعیران

ترا به محکمی و سختی کمر نازم
که منهدم نشد از گرز صد من شعرا
سرت چو کفهء میزان فرونشسته بخاک
فراز مانده دویات بگردن شعرا

واتا:

بنازم به پته‌وی و ره‌قیی که‌مه‌رت
که به گورزی صد ته‌وریزی شاعیران نه‌پروو‌خا
سه‌رت وه‌ک تای ته‌رازوو نیشته‌وته زه‌وی
هه‌ردوو قاچیشته به به‌رزوه به‌سه‌ر شانی شاعیرانه‌وه‌ن

زخمییرهء نبود از هنر در انبساط
 بغیر خوشه چینی زخمرن شعرا
 دهان کیسهء کونت نه آبخان شده چاک
 که التیام پزیرد بسوزن شعرا

واتا:

هیچ زه خیره کی هونر له عه مارتا نییه
 جگه له گوله گهفن که له خهرمانی شاعیرانی کۆیکه یته وه
 ده می تووره کی قنگت وا یه کالا نه بووه ته وه،
 که به سووژنی شاعیران بۆ دوورینه وه بشن.

د و باره حامله ات میکنم اگر نرنی
 سلیطه دست دخالت بدا من شعرا
 به اتفاق سخن گستران قافیه سبخ
 سر آمدی چو (رضا) نیست در فن شعرا

واتا:

نه گهر دهستی خۆ به دهسته وه دان نه گری به داوینی شاعیرانه وه
 جارتیکی تر زگت پر نه که مه وه هه ی بی شهرمی بی نابوو
 هه موو قسه که رانی شیعرانه ر له سهر نه وه یه که دهنگن
 سهر به ده ره وه یه ی وه کو (رهزا) له ناو دهستی شاعیراندا نییه.

شه ره شیعری شیخ رهزا و شوکری ههر دووراو دوور نه بوو. زۆرجار له سوله یانی و
 به غدا یه کتریان دیوه و به بی جنیو گفتوگویان کردووه. به لام هونهری هه ردوو شاعیر له مه دا
 بوو. دووریش نییه شاعیری ناسراو جه میل صدقی زه هاوی له هاندانی شوکری دهستی
 بوو بیت، له به رنه وه شیخ رهزا له شیعرتیکی کوردیدا هه ردوکیان جووت نه کات.

پیم مه لێن نه م دوو ژنه ت بۆ جیه نه ی شیخ رهزا
 (شوگری) بۆ ته سک و تروسکی و (جه میل) بۆ زگ و زا

ههر له سهر نه م شه ره شیعره، شیخ رهزا جار جار رقی له سوله یانیش هه لساوه و
 پلارتیکی تی گرتووه که نه لیت:

ههر مه تاعی که ته له بکه ی له سوله یانیدا

ههیه، نیلا کوزی بیکر و کونی نامستعمل

ئه‌لێتیش:

سوله‌یانی هه‌تانه، ناوی نابهم، وه‌ک کونی بێچوو
وه‌کو دانێی له‌سه‌ر به‌رگی شه‌قایق جێ سمنی ئاهوو

و ئه‌لێتیش:

موسولمانان، موسولمانان، موسلمانان موسلمانان
هه‌تیوێکم ئه‌وێ خه‌لقى سوله‌یانی سوله‌یانی

که‌چی له‌لایه‌کی تریشه‌وه‌ ئه‌لێت:

موخاله‌فهم نییه‌ من سه‌عاتی میقاتم
غولامی خه‌لقه‌ له‌ گوێی جه‌میعی ساداتم

بێ گومان شوکریش شاعیر بوو و په‌نجه‌ی له‌گه‌ل شیخ په‌زادا ئه‌دا. به‌لام شیخ په‌زا،
وه‌کو شه‌ره‌ که‌له‌شێر مه‌رجی به‌زاندنی نه‌کرد و ئه‌لێت:

حیزێ ئه‌گه‌ر قسه‌ بیه‌ستێ به‌ (په‌زا) وه‌
بێ شک به‌خه‌لالی له‌ کوزی دایکی نه‌زاوه
بێ حیکمه‌ت و بێ قیমে‌ت و بێ جێ نییه‌ شیعی
عومری له‌ هه‌وه‌ل تا‌کو ناخه‌ر تێدا په‌زاوه
شوگری گه‌نوگه‌و خۆری سوله‌یانییه‌ بۆیه‌م
هه‌رچه‌نده‌ که‌ نه‌م‌دی وه‌کوو لۆتی ده‌گه‌راوه

له‌ هه‌جوتکی تریشدا ئه‌لێت:

سوپه‌ری ئه‌هلی سنه‌ بۆ شه‌ری بێگانه‌ تنه‌
خۆبه‌خۆ شه‌ر ده‌که‌ن و نه‌سه‌حه‌یان هه‌ر به‌ تنه‌
رقی هه‌لسا سینه‌یی دێ له‌ سوله‌یانی ئه‌دا
ئافه‌رین ئه‌هلی سنه‌ ئه‌م په‌قه‌تان هه‌ر له‌ کنه‌
ئه‌هلی ئێمه‌ که‌ چوو ه‌ شاری (سنه‌) خوکه‌ ئه‌گێ

به دوو شاهي و قه ره پوولي ژني کاميان مه زنه
له به يتيكي ترشدا نه ليت:

گه ره له نامووست نه ترسي هاي وه تنگي تنته وه
وه ختي بۆ ته كيه نه چي دهس بگره پشتي قنكته وه
له شيعره يش به دايكي شوکري نه ليت:

کوزي (يايه) نه گه زئي كيرو وه کو گاز
بهري عه رصه ي پانه وه کو دهشتي حيجاز
قيتکه يتيكي هه يه وه ک گودي (دهماوه ند) نه علا
پر له هيلانه كهو و قه شقه ر و کو تر و باز
هه روا له به يتيكي تریدا نه ليت:

خورووي نامري به شيشي من تليشي ناوگه لي دايكت
بلييم چي صده هه زار له عننه له خوژ و شيري ناپاكت

شيخ رهزا و ميراني بابان

ميرنشيني چي بوو؟ ميرنشيني به جوړتيكي ره سمی، به پتي ياسايه ک که غازان خاني
نيلخاني له سالي ۱۳۰۳م دهريهينا دامه زرا. نهو ميرانه که دهسته لاتيان به سه ر
هه ريمتيكي فراواندا هه بوو، به ره همی نهو هه ريمه يان بۆ خوژو بۆ پيکه يتيان و به کاره يتياني
هه ريمتيكي سه ربازي بۆ يارمه تبي حکومت به کار ده يتيان.

عوسمانيه کان که له شهري (چالدران) دا به سه ر صه فه وييه کاندا سه رکه وتن، به
پيچه وانده ي نهوان که ميره کاني صه فه ويان به سه ر کوردستاندا ده چه سپان، نه مان،
ميره کاني کوردیان به وه به لای خوژا ږا کيتشا که ږيتمي ميرنشيني نيلخانيان نو ي کرده وه
و دايانه وه ده ستي ميراني کورد.

له مه دا (شه ره فنا مه) و (نه وليا چه له بي) و (مؤذن زاده) و (هه مەر) يه ک ده گرن که
ږيتمي ميرنشيني له کوردستاندا له هه موو کاروباري ناوه وه به ته وای سه ريخو بوو.

کوردستان به پیتی رێک کهوتنیک له نێوان سولتانی عوسمانی و پێشه‌وای نایینی کورد مه‌ولانا شێخ حکیموددین نیدرسی به‌دلیسی، دابه‌ش کرایه (سنجق) و (میرنشینی)، یه‌کێک له میرانی کورد سه‌نجه‌قی ده‌برده پێوه و میرنشینی بریتی بوو له چه‌ند سه‌نجه‌قتیک، میری میران سه‌رۆکایه‌تی ده‌کرد.

شه‌رف خان له (شه‌ره‌فنامه) باسی گه‌لیک له‌و میرنشینه‌ نه‌کات، وه‌کو میرنشینی (آمد = دیاره‌کر) و میرنشینی هه‌کاری و میرنشینی بۆتان له‌ جزیره و میرنشینی یا نییاله‌ی شاره‌زور که‌مه‌رکه‌زی شاری که‌رکووک بوو و به‌ سه‌رۆکی میرانی به‌به (بابان) بوو... هتد.

شێخ ره‌زا، رێز و خۆشه‌ویستییه‌کی بێ پایانی به‌رامبه‌ر میرانی به‌به هه‌بوو. نه‌و رێزو خۆشه‌ویستییه هه‌ستیکی نیشتمانپه‌روه‌ری و کوردپه‌روه‌رییه‌وه بوو چونکه میرنشینی نه‌و سه‌رده‌مه‌ی بابان، رۆنکایه‌کی گه‌ش بوو له‌ کوردستانی خواروودا. شێخ ره‌زا نه‌م میرنشینه‌ی به‌ ولاتیکی سه‌ره‌خۆی کوردستان و میرانی بابانیشی به‌ پێشه‌وا و پارێزه‌ری نه‌و ولاته‌ داده‌نێت، به‌لام له‌ پاش شکستی عوسمانیه‌کان له‌ شه‌ری (قیه‌ننا) و بلا‌بوونه‌وه‌ی سه‌رمایه‌داری و پێوستی به‌ ولات و بازا‌رێکی یه‌کگرتوو وای کرد که له سه‌رده‌می حوکمداری سولتان مه‌حمودی دووهم ده‌وله‌تی عوسمانی ده‌ست بکات به سه‌رنگوم کردنی نه‌و میرنشینه‌ و ده‌سته‌لاتی حکومه‌تی مه‌رکه‌زی به‌سه‌ر کوردستانیشا بگرێت.

شێخ ره‌زا له‌ شیعرێکی کوردیدا بیره‌وه‌ری خۆی له‌سه‌ر شاری سوله‌یمانی که‌ پاته‌ختی میرنشینی بابان بوو ده‌لێت:

له‌ بیرم دێ سوله‌یمانی که‌ دارولمولکی بابان بوو
نه‌ مه‌حکوومی عه‌جهم، نه‌ سوخره‌کێشی ئالی عوسمان بوو
له‌به‌ر قاپیی سه‌را سه‌فیان ده‌به‌ست شێخ و مه‌لا و زاهد
مه‌طافی که‌عه‌به بۆ نه‌ریابی حاجه‌ت گردی سه‌یوان بوو
له‌به‌ر طابووری عه‌سکه‌ر پێ نه‌بوو بۆ مه‌جلیسی پاشا
سه‌دای موسیقا و نه‌ققاره تا نه‌یوانی که‌یوان بوو
دریغ بۆ نه‌و زه‌مانه، نه‌و ده‌مه، نه‌و عه‌صره، نه‌و رۆژه
که‌ مه‌یدانی جریت بازی؛ له‌ ده‌وری کانی ئاسکان بوو

لهو سهرده مه‌دا والیی به‌غدا له‌به‌ر یاخی بوونی هه‌ندێ عه‌شایه‌ری عه‌ره‌ب ده‌سته‌لاتی
به‌سه‌ر ویلایه‌تدا نه‌مه‌ا و بۆگه‌پانه‌وه‌ی ده‌سته‌لات، داوای یارمه‌تیی له‌شکری بابانیان
نه‌کرد و به‌هێزیکێ کورده‌کان ده‌سته‌لاتی حکومه‌تیان نه‌گه‌پانه‌وه‌.

به‌زه‌ری حه‌مله‌یه‌ی به‌غدایی ته‌سخیر کرد و تیتی هه‌لدا

سلیمانی زه‌مان، راستت نه‌وی، باوکی سوله‌یمان بوو*

* مه‌به‌ستی نه‌وه‌رهمان پاشای بابانه‌ که باوکی سلیمان پاشا بوو.

شیخ په‌زا (سه‌لاحه‌ددینی نه‌یویی) ی به‌ کوردی بابان داده‌ن، که‌چی نه‌و له‌ عه‌شیره‌تی
پاوه‌ندی کورد بوو. به‌ پیتی نایینی پێژ له‌ فه‌ضلی عه‌ره‌ب ده‌گرت، به‌لام کوردیکێ وه‌کو
سه‌لاحه‌ددین وولاتی ئیسلامی له‌ ده‌س (سه‌لیبی) یه‌کان پزگار کرد و به‌ سه‌ریه‌رزی چووه
ناو قوده‌سه‌وه‌.

عه‌ره‌ب ئینکاری فه‌ضلی ئیسه‌ ناکه‌م نه‌فضه‌لن نه‌مه‌ا

(سه‌لاحه‌ددین) که‌ دونه‌یای گرت له‌ زومه‌ری کوردی بابان بوو

عموومی شه‌ه‌ریاران و سه‌لاطین و رمنگه‌ستان

له‌ روعب و سه‌طوه‌تی نه‌و شیره‌دا گه‌شتی هه‌راسان بوو

قوبووری پر له‌ نووری ئالی بابان، پر له‌ ره‌حه‌مت بی

که‌ بارانی که‌ فی ئیحه‌سانیان وه‌ک هه‌وری نیسان بوو

له‌و ده‌وره‌شدا عه‌جه‌م و عوسمانی هه‌ر به‌کورد شه‌ریان نه‌کرد، تورک به‌ له‌شکری به‌به‌ و
قاجاریه‌که‌نیش به‌ له‌شکری نه‌رده‌لان و بووه‌ته‌ هۆی شکستی هه‌ردوولا و ده‌سته‌لاتی
دوژمنان به‌سه‌ر هه‌موواندا.

که‌ (عه‌بدو‌للا پاشا) له‌شکری والیی سنه‌ی شر کرد

(په‌زا) نه‌و وه‌خته‌ عومری پێنج و شه‌ش طفلی ده‌به‌ستان بوو

له‌ شیعریکی تریدا که‌ باسی به‌خشش و که‌ره‌می (ئالی به‌به‌) ده‌کات ده‌لێت:

سائیل به‌ غینا نائیل نه‌کا به‌خششی که‌مه‌تان

ئالی (به‌به‌) یاخوا نه‌رزی ده‌ستی که‌ره‌مه‌تان

هه‌ر چه‌ند به‌ مه‌هل خه‌نجه‌ری نه‌لماسه‌ زویانم

نابړې سهرې مووې له نه‌دای شوکړې نېعه‌متان
 گیرفانی گه‌دای کردووه‌ته کانی جه‌واهیر
 نیکسیری نیثاری زهر و شاباشی دره‌متان
 نیوه‌ن به حقیقه‌ت مه‌لیکی میلله‌تی کوردان
 شایانی زیاره‌ت بکړې خاکی قه‌ده‌متان
 نینکاری حوقوقیان له‌سهر نه‌م میلله‌ته ناکړې
 نابای فهره‌یدوون، فرو، جه‌مشیدی هه‌شه‌متان

ستایشی نه‌حمده‌ پشای بابان

شیخ رها له‌گه‌ل هه‌ندې له‌ میرانی به‌به‌ دۆستایه‌تیه‌کی تاییه‌تی هه‌بوو. له‌به‌رته‌وه
 هه‌ندې جار په‌رده‌ی وبقار لاده‌دات و له‌ مه‌یدانی ره‌خنه و گالته و گه‌پدا، شتی وا بو‌خوی
 دروست ده‌کات که دۆستانی له‌ هیچ داوایه‌ک دریغی لی نه‌کهن. له‌م ستایشه‌دا، دوو
 شتی مه‌به‌سته، یه‌که‌میان، حکومه‌تی عوسمانی، له‌ ژیر پالنه‌په‌ستوی حکومه‌ته
 بیتگانه‌کانی نه‌ورویا یاسایه‌کی دانا که بیتگانه‌یه‌ک مافی نه‌وه‌ی هه‌یه‌ نه‌ک به‌ پیتی یاسای
 سزادانی عوسمانی، به‌لکو، نه‌گهر تاوانبار کرا، به‌پیتی یاسایه‌کی تاییه‌تی که - قانونی
 نه‌غیار «قانون اغیار» یان پتی ده‌وت ده‌بیت. لیره‌دا شیخ رها گالته به‌و یاسایه‌ ده‌کات که
 هه‌تا، هه‌تیوکی حیزی بولغار نه‌و مافه‌ی هه‌یه‌ که یاسای عوسمانلی په‌سهره‌ دانه‌نریت:

چاکی کرد په‌رده‌یی نامووسی درې وتی سیکتی بنی

ویرمدی پاره‌سني بوبله‌می قانون نه‌غیار؟*

* پاره‌کې نه‌دا، نایا وایه‌ قانونی بیتگانه؟

دووه‌میان؛ شیخ رها، له‌ دروست کردنی نه‌م باسه‌ دوور و درېزه‌ بې بایه‌خه، مه‌به‌ستی
 داوای یارمه‌تیه‌ له‌ دۆستیکی زور گیان به‌ گیانی، وه‌کو نه‌حمده‌ پاشا، نه‌گینا که‌س
 نییه‌ شتی وای لی بقه‌ومې و نابرووی خوی لای مروفتیکی وه‌کو نه‌حمده‌ پاشا به‌ریت و
 بلتیت کارتکی ناپه‌سه‌ندی وام کردووه، تو پاره‌که‌م بو‌بده!

نه‌مه‌ سې روزه‌ که‌ سهر گه‌شته‌و و هه‌یران ده‌گه‌ریم

کټم هډيه غه پري وهلي نيعمه تي فخرخونده شيعار
فهرمون له گډل سهرجه مي شيعره كهدا:

ړوژي يه ك شه مځه كه مه شهووره به ړوژي بازار
من به غار كه وځه دومبالې كورټكي بولغار
كورچه كور ليتوي وهكو لاله يي خه مرا پهنگين
كورچه كور چاوي وهكو نيرگسي شه هلا بيمار
نه هلي نينصاف به خوا پهنگه چنه ي بشكيتن
گهر كه سټ بيت و بكا قامه تي ته شبیه به چنار
له هه مووي صهرفي نه زهر سمت و سورينكي هه بوو
نازك و نهرم و له تيف، ميشلي ته لاي ده سته وشار
خړ و مه خرووط و موده ووهر، سپي يو نهرم و دونيم
هر وهكو كومه له بهرني كه شه قی كه ي به مشار
كه به ديققه ت نه زهرم كرده سورين و كه فله ي
هه ردو چاوم په پييه ته وقي سهرم وهك سه گي هار
دامه نم گرت و وتم «مه رجه مه ت ايت الماسم»
«بويله پاندرمه بني آتشي عشقن ايله زار»
چشم جادوي سياهت همه بنداست و فريب
همه نازاست و گريشمه همه خوابست و خمار
بني صييد ايتدي سنك ديده ئي آهوه روشن
نه ي سنك ديده لرك آهوه كي شير شكار

* واتا:

دامه بينم گرت وتم: «مه رجه مه ت كه نه الماسم
وا من به ناگري عه شفته وه مه سوو تينه
چاوي سيحريازي رشت هه مووي كوت و بند و فريوده ره
هه مووي ناگر و ناز و به لاچاو روانين و خه و سهرخوشيه
چاوي روشن (ناهوي) تو مني خسته داوه وه

نهی نمو چاوانهی توکه شیر دهخاته داوهوه.

ساعهتتی چاک له سهر و سوورهتتی نهحسم فکری
پیمی ووت: «گیت ایشنه حاجی بهبه یاغمه می وار؟
صاچمه لاقردیلرک حاصلی یوق آقچه گتیر،
(آقچه سزا) ایتمه ساقن آره زوی بوس و کنار»
من کسه یهک پاره یی جلقم له نه زهل شک نه ده برد
پیم وت: «ایشته که مرده دولیدر یوز دینار»
«بن بیوک ذات شریفم وکلا خواجه سییم،
طانیور بنده کزی جمله، شاه و خونکار»
نه لفره زهینده درۆم کرد و فسوونم بۆ خویتند،
کهوته دووم ههر وه کو دووی گورگ نه که وی بهرخی همزار
موخته سهر خوشه قسه، بردمه مه نزلگه می خۆم
گرتم و خستم و لیم برد و گونم کرد به چوار
مۆله تم ساتتی نه دا نه و شهوه تا وهختی سه حهر
کاری خه یرم به مه زهنده گوزهری کرد له هه زار
وهختی سو بجه ینتی که داوینی فهلهک نه تله سی بوو
ههر له جی راسته وه بوو، دامه نی گرتم وه کو خار
چنگی وهک په نجه یی شاهین له یه قه م قایم کرد
دهستی کورده جه زهع و ناله و هاوار هاوار
زهفتیه و نه هلی مه حه لله هه موو جه م بوون له سهرم
پرسییان: (ماخبر)، نهی زاهیدی سالووس شیعار؟
پیم وتن له م کوپه بولغاره بپرسن که له من
چی دهوی، بۆچی ده نالتینتی وه کو هه وری به هار؟
چاکی کرد، په رده یی نامووسی دری وتی: «سیکتی بنی
ویرمیدی پاره سنی، بویه می قانونی اغیار؟»*

«دیدیلر حاجی افندی چوجوقک حەقنی ویر،
 سرکه فاش اولدی ده‌ها فائده ایتمز انکار»
 «یوقیسه پاره‌ن نه‌گەر مه‌لتن اوچ گون اولسون،
 حەقنی اوچ گونه‌دک ویرملیسن ای غه‌ددار»

* واتا:

پاره‌که‌ی نه‌دا، وایه قانونی بیتگانه؟
 وتیان حاجی نه‌فەندی حەقی منداڵه‌که بده،
 سرکه ناشکه‌را بوو نیت‌ر بیتکه‌لکه نینکار.
 گەر پاره‌ت نییه سێ رۆژت مۆلەت ده‌ده‌نیت،
 ده‌بیت حەقی لێم سێ رۆژه‌دا بده‌یت نه‌ی غه‌ددار.

نەمه سێ رۆژه که سه‌رگه‌شته‌و و حەيران ده‌گه‌پتم
 کیم هه‌یه غه‌یری وه‌لیولنیعمه‌تی فه‌رخونده شیعار
 یه‌عنی هه‌م نامی نه‌بی حەزره‌تی (ئه‌حمەد پاشا)
 فه‌خری دین، کانی حەیا، به‌حری که‌ره‌م، کۆهی و یقار
 مه‌دحی ئیحسانی بکه‌م، عیلمی بکه‌م، فه‌ضلی بکه‌م،
 به‌خوا خاریجه نه‌وصافی حەمیده‌ی له‌ شمار
 که‌فی زه‌ر به‌خشی که‌وا مه‌نبه‌عی دو‌ر و گوهره‌
 میثلی به‌حری که نه‌ ساحیلی بیت و نه‌ که‌نار
 طه‌بعی جه‌وواد و که‌ریم هه‌ر وه‌کو (قاآنی) ده‌لتی
 «ز به‌ قنطار هه‌می به‌خشد و اشتر به‌ قنطار» *

* زێه به‌ هۆقه نه‌به‌خشی و حوشر به‌ قه‌تار

تا وه‌کو ده‌وره بکات و بگه‌ڕێ چه‌رخ و فه‌له‌ک
 تا وه‌کو دیت و ده‌چی، بیت و بچی له‌یل و نه‌هار
 به‌ مو‌رادی بگه‌ڕێ شه‌مس و قه‌مه‌ر چه‌رخ و فه‌له‌ک
 زه‌فه‌ر و فه‌تخی قه‌رین، به‌ختی مو‌عین، طالعی یار
 ره‌نایی نه‌و با‌عیسی ته‌نظیمی نو‌مو‌وراته، وه‌لتی

بۆ کورپی عالهمی ئیمکان بوو ته قوطبی مه دار

له مه دحیکى نه حمهد پاشای به بهدا له شیعریکی فارسیدا ده لیت:

آصفی جم صفت و داوړ اقلیم گشا
صاحب سیف و قلم حضرت (احمد پاشا)
در گروه وکلا، عارف و دانا تر از او
هست؟ گفتم بخرد، گفت: نه کلا حاشا
دهر در طاعت او (یصرفه کیف یرید)

واتا:

ناسه فی جه مشید صیفته و دادپهروهی ولاتان داگیرکه ر

خاوه نی شیر و قه لعم هزره تی نه حمهد پاشا

و تم به پیای ژیر: له ناو دهستی وه کیلندا لهو زانا و داناتر هه یه؟

وتی: حاشا، نه خیر نییه.

گه ردوون له ژیر پکیتی نه ودایه، چۆنی ناره زوو لی بی وهی نه چهر خیتی،

چهرخی دونیا له ناوی مشتیدایه، هه رچۆنی بویت وای لی هه لته گپه یته وه.

له ستایشیکی تری بۆ نه حمهد پاشا، دووباره په خنه له په وشتی خوی و مه دحی نه و

دهکات و ده لیت:

هر چند زغم دامن تقوی بکمر بر

تسبیح بکف گیرم و مسواک به بربر

ناکه کفلی نرم تراز پنبهء محلوج

برجسته ز دنبال یکی ساده پسربر

چون دیدم واز شوق دلم در طیش آمد

چون خایهء حلاج به زیر و به زیربر

واتا:

هر چهنی، داوینی له خواترسان نه کم به بهری پشتینه کم داو

ته سبیح نه گرم به دهسته وه و سیواک نه کم بهرما،

کوتوپر که که فله لیکى وهک لۆکه ی شیکراو نه رم

له دواپی کورپکی لووسی بی تووکه وه راست نه بیته وه،

که له سۆزدا دلم کهوته دلته کوته
وهک گونی ههلاج کهوته سهر و خوار.

آبم ز دهان ریزد و جانم بلب آمد
صد آه جگر سوز برارم ز جگر بر
چون افعی سرمازده از تابش خورشید
بازم زند احلیل پدر سوخته سریر

واتا:

ناو له دههم زا و پژا و رووحم هاته سهرلیتو
سهده آهی جگهر سووتین له دهرووغه ههلهکیشم
وهک ماری سهرما لیتداو بکهویتی بهر تاوی ههتاو
کیتی سهگبام دیسانهوه سهریم پیا نهمالیتیهوه،

دو شنبه بودم معتکف کنج عبادات
آهو کفلی آمد و زد حلقه بدر بر
برجستم و دریا ز غمدم چو مرا دید
از داعیهء ساده پرستی بخبر بر

واتا:

پژوی دووشه مه له کونجی عیباده تدا گوژه گیر بیوم
که فهل ناسکین هات و نهلقه دی ده رگاکی لیتدا،
هه لسم ده رگا کهم بۆ کردهوه که دیی،
له خه یالی هه تیوبازی به ناگام

بر زد بمن از خشم یکی بانگ بتهدید
بانگی که زند ظابط حری به نفریر
کی شیخ ربانی تونه آن (شیخ رضائی)
کز رندی تو بودهء جهانی بخطر بر
اکنون سر تزویر فروشتهی به عمدا
یعنی برخ ساده حرام است نظر بر

واتا:

له رقان هاوارتکی توندی له رووما هه لیری،
وهک هاواری نهفسر که بهسەر نهفهردا نهیکا، وتی:
نهی شیخی ریانی تۆنهو شیخ رهزایه نیت
که عالمی له رهندی و زیرهکیی تو. له مهترسیدا بوو؟
کهچی نیستا سهری ساخته و فروفیتلت داخستوه به نهنقهست که گۆیا ههرامه سهیری رووی بی
تووک پکا!

وانگاه بمن عطف نظر کرد که برخیز
تیری بههدف برزن و تیغی به سپر بر
این گفت و یکی شیشهء منی از جیب بر آورد
زان می که شعاعش زند آتش به حجر بر

واتا:

نهوجا لایهکی به لاما کردهوه واته راست بهرهوه
تشیروی به نیشاندهوه بنی و کیردی به قهلقانا بکه
نهمی وت و شوشهیک شهراپی له گیرفان دهرهینا
لهو جوړه شهراپی تیشکی ناگر له بهرد بهر نهدا
جام دوسه پیمود زتاب می صهبا
آویخت بسی خوشهء پروین به قمربر
سودی نکند موعظه و ذکر در آنجا
کز شوق فتد رعشه بر اعضای ذکر بر

واتا:

دوو سنی پیالهی پتوا له شهراپی سووری بی گهرد
کهلن هیشووی نهستیرهی به مانگدا ههلواسی
پهند و ناموزگاری سوودیکی نابین له شویتیکا
نهندامی نیرینه له سۆزدا ههموو بکهونه لهرزین
افتاد نگاهم چو بدان ساق نگارین
پیچجیده دوساقم زهوس یک بدگربر
در عرصهء اعمال نهالی بنشاندم

شاخش بقمر بر شد و بیخش بسقر بر

واتا:

که چاوم بدو لاقه شیرین وینه‌ییه کهوت

له‌بر ناره‌زوو هه‌ردوو لاقم له‌یه‌ک ئالان

له‌مه‌یدانی کاردا نه‌مامیکم ناشت

لقی نه‌گه‌یشته مانگ و ریشه‌ی نه‌گه‌یشته دۆزه‌خ

هوشدار (رضا) هرزه‌مگو زانکه‌بد آید

بر طبع ولی نعمت فرخنده‌سیربر

(احمد) لقب آن والی جم‌جاه که باشد

صد رتبه‌ز جمشید به اصل و به‌گهر بر

واتا:

ناگات له‌خۆت بێ (ره‌زا)، قسه‌ی پووج مه‌که، چونکه‌ناخۆشه‌لای

ته‌بیعه‌تی وه‌لی نیعه‌تی ره‌وشت پیروزی خۆت

نه‌وه‌ی نازناوی (نه‌حمده) و، والیه‌که‌شکۆی وه‌ک هی جه‌مشیده‌و

سه‌د پله‌له‌جه‌مشید به‌نسل و به‌رهمه‌ن له‌پیشه‌ره

طهمورث و هوشنگ و کیومرث و سیامک

جمشید کند فخر بدین چار پدر بر

نسبت نتوان کرد بدین جمله‌معدود

آباء کرامش که نیاید به‌شمر بر

واتا:

ته‌همورس و هۆشه‌نگ و که‌یوومه‌رس و سیامه‌ک و

جه‌مشید شانازی به‌م چوار باوکه‌وه‌نه‌کا

به‌راوردیان ناگرێ له‌گه‌ل نه‌م کۆمه‌له‌هه‌لژمیراوه

باوک و باپیری به‌خشنده‌ی نه‌و که‌له‌ژماره‌نایه‌ن

پتیه‌ندی شیخ ره‌زا ته‌نها له‌گه‌ل نه‌حمده‌پاشادا نه‌بووه، پتیه‌ندییه‌کی زۆریشی له‌گه‌ل

حه‌مدی پاشادا بووه و له‌م شیعه‌ره‌فارسیه‌یدا مه‌دحی ده‌کات:

ورق از شه‌پر جبریل خواهد کلک‌إنشارا

که در هر نامه نتوان برد نام (حمدی پاشا را)
وجود (معن) را (زائد) شمارد مشرب جودش
ز (حاتم) عارش آید فضله خواند فضل یحیارا

واتا:

قه‌له‌می دانانی شیعی کاغیزی له شاه‌پری جبرئیل نه‌وی
چونکه ناتوانی له هه‌موو نامه‌یه‌کدا ناوی (حمدی پاشا) ببری.
ره‌وشتی به‌خششی نه‌و بوونی (معنی کوری زائده) به زیاده دانه‌نی
قاری له حاتمی طی دیته‌وه، فضلی یه‌حیای به‌رمه‌کی به فزله پاش خوانی دابنی.

بتبریک قدومش جان فشانم گر نیفشانم
ز شرم کم بهای آسمان عقد ثریا را
تلی باید زدن لیکن ز نقد دست کونه بود
خجالت میدهد پیوسته این دست تهی مارا

واتا:

گیانم له پیروزیایی هاتنیا دانه‌نیم، نه‌گه‌ر
له شهرمی بین نرخیدا ملوانکه‌ی نه‌ستیره‌کانی سوره‌ییای ناسمانی دابه‌ش نه‌که‌م
پتیوست بوو ته‌لگرافتی لێ بدم بۆ به‌خیر هاتنت، به‌لام پارم له ده‌ستا نه‌بوو
نهم ده‌س کورتییی نه‌تیمه هه‌میشه شهرمه‌زاریان به‌سه‌ردا نه‌هیتنی

کجاشد بامنش آن مهربانیها نمیدانم
خطایی رفت یا از قطره استغناست دریا را
سبب اینست یازره پروردن برفت از یاد
ز طالع نحسی من آفتاب عالم آرا را

واتا:

نه‌و گشته میهره‌بانیه‌ی له‌گه‌ل من چی به‌سه‌ره‌ات؟ نازانم
هه‌له‌یه‌ک رووی داوه، یان ده‌ریا پتیوستی به‌دل‌تیه بارانی نییه
هۆکه‌ی نه‌مه‌یه، یاخود له سی‌چاره‌یی و بێ تالعی من
خۆری عالمه‌م روشن که‌روهه په‌روه‌ده‌کردنی تۆزی له‌یاد‌چوه
چنان داند که بالی پشهء بخشد اگر بخشد

بکمبر بندهء از بندگانش ملک کسرارا
گر این دست و کرم دیدی نگفت ای (رضا) حافظ
«بخال هندوش بخشم سمرقند و بخارارا»

واتا:

وانه زانی بالی میشو له یه کی به خشیوه نه گدر بیتو
مولکی کیسرا بیه خشی به یه کنی له که مترین بنده کانی
نه گدر حافظی شیرازی نم دست و که رهمه ی نهوی بدیایه ، رهزا ، نه یشهوت:
«سه مه رقه ند و بوخارا به خالی رهشی نهو نه به خشم».

شیخ رهزا له شه تره نجیندا دهستیکی بالای هه بوو. خوی باسی وه ستایی خوی له م شیعره
فارسییه دا نه کات و نه لیت:

عیراق و پارس و تبریز و صفهان
بخارارا و خطاء و بلخ و باگنج
نباشد چون (رضا) شطرنج بازی
نه در ترک و نه در روم و نه در زنج

واتا:

عیراق و فارس و تبریز و نه سفهان
بوخارا و خهتا و بهلخ له گهل گهنج
شه تره نج بازیکی وهک رهزا نییه
نه له تورک و نه له ناو پرووم نه له ناو زنج

سویاس بو مسته فا زهینی پاشای بابان

مسته فا زهینی پاشای بابان تاخمیکی شه تره نجی جوان به دیاری ده نیریت بو شیخ رهزا.
شیخیش له م شیعره فارسییه دا سویاسی ده کات که ده لیت:

نامه کز یار مهربان باشد
مایه ، عیش جاویدان باشد
کافرم گر پیام یار چنین

کـمـتـر از وحی آسمان باشد
 جـان کـنم بذل نامـهء کـه دران
 نام آن مـیر عـالـیـشـان باشد
 مصطفی بگ که کلک مشکینش
 همـچـو طوطی شکر فشان باشد

واتا:

نامه نه‌گهر له یاری میهریانه‌وه بین
 مایه‌ی ژبانی جاویدان نه‌بین
 کافرم، گهر په‌یامی یارتکی وا
 له سرووشی ناسمان لام که‌متر بین
 گیان به‌قوریانی نامه‌یه‌ک نه‌که‌م که‌وا
 ناوی نه‌و میره پایه بلندهی تیدابین
 مسته‌فا به‌گ که‌قه‌له‌می وه‌کو میسک
 خوشی وه‌کو و تووتی شکر بلاونه‌کاته‌وه.

شاه باز بلند تدبیرش
 طائر اوج کن فکان باشـــد
 عزم او در مشیمهء تقدیر
 باقضا طفل توامان باشد
 قدر او در مکان نمیگنجد
 مرسرا پرده لا مکان باشد
 وصف ماهیتش توانم گفت
 گرمه و مهر جسم و جان باشد

واتا:

شاپازی به‌رزی را و ته‌دبیری
 بالداری پژی‌یه‌ی (بیه و بو)یه
 عه‌زمی نه‌و له مندالدانی قه‌دردا
 له‌گهل قه‌زا و قه‌ده‌ردا منالی دوانه‌ن

قه‌در نهو له جیگادا جینی نابیته‌وه
مه‌گه‌ر جیگا‌که په‌رده سه‌ری لامه‌کان بین
نه‌توانم وه‌سفی ماهییه‌تی بکه‌م
نه‌گه‌ر مانگ و خۆز له‌ش و گیان بین

در قیافت جوان بدانش پیر
طرفه‌ پیری که نوجوان باشد
دامنی هم‌تتش بر افش‌ش‌اند
آن چه‌در جیب بحروکان باشد
بیه‌ست فخر کیانیان چون جم
بلکه فخر جهانیان باشد
ای سفر کرده‌ء که فتح و ظفر
در رکاب تو هم عنان باشد

واتا:

به قیافت گه‌نجه، به وێل و که‌مال پیره
پیریکی نوێ که جوانیکی نوێ بین
داوینه‌ی هی‌مه‌تی، هه‌رچی له‌ باخه‌لی
ده‌ریا و کانا هه‌مووی ده‌لته‌پێژێ
وه‌ک جمشید نییه‌ مایه‌ی شانازی ته‌نها
به‌لکو مایه‌ی شانازی هه‌موو خه‌لکی دنیایه
نه‌ی نه‌و سه‌فه‌ر کردووه‌ی که فتح و سه‌رکه‌وتن
هه‌میشه‌ هاو ناوزه‌نگیی پکیتی تۆیه.

سـفـرت به ازان که در ثمین
تا به دریا بود نهان باشد
دست در گـرـدن هدف نکند
تیر تا همدم کمان باشد
شاعـر ترا بریده باد زبان
گـرـنه مدح تو بر زبان باشد

چه تفاوت میان ناز کند
طبع چون سرکش و روان باشد

و ا تا:

سه فہرت چاکترہ چونکہ دورپی گرانہہا
تا لہ دریا دا بہن دہرناکھوئی
تبییر تا ہاودہمی کہوان بہن دہست
ناکاتہ ملی نیشان و ناپیتکی.
یاخوا زبانی شاعیرہکہت بہ ہرین چہ
نہگہر تاریفی توی بہسہر زمانہوہ نہبی

در لغت (گورد) مردرا گویند
گر زیر دست پهلوان باشد
من نگویم چو شاعران دیگر
کہ چنین باد یا چنان باشد
از دعایت ہمین قدر گویم
کہ انچه خواهد دلت همان باشد
ہدیہ اترا بجان قبول کنم
گرچہ یک ریزہ استخوان باشد
قدری شعرگران بہای (رضا)
داند آنکس کہ نکتہدان باشد

و ا تا:

لہ فہرہنگدا (گورد) بہواتای مہردہ
نہگہر پالہوان و دہست لہسہرہوہ بہن
من وہکو شاعیرانی تر نالتیم کہوابہن و وابہن
بؤ دوعای خیر بؤ تو ہر نہوہندہ نہلتیم
دلت چہی دہوئی یاخوا وابہن
دیاریہکہت بہگیان قہبول نہکہم
تہنانت نہگہر وردہ نیسقانیس بہن
قہدري شیعری گرانہہای (پہزا)

ئەو كەسە ئەيزاننى كە لە قەسەى ورد تى بگا .

نامەىەكى سەرخۆشى بۆ مستەفا زېھنى پاشاى بابان

مستەفا زېھنى پاشاى بابان مۆتەسەرىفى كەرىەلا بوو و دۆستايەتیی لەگەڵ شێخ رەزادا
هەبوو . شێخ رەزا بەم شیعەرە فارسىیە ، بەبۆنەى مردنى براى ، سەرخۆشىی لى ئەكات :

لقد اصيب حبيب القلب وا اسفا
وصار صدر سماء المجد منخسفا
دلم بسوخت ز ناوعده مرگ قادر بگ
برادرت (غفر الله ذنبه و عفا)

واتا :

داخەكەم خۆشەویستەكەى دلم گرفتار بوو
سینەى ناسمانى شكۆ پۆچوو
دلم سووتا لەبەر مەرگى ناوەختى قادر بەگ
برات خوا لى بپوریت و لە گوناھى خۆش بیت

چو دید تازه نهالى کشید سر بفلک
زمانه ازین و بیخش بر آورد بجفا
بفضل و رحمت خود ایزدش بیامرزد
که اهل جود و خداوند عض و بود وفا

واتا :

گەردوون كە دیتی نەمامىكى تازه هەلچو و سەرى گەياندوووەتە ناسمان
بە نارەحەتى لە رەگ و پىشەوو دەرى هێنا
خوا بە رحمەت و گەورەى خۆى بپىخست
چونكە دەسكراوە و بەخشندە و بە وەفا و لىبوردو بوو

توى جهت متصرف نیامدى بزمین
بكرىلا كە خداوند (زادها شرفا)
چو یاد آورى از وقعهء امام حسين

چگونه شمر لعینش برید سر ز قفا

واتا:

تو له خورایی نه بوی به موته سهری ولاتی

کهره لا، خوا پایه بهر زتری کا

که له رووداوه کدی جه زده تی حوسینه وه بیرت نه که ویته وه

چون شمری له غنه تی سهری له پشت ملییه وه بری

کنی بحال جوانان اهل و بیت نظر

(لسهم حاسدهم کیف اصبحوا هدفا)

جماعتی نگری سر برهنه سینه زنان

برگ تشنه چو بیمار محتضر بشفا

واتا:

تو ماشای حالی لاوانی نه هلو بهیت نه کدی، نه بینی

چون بوون به نیشانه تی تیری نه وانه تی به غیلیان پی نه بدن

سهیری کومه لئی نه کدی به سهری قوتی سنگ نه کوتن

تینوی مهرگن وه کو بیمارئی کاتی گیان دان تینوی چاک بوونه وه یه.

وفات باب و برادر و زیاده میبری

در آن مصیبت سادات و ماتم شرفا

هزار لعن بارواح قاتلان حسین

ولی چو شیعه مرو تا صحابه و خلفا

واتا:

مهرگی باوک و برات له یاد نه باته وه

نهم موسیبه تی به سهر ساداتا هاتوه و نهم مه نهم و ته غریبه یه

هزار له غنه له گیانی نه وانه تی حوسینیان کوشت.

بدلام وهک شیعه نه وونده مهرۆ نه صحابه و خلیفه کانیش بگریته وه

نه اعتماد بر افراط کن، نه بر تفریط

میانه جو که همین است مذهب عرفا

زمان عمر تو محدود باد و درگذرد

بجاه و دولت و اقبال و عیش و ذوق و صفا
همیشه تا بهوای (رضا)ی حق حجاج
گهی بمرور تکا پو کنند و گه بصفای

واتا:

نه پشت به زور روشن بیهسته و نه به کم روشن
ناوهدی بگره چونکه رتبازی خواناسان نهمه
تمهنت درت بیت و به سرچیت همیشه
به پایه و دولهت و شکو و ژبانی خوش و رابواردن
بقنوهی حاجیان له هوای ره زامه ندیی خوا
تاوی له (مهره) بکهونه راگردن و ناوی له (صفا)

مهجدی پاشای بابان

مهجدی پاشای بابان قائمه قامی قهزای کفری بوو که کفریش به شیک بوو له میرنشینی
میرانی به به. له شیعره تورکیه دا. شیخ رهزا باسی شارستانی پراسته قینه نه کات که
بریتییه له کرده و رهوشتی چاک له مرؤفدا و ده لیت:

مدنیت ایکنجی عنقادر
او دخی اسم بی مسما در
مدنیت مکارم اخلاق
بذل و احسان و فضل و تقوادر
معرفت گر سقل اوزاتق ایسه
بز اخفش حکیم و دانا در
سر و دستاردن عبارت ایسه
جش قاضی ده (ابن سینا) در

واتا:

شارستانی مهلی (عمه نقا)ی دوه مه
نهویش ناویکه له هیچ نه نراوه

شارستانی جوانیی ره‌وشت و
 ده‌س کراوه‌یی و چاکه کردن و خواهرستیه
 زانست نه‌گهر به پیش درت‌کردن بئ
 بزنی (نه‌خفه‌ش) یش‌ه‌کیمی دانایه
 گهر عیبارت بئ له‌میزه‌ر و سه‌ر و که‌لله
 که‌ری قازیش (نیینی سینا) یه

صورت ماده‌دن کنایت ایسه
 آدم و ابلیس، حیه و حوادر
 گر عبادت حجازه کیت‌مک ایسه
 خر صوفی ده حاجی بابادر
 حسنی اوصافی اولمیان آدم
 شکل آدم‌ده بر مق‌وادر
 شخص کامل اگر بولونسه بوگون
 مرحمتلو مجید پاشا در

واتا:

نه‌گهر کیفایه‌ت بئ له‌شیتوه‌ی ماده
 نادم و نیبلیس، مار و ه‌وایه
 نه‌گهر نه‌وه بیت که بجیته حجاز
 که‌ری سؤفیش باوه حاجیه
 نه‌و مرۆقه‌ی صیفاتی جوانی نه‌بیت
 مقه‌وایه که له‌شیتوه‌ی مرۆف دروست کرابئ
 نه‌گهر مرۆفی ته‌واو ه‌ه‌بیت نیم‌رۆ
 خاوه‌ن به‌خشش مه‌جید پاشایه

دودمان ملوک بابانک
 قالمه برشمس عالم آرادر
 دست گوهر فشانی غبطه‌ءکان
 کف احسانی رشک دیارد

دهستی اول دهسته بکزه مز که دیدم
حلی مشکل اولان معمار
منت ایتمز جهانی ایتسه نشار
همستی تا او رتبه بالادر

واتا:

له خانه دانی میرانی بابان ماوهوی
خورتکی جیهان نارایه
دهستی گوهدر بلاوکه رهوهی خوشیه کان
دهستی بهخششی شه پۆلی دریایه
دهستی وهک نهو دهسته نییه که وتم
نهوهی گرفتگی هه بئ کردنهوهی ناسانه
مننهت ناکا گهر جیهان دابهش بکات
هیمه تی تا نهو پادهیه بهرزه

شيعره قارشی اقل جائزه سی
یا اوتوز یا ایگر می لیرادر
جیبه گیرمر محاسن شیمی
ماه تابان گبی هویدا در
وعدهء جوود حاتمیه لری
رسته انتظار فردا در

واتا:

بهرام بهر شيعر که مترین بهخششی
یا سی یا بیست لیرهیه
رهووشتی جوانی ون نابئی له گیرفاندا
وهکو مانگی تابان ناشکه رایه
به لئینی جوودی حاتمیه
چاره پتی تهنه یهک رۆزه
نیکرامی منعمانه ی بۆ ئیمه
ههر له کۆنه وه پیشه ی بایرانیه تی

دولتی وقف ثروتی مـبـذول
 نعمتی سائلینه یغمادر
 ساحه، مدحنی مساحه ایدن
 کلک تحریر هرزه پیمادر
 جاه و اقبال و عزتک برجا
 ول تا کائنات برجادر
 داورا همتک دریغ ایتمز
 مقصدک گر (رضا)ی مولادر

واتا:

مولکی وهقف سامانی بۆ خهلق بهخسراوه
 نیعمهتی بۆ داواکهران تالانییه
 نهوهی ساحه‌ی مه‌ودحی بپیوی
 خامه‌ی نووسین زۆریژی نووسینه
 جاه و نیقبال و عزه‌تی به‌رزتان
 به‌رده‌وام تاگو نه‌ستیره‌کانی کائنات به‌رده‌وامه
 نه‌ی دادگهر هیمه‌تتان دریغی ناکات
 نه‌گهر مه‌قصه‌دتان (ره‌زا) مه‌ولایه

وا دیاره شیخ ره‌زا هه‌جوتیکی یه‌کیتکی له‌ بابانه‌کان کردووه، به‌لام له‌ په‌شیمانیدا
 ده‌لیت:

جه‌وه‌ه‌ری مه‌حزه له‌ هه‌ردوولاره وه‌ک تیغی ده‌بان
 داک کچی پاشای ره‌واندز، باب کوری پاشای به‌بان
 «شیخ ره‌زاش» هه‌جوی بکا باز ئیعتیباری بۆ نییه
 چاک خراپ نابێ به‌ شیعری شاعیریکی قه‌لته‌بان

مه‌دحی هه‌لباس ئاغای پشده‌ر

شیخ ره‌زا پتوه‌ندییه‌کی فراوانی له‌ گه‌ل پیاوه‌ ناسراوه‌کانی ئیتلانی کورد هه‌بوو. نه‌وانیش

بق پته وکردنی نهو پتوه ندییه، له هه موو دهر فته تیکدا، به دیارییه کی مونسب نهو
دۆستایه تییه یان نوښ ده کرده وه. لهو دۆستانه ی شیخ رهزا سهرهک عه شیره تانی تاکو و
بلباس و پشده و لهم شیعره فارسییه دا، شیخ رهزا سویاسی سهرداری نیلی پشده
دهکات بق نهو دیارییه ی بق ناردوه.

غرض از هدیه نه (در است) و (عقیق) و (الماس)
غرض الفت بود و دوستی و استشناس
هدیه از جانب جانانه گر زهر بود
خوشر آید بمن از (فییه شفاء للناس)

واتا:

مه بهست له دیاری دور و نا قیق و نه لماس نییه
مه بهست هوگری یهک بوون و دۆستایه تییه
دیاری لای دۆسته وه نه گهر ژاریش بن
لای من له ههنگوین خوشره که خوا له باره یه وه فه زمویه تی: دهرمانی دهردی خه لکی تیایه.

هدیه نی آمده از دوست یکی پوست پنییر
پوست مونین چو سر و صورتی آغا عباس
بامداد ان چو فرستاده، از جانب میر
عسل رانییه آورد و پنییر بلباس

واتا:

دیارییه کهم له دۆستیکه وه بق هاتروه: پیسته په نیری که
پیسته په نیری کی مووای وهک سر و سوورته ی عه باس ناغا
که سبه ینانن نیرراوی له لایین میره وه
ههنگوینی رانییه و په نیری بلباسی هیتا

گفتم آری چو مرا دید جگر خسته، هجر
عسلم کرد روان میر مسیحا انفس
باز گفتم بچها ماش و نخود میطلبند
نکند شهد و عسل چاره درد افلاس

واتا:

وتم: بهلئی که منی دی جگهرم زاماری دوریه
میری هه ناسه وهک مه سیح (نه خوش چاک که ره وه) ههنگوینی بۆ ناردم (که دهرمانی دهرده)
دیشان وتم: مناله کان ماش و نوکیان نهوئ
ههنگوین چاری دهردی لاتی ناکا

شکر نعمت کیمت بندهء احسان توم
نیک ناسم نه چو (مخمور افندی) نسناس
من به غیر از تو کسیرا نشناسم مخدوم
تو جز این بندهء خود نیز کسیرا مشناس

واتا:

سویاسی نیعمت نه کم، بندهی چاکه ی توم،
چاکه ناسم، وهک مه خمور نه فهندیی مه میوون نیم،
من له تو به ولاره که سیکتری تر ناسم شایانی خزمهت کردن بیت،
دهسا توش له من به ولاره کهس به بندهی خوت مه زانه.

من که در بوتهء اخلاصی تو بگداخته ام
بکسان دیگرم میتوان کرد قیاس
من چو مخمور نه از جملهء او باشانم
کافنگند بر سر یک پای دوصد مهره بطاس

واتا:

من که له ته نووری دلسۆزی بۆ تودا توا مه ته وه،
ناتوانی بهراوردم له گهل کهسانی تر بکری
من وهک (مه خمور) له ریزی هه تیو و مه تیودا نیم
که له سر یهک بیت دوو سهه داش نه خاته ناو تاسه وه

منم آن شاعرا نادر شخن و نادر گو
که بهر شعر کنم تعبیه صد گونه جناس
آن شکم کنده و لب گنده جناب سکیویر
نیست از صحبت او فائده جز وسواس

واتا:

من نهو شاعيره قسه نايابه، ناياب ويژه
که له هدر بهيتیکا سهد جوړه (جيناس) کوته که موه
نهو جه نابی (.....) ورگ که نیوی دهم و ليو که نیوه
له وه سوسه بهولاره سووډی له هاوړتیه تی کردنیا نییه

بهمه مردم (رانیه) سلامی زمن است
جـزیه (ابراهیم افندی) پدری الخناس
سینه و گردن و پشت و شکم و ساق و سرین
گند و ناپاک و گوه آلود، سراپا انجاس

واتا:

سلاو له منوه بهو هموو خه لکی رانیه
تهنها بهو برایم نه فندی باوکی نه خه نناس نه بین
که سنگ و مل و پشت و سک و ساق و که فلی
هموو که نیو و پیس و گواوییه و سهر تا پتی پیسیه

قاضیم نیز نپرسد مگر از یادش رفت
حورش از کشک دوسه ساله پوشش ز پلاس
فررا گر کسوت زریفت بپوشند پشم است
گوز بر ریش چنین قاضی پشمینه لباس

واتا:

قازییش هه والم ناپرسی. بهچی له یادی چووه تهوه که
خوړاکی که شکي دوو-سن ساله و بهرگی په لاس بوو؟!
که نه که بهرگی له تالی زتر چنراوایش له بهرکا هه خوړییه له بهریا
ته به پشی قازیدا که بهرگی خوړی له بهرایه

جاسم آغا که دخانی نفرستاده مرا
به تو بخشیدمش ای داور جمشید اساس
یوقسه، ناموسنی بن بیز گبی یرتردم
قاچرردم آنی تا مملکت موش و سیواس

شکر ناس ار نکنم شکر خدا را نکنم
تو ولی النعمی من کنمت شکر و سپاس

واتا:

جاسم ناغا که دووکه لیکتی (واته هندی تووتنی) نه نارد بو من
وا به توّم به خشی نهی داوهری بنه ما جه مشیدی
وهیا نامووسی وه کو بیتز دهرم
راوم دنا تاکو مه مله که تی مووش و سیواس
سویاسی خه لک نه گهر نه که م سویاسی خودا نا که م
تو نيعمەت به خشی منی و منیش سویاست نه که م

تالان کردنی عه شیره تی نا کو یان

عه شیره تی نا کو له هه رتمی سه ر سنووری عیراق و نیران جینشین بوون ئەم عه شیره تانه ،
نه وهنده ملیان به حکومه تی عوسمانی نه ده دا و له شکری عوسمانیش نهیده توانی کارتیکی
وا بکات سه ر به م عه شیره تانه شوێ بکات. وه کو ده لّین: «صه گ به زه بری کلکی ئیسقان
ده شکینیت» ، هانی ته قیه ددین و عومه ر پاشای دیاره کریان دا و به له شکرتیکی گه وره وه
دایانه سه ر عه شیره تی نا کو یان و تالانیان کرد و ناگریان له دپهاته کانیان به ردا و مراد
ئاغای حارس ناغا و موحه مه د ئاغای عه بدوللا ئاغایان گرت و چه پسیان کردن. مراد
ئاغا له به ندیخانه ی که رکوو ک مرد. شیخ رهزا به رامبه ر ئەم کرده وه ناپه سه ند و درپدانه
به رامبه ر خانه دانی نا کو یان ده لّیت:

روخاندی گه ردشی گه ردوون له هه ر جی ئاستانی بوو
سووتاندی چه رخی دون په روهر له هه ر کوێ ناشیانی بوو
وه کو طه ییی (سَجِلْ لِّلْکُتُبِ) پتچایه وه گه ردوون
له هه ر میهمانه را ئاساری سفره و نان و خوانی بوو
به حاتم گه ر بکه ی ته شبیهی ئەم ئاغایه ، بێ عه قلی
که فه رقی ئەم له گه ل ئەو، ئاسمان و پتسمانی بوو
دریغ بو خانه دانی (مارف) ئاغای سه روهری (ناکو)

که جیگهی عه‌یش و عیشره‌ت، مه‌نبه‌عی نه‌من و نه‌مانی بوو
 له جوود و به‌خشش و نینعامی خۆی و قه‌وم و نه‌تباعی
 وه‌کوو شانامه‌و و رو‌سته‌م له‌هر جی داستانی بوو
 که پوو‌مه‌رئی، دوو‌م جه‌مشیدی ثانی، خوسره‌وی ثالث
 سه‌لمانی زه‌مان، نه‌سکه‌نده‌رئی، صاحب‌قهرانی بوو
 شه‌وی وه‌ک زولفی یارد، رووی جه‌سوود و به‌ختی من تاریک
 له‌گه‌ل ده‌یجور و یه‌لدا وا حیساب که نه‌و نه‌مانی بوو
 به‌نام‌مردی شه‌هیدیان کرد وه‌کو جه‌مزه و عومه‌ر، دوو‌من
 مراد نا‌غا که رۆزی جه‌نگ و ده‌عوا قاره‌مانی بوو
 که‌سی نه‌م سه‌رووی ره‌عنایه‌ی له‌پن خست گه‌ردنی بشکنی
 چه‌زیتا صوره‌تی یاره‌ب، چه‌شیرین نه‌وجوانی بوو
 (مراد) یان بۆیه ناو نابوو له‌وه‌ختی به‌خشش و نینعام
 له‌بۆبانی مراد ده‌ستی که‌رمی نه‌رده‌بانی بوو
 له‌حق شیخ و مه‌لا و ده‌رویش و سو‌فی و سائیل و سه‌ییاح
 وه‌کوو حاتم شه‌فیق و دل‌نیا‌ز و میه‌ره‌بانی بوو
 نیتر نه‌تبێ له‌مولکی رۆم (ره‌زا) نومیدی ئاسایش
 له‌پیش نه‌م کاره‌دا هیتشتا نومیدی پارچه‌نانی بوو

له‌و سه‌رده‌مه‌دا ئالۆزی و شه‌ر و شو‌ر له‌نیوان عه‌شیره‌ته‌کانی کوردا زۆریه‌ی له‌سه‌ر
 زه‌وی و ناو بوو. شیخ ره‌زا که باسی میرانی خدر به‌گی خوشناو نه‌کا و ده‌لیت به‌ناهق
 کوژرا، به‌لام داخی بۆ ناخوا، چونکه‌ تووتنی عه‌شیره‌ته‌کانی تری زه‌وت نه‌کرد.
 کاربه‌ده‌ستانی حوکومه‌تیش، بۆ نه‌وه‌ی ده‌سه‌لاتیان به‌سه‌ر کوردستاندا بکیشتن، له‌جیاتی
 نه‌وه‌ی نه‌و شه‌رانه‌ی نیوان عه‌شیره‌تانی کورد دا‌بهرکینه‌وه؛ نه‌وتیان به‌سه‌ر ناگردا کردووه.
 شیخ ره‌زا ته‌نها به‌م چوار به‌یته فارسییه‌ باسی شه‌ری نیوان عه‌شیره‌تی بلبلس و
 عه‌شیره‌تی ئاکۆ و خوشناو نه‌کات و نه‌لیت:

آنچه بلباس بخوشناوو به‌آگو کرده است

نشنیدم که بیفداد (هولاکو) کرده است
گرچه میران خدر بگ نه بحق شد مقتول
کشتش به که بسی غصب تماکو کرده است

واتا:

نهوئی بلباس به خوشناو و به ناووی کردووه
نهمبیسووه هولاکو به بهغدای کرد بی
هرچهند میرانی خدر بگ به ناهق کوژرا
کوشتنی چاکتره چونکه تووتنی زوری زهوت کردووه

شیخ رهزا و میری شهقلاوه

شیخ رهزا هاتوچوی به سواری هیستریکی زین لی کراو بوو. کاغزتک نهنیریت بۆ میری
شهقلاوه، میران بایز بهگ که هیستریکی باشی بۆ بنیریت و له ههمان کاتیشدا کاغزتک
نهنیریت بۆ عادبله خافی خیزانی وهسمان پاشا. خانم دهیهویت سهر بنیته سهری و لیتی
دهپرسیت هیستری زیندووت دهوئی یان مردوو و نهو شیعرهی سهرهوهی پیدا دهلیت
«هیستری زیندوو بلتیم بۆم چاکه یا گردووم دهوئی.» بهلام میری شهقلاوه ههر هیستری بۆ
دهنیریت و هیچی تر، نیتیر شیخ رهزا دهکهویتته سهر و گوئلاکی هیستر:

میر به صد مننهت ههناردی نیتستریکی پرووت و قووت
دهست و پا سست و سهقهت نهندامی ههروهک عهکههبووت
خواوهنی نالیکی نالیم پیتی نهداوه موتلهقا
داویهتی، نهما وهکوو بیستومه قووتی لایه مووت
پووش له لای حهلوایه ههتتاکو پهلووشهی چنگ کهوئی
بای نهدا لوولی نهدا قووتی نهدا مانهندی حووت
کهرجی ناتوانی ببزوی هیند له و کهم قووته
دهنکه جوییکی نیشان دهی، تا قیامت دئی له دووت
پشتی ریش و شانی زامدارو، جهده و بوو ناعیلاج
چهند قرووشیکم ههبوو بۆم دا به نهوت و عهنهرووت

مه‌صله‌حت وایه هه‌تا نه‌یخواردوم بینێرمه‌وه
 زۆر نه‌ترسم ده‌فعه‌یی قووتم بدا بکا به‌ قووت
 (سه‌ی فه‌تاحی) مه‌یته‌رم پوژۆی به‌ حججه‌ت لیتی نه‌وی
 کلکی ده‌ره‌یتنا له‌بن نه‌مجا به‌ ناسته‌م گوێی بزووت
 گهر قه‌له‌و بێ نه‌م نه‌جننه‌، لێره ته‌سخیر ناگرێ
 غه‌یری چهند ده‌رویشی په‌فاعی به‌ زه‌بری جه‌له‌لووت
 نه‌م مه‌تاعه‌ چاکه‌ هه‌ر لایق به‌ حاجی نه‌حمده
 جووتی بێ بکا هه‌روه‌کوو خۆت هه‌ردوو لنگت کرد به‌جووت
 لایقی شانی من و شایانی شه‌ئنی تو نه‌بوو
 چاوه‌که‌م چیت بێ بلیتم چارم نییه‌ غه‌یری سکوت

هه‌ندی له‌ هه‌جوه‌کانی شیخ ره‌زا

شیخ ره‌زا به‌ شاعیرێکی هه‌جوکه‌ر ناسراوه‌. هه‌جوه‌کانی نه‌وه‌نده‌ توند و تیزن بوونه‌ ته‌
 هۆی دلگیریی گه‌لێک بنه‌ماله‌ و پیاوی ناسراو. نه‌وانه‌یش که‌ له‌ سووچی هونه‌رمه‌ندییه‌وه
 ته‌ماشای هه‌جوه‌کانی شیخ ره‌زا نه‌که‌ن، به‌ هیچ کلۆجیک له‌ قسه‌ توند و تیزه‌کانی دلگیر
 نابن. شیخ ره‌زا نه‌و هه‌جوانه‌ی وه‌نه‌بی ته‌نها به‌رامبه‌ر بیتگانه‌ کردبیت، نه‌وه‌ی ته‌ماشای
 هه‌جوه‌کانی به‌رامبه‌ر شیخ غه‌فووری مامی و شیخ عه‌لیی کاکێ و شیخ محهمه‌د عه‌لیی
 برازای کردوویه‌تی، نه‌وانه‌ی له‌مان دوورترن، هیچ گه‌ردێک ناکه‌وێته‌ دلێان به‌رامبه‌ر
 شاعیرێکی هونه‌رمه‌ندی وه‌کو شیخ ره‌زا.

شیخ ره‌زا، خۆی، نه‌مه‌ی به‌ حیکمه‌ت داناوه‌. له‌ ستایشیکدا بو‌ ناظم پاشا له‌
 شیعریکی فارسیدا ده‌لێت:

زخیل شاعران من هم حکیمم گهی
 گویم هجاء وگاه تحسین
 همی گویم نکویانرا ستایش
 همی خواهم بدانرا لعن و نفرین

بکام دوستان ریزم بترزد
 زلم بر فرق بدخواهان تبرزین
 کریمانرا دهانم گوزهء شهد
 لئیمانرا زیانم تیغ روبین

بهلام لهو بار و دۆخه‌ی که شیخ ره‌زا تیتیدا ژبابوو، بۆ جیاوازی کردن له نیتوان (که‌ریم) و (به‌د)، (دۆست) و (به‌دخوا)، میعیاریکی تره‌ه‌بوو و شیخ ره‌زایش خۆی میعیاریکی (شه‌خصی)‌ای تایبه‌تی خۆی هه‌بوو. بۆ غمونه، هه‌جوی شیخ عه‌لیی کاک‌ی و شیخ غه‌فووری مام‌ی کردووو چونکه نه‌وه‌ی نه‌و لیتیانی ویستوو نه‌یانداده‌تی. هه‌روه‌ها هه‌جوی موفتی زه‌هاویی کردووو چونکه له‌گه‌ل (ئیتتی‌حاری)‌یه‌کاندا هاوبیر بووه و هه‌جوی ده‌رویش نه‌فه‌ندی موفتی که‌رکووک نه‌کات چونکه (مونا‌فه‌سه‌ی) له‌گه‌ل شیخانی تاله‌بانیدا کردووو و هه‌جوی مه‌لامارفی مه‌لا عه‌بدوللای خدری زه‌نگنه نه‌کات چونکه جی ریزی شیخ عه‌لی بووه و هه‌جوی حاجی نه‌مین و ره‌فیق نه‌فه‌ندی خادیمو سس‌ججاده نه‌کات چونکه زۆر دۆستی خزمانی خۆی بوون که لیتیانی دلگیر بوو. له‌به‌رئه‌وه داوای لئ بووردن له هه‌موو نه‌و به‌پێژانه و عه‌شیره‌تانه نه‌که‌ین که به‌ر په‌لاری شیخ ره‌زا که‌وتوون.

شیخ ره‌زا و مه‌ستی نه‌فه‌ندی

ره‌سه‌ول مه‌ستی له زانا‌کانی شاری سوله‌یمانییه. زانستی ئیسلامی له‌سه‌ر ده‌ستی مه‌لا‌کانی کورستانی عیراق و ئێران وه‌رگرتوو و له نه‌نجامدا خۆتندنی له‌لای مه‌لا و دانای به‌ناوبانگ مه‌لای خه‌تیی ره‌واندز پێک هێناوه. له پاشان ده‌چیته نه‌سته‌موول له زانیاری فیزیا و فه‌له‌ک ده‌بیته مامۆستا و له شاری که‌رکووک و مووسل مامۆستایی قوتابخانه نه‌کات و له پاشان نه‌بیته به‌رپه‌یه‌ری مه‌عاریفی شاری (وان) له کوردستانی باکوور و ده‌چیته میسر فیری زمانی فره‌نسی ده‌بیت و گه‌شتیکی نه‌وروپا نه‌کات و نه‌گه‌ریته‌وه نه‌سته‌موول. له زانیاری فیزیا و فه‌له‌ک گه‌لیک نووسین و لیکۆلینه‌وه‌ی چاپ و بلاوکراوه‌ته‌وه.

مه‌ستی نه‌فه‌ندی، له‌گه‌ل شیخ ره‌زادا، چه له که‌رکووک و چه له نه‌سته‌موول شه‌ره ده‌نووکیان بووه. له وه‌لامیکی شوکری فه‌زلی بۆ شیخ ره‌زا، ده‌لتی: مه‌ستی نه‌فه‌ندی

قسهی پی وتووی جینو به من بۆ نه دهی. شیخ رهزا ئهم ههجووی مهستی نهکات:

دهستیکی ههیه (مهستی) نهفهندی له که ره مـدا
میوانی نهزیزی ههیه دایم له حه ره مـدا
نه له حق ژنه کهی موشفیکه ده رحه ق به غه ربان
سه د گانی به پۆم داو، ههزاری به عه جه م دا
هیند کیری هه تیوان به کوزیا چوه دایکی
دهستیکی شکا بو به منالی له شکه مـدا
به ره زه ره یی کام کیری قهوی که وتوه ناخۆ
به وه ده رده چوه ساعیدی مهستی له په جه مـدا
حه تا که مه جیدی کوری زۆر طبعی جه واده
سه د گانی به یه که له حظه به بی پوول و درهم دا
که وواد و ته رهس، مو لکید و بی دین و مو نافق
مردوو ه نییه میثلی له مسقوف و عه جه مـدا
بۆ سه ده دی په هی له شکر وه که ته پتی سکه ندهر
ئاوازی ده هۆلی کوزی داکی دی له حه ره مـدا
ئه و کیره زله ی کئی بوو له کیلانی فه تاح به گ
مشتیکی کوتایه قوزی، مشتیکی له ده مـدا

شیخ رهزا دان به وه دانانیت که مهستی نهفهندی پیاویتی دانا بوو و له به یتیکی
فارسیدا نه لیت:

مستی و داعیه، حکمت هیئت هیهات
برن دارند بیک دست دوتا خـرـرـزـرا

ههجووی مهلا ماری مهلا عبداللای خدری

مهلا ماری کوری مهلا عبداللای کوری مهلا سوله یانی خدری یه. ئهم بنه ماله یه
پشتا و پشت مهلا و ماموستای نایینی، له تیره ی که راوی ئیتلی زهنگهنه. مهلا سوله یانی

خدری ناوچه‌ی گه‌راوی به‌جی دِلتیت و له گه‌ره‌کی (به‌گلهر)ی قۆریه‌ی شاری که‌رکووک
جینشین ده‌بیت. مه‌لا عه‌بدوللای کورێ مامۆستایه‌کی دانا و له مزگه‌وتی جه‌لالیه‌کان
مامۆستا بووه. موفتی زه‌هاوی؛ به‌ بۆنه‌ی کۆچی دوایی مه‌لا سوله‌یمانی باوکییه‌وه؛ به
هه‌لبه‌ستیک پرسه‌ی بۆ مه‌لا عه‌بدوللا ناردووه تیییدا ده‌لتیت:

ألا انما الدنيا سجيتها الغدر
فليس لمغرور بزخرفها عذر
فظاهرها ود وباطنها قلي
وادبارها خَيْرُ واقبالها شر
ورغبتها غيبي ورهبتها هوي
وطالبها عبدُ وهاربها حر
وعزتها ذل وفرحتها أسي
وصحتها سقم وثروتها فقر

مه‌لا مارفی کورێ مه‌لا عه‌بدوللا. زانستی ئیسلامی له‌لای باوکی ته‌واو کردووه و
له‌سه‌رده‌می حوکمداری عوسمانی سه‌ره‌تای ژبانی به‌ قازی شه‌رع له‌ مه‌لا طیه‌ی
ویلایه‌تی (ئه‌ده‌نه) ده‌ست یخ ده‌کات و له‌ پاشان ده‌بیته‌ حاکمی بدایه‌تی ویلایه‌تی
مووصل. له‌ مووصل به‌ هۆی به‌ره‌هلستی له‌ ده‌ست درێژی والیی مووصل بۆ کاروباری
دادگاه، ده‌گوتزریته‌وه بۆ حاکمی بیدایه‌تی که‌رکووک.

ئهم بته‌مالیه‌ پتوه‌ندییه‌کی زانستی و پرووچییان له‌گه‌ل شیخ عه‌لی تاله‌بانیدا هه‌بووه و
زۆر جی ریزی شیخ عه‌لی بوون و مه‌لا عه‌بدوللا و مه‌لا مارف گۆرستانیان له‌ ته‌کیه‌ی
تاله‌بانیه‌.

شیخ ره‌زا بۆ هه‌جوی مه‌لا مارف نه‌کات؟

هر چه‌نیک شیخ ره‌زا گوتی به‌ دۆستایه‌تی شیخ عه‌لیی کاکی له‌گه‌ل پیاوه،
ناسراوه‌کانی که‌رکووک نه‌داوه، هیچ هۆیه‌کی وا نییه‌ ئهم هه‌موو جانیوانه‌ بداته مه‌لا
مارف. بۆ پروون کردنه‌وی ئهمه، خوالێخوشبوو مامۆستا ئه‌سه‌دی سه‌عید ئه‌فه‌ندیی
نایب که‌ له‌ ئه‌ده‌بی تورکییدا ده‌ستیکی بالایی هه‌بوو ده‌لتیت: مه‌لا مارف له‌ والیی مووصل

دلگیر بوو، چونکه له سهر داوای نهو له حاکمی ویلايه ته وه گوتیزرايه حاکمی بيدانهی کهرکووک. که والی دیت بۆ سهردانی لیوای کهرکووک، له کاتی پتیشوازیدا، والی به تهوسه وه هوالی مهلا مارف دهپرستیت و مهلا مارفیش زۆر بهر هقی وهلامی ده داته وه، والیش به تورکی: «هر نه سويله سن معروف سن = هرچی بلیت ناسراویت» ی پی دهلیت. شیخ رهزا که دۆستایه تییه کی قوولی له گهل والیدا هه بوو نه مه به ههل نه زانیت و نه م هه جوئی مهلا مارف نهکات.

من وانه زانم نه مه پتی تی ناچیت. نه گهر وای بوایت شیخ رهزا نه که به کوردی به لکو به تورکی هه جوئی مهلا مارفی نه کرد که بگاته والی. نه وهی پتی تی بچیت نه وهیه، مهلا مارف زۆر دۆستی شیخ عه لیبی کاکي شیخ رهزا بوو. شیخ رهزایش رقی له دۆستانی شیخ عه لی هه لده ستا و ده یوست بیانتوریتیت و نه م هه جوئه تونده ی مهلا مارفی کردوه.

شیخ رهزا له پیچ خسته یه که له سهر شیعی حافظ نه م هه جوئی مهلا مارف نهکات:

(معروف) ی بی دیرایهت گوت کرده ناو بیدایهت
چیت پی بلیم قورمساغ ههردوو گونم به دایهت
گوئی به تر شهید کرد کیرم نهکا رپعایهت
(زان یار دلنوازم شکریست با شکایت)
گر نکته دان عشقی خوش بشنو این حکایت)
مه عرووف که حیزی وهک خوئی نه بو له نه سلی ناده م
نازاری مه قعه دی بوو بۆم راکشا له سهر دهم
مردم نه وهند سوار بم، خوّم کوشت نه وهند پیاده م
(بی مزد بود و منت هر خدمتی که کردم
یارب مباد کسرا مخدوم بی عنایت)
خاشاکی دهوری دوبری لیم بوون به ماری هه جیا
کیرم به صد مه شه ققهت رۆی گونم نه گونجا
کیرم له په شمی پاشی دانه ی کونی ترنجیا
(در زلف پر شکنجش ای دل مپیچ کانبجا
سررها بریده بینی بی جرم و بی جنایت)

پروم کرده سمتی سمتی، یدعنی مه‌کانی مه‌عهوود
 نه‌رزتیکي پر نه‌جاسه‌ت ده‌شتیکي شه‌هوه‌ت نالوود
 پانیم فهره‌س چه‌پ و راست یتگم نه‌برده مه‌قصود
 (از هر طرف که رفتم جز وحشتم نی‌فرود
 زینه‌هار ا‌زین بی‌ابان وین راه بی نه‌نهایت)
 ده‌رمانه سمتی نه‌ما نه‌رمانه وه‌ک به‌ری ده‌ست
 کاروانی ک‌یتر به‌ناویا ده‌روا هه‌میشه سه‌ریه‌ست
 هه‌ر مه‌نزلیکی سه‌د میل، هه‌رمیلی سیسه‌د و شه‌ست
 (این راهرا نه‌نهایت صورت ک‌جا توان بست
 کش صد هزار منزل بیش است از بدایت)
 باوکی پی‌اوی چاک بوو ذاتیکي زۆر موقه‌ده‌س
 خو‌ی پوشت و داکی خو‌گی هه‌تا خوا بلتی به‌س
 بو‌نه‌ختن ناوی شه‌هوه‌ت جه‌رگی بووه به‌قه‌قنه‌س
 (رندان تشنه لب‌را آبی نمی ده‌هند کس
 گویا ولی شناسان رف‌تند ا‌زین ولایت)

هه‌جوی مه‌لا سه‌عید

مه‌لا سه‌عید پی‌او‌تیکي په‌وشت پاک و خوش گو‌فتار بوو. زۆر جی پ‌یزی شیخ عه‌لی و
 کوره‌کانی بوو. له‌کاتیکدا شیخ په‌زا له‌شیخ عه‌لی به‌گله‌یی بوو، هه‌ر که‌سێک له‌شیخ
 عه‌لییه‌وه نزیک بو‌ای، ده‌بووه جی په‌لار و هه‌جوی شیخ په‌زا. له‌م شیعه‌ره تورکییه‌دا
 هه‌جوی مه‌لا سه‌عید نه‌کات:

باغده‌می یوقسه‌ داغده‌د
 صولده‌می بوقسه‌ صاغده‌در
 هرگیجه‌ بر با‌جاغده‌در
 انس‌اسی بر قو‌جا‌قده‌در

غائب اولانده کیم بیلور
 جن گبی نبرده صاقلانور
 هانگی قوناغده اکلنور
 کیملر ایله یتاقدده در
 مسجده لامپه یاندریر
 ذکر ایله خلقی قاندریر
 بر الی سبحه گیزدر
 بر الی سیک دشاقدده در
 بو ترس اوغلی گوت ویران
 سیک اوزرنده اوتوران
 باشی هوایه قالدیران
 صانکه دروب ایاقده در

واتا:

له باغدایه یان له چیا له چه پدایه یان له راست
 هر شهوتک له ناو گه لیکدایه پاشه لی له باو هشتیکی تردایه
 که ون ده بیت کن چوزانیت وه کن له کوئی خوی شاردووه ته وه
 له کام مالدا ناهنگ نکا له گه ل چی که سان له جیگادایه
 له مزگوت چرا هله نکات به ذیکر خهلق هله ده خهله تینی
 به دهستیکی ته سییح سوور نه دا دهستیکی به کیر و گونیه وه یه
 نعم ته رس بابدی قوونده ره له سر کیر دانیشتووه
 سه ری بز ناسمان هله لپیوه وه کوور وه ستا بیت به پاوه
 حامل ایکن جنابته
 باشلر اذان و قامته
 بر ایاغی جماعتده
 بر ایاغی بولا قده در
 ایشلیه ایشلیه باشلادی

قـابـتـی فـرنـگـی عـلتـی
 بـوزـمـادـی اسـکـی عـادـتـی
 شـمـدـیدـه ایشـلـه مـاقـدـه در
 قـیز گـبـی اـیـنـجـه در سـوزـی
 نـازـایـله قـالـدـیرـر گـوزـی
 اـیـپـلـگ اـیـلـه الـور یـوزـی
 چـونـکـه گـوزـی بـرا قـدـه در
 گـر اـنی زار و اغـلیـان
 گـورسـن اـیـنا غـه بـو یـلان
 باشـی ازلـسـه دـه یـیـلان
 قـویرـوغـین دـولـا مـاقـدـه در

واتا:

که له‌شی پیسه به جه‌نابهت دست نه‌کاته بانگ و نوژ
 پایه‌کی له نوژی جه‌معه‌تدایه و پایه‌کی وا له بولاغدا
 هه‌ر ده‌ستی کرده کارکردن نه‌خوشیی فرهنگیی وه‌رگرت
 نه‌یگژی عاده‌تی پتشیوی هیشتا هه‌ر له کاردایه
 ده‌نگی وه‌کو کچ باریکه به‌ناز چاو هه‌لده‌پریت
 به ده‌زوو پرووی هه‌لده‌گریت چونکه چاوی له بوراقه
 گه‌ر دیت به زار و گریان پروا مه‌که نه‌مه درۆیه
 سه‌ریشی داپزی مار هه‌ر کلکی سوور ددها

شیخ ره‌زا هه‌میشه، له‌سه‌ر مووچه‌ی گوزه‌رانی، له‌گه‌ل مه‌نموورانی دارایی بگره و
 به‌رده‌ی بوو و نه‌وه‌ی ته‌گه‌ره‌ی به‌خستایی کاروباری زوبانی بۆ ده‌هینایه کار، هه‌ندی
 له‌وانیش ده‌ستی شاعیریان هه‌بوو و وه‌لامیان ده‌دایه‌وه و شیخ ره‌زایش له‌سه‌ر چۆک بۆیان
 داده‌نیش، وه‌کوو ده‌لّیت:

ده‌رحه‌قی، بۆچی نه‌ترسم، به‌خوا تا نه‌مری
 چی له‌ده‌س نای، مه‌گه‌ر بێ گونی نه‌سپم بگری
 به‌خه‌بیشی نییه‌ میثلی که وه‌کو جه‌وه‌ه‌ری گوو

مه‌گه‌سی پیتوه بنیشتی، وه‌ک‌وو صه‌گ پیتی ده‌وه‌ری
 پیتی بلتین به‌و تهره‌سه‌ گهر له‌ عه‌له‌یهیم بدوی
 به‌ فووی عه‌زلی نه‌که‌م، نابتی له‌ویدا بت‌ری
 پده‌ری نیره‌که‌ر و ماده‌ری وه‌ک ماچه‌خه‌ره
 کتی ده‌لتی ناده‌مه، که‌ریابه، وه‌ک‌وو که‌ر ده‌زه‌ری
 وه‌ره لاده له‌ شه‌ری ناله‌تی مه‌عه‌وودی (ره‌زا)
 موخته‌زای گرتنه‌ طه‌بعی به‌خوا پیت نه‌گری

هه‌ج‌وی حافظ نه‌فه‌ندیی قه‌ردار

بنه‌ماله‌ی قه‌ردار له‌ که‌رک‌وک، هه‌ر چه‌نیک ئیستا خویان به‌ تورکمان داده‌نیتن به‌لام له‌
 ره‌سه‌ندا له‌ ئیلی بلباسی کوردن، چه‌ند که‌سیکی دیاریان له‌ ده‌وله‌تی عوسمانی مه‌ئمووری
 که‌وره‌و، له‌ ده‌وری کۆماری تورکیایش یه‌کیکیان والیی نه‌سته‌موول بوو. حافظ نه‌فه‌ندی
 له‌ به‌غدا ده‌ژیا و له‌گه‌ل شیخ ره‌زادا زۆر ریک نه‌بوو، له‌به‌رنه‌وه شیخ ره‌زا نه‌م هه‌ج‌وه‌ی
 کردووه:

مرا بخانه‌ پاشا بضرب سیلی و مشت
 (حسین نه‌فه‌ندی) زن قه‌چه‌ راند و حافظ پشت
 کدام بگچی و قائق چی و ترمپاچی
 بکون (حافظ نه‌فه‌ندی) فرو نبردا نگشت

واتا:

به‌ زه‌بری شه‌قازله و مشته‌کۆله
 حوسین نه‌فه‌ندیی قه‌چه‌ ژن و حافزی پوشت پالیان پیتوه‌نام بۆمالی پاشا
 کام نیشک‌گیر و به‌له‌م لیخوێ و ترومپاچی
 په‌نجه‌ی نه‌کردووه به‌ قنکی حافظ نه‌فه‌ندیدا

زیسکه‌ حیز بود همچو جسر بغدادش
 همیش‌ه آب بزیراست آدمی بر پشت
 بدست این دو لعین کشته‌ گر شوم چه‌عجب

مگر حسین علی را، یزید و شمر نکشت
نمود بالله اگر این بود مسلمانی
صواب دین یهود است و مذهب زردشت

واتا:

له بهرنه وهی حیزه وهک پردی به غدا
همیشه ناوی له ژیر دایه و پیاوی به سه ره وهیه
سه یر نییه نه گهر به دهستی نهم دوو مه له و نه وه به کوشت بچم
بژی یه زید و شمر حوسینی کوری عه لیان نه کوشت!
په نا به خوا، نه گهر موسلمانته تی نه مه بین
نایینی جو له که و ریتازی زه ده شتیش راسته.

هه جوی حاجی مسته فایه

له ده وری عوسمانیدا، هه ندی کهس له دائیره ی نه وقاف و هه ندیک له خه زینه ی
ده ولت مووچه یان بۆ برابوه وه. نهم مووچه یه، به پتی هه لبراردنی مه نموورانی هه ریمه کان
ده بوو. شیخ رهزا، نه له ته مه ندا و نه یش له بی وله تیدا و الیکه وتوو نه بوو که میری
بیریتیت نه ویش داوای سنوورتیکی بۆ نه بوو و له بهر نه وه نه که وته ته قه وه له و جو ره
مه نموورانه یه کتیک له وانه حاجی مسته فایه.

گل اگر یکدم بکام بلبل شیدا شود
کام دل نگرفته خاری در میان پیدا شود
مستحقیرا معاشی داد خواهد پادشاه
حاجی میگوید که او را مانع اجرا شود

واتا:

گول نه گهر تاوئ به ناره زووی بلبل شیت و شهیدا بی
ناره زووی دلی نایه ته دی، درکی له نیتواندا پهیدا نه بین
پادشا نه یه وئ مانگانه یه ک بدا به مسته حقیک.
حاجی هه ول نه دا بین به کو سپ له رتی جی به جی کردنیا.
در میان مالک و رضوان صباح روز حشر

از خصوصی ریشی حاجی مصطفی غوغا شود
بانگ بر رضوان زند مالک که ای رضوان مهل
این یهودی ریش سوی جنة المأوی شود

واتا:

له نیوان مالیک و ریزواندا سبهینتی رژی حشر
له باره ریشی حاجی مستهفاوه غلبه پیدای نهبن
مالیک بانگ نهگاته ریزوان نهلن: نهی ریزوان مهیته
نهم جووله که ریشه بهره بههشت بیتهوه.

گویدش رضوان نه آخر پیر مرد حاجی است
کی خدا فرموده حاجیرا جهنم جا شود
مالکش گوید فراوان از یهودان حاجی اند
سالک بیت المقدس حاجی انها شود

واتا:

ریزوانیش پیتی نهلن ناخر بز نهم پیره پیاه حاجی نییه؟
کهی خودا فرموده حاجی له جههتهما جیتی بیتهوه.
مالیک پیتی نهلن: زور له جووله که کان حاجین
نهوهی چوه (بیت المقدس) نهبن به حاجیی نهوان.

چون سخن اینجا رسد رضوان بماند بی دلیل
ریش بر دعوای مالک حجت عظمی شود
پس برغم انف رضوان در جحیمش افکند
درمیان دوست و دشمن عبرت و رسوا شود

واتا:

که قسه نهگاته نهم ناسته ریزوان بهلگهی نامینن
ریش نهبن به بهلگهی که گوره بز نیددیکاکی مالیک
به کوتیرایی چای ریزوان فرهی نه داته دوزه خوه و
لناو دوست و دوژمنا رسوا نهبن و نهبن به پند

حاجی بابا چاره این ریشرا امروز کن

ورنه فردا فستنھا زان ریش تو برپا شود
برکنش از بیخ و بن نی صد رهش گر بر کنی
هفتهء نگذشته این تخم بلا بالا شود

واتا:

حاجی بابا هر نیمروز چاره‌ی نهم ریشه‌ت بکه
نه‌گینا سبه‌ینی چند هه‌راو فیتنه لهم ریشه‌ی تۆوه به‌ریا نه‌بی
هه‌لی که‌نه له‌بن و نه‌گر صد ره‌گی لی هه‌لکیتی
هه‌فته‌ی‌یکی بین ناچن نهم تۆوی به‌لایه به‌رز نه‌بیته‌وه

چون ترا خواهد بدوزخ برداین ناپاک ریشی
وقف کن تا خلق‌را جاروب استنجا شود
هاجی همچون (رضا) و حاجی همچون شما
قرنها باید که تا از لطف حق پیدا شود

واتا:

چونکه سهره‌نجام نهم ریشه ناپاکه نه‌تباته دۆزه‌خ
بیکه به وقف تا خه‌لک بیکن به گسکی گوو مالین
هه‌جو که‌ریکی وه‌ک (ره‌زا) و حاجیبه‌کی وه‌ک نیتوه
سهدان سالی نه‌وی تا له لوتفی خوداوه پیدا بین

هه‌جوی ده‌فته‌ردار

ده‌فته‌رداریکی تورک، له کاتی داگیرکه‌رانی عوسمانی. له که‌رکووک بووه. نهم
ده‌فته‌رداره، وه‌کوو زۆریه‌ی کاربه‌ده‌ستانی ده‌ورویره‌ی عوسمانی، هیچ کاریکی به‌بی
به‌رتیل نه‌ده‌کرد. شیخ ره‌زایش هه‌رچه‌ن ته‌قه‌لای وه‌رگرتنه‌وه‌ی مووچه‌که‌ی ده‌کرد، به‌لام
بۆیان نه‌ده‌کرد. ئیتر وه‌کو شیخ ره‌زا ده‌لّیت؛ دۆم بیت و کلّاش بۆ خۆی بکات. له
هه‌جویکی به‌ زوبانی فارسی ده‌لّیت:

میکنم هجو اگر لطف خدا باشد یار
مویی از خایهء من بر نکند دفت‌ردار

خایه، همچ و جبل دارم و کیری چو منار
هردو، هرمی همه درکس زن دفته‌ردار

واتا:

نه‌گهر لوتفی خوا یار بیت هج و نه‌کم
مووی له گونی من هه‌لناکیشی دفته‌ردار
گونیکي وهک کیتو و کیتیکي وهک مناره‌م هه‌یه
هه‌ردوو گونم و له‌گه‌ل کیتیم به کوزی ژنی دفته‌ردار

له نه‌نجامدا، شیخ ره‌زا، سه‌یر نه‌کا که دفته‌ردار نه به تکا و نه به هه‌جو مه‌عاشه‌که‌ی
ناداتی. لهم شیعه تورکییه‌دا ده‌لایت: با بزانی کتی زیان نه‌کات:

ناموسی اره‌یان کیمسه، هه‌جاده‌ن حذر ایلر
شاعرلر ایله خوش گیچنور دفع شر ایلر
تاخیر معاشم سکا بر فائده ویرمز
ای باعث رزقم باقه‌لم کیم ضرر ایلر
اریاب کرم اولمه فقط حق شناس اول
وجدانی اولان کیمسه بو راهه گذر ایلر
جان‌دان اوصانوب، دوغریسی ترک ادب ایتدم
معناسنی ویرمگله دگل حرفنه صرف نظر ایلر
انسان اولان انسانلره حسن نظر ایلر
میدان حمیتده دوروب ترک سر ایلر

واتا:

نهو که‌سه‌ی له نامووس بگه‌ریت له هه‌جو خوی لا نه‌دا
له‌گه‌ل شاعیراندا خوش راده‌بویت و له‌شه‌ر خوی لا نه‌دا
دواختنی مه‌عاشم هیچ سوودیکی بو تو نییه
نه‌ی مایه‌ی رزقم با بزانی کتی زیان نه‌کا
خواه‌نی به‌خشش مه‌به به‌لام هه‌قناس به
نه‌وه‌ی ویردانی هه‌بی لهم ریگایه‌وه ده‌روات
له گیان بیتار بووم، به راستی وازم له نه‌ده‌ب هیتنا

به مانا دانهوه نیهه چاوی له ههرفی نهپوشیت
نهوهی ئینسان بیت لهگهڵ ئینساناندا چاکه نهکات
له مهیدانی ههمیهت دهوهمستیت سهری فیدا نهکات

لهلایهکی تریهوه کاظم بگ وهعدی دهداتی که موچهکهی بۆ بگهڕێنیتهوه بهلام بهجیتی
نایهنیت:

آلنجه خزنه، مالیهدهن.....

بنم سعیم گبی کاظم بگک وهعدی مهرددر
بنی خوشنود ایدر، فردا دیور وعد ایدرهر گون
ا و فردادک مرادی غالباً فردای محشردر

واتا:

تا له خهزینهی مالیه (گهنجینهی دارایی)
وهکو و کوششی من گفتی ناظم بهگیش به خۆرای دهروا
دلی من خوش نهکات، نیمهرو و سهی دهلیت، ههموو روژیک گفتم نهداتی
نهو نیمهرو و سهیهی، رهنگه نهنجامی روژی ههشر بیت.

شیخ رهزا و ئێوان

پێوهندیی شیخ رهزا لهگهڵ نێراندا له دوو پتگاوه بوو؛ یهکه میان شیخانی تالهبارنی
پێوهندییهکی نایینی (پتباری قادری)یان لهگهڵ ناوچهکانی کوردستانی روژهلاتدا ههیه.
هر له کۆنهوه و تاکو ئیستایش، له کرماشان و سنه و سابلاغ و موکریان لقی تهکیه
تالهبارنی ههیه و ژمارهیهکی زۆر له کوردی نهم ههرتمان دهرویش و موریدی شیخانی
تالهبارن. دووهم، لهو سهردهمهیه که کوردستان له نێوان عهجهم و تورکدا دابهش کرابوو،
نهم سنووری نێوان نهو دوو دهولهته بۆ کورد قهدهغه نهبوو. زۆریه ئێلانی کۆچهری کورد
لهم بهر و لهوبهری سنووردا، گهرمیان و کۆستانیانی نهکرد و تا رادهیهک کوردستان یهک
ههریمی نابووری بوو و هاتوچۆی کاروانی کوتال به سهراوسهری کوردستاندا به
سهربهستی دهگهڕان و کوردانی ههردوو ههریم بهبێ پاسپۆرت، بهپتی پهیمانی ههردوو
دهولهت هاتوچۆیان دهکرد. شیخ رهزایش جگه لهم پێوهندییانه، پێوهندییهکی تایبهتی
نهدهب و زوبان ههبوو که یهکێک له هههره شارهزاکانی زوبان و نهدهبی فارسی بوو. نهم

پیتوهندییانه وای له شیخ ره‌زا کردووه، نه‌ک تنه‌ها له‌گه‌ل کوردانی نیران، به‌لکو له‌گه‌ل کاربه‌دهستانی گه‌وره‌ی نیرانی‌شدا پیتوهندی بکات و له جیگای خویدا مه‌دح و جارجاریش هه‌جوی زۆر ره‌قیان بکات که به عه‌جهم ده‌لئت:

بشکست سرو افسر کسرای عجم را
برباد فن‌داد رگ و ریشـــه و جم را
آورد شبـــخون مدینه بدائن
بگرفت ز شاهان عجم تاج و علم را
این عریده با آل عمر بهر علی نیست
با آل عمر کینه و قدیمت عجم را

واتا:

سهر و تاجی کیسرای عه‌جهمی تیشک‌اند
ره‌گ و ریشه‌ی جهمی دا به بای فه‌وتان
(مه‌دینه) شبه‌به‌یخونی کرده سهر (مه‌دائین)
تاج و نالای له شاهانی عه‌جهم وه‌رگرت
نهم بێ نه‌ده‌بیه له‌گه‌ل نالی عومهر له‌بهر خاتری عه‌لی نییه
عه‌جهم کینه‌یان له‌گه‌ل نالی عومهر کوته.

له جیگایه‌کی تری، له‌سهر «شیخین و شیر ی لافتی» که گوایه له‌سهر وته‌ی پتغه‌مبه‌ر (ص): «لافتی الا علی ولا سیف الا ذو الفقار» شیخ ره‌زا نه‌مه به‌ده‌ست درێژیه‌کی زۆر داده‌نی و له‌م شیعه‌ی خواره‌وه له‌ پۆزیان ده‌دا.

نەش خبیث خویشرا ایرانیان بهر شرف
پتویسته سوی کرلا می آورند ازهر طرف
در داده آخوندها صلا، کز سایه اهل ولا
(ان یدفنوا فی کرلا یغفر لهم ماقد سلف)

واتا:

نیرانییه‌کان له پیتناوی شه‌ره‌فدا تهرمی چه‌په‌لی خویان
په‌ی ده‌ریه‌ی له هه‌موو لایه‌که‌وه نه‌هیتن بۆ که‌ریه‌لا
ناخونده‌کان بانگ و سه‌لایان هه‌لداوه که وا له سایه‌ی نه‌وانه‌دا دوستی نالویه‌یتن.

نه گهر له كهرېدلا بڼيزرټن له هدموړ گوناځي پښوويان خوښ دهېرټ.

پس اي گروه بدگمان، شيخين و شاه انس و جان
پهلوي هم در يك مكان، چون سه گهر در يك صدف
باشند از رحمت بري، در حيرتم زين داوري
تاكي به اين جهل و خري، اي مردمان نا خلف

واتا:

كه واته نهى گروى بهد گومان، (شه‌يخه‌ين) (نه‌بويه‌كر و عومهر) و پښغهمبر
له پال يهك و له يهك شوتنا وهك سټ گوههر وان له صده‌فټيكا.
له ره‌حمت بهري بن، من لم داوه‌رييه‌ي نټوه سهرسام
نهى پياوانى نارېسمن تاكه‌ي لم نه‌زاني و كه‌رييه‌دان!

شيخين و شيري لافتي عين هم اند اين هرسته‌تا
بر دينتان واحسرتا، بر كينتان يا للاسف
آخر زشاه انبيا، شرمي كنيد اي بي حيا
كي شاه باز كبريا، كمتر ز مولاي نجف

واتا:

نه‌بويه‌كر و عومهرش هدر وهك نه‌بويه‌كر و عومهر و پښغهمبرن
نهى داخم بو نايبتان و وهى خه‌فته‌تم بو كينه‌تان
هه‌ي بټي حه‌يايېنه شهرمن له‌شاي پښغهمبران بكه‌ن
چون نه‌بټي شاپازي كيبريا كه پښغهمبره له هه‌زرتي عدلي كه‌مترين!

بگشا (رضا) درج دهن، پاشيده كن درسخن
بر قلب بدخـواهان بزن تيغ زبان لاتخف

واتا:

(ره‌زا) نقيمي دم و دانت بكه‌ره‌وه و قسه‌ي وهك دور بلاكه‌ره‌وه،
بيده له جهركي ناحه‌زان به تيغي زمانت و هيچ مه‌ترسه.

مهدجى ناصيردددين شاه

ناصره‌دددين شاه (۱۸۳۱-۱۸۹۶) له بنه‌ماله‌ي شاهاني قاجاره‌كه له ره‌سه‌ندا له

نازه‌ری نازه‌ریاجانن و تاکو ئینقیلابی ره‌زاخانی په‌له‌وی دژی نه‌حمده شاه حو‌کمی
 ئیرانیان کرد. ناصیره‌ددین شاه پی‌وه‌ندی له‌گه‌ل ولاتانی نه‌وروپادا په‌یدا کرد و ده‌رگای
 ئیرانی بۆ سه‌رمایه‌دارانی نه‌وان کرده‌وه. له‌کاتی حو‌کمرانیدا گه‌مارۆی (هه‌رات) یدا، به‌لام
 له‌به‌ر نه‌وه‌ی ئینگلیزه‌کان باشووری ئیرانیان داگیرکرد، گه‌رایه‌وه. له‌ دواییدا له‌لاین میرزا
 په‌زای کرمانی کوژرا.

شیخ په‌زا، له‌م شیعه‌ فارسییه‌دا مه‌دحی نه‌کات و نه‌ئیت:

گر شعاع خسرو انجم بنودی ماهرا
 ماه میگفتم جمال (ناصرالدین) شاهرا
 نورماه از آفتاب و نور شاه از خویشتن
 در حقیقت فرق بسیارست شاه و ماهرا

واتا:

نه‌گه‌ر مانگ له‌ تیشکی شای نه‌ستیره‌کان نه‌بویه (که پۆژه)
 نه‌موت جوانیی ناصیره‌ددین شا مانگه، (به‌لام نالیم چونکه)
 پۆشنایی مانگ له‌ خۆره‌وه‌یه، پۆشنایی شا له‌ خۆیه‌وه‌یه
 له‌ راستیدا جیاوازی زۆره له‌ نیتوان شا و مانگدا

گر نه‌ از خط شعاع مهر بگرفتی ضیاء
 در فلک از شـرم رویش گم نمودی راهرا
 کبک را از سایه‌ی عدلش ز شاهین پاک نیست
 می‌زنند هردم بگردون بانگ قاها قاهرا

واتا:

نه‌گه‌ر مانگ له‌ ناسماندا تیشکی له‌ هیتلی تیشکی پۆژ وه‌رنه‌گرتایه
 له‌ شه‌رمی پروی شادا پتی له‌ ناسماندا ون نه‌کرد (چونکه به‌رچاوی تاریک نه‌بوو)
 له‌ سایه‌ی داد په‌روه‌ری نه‌ودا که‌ر باکی له‌ شاهین نییه
 بۆیه هه‌میشه بانگه‌وازی (قا.. قا..). له‌ گه‌ردووندا لی نه‌دا

این همان شاه‌یست کز به‌ر عدالت گستر
 شیر را گوید شبان شوگله‌ روباهرا
 گفت بامن ابله‌ی کوتاه بین از روی تیز

قبلهء عالم توانی گفتن این جم جاھرا

واتا:

نممه هەر نمو شاهیه که بو داد بلاوکردنوه

به شیر نهلێ بیه به شوانی رانه رتوی

گتلیکی کورت بین له رووی رق و کینهوه پیتی وتم:

نەتوانی بدم شاهه بلتی: قیبله‌ی جیهان؟

گفتم ای کوته نظر آخر نه او ظل خداست

سرور عالم بباید گفت ظل الله را

این همان شاه جهاندارست کش خاقان چین

عرضه میدارد که دیرن بنده ام درگاهرا

واتا:

پتیم وت: نهی بهرچاو کورت ناخر نهی نمو سته‌ری خوا نییه؟

که گه‌وره‌ی جیهان نه‌بێ پیتی بو‌ترئ: سته‌ری خودا

نعم نمو پاشا دونیا به ده‌سته‌یه که خاقانی چین عمرزی نه‌کا

نه‌لێ: من به‌نده‌یه‌کی کوونی ده‌رگای توّم.

ته‌لغرافیک بو ناصیرهددین شا

له ده‌س پتیکردنی نعم شیع‌ره‌دا، شیخ ره‌زا، باسی ته‌لگراف ده‌کات چۆن به‌یه‌ک له‌حزه
وه‌کو تیشکی هه‌تاو دووریی صد ساله قه‌مچ ده‌کات و هاواری ده‌گه‌یی‌نیتته شا و
ده‌لێت:

ای تل تونیک واسطهء داد خـــواھرا

واقف کنی ز حال گدا پادشاهرا

در یک نظر، به‌یک حرکت، چون شعاع شمس،

طی می‌کنی مسافهء صد ساله راهرا

واتا:

نه‌ی ته‌لگراف! تو هۆیه‌کی چاکی بو نه‌وه‌ی دادی بوئی

پادشا له‌ حالی گه‌دا ناگادار نه‌که‌ی

به جو له یهک و له چاوترووکا نیکا وهک تیشکی رۆژ
پیتوانه‌ی سه‌ده‌ سه‌ده‌ رۆژ نه‌ به‌ری

فرسخ بریدن تو بقدر پریدنست
از صحن دیده تا سرمه‌زگان نگاهرا
تا پای تخت خسرو گیتی ستان برو
از من ببوس خاک در بارگاهرا

واتا:

فرسوخ برینی تو نه‌ونده‌ی نه‌ویه
که روانینی چاو له‌ ناو چاوه‌وه تا برژانگ نه‌فری
تا به‌ریتی ته‌ختی پادشای جیهانگیر برۆ
له‌ جیاتی من خاکی به‌ر ده‌رگای باره‌گای ماچ بکه

بر خوان دوعای دولت و انگاه عرض کن
شرح نیازمندی این بنده شاهرا
آرایش اریکه جم، خسرو و عجم،
دارای ملک ری، شه‌گیتی پناهر

واتا:

دوعای به‌رده‌وامیی ده‌ولته‌تی بۆ بکه و پاشان به‌ دریتی
داواکارییه‌کانی نهم به‌نده‌یه عه‌رزى حوزووری شا بکه
نهی مایه‌ی رازانه‌وه‌ی پشتینی جه‌مشید و خوسه‌ره‌وی عه‌جه‌م
نهی خاوه‌نی مولکی ره‌ی و شای جیهان په‌نا

آن خسروی که (ناصر دین محمد است)
بر خلق آیتی است ز رحمت إله‌هرا
از انجشم سپاه فزونتر بود ولی
انجا که حیدر است چه حاجت سپاهرا

واتا:

نهو خوسه‌ره‌وی که یارمه‌تی ده‌ری نایینی موجه‌مه‌ده
نیشانه‌ی ره‌حه‌مه‌ته له‌ خواوه‌ بۆ خه‌لق

لهشکری له نهستیره زۆرتن بهلام
مادام چهیدره ههبن بۆ پشتیوانیی، سوپای بۆچییه؟

مههرا بروی انور شه میکنه قیاس
آنکس که از سفید نداند سیاهرا
یارب بحق آل علی پایدار کن
جاه و جلال، حشمت روحی فداهرا

واتا:

ئهو کهسهی رهش و سهی له یهک ناکاتهوه
قیاسی مانگ له رووی شا نهکا
خوایه بۆ خاتری ئالی عهلی

جاه و جهلال و حیشه مهتهی ئهم شایه - به قوریانی بێ - پایدارکه

درشه کمال ذاتی و درماه عارض است
فرق است آسمان و زمین شاه و ماهرا
باز یچه نیست منقبت خسروان (رضا)
کی طاقت تحمل کوه است کاهرا

واتا:

تهواوی له شادا هی خۆیهتی و له مانگدا لهلاوه هاتهوه
شاه و مانگ جیاوازیان جیاوازی ناسمان و زهوییه،
(رهزا) تاریف کردنی پادشایان گالته نییه
کهی گایهک توانای هه لگرتنی کیتیکی ههیه

مه بهستی، حافظ، له پرسپاری ناصیرهددین شادا

ناصرهددین شا له شاعیران ده پرسیت: مه بهستی «حافظ» چییه که ده لیت: «بلبلی
برگ گلی خوش رهنگ در منقار داشت». گه لیک له شاعیران وهلامی شا دهده نهوه، بهلام
شا هیچیانی به دل نابیت. ئهم پرسپاره دهگاته شیخ رهزایش. شیخ رهزا له سه رههمان
کیش و قافیه ئهم وهلامی شا دهدهاتهوه و زۆری به دل دهبی و بهخششی دهدهاتی.

شاه والا وقت طالع روی در ادبار داشت

این دل غم منزلت را غرق در اکدار داشت
 بر سرورم صد هزاران کوه عرصه بار داشت
 صاحباً در حالتی کین بنده غم بسیار داشت
 یادم آمد آن کلام آنجناب اظهار داشت

واتا:

نهی پادشای پایه بلند، کاتی که بهخت پروی له پشت هه لکردن بوو
 نهم دله‌ی خوم له مالهدا نوقمی لیتی کردبوو
 هه دان هزار کیتی غم به‌سهر شادیمه‌وه بووه بار
 گه‌ورهم: له کاتیکدا که نهم به‌نده‌یه خمی زوری له دلا بوو
 هاته بیرم نهو قسه‌ی نهو حنابه که وای دهریری

کرده بریدی ز امتحان با شاعران گفت و شکفت
 کز وجود من بر و در منظر عالم برفت
 هیچ کسی بر وفق طبع من در معنی نسفت
 گفته بودی مقصد حافظ چه بود از آن چه گفت
 «بلبلی برگ گلی خوش رنگ در منقار داشت»

واتا:

بو تا قی کردنه‌وه له‌گه‌ل شاعیراندا قسه‌ت کردبوو و گویت بو شل کردبوون
 که بوونی من به دیمه‌ن له‌به‌ر چاوی جیهان رۆشتبوو*
 که‌س به گویره‌ی ناره‌زووی من مرواری مانای نه‌سمی
 فه‌رمووبووت مه‌به‌ستی (حافظ) له‌وه چیه که وتوویه؛

* واته: که‌س بیر له بوونی من نه‌کردبووه تا بانگ بکرتیم بو نهو تاقیکردنه‌وه و پرسیاره.

زان حبیب حی وحق امداد فیض سرمدی
 بس تضرع کردم‌اند در باب آل احمدی
 ذات احمد را شفیع آورده برهر مقصدی
 نصف شب غواص کردیدم به به‌حری ابجدی
 تا ببینم این صدف آیا چه در دربار داشت

واتا:

زۆر داوای بهره‌کەتی هەمیشە‌بیان لەو خۆشه‌ویستی خوای بە حق و زیندووە کردووە
لە بارە‌ی نالی پیتە‌مبەرە‌وه زۆر پاراوە‌تە‌وه
بۆ هەر مە‌به‌ستی زاتی پیتە‌مبەریان کردووە‌تە تەکا کار
نیووە شو وەک ئە‌وانە‌ی ئە‌چنە بنی ناو بە دە‌ریای حە‌رفی ئە‌بجە‌دیدا نوقم خوارد
تا بزانم چە مروارێ‌هە‌ک لە‌ناو ئە‌و سە‌ده‌فە‌دا شارراوە‌تە‌وه.

زان هە‌مه‌ مردان بیامد صفوت جا‌روی کش
بر دل آمد معنی شیرین بس بی عیب و غش
لوح قلبم را ص‌ف‌ف‌ا‌دا‌ند ه‌می آ‌یی‌نه‌وش
بلبلی برگ گلی شد سی‌صد و پن‌جاه و شش
با حسین و با حسن هم با علی معیار داشت

واتا:

لە‌و هە‌موو مە‌ردانی خواوە‌ خا‌و‌تی‌نی‌یه‌کی زۆ‌ری‌ن گە‌ردو نا‌تە‌وا‌ی هات بە‌ دل‌دا
واتایە‌کی جوانی زۆ‌ر بی‌گە‌ردو نا‌تە‌وا‌ی هات بە‌ دل‌دا
تە‌خته‌ی د‌ل‌می خا‌و‌ین کرد‌وه وەک نا‌و‌تی‌نە‌یه‌ک پاک ب‌ک‌ری‌تە‌وه
ر‌س‌تە‌ی «بلبلی برگ گلی» ئە‌کاتە‌ س‌یی‌ صد و پە‌نج‌ا و شە‌ش
لە‌گە‌ڵ س‌ی و شە‌ی (ح‌س‌ین) و (ح‌س‌ن) و (ع‌لی) ها‌وسە‌نگە‌.

این چنین جاری است عادات حکیم ذو‌ المن
بهر ترفیع همان قطب رفیع ممتحن
بر گـرـوه اولیـا بارد بلاهای فتن
برگ گل سبزا‌ست آن دارد نشانی از حسن
چونکه در روز وفاتش سبزی رخسار داشت

واتا:

ع‌ادە‌تی خ‌و‌ای خ‌ا‌و‌ە‌ن ح‌یک‌مە‌تی بە‌خ‌ش‌نە‌ و‌ا ر‌ۆ‌ش‌ت‌و‌ه
بۆ پایە بە‌رز کردنی ئە‌و قوتبە بە‌رزە‌ تا‌قی ک‌را‌و‌ە‌یه
بە‌لا و فیتنە بە‌سەر دە‌ستە‌ی ئە‌ولیا‌دا ئە‌ب‌ا‌ری
بەرگی گۆ‌ل سە‌وزە‌ و نیشانە‌ی (ح‌ە‌س‌ن)ی پ‌ی‌ت‌و‌ە‌یه
چونکه لە‌ ر‌ۆ‌ژی وە‌ف‌اتی ر‌وخ‌س‌اری سە‌وز هە‌ل‌گە‌را‌بو‌و

این نمیباشد خدا نخواستہ ازین و شین
 این همی باشد خداوداند پی اسرار بین
 آنچه رفت برنسل شاه غازی بدر و حنین
 رنگ گل سرخست آن دارد نشانی از حسین
 چونکہ در حین شہادت سرخیء رخسار داشت

واتا:

خوا خوی نمہ له چاکی و خراپیہوہ نییہ
 خوا خوی نہزانی نمہ ہموی له رازہکانی نیتوانوہیہ
 نہوی بہسہر نہوی غہزاکہری بہدر و حوینندا تیتپہرہ
 رہنگی گول سوورہ نیشانہی حوسہینی پیتوہیہ
 چونکہ لہکاتی شہید بوونیا روخساری سوور ہلگہرابو

چونکہ در عصر سعادت قطب بودہ نزد کل
 پیش ازین دانستہ حالت زان شدہ مأمور پل
 وز معارف نوش کردہ از نبی نوشاب مل
 بلبلی باشد علی کز فرقت آن ہردو گل
 واندران برگ و نوا خوش نالہای زار داشت

واتا:

چونکہ لہ سہردہمی پیغہمہردا لای ہہموان قوتب بووہ
 لہ پیشتردا حالہتہکە ی زانیوہ
 لہ پیغہمہریشوہ شہرابی زانستی نوش کردوہ
 بولبلہکیش (علی) یہ چونکہ لہبہر جیابوونہوی لہ و جووتہ گولہی
 نالہ و ہاواری زور خوش ہہبولہناو نہو گلا و ناوازانہدا

صد ہزاران رحمت حق باد برجان رضا
 بس بہواللہ پیمبر شافعی روز جزا
 من ز ایمان کردہ ام از جان حب مرتضی
 من نہانی گویم این تخمیس از بہر رضا
 تا بدانندش (رضا) ایمان بسی انوار داشت

واتا:

سده هزار ره‌حمهت له گیانی (رضا) بیت
ته‌نھا پیغه‌مبهر تکاکاری بیت لای خودا له رۆژ سزادانه‌وه
من له باوه‌ری خۆمه‌وه به گیانی خوشه‌ویستی (عه‌لی)م کردوه
من به نه‌ینی ئەم پینج خسته‌کییه بۆ ره‌زامه‌ندی نه‌تیم
تا بزائن (ره‌زا) باوه‌ری زۆر رۆژن بووه.

مه‌دحی حوسامولولک له پینجه‌یه‌ک له‌سه‌ر شیهری حافظ

له مه‌دحی حوسامولولک، شیخ ره‌زا به‌و هیوایه‌یه که قسه‌کانی بگاته شا که ده‌لتیت:

من اگر روان نسازم به پیمبر صبارا
بحسام ملک و مللت که ترجمی خدارا
ز مقریان خاقان که شود وسیله مارا
بلازمان سلطان که رساند این دعارا
که بشکر پادشاهی ز نظر مران گذارا

واتا:

من نه‌گهر به په‌یامبه‌ری بادی سه‌بادا
هه‌وال نه‌تیرم بۆ (حسام الملك والملة) که
کتی له نزیکانی خاقان نه‌بیت به هۆ بۆ ئیمه
نەم پارانه‌ویه بگه‌یه‌نت به نزیکانی خاقان
که له سویاسی پادشاییتدا گه‌دا له بییری خۆت مه‌به‌ره‌وه

من اگرچی بینوایم، تو وزیر پادشاهی
من اگرچی در حضيضم، تو بر اوج مهروماهی
ز میان ما تفاوت زمه است تا بماهی
همه شب در این امیدم که نسیم صبحگاهی
به پیغام آشنائی بنوازد آشنارا

واتا:

من هه‌ر چه‌ند هه‌زارم و تۆ وه‌زیری پادشای

من هەر چەند لە بنی چالام و تۆ لە خۆر و مانگدا
لە نێوان نێمەدا جیاوازی لە مانگەوه تا ماسییەکی گا بەسەر پشتیەوهیه
هەموو شوێ بە هیوای ئەوهم شەبای بەیانان
بە پەیمای ناشنایی دڵنەوایی ناشنای خۆی بکا

من اگر بحکم تقدیر شده روم جایگاهم
بهوای ملک ایران بامید قرب شاهم
شده رومیان زهر سوو چو رقیب سد راهم
ز رقیب دیو سیرت بخدای خود پناهم
مگر آن شهاب ثاقب مددی کند سهارا

واتا:

من نەگەر بە بریاری قەدەر ولاتی رۆم بووه بەجێم
بە هیوای نزیکیی لە شاوهم لەبەر ئارەزووی ولاتی نێران
رومییهکان لەهەر لا وەک دوژمن وان بەسەر پێتمهوه لێیان گرتووم
پەنام بە خوای خۆم گرتووه لە دوژمنی دێ و پەوشت
مەگەر ئەو نەستێرەی کشاوه (کە رەجمی شەیتان نەکا) یارمەتیێکی ئەم ناچیزه بدا که وەک
نەستێرەی (سوها) یه.

تو که آفتاب صبحی قدحت ز نور لب ریز
پی زره‌های ناچیز کرم‌ت وسیله انگیز
سحری (رضای) خودرا بدهن نوانه ریز
بخدا که جرعه ده (بحافظ) سحر خیز
که بوقت صبحگاهی اثری بود دعارا

واتا:

تۆ که خۆری سبه‌ینانی، پیاڵه‌که‌ت لێوانلیتوه له‌نور
به‌خششت هۆ ئەدوژنته‌وه بۆ گەشتن بهم ورده ناچیزانه
بارانیکی رهمه‌تی سبه‌ینانی رەزاهه‌ندیی خۆت به‌سەر سه‌لوتنکی منا به‌پێژه
تو خودا قومی بده به‌حافزی سبه‌ینان له‌خو راپه‌ریو
چونکه کاتی سبه‌ینان کاری خۆی ئەکا دۆعا و پارانه‌وه

شیخ رها، وهکو ههموو ناده میزادیک، یه کیتی خوش دهووست و رقی له یه کیتی تری ده بیته وه. له کاتیکدا ده لیت:

افتخار همه ایران به نظام العلما است
این سخن مظهر تصدیق جمیع حکما است

واتا:

شانازی ههموو نیران به نیزامولعوله ماوهیه
نهم قسه یه دیمه نی باوه، پین کردنی ههموو خاوهن وتل و که مالتیکه

له چوار خشته یه کدا نه مه ی خواره وه به (ابن ملجم) ده لیت:

نخواهم ملک کیخسرو، نجویم مسند جم را
بنرخ نیم جو نخرم متاع هر دو عالم را
نگردم روز محشر عهد باشد داخل جنت
بحق شاه مردان تا نگایم (ابن ملجم را)

واتا:

مولکی که یخوسره ووم ناوئ، پایه ی جهمشیدم ناوئ
ههموو که لویه لی ههردوو دنیا به نرخی نیو ده نکه جو تا کرم
عهد بین رۆزی حهشر ناچه ناو به ههشت
تا نیبنو مه لجم نه گیم، قسه م به شاهی مردان

مه دحی یوونس خانی والیی سنه

شیخانی تاله بانی له نیراندا، به تاییه تی له ناوچه و شاره کانی کرماشان و سنه و
سابلاغ و موکریان و هه ورامان ده رویش و مریدیکی زۆریان هه بوو. شیخ رها له بهر نه وه ی
شیخ عه لیی کاکی پوست نشینی ته کیه ی که رکوک بوو، ده چیتسه سنه و ده یه ویت
ته کیه ییک له وئ دروست بکات، به لام به چی. نهم شیعره ده نووسیت بۆ یوونس خانی
والیی سنه.

من دراین مملکت روم کسه بادا ویران
خوار و بدنام شدم همچو عمر در ایران

نه بايران بودم جاي اقامت نه بروم
 گشته ام زير فلک همچو فلک سرگردان
 شيخم و نيست مراجاي برو تكيه کنم
 نکنم تكيه مگر بر کرم يونس خان

واتا:

من لهم ولاتي رومه‌دا - خوا ويرانی کا -
 زهليل و بهد ناو بووم وهک عومهر چۆن له نيرانا زهليل و بهد ناوه
 نه له نيران جيم هديه نيسته‌جي بيم و نه له رۆم
 له‌ئير نهم ناسمانه‌دا وهک که‌شتی سرگردانم ههر رۆژي له جيتيه‌کم
 شيخم و جيتيه‌کم نييه پالي پتوه بدهم و پشتی پت بيه‌ستم
 پشت به‌کەس نابەستم مە‌گەر به به‌خششی يونس خان.

شيخ رەزا و دەولهتی عوسمانی

شيخ رەزا له سەرده‌می حوکمی عوسمانی له کوردستاندا له دایک بووه و له دووا
 سالانی ئەو حوکمه‌دا (١٩١٠) کۆچی دوايي کردووه. سولتانی عوسمانی؛ به ناوی
 «خەلیفه‌ی نیسلام» ده‌سته‌لاتی خۆیان به‌سەر گه‌لیک له ولاتانی نیسلام، به تایبه‌تی
 ولاتانی عه‌ره‌ب و کورددا کیشاوه. شتیه‌ی حوکمی نهم سولتانانه، حوکمیکی ئۆتۆکراتی،
 که ده‌ستووری ولات ده‌سته‌لاتی سولتان بوو و ناوی «امیر المؤمنین» ی له‌خۆ ده‌نا و ئەو
 حوکمه‌ی به حوکمی ئیلاهی ده‌ناسرا و هیچ هێزێک نه‌یده‌توانی سنوورێک بۆ ده‌سته‌لاتی
 دانیت. ئیمپراتۆریه‌تی عوسمانی دابه‌ش کرابوو ده‌یان «ولایه‌ت» که (والی) ده‌یبرده رتیه
 و له سەرروی ئەوانیشه‌وه سەرله‌شکر (میر نالای) ده‌یتوانی والی و موته‌سه‌ریف لابه‌ریت
 و یه‌کیکی تری بۆ دانیت. له‌بەر ئەوه یاسایه‌ک نه‌بوو بۆ پاراستنی مافی ئەمانه، ئەمانیش
 ده‌یان‌ه‌ویست به که‌مترین کات خۆیان ده‌وله‌مه‌ند بکه‌ن و به هه‌وه‌سی خۆیان جوژه‌ها
 باجیان ده‌خسته سەر میللەت و له‌دزی و به‌رتیل خواردن درێغیان نه‌ده‌کرد و بۆ ده‌مکوت
 کردنی میللەتیش چه‌شن چه‌شن سوپاییان رێک ده‌خست. له پێشاندا له‌شکری ده‌ره‌به‌گی
 و له پاشان «یه‌نکی چه‌ری» و له پاشاندا له‌شکری نیزامی و بۆ یارمه‌تی ئەوانیش،
 هێزی (ژاندارم = جه‌ندرمه) له زه‌مانی حوکمرانی سولتان عه‌بدوڵحه‌میدیش، له

کوردستاندا سوپای (حه میدیه) له کورده کان دانرا، وه کو حه سه ن ناغای زهنگنه له ناوچهی خانه قین تاکو شاره بان و صالح به گی نهوتچی له که رکوک و حوسین ناغا هه مه وهند له ناوچهی سوله یمانی کرانه (تابور ناغاسی).

شیخ رهزا له سهره تای ژیانیدا، وه کو و زۆریه ی خهلق، ده ولته تی عوسمانیی به پارتیزه ری ولاتی نیسلا م دژی گاوران داده نا. به لام وه کو پۆشنبیریک ره خنه ی له که مو کورتی و کرده وه نا په واکانی کار به ده ستانی گرتوه و په رده ی له پروو هه لمالیون و له پاشاندا، نهک ته نها له کار به ده ستان، به لکو له پۆشمی نه و ده ولته و له سولتانیش ده گرت. له شیعه رهکانی شیخ رهزادا، له سهره تاوه مه دحیککی زۆر سولتان عه بدولعه زیز و سولتان عه بدولحه مید نهکات و به سیتبه ری خوا له سهر نه رز داده تی و له پاشان که هاتوچی نهسته موول نهکا و له گه ل گه لیک له پۆشنبیرانی کورد و تورک ناسیاوی و پتوهندی پهیدا نهکات، دهس دهکاته ره خنه گرتن و له پاشان ههجو و له عنهت لی کردنیان.

نهم گۆرانکاریانه هاوکاتن له گه ل گۆرانکاری بارودۆخی سیاسی و کۆمه لایه تی ولات و ده رکه وتنی ههست و بیروباوه ری نو تی نه و سهرده مه.

شیخ رهزا له م شیعه تورکیه دا له سهره تای ژیانیدا مه دحی سولتان عه بدولعه زیز نهکات. سولتان عه بدولعه زیز؛ هه ر چه نیک وستی هه ندی نیسلاحت له نیمپراتوریه تی عوسمانیدا بکات، به لام بووه هۆی پامال کردنی سامانی ده ولته و جیا بونه وه ی پۆهانی و صرب و بولغارستان و مصر. شیخ رهزا ده لیت:

کردم بکار نامه شاهان بسی نگاه
برهم زدم جریده این کهنه کارگاه
از حال خسروان زمان جستم آگهی
انان که بوده اند خداوند دستگاه

واتا:

سهریکی زۆری کارنامه ی پادشاهانم کردوه
دهفته ری نهم کارگا کۆنه ی دونیام په ره په ره کردوه ته وه
به دوا ی هه والی پادشاهانی جیهاندا گه راوم
نهوانه ی که خاوه ن باره گا بوون

ساسانیان بحکمت و سامانیان بملک

عباسییان بدولت و سلجوقییان بجاه
هر چند خواستم که بیایم نیافتم
شاهی بفر و دولت (عبدالعزیز شاه)

واتا:

ساسانیان به حکمت و سامانیان به دارایی
عباسییان به دولت و سلجوقیان به پایه و پله
هرچند و رستم بیدوزمه و نه مدوزیه و
شاهی له شان و شکوی دولتهی سولتان عهبدولعهزیزدا بی.

چشم سپهر و دیدهء دوران ندیده است
شاهنشاهی بدین حشم و لشکر و سپاه
این تخت و این اساس و این گنج و این گهر
وین تاج و تخت و این علم و چتر و بارگاه

واتا:

چاوی ناسمان و دیدهی زهمانه نهیدیه
شاهنشای نهونده دستو دائیره و لهشکر و سویای ببی
نم تمخته و نم بنه رته و نم گنج و نم گوهده
نم تخت و تاجه و نم بهیداخ و چتر و باره گایه

این لشکر نظام که کوکرده گوش چرخ
از نالهء نفیر بهر شام و صبحگاه
خورشید سایه گستر و جمشید تاجور
دارای بنده پرور و سلطان دین پناه

واتا:

نم سویای پتک و پتک و نیزامیه که گوتی چه رخی گهردونی که کردوه
به هوی نالهی بوقییه و نیواران و بهیانیان
وهک خور سیبهری بز همرو و لایق کردوه وهک جهمشید خاوهنی تاج.
وهک دارای بنده پروهرو، سولتانی پشتویه نای نایینه

فخر دول، ملاذ ملل، مایهء امل
ظل خدا، امام هدی، سایهء الیه
میگفتم از ستایش او شمهء ولی
یارای هرکس نبود مدح پادشاه

واتا:

شانازی دوله تانه، پهنای گه لانه، مایه ی هیوایه
سایه ی خودایه پیتشه وای رینمونیه، سیه ری خودایه
نهمیست چهرده یی باسی نهو بکهم و به شان و بالیا هه لدهم
به لام له توانای هموو که سیکا نییه تاریفی پادشا بکا

کی دارد احتیاج بتعریف چون منی
بسط جلال شه که زماهه یست تا بماه
خواهم یکی مساعده از طبع تا دهم
داد سخن بمدحت دستور پادشاه

واتا:

که ی پتویستی به تاریف کردنی که سیک ی وهک منه
به ریلویی شان و شکوی پادشا که له مانگه وه تا گا و ماهی گرتوه
نهمه وئ سروشتم یارمه تیم بدا
تا رازی قسه بینه سهر تاریفی وه زیری شا

صدری که گسر تلافی وافی نمیشدی
دولت خراب گشتی و ملت شدی پناه
محمود ندیم پاشا صدری که بر درش
کرداست چرخ، قامت تعظیم مرا دوتاه

واتا:

سهرک وه زیری که نه گهر نه بوایه به چاره سازی به شکری،
ولات ویران نه بوو و میلله ت له ناو نه چوو
مه محمود نه دیم پاشا نهو سهرک وه زیری له بهر دهر گایا
چه رخی گهر دون بالای خوی نوشتان دوه توه بو دوویاره تعظیم کردنی

یهک یهک به دست و بازوئی زرین ببست
هر رخنه که یامسته بنیاد ملک راه
دم درکش ای (رضا) که ندارند نسبتی
درباؤ قطره، ذره و خورشید و کوه و گاه

واتا:

به دست و بازوی بیروپای سہنگینی خوی
یہکہ یہکہ همو نو کون و کہلمہ رانہی گرتوہ کہ رتبان کہوتوہ تہ بنیادی دولت
دهمی خوت بگرہ (رہزا) چونکہ بہرورد ناکرتن بہ یہک:
دہریا و دلۆپ و، توؤقال و خورو، کتو و کا.

شیخ رەزا و سولتان عہدولحہ مید

زۆریہی ژبانی شیخ رەزا لە سەر دەمی حوکمرانیی سولتان عہدولحہ مید بوو. سولتان بۆ
چەسپاندنی (دەستەلاتی نیلاھی) ی خۆی، پیاوانی نایین پەرست و شیخانێ رێبازی
دەرویشی و مەلاکانی لە خۆی نزیک نەکردەو و چاوە دێری مزگەت و تەکیە و
خانەقاکانی دەکرد، لەبەرئەو پیاوانی نایین بە چاوی پارێزەری ولاتی ئیسلام تەماشای
سولتان عہدولحہ میدیان نەکرد.

شیخ رەزا، لە سەرەتای ژبانیدا، ھەر بەو ھەستە تەماشای سولتانی دەکرد و لەم شیعەرە
تورکییەدا مەدحی سولتان عہدولحہ مید ئەکات و ئەلێت:

سریر سلطنت ملک الیمن آل عوسماندر
خلافت خاندان پروہرہ (عبدالحمید خان) در
وکیل فخر عالم، زیدہ، ذریت آدم
امیر المؤمنین، ظل خدا، محبوبی یزداندر

واتا:

شکۆی پادشاهی تەختی شاھیی ئالی عوسمانہ
پەرورەدی خانەدانی خەلافەت عہدولحہ مید خانہ
جێنشینی پتغەمبەر، زوبەدی نەوہی ئادەم
میری موسلمانان و سێبەری خودا و خوشەویستی یەزدانە

بیلمنز هیئت شاهانه سی عکس تجلادن
ملکدر، یا ملک شاه جهان، یا ماه تاباندر
خرد مندانده عاجز عقل کل قاصر
زه اندیشه باغلو قوه، ادراکه حیراندر

واتا:

له عه‌کسی جلوه کردندا نازانریت هه‌یته‌تی شاهانه‌ی
فریشته‌یه یا مه‌لیکی شای جیهان یان مانگی تابانه
هۆشمنه‌ندان په‌ک که‌وتووه عه‌قلی هه‌موو قاصر
به پتی بیرکردنه‌وه به‌ستراوه، هیتی له تیکه‌یشتنی سه‌رسامه.

النده کاسه، شمس و قمر ده‌رگاهنه قارشو
بوکلمش صانکه گردون بر گدای کاسه گرداندر
باصوب ناف زمینه، عرشه چیقمش تخت اجلالی
دگل باد اوزره دوران ایلیان تخت سلیماندر

واتا:

ئه‌وه‌ی کاسه‌ی خۆز و مانگی به‌دهسته‌وه‌یه به‌رامبه‌ر ده‌رگای ئه‌و
قه‌مچ بووه وه‌کوو که‌ردوون که‌دایه‌کی کاسه هه‌ل‌ک‌ره
ته‌خت شکۆی کو‌تر‌اوه‌ته ناوکی زه‌وی شکۆی که‌یشتوه‌ته‌ر عه‌رش‌ی ئاسمان
ده‌لتی ته‌ختی سوله‌ی‌مانه به‌سه‌ر هه‌وادا ده‌سووپته‌وه

بولنمز گلش عصرنده غم‌دن دیده‌، گریان
نسیم رافتندن گل گبی بلبله خنداندر
اوگوندن کیم ایشتمش صیت عدلک چرخ دون پرور
بنعله ایتدیکی جو‌رو جفال‌ردن پشیماندر

واتا:

له عه‌صری شادیدا، چاوی گریان‌ی غم نابینریت
له شنه‌بای دل نه‌رمیدا، بولبولیش وه‌کوو گول پیده‌که‌نیت
له‌و رۆژه‌وه ئه‌وه‌ی بیستویه‌تی ناوی عه‌دلت، چه‌رخ‌ی ناکه‌سان
له‌و چه‌ور و جه‌فایه‌ی که‌ له‌گه‌ل مندا کردویه‌تی په‌شیمانه.

یقه قورتارمق ایستر پنجهء قانون عدلکدن
 انکچون گاه یر آلتنده، گاه ابر ایچره پنهاندر
 ینه چیقماز او شاهک عهدهء مدح و ثناسندن
 (رضا) گر فی المثل فن سخندانیده حساندر

واتا:

له چنگی یاسای عهدلت دهیهویت یاخه رزگار کات،
 له بهرنهوه دههتیک لهزیر نهرز و دههتیک له ناوی ههورد اشاراویه
 دیسان له عهدهه مدح و سویاسی نهو شایه دهوناچیت،
 رهزا نهگهر له هونهری قسهزائیدا بیته (حسان)

همیشه تا قمر رونق فزای طارم خضرا
 همیشه تا (زحل) آرایش ایوان کیواندر
 الهی بر قرار اولسون عافیت اوزره
 وجود پادشاه عصرمز کیم جود و احساندر

واتا:

همیشه تا وهکو مانگ رهونهق نه داته ناسمانی شین
 همیشه تا (زحل) نهیوانی گیتی نهرازیتهوه
 خودایا هر پایه دار بچ به لهش ساغیهوه
 هه بوونی پادشای سهردهمی نیتمه که نهو هم سهخواهت و هم چاکهیه.

له مه دحیکی تری سولتان عه بدولحه مید؛ شیخ رهزا له دوا بهیته که ی شیعریکی تری
 تورکید، خوی به سولتان ده ناسیتیت که سولتان ریزیکی زوری بهرام بهر شیخ
 عه بدولرهمانی باوکی هه بوو و ده لیت:

(قل هو الله احد) حرز سرماه افسرک
 مست صهبای (الم نشرح) دل دانشورک
 مستشار عقل او همدمک (روح الامین)
 دستگیرک فیض اقدس (اسم اعظم) یا ورک

واتا:

(قل هو الله احد) مایه ی ناسایشی گه نجینه ی تاجت

مهستی شهرابی (الم نشرح) دلی دانات
عهقل یه کهم پرس پتیکه رت و هاوده مت (روح الامین)
فه یض نه قدس ده ستگیرت (اسم اعظم) یا وه رت

تاج و تختک تا ابد محفوظ (الله الصمد)
(آیه الكرسي) مدد (انا فتحنا) رهبرک
ریزه سنک آستنانک درهء تاج الملوک
قرة العین سلاطین خاکپای انورک

واتا:

تاج و تختک تا نه بهد پاریزگاری (الله صمد)
(آیه الكرسي) یارمه تیده رت (انا فتحنا) رهبرک
ورده بهردی بهرده رگات دورری تاجی شاهانه
خاکپای نورانیت (قرة العین) ای شاهان

برجهان کفاره قارشو، غمزهء خویان گبی
صف چکوب آمادهء هیجا سپاه صفدرک
تاج و تخت دولت یونان دل عاشق گبی
سینه چاک ناخن سم سمند عسکرک

واتا:

بهرامبر جهانیکی گاوران وه کو چاو هدلته کاندنی جوانان
سویای دلیرت ریزی به ست نامادهی جهنگه
تاج و تهختی ده ولته تی یونان وه کو دلی عاشق
سینهی قلیشاهه لهر سمی نه سپی سهریازتا

جوهر فردن وجودی یوق دیهن جاهل دگل
نص قاطعدر بو دعوی اوزره نوک خنجرک
عرشه آصمه قورقارم عرشی ده ایتسون رخنه دار
جوهر فرد کیان تیغ ثریا جوهرک

واتا:

نهو کهسهی بلیت جهوهه ری فرد وجودی نییه نه زان نییه

نعم میرووله هیچ و پوچه کوپی عهبدولرهمانی تاله بانیه
تا خۆر و مانگ و رۆژ و شهو ههیه و ههر شوق دهداتهوه
خۆری پرووتان له کهشکه لانی کهلوو کونگرهه ی شاهیا

سولتان عهبدولحه مید بۆ راکیشانی دلی موسلمانان له ئاوه دان کردنهوه ی تهکیه و
مزگهوت و جیتی خواپه رستی درتغیی نه ده کرد. له بهر نه وه به فهرمانی نه و جیگایه کی
لایق بۆ (بهرمالی پیتغه مبه ر) که له ژیر چاوه دیری به ره ی (خادم السجاده) له که رکوک
دروست کراوه. شیخ رهزا له سوپاسدا له شیعرێکی تورکیدا ده لیت:

پادشاه آل عوسمان، یعنی خان (عبد الحمید)
قابل انکار دگل احسان فوق العاده سی
پادشاه انبیایی مس ایدهن سجاده یه
گورمادی لایق زیارتخانه، معتاده سی
بر زیارتخانه، شاهانه انشا قیلدیلر
آسمان دوردقچه دورسن شاه ایله شهزاده سی

واتا:

پادشای خانه دانی عوسمانی، یانی خان عهبدولحه مید
چاکه ی له عاده ت به ده ری قد ئینکار ناکریت
بۆ نه وانه ی دهس له بهرمالی پادشای پیتغه مبه ران ده ده ن
نه و زیاره تگایه ی نیستای به لایق نه دی
زیاره تگایه کی شاهانه ی بۆ دروست کرد
تا کو ئاسمان هه یه بیتی شاه و سازاده ی

بۆ روونکردنه وه ی میژووی دروستکردنی زیاره تگای بهرمالی پیتغه مبه ر، شیخ رهزا له
دوا به یتی نعم شیعه تورکییه دا، له سه ر ژماره ی (نه بجه دی) ده ری ده خات که له ۱۳۰۳ ی
کوچیدا دروست کراوه.

دولسون همیشه جیب همایون پادشاه
کیم جود (معن) ی (حاتم) ی افسانه یا پدیلر
سجاده، شریفه یه عبد الحمید خان
پک منتظم عمارت شاهانه یا پدیلر

مرکز جهانہ کلمدی مانندی بر فلک
 هر کاری یاپدیلر سه ملوکانه یاپدیلر
 تاریخی مطابق واقع دیدی (رضـا)
 «سجادهء پیغمبر» «ایچون» خانه یا پدیلر

واتا:

هر پر بن گیرفانی پیروزی پادشاه
 که بهخششی (معن) و (حاتم) یان کرده نهفسانه
 بۆ بهرمالی بلند پایه عهدولحه میدخان
 ساختمانیکی زۆر رتک و پتکی شاهانه یان دروست کرد
 نه هاتوه مهلبه ندی جیهانه وه پادشای وا
 هر کاریکی کردوه شایانه کردوویه تی
 میژوی کردنی پر به پر دۆزییه وه (رهزا)
 بۆ سوججاده ی پیغه مبر یانه یان دروست کرد

شیخ رهزا که دهچته نهسته موول و له گمل رۆشنییران و نه دیبانی کورد و تورک ناسیاوی
 پیدایا نهکات، بۆی دهرد که ویت نه م سولتانه نه و نهفسانه یه نییه که وه کوو نابیده، به بی
 رهخنه له گردن له کرده وهی سه ری بۆ دانه ویتن. له ویدا چاوی کردووه ته وه، ته ماشا دهکات
 نه م شانشینانه ی پادشا له سه ر لاشه ی هه زاران چه وساو هی میلله ت دامه زراوه.
 کار به دهستانیش به دزی و به رتیل خواردن میلله ت ده ووتیتنه وه. دهس دهکاته شکایه ت
 کردن و رهخنه گرتن:

قلم آلدیم یازه یم شاهه شکایت نامه
 دهشت واقعه دن چاتلدی نوک خامه

واتا:

خامه م گرته دهس سکا لانه بنووسم بۆ شا
 له تاوی خراپه ی باسه که نووکی قه له م شقه ی برد
 به و جوړه کار به دهستانه ده لیت:

ایشی کورمکده جبان اقچه المقده جسور

واتا:

له کار به رتیه بردن ترسنۆک و له پاره وه رگرتن نازا

بهلام بۆی دهرده كه ویت كه ده ولت له سهرهوه بۆگهنه :

بو انواع فسادك باعشی، ظن ایتمه والیدر
بالق باشند قوقار، ضرب المثل، معلوم عالیدر

واتا:

نعم چه شنه فه ساده، واهه زانه تهنهها له «والی» یه وهیه، وهكو ده لئین ماسی له سهرهوه بۆگهن
نهكات.

ههر والیههك دیت له ویتخرایتره. نه مانهش له «باب العالی» یه وه دانراون. كهواتا نعم
باب العالییه «باب السفلی» یه. وهكوو قینگ وایه كه گوی لئیه دئ:

نسبتی یوق باب عالیدهن گلن والیده

بویله بر بوق والی اتجق باب سفلاذن گلیسر

و له بهرئه وهی، پادشاه به راست و چه پدا له قه بی پاشا و بهگ ده به خشیت، كه ریش له
سایه شاهانه وه، له قه بیتك بۆ خۆی په پدا دهكات.

عالمه عام اولدیغندن التفات پادشاه

خر دخی بر آد قزانندی سایه شاهانه دن

له پاشا، په نجهی تاوانباری، بۆ سولتان خۆی درتژ دهكات:

دوشمنه قارشى كدى، ملته قارشى اصلا

لعنه الله على حضرت هذا السلطان

واتا، بهرامبهر دوزمن پشيله و بهرامبهر میللهت شیره، له عهته تی خوا له حه زره تی
سولتان بیت. كه چى په صافی له پاش چهند سال دواى نعم ده لئیت: «عبید للاجانب هم
ولكن على ابناء جلدتهم اسود»

میللهت ده یویست ده ستلاتی سولتان عه بدولحه مید، به پیتی یاسای بنه ره تی (قانون
اساسی) كه م کاته وه و وای ده زانی كه نعم یاسایه هه موو. گیروگرفتیکى ولات چاره سه
نهكات. بهلام نه مه نه بوو. زۆریش هه بوون وایان ده زانی كه ده ولت وازی له (قانونی
نیلاهی) كه قورئانه هیتاوه، بۆیه کاروباری میللهت خرابتر بووه. شیخ په زایش له و
باوه ردها بوو، كه ده لئیت:

بیچاره عدالت كه یی قلمشدى بناسی

بردن ایچنه سچدی بو قانون اساسی

واتا:

بیچاره عدالت که بیناری پروخابوو،

به یدکجاری، نهم قانون نه‌ساسییه گوی تی کرد.

دیانت مضمحل، دولت بوزق، مللت پریشاندر

سببی تحقیر دین، تأسیس قانون، ترک قرآن در

واتا:

نایینی کز، ده‌ولت تیک چوو و میللت پەرشانە

له‌بەر ته‌حقیری نایین و دانانی یاسا و وازه‌تتان له‌قورئانه

میللت ده‌یویست دیکتاتورییه‌تی سولتان عه‌بدولحه‌مید پامال کات و ده‌ستی بخاته
کو‌تی یاسای نازادی و دیموکرات. شیخ ره‌زا هر چه‌نیک دژی حوکمی عه‌بدولحه‌مید بوو،
به‌لام رقیشی له‌ئیت‌حادییەکان بوو، هیرشی ده‌کرده سەر سولتان چونکه‌ گوتی نه‌ده‌دایه
پەرشانیی میللت. له‌ شیرتکی فارسیدا ده‌ل‌یت:

آسمانش آن چنانست و زمینش آین چنین

چشم عبرت برگشا و قدرت حق را ببین

گرچه از روی زمین را مالک چیزی نیم

وز زمین تا آسمان (حمداً لرب العالمین)

واتا:

ناسانی بهم‌جۆره‌یه و زه‌مینى به‌و‌جۆره

چاوی عیبرت بکه‌روه و توانای خوا‌بینه

هر چه‌نیک له‌ پرووی زه‌میندا‌خواه‌نی هیچ نیم

هر له‌ زه‌مین‌وه تا‌کو‌ ناسمان سو‌یاس بز‌خوا‌ی عاله‌مین

کاشی یک روزم بما بین همایون را دهند

تا (حمید خان) را بگویم: ای (حمیر المؤمنین)

بعثت تو بر خلاف بعثت پیغمبر است

(انت ما ارسلت الا رحمة للعالمین)

واتا:

خۆزگه پۆژئی پێیان نهدام نهچوممه ده‌رگای شاهانه
تا به (حه‌مید خان) بلیتم نه‌ی (گوێدریژی موسلمانان)
ناردنی تو به پێچه‌وانه‌ی ناردنی پێغه‌مبه‌ره
تو بۆ هیچ نه‌نیرراوی بۆ نه‌وه نه‌بی نه‌زیه‌تی خه‌لك بده‌ی

چونكه سولتان خۆی به خه‌لیفه‌ی پێغه‌مبه‌ر (امیر المؤمنین) میری موسلمانان داده‌نا.
شیخ په‌زایش وشه‌ی (امیر) ده‌كاته (حه‌میر) و سولتان ده‌كاته كه‌ری موسلمانان.
وه‌ك ده‌گیرنه‌وه، وه‌زیری نه‌وقاف ناردویه به شوێنی شیخ په‌زادا و له‌سه‌ر نه‌م شیعه‌ره
به‌ریرسیاری بكات. شیخ په‌زا ده‌لیت من نووسیومه (امیر المؤمنین) و (رحمة للعالمین)،
نێمه به قه‌لمه‌ی قامیش ده‌نووسین. جارجار نووکی له كاغه‌ز گیر ده‌بی (ا) ده‌بیته (ح) و
مه‌رکه‌ب له نووکی ده‌په‌ری و خالێك ده‌كه‌وتیه سه‌ر (ر) ده‌بیته (ز). له‌سه‌ر نه‌وه
مه‌عاشه‌كه‌ی ده‌بن، كه دێته‌وه لێی ده‌پرسن چییان لێی كرد؟ ده‌لیت (له‌ت) یكیان
پێوه‌نام. (په‌زا) بووم، بووم به (په‌زاله‌ت).

داوایه‌ك له وه‌زیری نه‌وقاف

شیخ په‌زا (عرض‌حال) یك ده‌نووسیت بۆ وه‌زیر نه‌وقافی ده‌وله‌تی عوسمانی نه‌حه‌مه‌د
موختار، نا‌په‌زایی خۆی به‌رامبه‌ر كاربه‌ده‌ستانی كه‌ركووك ده‌رده‌پێت كه موچه‌كه‌یان
برپوه. له‌م شیعه‌ره‌دا كه سه‌ره‌تاكه‌ی به‌تورکی و له پاشان به فارسییه‌ تکیای نه‌وه ده‌كات
كه به چاوێکی میهره‌بانی سه‌یری داواكه‌ی بكات.

شفاعتله اوقور عرض‌حالی خونكار
شفاعت است سزاوار احمد مختار
محالی قلب ایده‌جك ممكناتی مکتوبه
ایدرسه خامهء معجز طرازی درکار
تو ابر فضلی و دانش یکی مشاهده کن
بخاک تیره چه گونه است ابر گوهریار
تو آفتاب کمال و آفتاب بین

چه گونه برکشید این روزهای کم مقدار

واتا:

به شفاعت‌توه عرض‌حالم نه‌خوینیتته‌وه خوینکار
ش‌فاعت‌ته شایسته‌ی نه‌حمد موختار
مه‌حال ده‌گوینته ممکنات به نووسین
نه‌گهر قه‌لمی موعجیزاتی بیتینته کار
تو ته‌ماشای هوای فضل و دانش بکه
نه‌رزی به‌دبه‌خت چونه هه‌وری گه‌وه‌ربار
تو هه‌تاوی که‌مالی و هه‌تا و ببینه
که چون پوژانی دنیا پرووناک نه‌کاته‌وه

تو سرو گلشن مجدی و سه‌د سایه راست
علی‌الخصوص که وقت گل است فصل بهار
بشاه عرضه‌گذاری غیرسد یاری
به جور ناظو اوقاف مرهم دلزار
اگر امید نباشد بلطف عالیرا
چه گونه گفت (رضا) شعرهای خوش گفتار

واتا:

تو سه‌روی باغی شکوی، سه‌روی سیبهر نه‌خه‌یه‌وه
به تاییه‌ت که کاتی گوله و فصلی به‌هار
بو شا سکا‌لای پیاوی هم‌زار ناگات
به جوړی وه‌زیری نه‌وقاف مه‌له‌مه بو دلی نه‌خوش
نه‌گهر نومیدم نه‌بیت به لوتفی پایه به‌رزتان
چون (ره‌زا) شیعی خوش گرفتار ده‌لایت.

مه‌دحی که‌مالی پاشای موته‌سه‌ریفی که‌رکووک

له ده‌ورانی پیشووی ده‌وله‌تی عوسمانیدا، که‌رکووک ناوچه‌ی ویلایه‌تی شاره‌زوور بوو.
به‌لام له دابه‌ش کردنی سالانی دوواییدا، که‌رکووک ده‌بیتته ناوچه‌ی لیوای سه‌ر به

وويلایه تی مووصل و له لایه ن موته سه رڼتکی تورکه وه ده برایه رڼتوه.
 شیخ رها لم شیعره فارسییه دا هم به خیر هاتنی که مالی پاشای موته سه رڼف نه کا و
 همه میش له دوا به یته که یدا، که به تورکییه میژووی هاتنی له سه ر ژماره تیپی نه بجه دی
 پروون ده کاته وه.

سالها از سر اخلاصی دعا میکردم
 که خدا یا گره از کار ضعیفان بگشا
 متصرف بفرست اهل دلیران، توی
 متصرف بهمه کون و مکان کیف بشا
 مردهء آمدن آصف ثانی چو رسید
 شاعران جمله فتادند بفکر انشا
 ارایوب بولدی (رضا) تام اوله رق تاریخی
 (گلدی کرکوکه سلامتله کمالی پاشا)

واتا:

ساله هابوو له پرووی دلسوزییه وه له خوا نه پارامه وه
 خواجه گری و نالتوزی کاری همزاران بکه ره وه
 موته سه رڼف بنیره له قاره مانان چونکه توی
 ته سه روف له هموو جیهانا نه که ی به ناره زووی خوت
 که مرده ی هاتنی ناسه فی دووهم گه یش
 شاعران هموو که وته بیری شیعی دانانه وه

له شیعی رڼکی تری فارسییدا، شیخ رها گله یی حالی خوی ده کات. چونکه نه له
 موته سه رڼف و نه له والی و نه له مالییه و نه یش له نه وقاف و نه یش له سولتانه وه هیچی
 دهس نه که و توه و له دوا ییدا داوا له که مالی پاشا ده کات که مووجه که ی بداتی:

دلم از غصه پر و کیسه ام از زر خالی
 نه عطا از متصرف، نه کرم از والی
 نه مالیه اعانت، نه ز اوقاف مدد
 نه مابین همایون نه ز باب عالی

قلبهء اهل کمال است کمالی پاشا
(من جمیع الوزراء غیر کمالی مالی)
داعیانرا بنود طاقت تأخیر معاش
بنگر برسر احوال پریشان حالی

واتا:

دلّم پرّه له خهفت و کیسه کم خالییه له زتر
نه بهخشتم له موته سه ریقه وه دیوه، نه دس بلاوی له والییه وه
نه یارمه تییهک له دارایییه وه، نه فریا که وتنتی له نه وقافه وه
نه له ده ریاری هوما یو نییه وه، نه له قاپیی بهرزی ناستانه وه
قبیله ی نه هلی که ماله که مالی پاشا
له هه مو وه زهره کانا له (که مالی) به و لاوهم نییه
دوعا گۆیان ته ده مولی دوا که وتنتی مانگانه یان ناکهن
سهرنجیکی نه حوالی په ریشان حالی بده بزانه چهند سهخته

سهردانی والیی مووصل بۆ کهرکووک

له سهرده می حوکمی عوسمانیدا نه یاله تی شاره زوور هه موو کوردستانی خوارووی
ده گرتوه و کهرکووکیش (موته سه لیمی) یه ی نهم نه یاله ته بوو. به لام له پاش شکستی
له شکری عوسمانی له نزیک (قییه ننا) ی پایته ختی نه صسا، سولتان مهحمودی دووهم
به ریاری دا ره ژیمی ده ره به گیی سه ریازی پامال بکات و سوپایه کی نوێ به ناوی (یهنگی
چهری) دروست بکات و میرنشینیانی کوردستانیان یهک له پاش یهک له ناو برد و
کهرکووکیشیان له شاره زوور جیا کرده وه و یهکانسه به سترایه ویلایه تی مووصله وه و
میرنشینی بابان له سوله یمانیش به سترایه ویلایه تی به غداوه.

والیی مووصل له سهردانیکی بۆ لیوا کهرکووک، شیخ رهزا له کاتی پیتشوازی کردنی
نهم پارچه شیعه فارسییه ده لیت:

خوا به دیدم دوش کز مغرب بر آمد آفتاب
چیست؟! گفتم ای عجب تعبیر خواب
ناگهان از سمت موصل عازم کرکووک شد

آفتاب عالم آرا والی جناب
 چون شنیدم این خبر از مهر تبریک قدوم
 ره نورد باد یارا پانه‌دام در رکاب
 تیز رفتاری چو عزم عالم بالا کند
 ره بمنزل میبرد پیش از دعای مستجاب

واتا:

دوینتی شو له خهوما دیم رۆژ له رۆژئاوا هه‌لاتبوو
 سوبه‌ینتی وتم: سه‌یره! نه‌بێ لێکدانه‌وه‌ی نهم خه‌وه چی بیت؟
 له پر له‌لای مووسڵه‌وه که‌وته رێ بۆ که‌رکووک
 خۆری عالم رازینه‌وه، والیبی پایه‌ بلێند.
 که هه‌والم بیست، بۆ پێ و قدوومی خه‌یری،
 پێم نایه‌ ناوزه‌نگی بۆ به‌رینی رێ به‌ په‌له‌په‌ل
 توند ره‌فتاری که‌ نیازی جیهانی سه‌ره‌وه‌ی هه‌بێ
 به‌ر له‌ قه‌بوولی دۆعا ده‌گاته‌ مه‌نزل.

برق کرداری چ و از بالا جهد سوی نشیب
 بهر صیدی از هوا گوئی فرود آمد عقاب
 یک دو فرسخ ره باستقبال بیرون ناختم
 خیمها دیدم زهر جانب طناب اندر طناب
 دشت گفתי قلزم است و جستخیز و خلق موج
 در میان موج مردم خیمها همچون حباب
 باز بگرفتم عنان تا موکب والی رسید
 در زمان کردم بسوی موکب والا شتاب
 خویشرا از خانه، زین برزمین انداختم
 جبهه، تعظیم را صد جا نهادم بر تراب
 آصف خاکی نهادم چون فراز خاک دید
 کرد در ساعت سر افرازم به توجیه خطاب

واتا:

کستیکی کردار وهک بروسکه که لهسه ره وه بفری بۆ خواره وه
وهک بلتی هه لۆ له ناسمانه وه دانه چۆری بۆ نه چیری
یهک دوو فهرسه خ پئ غارم دا بۆ دهره وه بۆ پیشوازی
چهندان خیره تم دی له هه ر لایه که وه تناف به تناف هه لدرابوون
دهشته که ی له جه شامات بوو بوو به دهریا خهلق شه پۆلی نه دا.
دهواره کانیش له ناو شه پۆلی خهلقا وهک بلقی سه ر ناو بوو
دیسان له غاوه که م گرت تا که ژاوه ی والی که یشته به ره وه
نیتر گورج رام کرد بۆ لای که ژاوه ی بالای
له زینی ولاغه که مه وه خۆم فری دایه زهوی
ته ویلی پێژ لێ گرتیم سه د جار خسته سه رخاک
ناسه فی خاکی ته بیعه ت که به ر خۆله که وه دیی
گورج به وه ی رووی گفتوگۆی کردم سه ره رزی کردم

آمد از روی تواضع بامن اندر گفتوگو
گرم گرم ازوی سؤال و نرم نرم از من جواب
تا شدم یک باره گی سرمست صهبای حضور
عندلیب آسا دریدم پرده ء شرم حجاب
کردم آغاز ثنا خوانی با آواز بلند
وز جمال شاهد معنی برافکندم نقاب
خیر مقدم مرحبا ای خسرو مالک رقاب
ملک و ملت شد بتشریف قدومت فیضیاب
هم ز شادی قدوم تست آخر این همه
خنده ء برق و صدای رعد و شاپاش سحاب
بر زبان گرمی براند نام عزمت تا خدا
می رود بی امتنان بادبان گشتی بر آب

واتا:

له رووی ته وازعه وه له که لما که وته گفتوگو

نهو گهرم گهرم پرسپاری لڼ نه کړدم منیش نهرم نهرم وه لاهم نه دایه وه.

تا به یه کجاری مهستی شهرابی حوزووری بووم

وهک بولبول پهردهی شهرمم دری

به دهنکی بهرز دهستم کرد به تاريف کردنی

له بهر جوانیاری مانای وته کانی پهردهم لادا که وخته دوان، وتم

مه رحه با به خیر بیت نهو پاشایه ی خاوهنی گهردنی نیمه یه

مولک و میللت به ته شریف هیتانی نیتوه فه یزیاب بوون

ناخر له خوشی هاتنی نیتوه یه نهم ههموو

پتیکه نینې بروسکه و گرمه ی ههور و بارانی شاباشی ههوره

نه گهر که شتیبه وان ناوی هتزی نیتوه بیتنی به سهر زمانیا

بیت منته تی بایه وان که شتی به سهر ناودا نه پروات

کاری عاقل نیست رفتن بر خلاف رأی تو

خویشرا رسوا کند دیوانه، جنت مآب

در ولایت بعد از این حادث نکردد فتنه،

تاتو باشی و فهیم پاشا ترا نائب مناب

بعد از این از دور عقرب بنودم اندیشه،

چون بدیدم اقتزان ماهرا بر آفتاب

اقتران این دو نیر مایه، آسایش است

من چنین فالی زدم (والله اعلم بالصواب)

از خدا خواهم که دارد درجهان این هردورا

بر قرار و پایه دار و کامکار و کامیاب

واتا:

کاری پیاوی عاقل نییه به پیچه وانه ی رای تو بجوولیته وهو

دیوانه ی سهره نجام شیتی خوی رسوا بکا

له ولاتان بهویش پرونادا هیچ ناژاوه و هه راین

تا تو هه بیت و فهیم پاشا جینشیننی تو بیت

پاش نه مه ترسم له سوورانه وی بورچی (عه قره ب) نییه

که دیم مانگ و رۆژ هاو جووت بوون

هاو جووت بوونی نهم دوو نهستیرهیه مایه‌ی ناسایشه
 من ره‌ملیکی وام لیدا، خوا خویشی نه‌زانی چی راسته
 له خوام نه‌وئی پتکی له جیهانا نهم دووه
 بهر قه‌رار و پایه‌دار و به مراز گه‌یشتوو بکا.

نامه‌یه‌ک بو عبدالله‌وه‌هاب پاشای والیی مووصل

شیخ ره‌زا نامه‌یه‌کی هه‌لبه‌ست به‌زوبانی تورکی بو عبدالله‌وه‌هاب پاشای والیی مووصل
 ده‌نیریت، تکای لئ ده‌کات که ناسیاویتیکی به (مه‌نووری باج = قولچی) دامه‌زرتیت و
 ده‌لئت:

والئ عالیجناب ای عالم آرا آفتاب
 عالم آرا آفتاب، ای والی عالیجنباب
 فیضیاب اولسم عجب می لطف‌کردن بن دخی؟
 بن دخی اولسم عجب می لطف‌کردن فیضیاب!

واتا:

والیی پایه‌بلند، نه‌ی رۆزی جیهان رازینه‌وه
 نه‌ی رۆزی جیهان رازینه‌وه، نه‌ی والیی پایه‌بلند
 نه‌گهر نو‌ق‌می به‌خششی لوتفتان بم عه‌جیبه؟
 عه‌جیبه گهر منیش نو‌ق‌می به‌خششی لوتفتان بم؟

مستجاب ایلر دعامی حق عالی‌کرده حق
 حق عالی‌کرده ایلر حق دعامی مستجاب
 بر جواب احسان ایدرسک چوق تشکر ایلرم
 چوق تشکر ایلرم احسان ایدرسک بر جواب

واتا:

دوعام قه‌بوول نه‌کات خودا له دهره‌قی پایه‌بلندیتان
 دهره‌قی پایه‌بلندیتان خودا دوعام قه‌بوول نه‌کات
 نه‌گهر وه‌لامتیک بفرموی زۆر سوپاستان نه‌که‌م
 زۆر سوپاستان نه‌که‌م نه‌گهر بفرموی جه‌واب

کامیاب اولسون الهی والی پاشا تا ابد
تا ابد اولسون الهی والی پاشا کامیاب
اجتناب ایتمه (رضا) دن ایله تحصیل رضا
ایله تحصیل رضا ایتمه (رضا) دن اجتناب

واتا:

کامیران بیت خودایه والی پاشا تا نه‌بهد
تا نه‌بهد بیت خودایه والی پاشا. کامیران
دوو دل مهبه له‌وهی له (ره‌زا) ره‌زامه‌ندی وەرگری
ره‌زامه‌ندی وەرگره له (ره‌زا) مهبه دوو دل

قولچیلگله بر صدیقم بویله اولسون به‌ریاب
یا نعم یا‌لا، ثنا خوانک (رضا) یه بر جواب
اول صدیقم هر کسه معلومدر اهلیتی
حاشالله لطفک ایتسون اهل اولانی رد باب

واتا:

هاورپیه‌کم بۆ (قولچی) بی‌وا بیتته جن به‌خشتان
یان تا یان تا وه‌لامتیک بده‌ره سویاس کارت (ره‌زا)
نه‌و هاورپیه‌م له‌لای هم‌مو که‌سیک دیاره شایسته‌یی
حاشا، نه‌و که‌سه‌ی لایقه ده‌رگای لوتفتانی لی داخه‌ن

پک قلندر مشریم ای داور عالی‌جناب
آمر مطلق جناب اکرم‌مکدر داورا
سن بیلورسن هر کیمی ایلرسک ایله انتخاب
عالی شان، عالی نسب، عالی همم، عالی جناب
آصف ثانی ولی النعمتم عبدالوهاب

واتا:

ته‌واو مه‌شره‌بی ده‌رویشی نه‌ی داوره‌ی پایه‌به‌رز
خاوه‌نی نه‌مری موته‌لق جه‌نابی نه‌ره‌می خوته نه‌ی داوره
تۆ نه‌زانیت هر که‌سیک هه‌ل‌ب‌ئیریت

پایه بهرز، نه‌سب بهرز، هیمت بهرز، عالی جناب
ناصر فی دووهم، خاوهن نیعمه‌تم عبدلولوهاب

هه‌جوی به‌هرام پاشا

له ده‌وله‌تی عوسمانیدا، له‌گه‌ل موته‌سه‌ریفی لیوا فه‌رمانده‌یه‌کی عه‌سکه‌ریش
حوکمرانیی ده‌کرد. به‌پتوه‌به‌ری لیوا، چاوی له ده‌س نه‌و قوماندانه بوو. شیخ په‌زا گه‌لیک
ته‌قه‌لا له‌گه‌ل هه‌مزه پاشای موته‌سه‌ریف ده‌دا که شیخ مه‌حه‌مه‌دی کوپی بکاته مه‌نمووری
ژماردنی نا‌ژه‌ل که گوزه‌رانی پتوه‌بکات، به‌لام نایکا و له پاش هه‌جوی نه‌م داوا له به‌هرام
پاشا ده‌کات نه‌ویش گفستی ناداتی. له‌و ده‌مه‌دا، کاربه‌ده‌ستانی عوسمانی، سه‌رتا‌پا
خهریکی به‌رتیل خواردن بوون و، شیخ په‌زایش نه‌م هه‌له له ده‌ست نادات که ده‌لێت:

بو عجل سامری کیم؟ آدی به‌هرام پاشادر
آنک تصویری الله ایچون جای تماشادر
ه‌نردن، معرفتدن، فهمدن، ادراک و دانشدن
ته‌ی، خالی، مجوف، صانکه برشکل مقوادرا

واتا:

نه‌م گوته‌که‌ی سامریه‌ کتیه؟ ناوی بارام پاشایه.
تو خوا سه‌یری وێنه‌ی کهن، جیتی ته‌ماشایه
له هونه‌ر، زانست، تیگه‌یشتن و ئیدراک و دانش
بوش و خالی، وا ده‌زانی که مقه‌ووایه

مقوی شکلنه برشی دینور، اما بو عکروته
نه‌وار دینسون که صورتدن مجرد بر هیولادر
قدومی نحسی ملزومی ویران ایتدی ایرانی
دگل ایرانه، ایراندن او‌یانه دفع اولادر

واتا:

له شه‌کلی مقه‌وواشتیک ده‌بن، به‌لام بۆ نه‌م عه‌کروته
چی هه‌یه پیتی بلێت، هه‌ر هیولایه
هاتنی نه‌حسی ئیرانی ویران کرد

نەك بۆ ئىران، دەبىت بۆ ئەولای ئىران دەركریت

اگر ایلدن ایلە ایلر ایسه احبابه بر دعوت
بساط آرای خوان نعمتی زیتونله خورمادر
تورم ایلمش اشکمه سی باسور ریخندن
گگردکچه و کچه صانورسون صوت ناقوس نصارادر

واتا:

نەگەر سال به سال میتوانداریه کی خوشه ویستانی بکات
سوفره نارای نیعمه تی خوانی زهیتون و خورمايه
کۆمی ناوه ساوه له بهر باسووری ریخی
که قرمینه ئهدات وا ده زانی دهنگی ناقووسی دیانه

نیچون مطران افندی سیومه سون (بهرام پاشایی)
که ناقوس دیردن نغمه پرواز کلیسادر
ید اشاره تسلیم ایلمش اغنام واعشاری
لوانک حاصلی کاتبلرک بیننده یغمادر

واتا:

بۆج مه تران نه فەندی (بهرام پاشا) ی خوش نه ویت
که دهنگی ناقووسی (دیر) دیت بۆ کلیسا راده کا
باجی سه رانه ی مه و نه عشاری داوه ته دهس ناکه سان
به رهه می لیواکه له نیوان کاتیاندا تالانییه

بنم مخدومی اغنامه مه ئموور ایتمدی زیر
بیلردی لیسه بندن حاصل اولماز ایش بداواذر
ندامت حاصل ایتدم شمدی هجو حمزه پاشادن
که بو دیوسه نسبت حمزه افلاطون و دانادر

واتا:

کوری منی نه کرده مه ئمووری باجی مه و مالات چونکه
دهیزانی لیسه له من ده رناچیت کار خراپه
نیسته له هه جوی حمزه پاشا په شیمان بوومه وه

که همزه له چا و نه ده ییوسه نه فلاطون و دانایه

هه جوی هه مزه پاشای موته سه ریفی که رکوک

به رتیل و دزی له حکومتی عوسمانیدا بوو یوه پیشه ی کاریه دهستان هه که سیکیان ده کرده کاریه دهست، ده یویست به زووترین کات گیرفانی پرکات. هه مزه پاشایه کیکبو له و کاریه دهسته به رتیل خوزانه. شیخ رها له چهند شیعریک هه جوی نه کات. له شیعریکی تورکی ده لیت:

تیکدی پالانی خری ایشته علی الاستعجال
شرقدن غریه خروج ایلیه جکدر (دجال)
با یمال ایتدی بوتون مللت اسلامی یازیق
ای مسیحا، یره ایندرمه بو دجاله مجال
صودی رشوتله اگر حمزه بنم طائفه می
بنده اصلانم آنی هجو ایله الحرب سجال
متصرفمی اولور حمزه گبی بر ایشک
هر نه ایتدک سن بزه ایتدک ای قحط رجال

واتا:

به پهله کورتانی که ری دووری
له رۆژه لاتهوه بۆ رۆژ ناوا (ده ججال) ده رنه چیت
به داخوه هه موو میلله تی نیسلامی پامال کرد
نه ی مه سیحا له نه رزدا رینگا مه دهره نه م ده ججاله
نه گهر هه مزه به به رتیل تایفه ی منی پروت کرده وه
منیش شتیرم به هه جوی نه م (الحرب سجال)
که ریکی وه کوو هه مزه به موته سه ریف نه بیت؟
هه رچی کراپیمان توو کردت نه ی (قحط رجال)

له پاشا مزگینیی بۆ دین که هه مزه پاشا عزل کراوه. نه م هه مزه پاشایه دوستی سه ی
مه حه مه دی سه ی منجوغ* بووه و. شیخ ره زایش نه مه ی بین ده لیت:

(حمزه پاشا) ایله غوغاده ایکن کلدی بشیر
 که بشارت سنه اوخانی عزل ایتدی مشیر
 ساده عزليله قناعت ایدم اول ترسک
 ایدرم مرگ مفاجات ایله اتی تبشیر
 (شیخ منجوغ)* ایله طبعی اویاجدر زیرا
 منجوغ ایله به زنور کلهء اعناق حمیر

* شیخ منجوغ (موورگ) یه کتیکه له شیخانی سهد سهرور له که رکوک

واتا:

نهو که سدی له گدل همزه پاشادا بووه مزگینی هیتا
 که مزگینیت ددهمی مشیر نهو خائینهی لایرد
 تنها به عذلی قایل نابم نهو تهرسه
 نهموی مزگینی مردنی له ناکاوم بدهنی
 طبعی له گدل شیخ منجوغ ریک ده کویت چونکه
 موورگ و زهنگوله ده کریته ملی کر.

نهم همزه پاشایه، خوی به شاعیر ده زانیت و غه زه لیککی بلاو کردووه تهوه. شیخ رهزا
 نهمه ده لیت به غه زه له که ی.

نشر اولندی تزک تازه گبی بر غزلک
 اول تزکدن بیلورم حالی یاندر صقلک
 صقلک هر بری جارویی خلایه دونه چک
 حمزه بابا بو ایسه زادهء طبع جعلک

واتا:

غه زه لیکتن: وهکو و ته پالهی تهر بلاو کرایه وه
 لهو ته پالیه وه ده زانم حالی ریش چهند خراپه
 ههموو ته لیککی ریش نه بیته گسکی نه ده بخانه
 همزه بهبا گدر نهمه بی رچی طبعی قالونجه ناسات
 گیت سنک عزلک ایچون کیمسه تأسف ایده ماز

تا کوپک وار ایسه ، کرکوکده چوقدر بدلیک
بولواده املک قالماق ایدی ییلرجه
گوتکه قویدی فلک رسته ، طول املک

واتا:

برۆ: کس بز عهزلی تو به داخه وه نابیت
تاکو صدگ هه بیت، له کهرکوکدا زۆر هه ن جیت بگرته وه
هیوات و ابو له لیوایه ساله ها بیتیت
فهلک رسته ی درتیی هیوای کوتایه قنگت

سنی تشییع ایدرم دیده ، گریان ایله آه
دوشمادی دایمه اول بچه ، آه کفلک
اوپرم لبلرینی اشک ندامت توکـم
او لب غنچه دهن اول پسر لب عسلک

واتا:

تو به چاوی گریان وه بهرئ نه خه م آه
نهو کوره کهفل ناسکته نه کهوته داومه وه
له بی ماچ نه کهم و نه شکی پهشیانی ده پترم
نهو له به غونچه پهنگه ی نهو کوره ی له ب ههنگوینته

گلردم بن ده سزکله بینردم ارقه کزه
بر ایمش ماده لری چونکه جمیل و جملک
عزل عالیکزه ظن ایتمه (رضا) اولدی سبب
سوء کردار و فساد عملندر عملک

واتا:

ده ها تم منیش له گه لتان و سواری پستان ده بووم
ماده یان یهک بووه چونکه جه میل و جه مهل
وا مهزانه (رضا) بووه هوی عهزلی جه نابتان
خراپه ی کرده وهت و کاری فه ساده کارت

گالته کردن به عهبدوللا پاشای والی مووصل

ناوچه‌ی پشدر له کاتی حوکی داگیرکه رانی عوسمانیه کان، له سهر سنووری نیران و عوسمانی، سهریان بۆ هیچ لایه کیان شۆر نه ده کرد. گه لیک هه بوون که داوایان له کار به دهستانی حکومت ده کرد که سهر له بهرده رهقه کانی چپای کوردستان نه دات و ڕێگای گفتوگو بگرن بۆ ڕێک که وتن له گه ل نیتلی پشدر. به لام عهبدوللا پاشای والی مووصل وا ده زانی به چهند تۆپیک ده توانی سهر به پشدریه کان شوپ کات و نه م سهر که وتنه ئاسانه ده کاته ده سکه وتیکی خۆی و به مه نیشان و خه لاتیکی باش وهرده گرت. به لام سهر له بهرده رهقه کانی چپا کانی کوردستان ده دا و به شکستی و په شیمانی ده گه پتیه وه و له جیاتی نیشان و خه لات، عه زل ده گرت و شیخ رهزا، به شیوه‌ی مه دح گالته‌ی پێ ده کات.

دامان دلیرانه‌ی بند کمر ایتدک
کوه و کمر پشدری زیر و زیر ایتدک
کاشانه‌لری اوج ثریا ایله همدوش
بر طائفه اشرازی هم آغوش یر ایتدک
تابع اولانی یرلرینه ایلدک اسکان
طاغی قلانی صاغه سوروب دریدر ایتدک
خیبر گبی بر قلعه‌ه آلق دکل آسان
الله ایچون ای حضرت والی هنر ایتدک

واتا:

چاکی دلیرانه‌تان کرده پشتان
چیا و هه‌رده‌ی پشدره‌تان ژیر و زه‌هر کرد
قه‌لاکانیان له‌گه‌ل نه‌وجی ئوره‌یا کرده یدک
ده‌سته‌یه‌کی نه‌شرارت له‌گه‌ل نه‌رزدا راست کرده‌وه
ئه‌وه‌ی مل شۆر بوو له‌ جێی نه‌وانت دانا
ئه‌وه‌ی زۆر داریو به‌ره و راست رانیت و ده‌ریه‌ده‌رت کرد
زۆر ئاسا نییه قه‌لایه‌کی وه‌کوو خه‌یر بگرت
بۆ خوا ده‌لیم، نه‌ی جه‌نابی والی هونه‌رت کرد.

صف بستهء جنگ ایلدیگک عسکر اوگنده
جولان ایده رک ملتهء جانک سپر ایتدک
قیردک قوهء طاغیه نک انفنی مکسور
هب آنلری محکوم بر ادنی نفر ایتدک

واتا:

له بهره می نهو سهریازانهی که ریزتان کردبوو
جهولانتان ده کرد و قهلاهی گیانتان به سویه رک
لووتی هیزی زۆردارانتان شکاند
هموو نهوانت خسته ژتر دهستی نهفهریک

بیلدرمک ایچون سلطنت و شان و شکوهی
گوش فلک الاطلسی طوپ ایله کر ایتدک
ایرانی دخی آلمق ایدی مقصدک اما
انصافه یاقشماز دیو صرف نظر ایتدک

واتا:

بۆ نهوی شان و شکۆی سهلته نه تیان پین بناسیتیت
گوئی فله کی نه طله سیت به تۆپ که رک کرد
مه به ست نه وه بوو نیرانیش بگرت به لام،
ووتت له گه ل نینسافا ناگو نجیت، سهرفی نه زهرت کرد

اسلوب حکیمانه ایشی عوقه صالوردی
تشهیر سلاح ایله سوزی مختصر ایتدک
عشق اولسون اگر بویله ایسه دوریه چیقمق
چشم ظفره جلوه ویران بر سفر ایتدک

واتا:

ناسلوبی حکیمانه ده بووه کۆسپ له بهر کار
به چهک هه لکیشان قالی قسه ت برپیه وه
نافهرین نه گهر وا بیت بۆ ده ورپیه ده رچوون
سه فهریکت کرد که ره ونه ق بداته چاوی سهرکه و تن

عصرک گیدشی منهج عدل اوزره دگلدی
 فتحکله آنی رشک زمان عمر ایتدک
 بر حمله ایله قالمادی قارشنده مبارز
 ای فارس میدان شجاعت نه لر ایتدک

واتا:

چوونی عصر له سر بهرنامه‌ی عدل نه‌بوو
 به فه‌تخت، نه‌وت به‌سته سه‌رده‌می (عمر) هوه
 به هت‌رشتیک له به‌رده‌متان شه‌رکه‌ریک نه‌ما
 نه‌ی سواری نازای مه‌یدان چیتان کرد

یوز سورمک امیدنده ایدم پاینه اما
 به‌ختم بکا یار اولادی چابوق گذر ایتدک
 یاخود صاقنمق عادت ایمش شاه گدادن
 شاعرده گدادر دیو آندن حذر ایتدک
 یا بشقه سبب دن طولایی (شیخ رضا) نک
 خوش گوکلیکی پا مال سپاه کدر ایتدک

واتا:

به ته‌مای نه‌وه بووم روو بساومه به‌ریاتان
 به‌ختم یارم نه‌بوو زوو رۆیشتن
 یان خۆشاردنه‌وی شاه له‌گه‌دا عاده‌ته
 شاعیریش گه‌دایه وتت و له‌وه خۆت لادا
 یان له‌به‌ر هۆیه‌کی تر له (شیخ په‌زا)
 دل خۆشیتان پامالی که دهر کرد

هه‌جوی رانیف پاشای موته‌سه‌رینی که‌رکووک

رانیف پاشا له ده‌وری عوسمانیدا موته‌سه‌رینی که‌رکووک بوو. له کاتی موته‌سه‌رینی
 نه‌ودا، کو‌ریکی بجوکی جو له ده‌س که‌سوکاری را ده‌کات و ده‌یه‌ویت بی‌یته نی‌سلام. به
 پیتی یاسا، له‌به‌رته‌وه‌ی نه‌گه‌یشتووه‌ته ته‌مه‌نی نه‌وه‌ی چاره‌نووسی خۆی بکات، و له‌سه‌ر

داوای که سوکاری و حاخامی جووه‌کان، فرمان ددها کوپه‌که بده‌نوه دهستی باوکی. نه‌مه ده‌بیته هوئی ناره‌زایی موسولمانه‌کان و نه‌مین پاشای قوماندان فرمان ددها که به‌پیتی یاسا ته‌حقیق بکریت. شیخ ره‌زایش خوئی تیده‌خا له شیعریکی تورکیدا به سهر و پوته‌لاکی رانیف پاشادا دیت و ده‌لایت:

گلیر گلماز همان دینی یهودی التزام ایتدی
 نه تعظیم شریعت نه رعایات نظام ایتدی
 مسلمان اولمش ایکن بر یهودی زاده جبرا
 یدی خاخامه تسلیم ایدوب چوق احترام ایتدی
 ایشی برخائنه واردردی آخر (رائف) جاهل
 که ملت هر طرفدن، خارج و داخل، قیام ایتدی
 ملوث ایلدی، رشوتله، دینی دولتی گویا
 جناب داوراکرم ابقسای نام ایتدی

واتا:

هر هات و نه‌هات پشتگیری له نایینی یهودی کرد
 نه رتیز له شریعت و نه‌ریعایه‌تی نیزامی کرد
 کوپه جوویه‌ک که بووبوه موسلمان، به زور
 دایه دهستی حاخام و زور رتیزی لی گرت
 کاری دایه دمستی خائینیک آخر (رائف)ی نه‌زان
 که میلله‌ت له هم‌مو لایه‌ک، له‌ناو له دهره‌وه هه‌لسان
 به به‌رتیل دین و ده‌وله‌تی پیس کرد که گویا
 جه‌نابی داوهری نه‌کرم گووی کرد و ناوی به‌جی هیش

امیر المؤمنین اعدامنه امر ایتسه شایاندر
 بو بد طینت که هتک ملت خیر الانام ایتدی
 بنای ارتشا چوق یرلری نقصاند قالمشدی
 قمو نقصانلری الله ایچون (رائف) تمام ایتدی
 الهی حاکمی شرع شریفی بردوام ایله
 نه غیرتله که اول علامه، عالی مقام ایتدی

خصوصاً قهرمان دولت و ملت (امین پاشا)
قوماندان دیانت پیشه خیلی اهتمام ایتدی

واتا:

نه گهر (امیر المؤمنین) نه مری خنکاندنی بدات شایانه
نهم بهد رهسندنه که ههتکی میلله تی (خیر الانام) ی کرد
بنای بهرتیل زۆر جیگای بهجی مابوو
ههموو که موو کورتی بز خوا، (رئیس) تهواوی کرد
خودایه حاکمی شهرعی شهریف بهردهوام که
بهچی غیرهتیک که نهو دانایه بین پایه بهرزگرد
به تایبته قارهمانی دهولته و میللهت (امین پاشا)
قومانداری نایینی پیشه زۆر گوئی دایین.

کردهوی موته سهریف به پیتی یاسا و چارسانی «مشروطیت» بوو قوماندان ناتوانیت
ههلیوه شیتیتته وه. شتیخ رهزا دهیه ویت نه مه بگه ییتیتته کاریه دهستانی بهرزتر که دهلیت:

قلم آلدیم یازه یم شاهه شکایت نامه
دهشت واقعه دن چاتلیدی نوک خامه
بر یهودی بچه اسلامی قبول ایتمش ایکن
آغلیه آغلیه ویرمگ نه دیگ خاخامه

واتا:

قهله مم گرت بنووسم بز شا شکایت نامه
له سهر سوورمانی رووداوه که نووکی قهله مم شقی برد
کوره جووله که یهک که نیسلامی قهبول کردبوو
به گریان بدریتته دهستی خاخام مانای چیه.

زوجه سی طالقهدر، قانی هدر، مالی حلال
گوشه، چشم اهانتله بقان اسلامه
(رائف) اک سیئاتی گون گبی میدانه چیقر
گر شهنشاه دوشونسون ایشی، استعلامه
حکم ایدوب کفرینه اصحاب شریعت اول

حضرت قاضی لاری گبی بر علامه
ایتمسون غیرت اگر حضرت شیخ الاسلام
قاله مز حرمتی پاچا دره قدر عمامه
سن ده بو یولده (رضا) مال و سری ایله فدا
مؤمنک جیبینه گیرمز بو گبی هنگامه

واتا:

ژنی لئ حرامه، خوینی هدر و مالی حلاله
نهوی به سوچی چاوی نیهانت سهیری نیسلام بکا
خراپی (پانیف) وهکو رۆژ ده که ویتته مهیدانهوه
نگهر شاهه نشا بیر لهوه بکاته وه لهم کاره برانیت
حوکمی کفری نه دات، خاوهن شهرهعت
وهکو حه زه رته قازی دانایه کی لاز
نگهر حه زه رته شیخو نیسلام غیرهت نه کات
حورمه تی عمامه به قه در پاچا ره یک نامینی
تویش لهم رتگایه دا (رهزا) سدر و مالت بکه فیدا
نهم جزره ناشویه ناچیتته گیرفانی خاوهن نیمان

هاوکاری کردنی مهئمورانی حکومت له گهل دز و جهرده

له سه رده می حکومتی عوسمانلی، له کوردستاندا، کاربه ده ستانی حکومت له گهل دز و
جهرده رتیک ده که و تن بو دزی و جهرده یی و تالان کردنی کاروانی بازرگانی و مالی
هاوولاتیان. شیخ رهزا لهم شیعره تورکییه ی خواره وه دا باسی قومیسیرتکی پولیس
(به هرام) ناو نه کات که به به رتیل چاوی له جهرده کانی رتگای سوله یمانی و که رکوک
پۆشی بوو و رتگای چه مچه مال بالنده لئی رزگار نه نه بوو و نه لیت:

اشقیا حقنده عاجز ارتکاب ایتمکده در
ارکک ایله قانجفک بیننده واقع بر مثال
بو دوام ایلر سه ملک و مال هب الدهن گیدر
جان دخی ایتمز سه تخلیص گریبان احتمال

قوش ده گیتیچمز کاربانله بادپیما نیلسون
اشقیادهن بویله باغلائمش طریق (چمچمال)
آلق آلقده، مفوض، بشقه برشی بیلمیور
اولسون بهرام، یارب، آلدیغی آیلق حلال

واتا:

بهرامبهر جهرده بی دهستللات و ههر خهریکی بهرتیل خواردنه
وهکوو میثالیک له نیتوان نیرهکهر و ماکهر ههیه.
نهمه وا پروات مولک و سامان ههمووی له دمس نپروات
گیانیش یاقه رزگار ناکات نیحتیمال
مهلیش تی ناپه پیت کاروان و عهره بانه چی بکن
به جهرده وا پتگای چه مچه مال داخراوه
له بهرتیل وه رگرتن بهولاه، (مفوض) هیچی تر نازانیت
نهی خویاه، بهرام، نهو مانگانیهی وهری نه گریت ههرامت بی

له ههجوئیکی تری دهفته ردار، شیخ رهزا، دزی و بهرتیل خوری ده رده خات که له نیلی
زهنگنه وهری گرتووه. لهم شیعره تورکییه دا ده لیت:

واجب اولدی ایدهیم درد دلک اظهاری
یوقسه دق علتنه منجر اولور اضما
صالی ویر زنگنه لری یا گری ویر رهواری
ویرم باد هوا، اسب صبا، رفتاری
جمله آفاقه دگشتم توینک بر تاری

واتا:

پتویست بوو دهردی دل ناشکهر کهم
گهروا نه بی، له دلا هیشته وهی رام ده کیشیت بۆ نه خوشی دق
زهنگنه کان بهر لاکه، یان پاره که بگه پتینه رهوه
نایده مه بای هه وایا، رهفتاری نه سپی صبا
تهنها موویه کی به ههموو دونیا ناکو پمهوه

بری یوزدن متجاوز، بری سویلر یوز ایمش

بری انصافی براقمازده، دیر طقوز ایش
 بری سویلر: بو نه چوق رشوت آلور دونکزامیش
 کیمسه بیلمز عددی بن بیلرم اوتوز ایش
 زنگنه لردن آلنان لیـره لـرک مقصداری

واتا:

یه کتیک ده لئی له صد پتر، یه کتیک ده لئی صد بووه
 یه کتیک پشت له نیناف ناکات ده لیت نو بووه
 یه کتیک نه لیت نه مه چهند زوره نه م به رتیل خوره به راز بووه
 کهس نازانیت ژمارهی، من نه زانم سی بووه
 ژمارهی نهو لیرانه ی که له زهنگنکان وه رگیراوه.

وعدهء تخلیه گوز فصلی ایکن اولدی شتا
 گورمدم بویله عجب خائن مادر بخطا
 یاپدی افسونلری، گوستردی فنون شتا
 آتی آلدی هوانته ایله مجانا حتی
 سیزک سرتنه ده اقمادی بر عنتاری

واتا:

کاتی سهریست کردن که فہسلی پایز بوو بوو به زستان
 نه مدی دایک حیزیکی خانی وا
 زور سیحری کرد و هونه ری جتور اوجوری پیشان دا
 نه سپه که می به ههوانته به به لاش وه رگرت.

ایشی گویرمکده جبان آچه آلقده جسور
 نیجه بیک خاطر بیچاره شردن مکسور
 ذات نحسنده دنانت دیدکن هب محصور
 نه رودادر که قوماندان سپاه منصور
 ایدسک پادشه هم بویله خیانت کاری

واتا:

له کار بینیندا ترسنوک له پاره وه رگرتن نازا

چۆن خاترى ھەزار بېتچارە لە شەپى شكاوہ
 ئەوردەنا ئەتانەى كە پىتى دەلتە ھەمووى تىبىدايە
 چە پەوانە كە قوماندانى سوپاى سەرگەوتوو
 پادشام خىانەتتىكى وا بكەى.

دولت و مللتە اسباب زياندر بو ترس
 بلكە بر فتنەؤ آشوب جەھاندر بو ترس
 ايتسە اللھە يمين عين يلاندر بو ترس
 ھەم بزم قاغىزى ضائع ايداندر بو ترس
 نىجە قاندردى جنابك قوجە بر خونكارى

واتا:

مايەى زيانى دەولەت و ميللەتە ئەم تەرەسە
 بەلكو فیتنە و ناشووبى جەھانە ئەم تەرەسە
 ئەگەر بەخوا سۆتین بخوا بە تەواوى درۆيە ئەم تەرەسە
 ھەم خوێنى نێمەى بە بەتھوودە داوہ ئەم تەرەسە
 چون پیاوێكى خونكارى وەكوو جەنابتان نىقناع كرد؟

گەر بودر دائىرى گەردش ايام رضا
 وىرەمز دەر مگر سفلەيە انعام رضا
 يارامز عفت و، دولت ايچون اقدام رضا
 بو ايسە پيش پەوى لشكرى اسلام رضا
 حق بزم اوزرە مظفر ایدەجك كفارى

واتا:

گەر ئەمە بىت دائىرى گەردشى پۆژانى پەزا
 دەر نىنعامى پەزا ناداتە سفلەيەك
 بۆ پەزامەندى، پاکی بۆ دەولەت بىن سوودە
 گەر ئەمە بىت پيشپەوى لەشكرى نىسلام پەزا
 خودا گاوران بەسەر نێمەدا سەر دەخا

نە بىچمدر، نە ايمش يوزى، ندر اسطارى

بیچمندن بیلنر ملعنتک ائاری
 ارمنی لرله اویوب دوغـری دگل افکاری
 طائمز کیمسه بنم تک او خیانتکاری
 دیکله تعریف ایده‌یم حضرت دفترداری

واتا:

چه بیچیمتیکه، رووی چی بووه، چیمیه نه‌ستاری
 له بیچمی ده‌زانریت آئاری مه‌لعوونی
 له‌گه‌ل نه‌رمه‌نییه‌کاندا رتکه بیرری راست نییه
 کس وه‌کو من نهو خیانه‌تکاره نانا‌سیت
 گویت لن بن بو‌تی وه‌سف کم هه‌زره‌تی ده‌فته‌ردار

نه ارامیله ویرر پاره نه ایتامه معاش
 آقجهء واحده آندن آلامز کیمسه بلاش
 بر تراش پاره‌سی ویر، سوق گوتنه نابتراش
 روحنی آلق ایچـون ای ملک الموت یناش
 ایتلره طعمه اولنسون اوتن مرداری

واتا:

نه‌پاره به بیوه ژنان نه‌دا نه مه‌عاش به هه‌تیو
 کس پوولتیک لهو وه‌رناگریت به به‌لاش
 پاره‌ی تهراشیکی بده‌رئ، تابن بکوتهره قنکی
 نه‌ی (ملک الموت) بو وه‌رگرتنی گیانی نزیک به‌ره‌وه
 با بییته خوراک‌ی صه‌گان نهو له‌شه مرداره‌ی.

باباسی سبزه صاتر، والده‌سی جنگانه
 حرمی محترمی، خادمهء کارخانه
 دختری بد سیری، جرعه کشی پیمانه
 باشی بریانه دوشـر، آل ایاغی بریانه
 (سوق هراجده) اللرده گیزهر شلواری

واتا:

باوکی سهوزه ده فروشیت، دایکی جینگانه
ژنی به پیزی، کاره کهری قه چه خانه
خوشکی بهد رهوشتی ساقی مه یخانه
سهری ده که وخته لایهک دست و پای به لایه
له بازاری هه راجی که ران ده ریتی به دستوه ده گپرت.

حالنه باقمیه جقسک فقرانک آترس
فکرینه اویمیه جقسک وزرانک آترس
بیلمدن خربی میاند ر شعرانک آترس
بیلمدن خانه ییقار (شیخ رضا) نک آترس
شهره ری حوصله سوزی شهب اشعاری

واتا:

سهیری حالی هه ژاران ناکه ی نهی ته رهس
له گهل بیری وه زیراندا نانگو نچیت نهی ته رهس
نه ترانی لیدانی شاعیران به هتزه نهی ته رهس
نه ترانی (شیخ رهزا) مال نه روختنی نهی ته رهس

به لام نه به تکا و نه یش به هه جو نه یتوانی مووچه که ی له ده فته ردار وه رگرت نهی
به چی؟ لهم شیعه تورکییه دا نه لیت:

نه رجا ایله معاشم آله بیلدم نه هجا
چاره یوقدر بو قورمساغه مگر موت فجا
پارهم یوقدر آله یم ابدست ایچون بر ابریق
واجب اولدی صقلیله ایده یم استنجا

واتا:

نه به تکا توانیم مه عاشم وه رگرم نه به هه جو
چاره ی نییه نه قورمساغه مه گدر مه رگی فوجا
پارهم نییه گوزه بکرم بو ده سنوژ
پیوست بووه به ریشی خوم پاک بکه مه وه

له هه جوێکی تریدا لهم بهیته تورکییه دا نه لیت:
 بو ولایتده جنابک اوله لی دفتردار
 اولدی طبعک گبی مالیه اموری مردار
 واتا:

لهم ویلایه ته دا که جه نابتان دهفته ردار بن
 کاروباری مالیه، وه کوو طبعتان، مرداره وه بوو

به رتیل خواردنی دائیره ی عه دلییه

له دوا سالانی حوکمرانی عوسمانی، به رتیل و دزی هه موو دهسته ی کاربه دهستانی
 گرتبووه. هیچ کارێک به بی به رتیل نه ده پۆشت. نه مه گه یشتبووه دائیره ی عه دلییه ییش.
 شیخ په زا باسی به رتیل وه رگرتنی نه و دائیره یه ی که رکوک نه کات که موته سه ریف و
 والیی مووصلیش تاوانبار نه کات و لهم شیعه تورکییه ده لیت:

خبرک وارمی؟ آلمش. نه آلمش؟ رشوت
 آلمان شی نه ایمش؟ لیسه، آلان کیم؟ هیئت
 هیئتک آدی ندر؟ دائره عه دلییه
 آنی ایجاده ایدنک روحنه یوزیک لعنت
 قاچ عدد لیسه آلمش عجا؟ یوز اللی
 لیسه خالصه اوستنده یازلش ضریت
 بیلدک کیملر ایمش لیسه آلانر؟ های های
 گیدیشنندن بیلنور خائن دین و دولت

واتا:

ناکات لیه؟ وه رگیراوه. چی وه رگیراوه؟ به رتیل
 نه وه ی وه رگیراوه چی بوو؟ لیسه، کن وه ری گرتووه؟ هه یهت
 ناوی هه یهت چیه؟ دائیره ی عه دلییه
 نه وه ی نه وی داناوه صد هه زار له عننه له پووحی
 چند ژماره لیسه وه رگیراوه؟ صد و په نجا

لیره‌ی صاغ له سهری نووسراوه (ضریت)
 زانیت نه‌وانه کڼ بوون لی‌ره‌یان وه‌رگرتووه؟ هه‌ی هه‌ی
 له رۆشتنی ده‌زانریت خانی دین و ده‌وله‌ت.

بری مستنطق افندی، بری جنگانه رئیس
 ا و برن سویلیه‌مام، سویله بابانه رحمت
 یوزینی (راغب) الوب یگرمیسنی (امین)
 او برن سویلیدیکم ذات ولی النعمت
 حضرت داوور اکرم متصرف پاشا
 ایشگک باشنی طوت، حمزه‌یه کلدی نویت
 حصه ویرمک بکاده لازم ایدی حق سکوت
 ویرمدی، آغزیمی ظن ایتدی قپاتمش ذمت
 اسمی دفترده اوزی خائب و خاسر بری بن
 بری موصلده اولان والی عالی، همت
 عجباً آلدی قوماندان دخی برشی، حاشا
 وارمی نیاده قوماندان گبی صاحب عفت

واتا:

یه‌کیتیکیان موسته‌نطیق نه‌فه‌ندی، نه‌ویتریان سه‌رۆکی جینگانه
 نه‌ویتریان نالیم، بلقی ره‌حمه‌ت له بابت
 سه‌دی (راغب) وه‌ری گرتووه و بیستی (نه‌مین)
 نه‌ویتریان که ده‌لیم زات وه‌لی نیعه‌تم
 چه‌زهره‌تی خاوه‌ن شکۆ موته‌سه‌ریف پاشا
 سه‌ری که‌ر بگه‌ره، ریز هاته (حه‌مه‌زه)
 پتیوست بوو به‌شی منیش بده‌ن بۆ ده‌م داخستم
 نه‌یدا، وای زانی باج ده‌می داخستوه
 نه‌وه‌ی ناوی له ده‌فته‌ردایه و خۆی ده‌س بۆش و به‌تال، یه‌کیتیکی من
 نه‌ویتریان نه‌وه‌ی له مووصلدایه والی هیمه‌ت به‌رز
 نایا قوماندان شتیکی وه‌رگرت؟ نه‌ حاشا

له جیهاندا ههیه پاکیکی وهک قوماندان!

شیخ رهزا له بهغدا

یه کهم جار سهردانی شیخ رهزا بۆ بهغدا، له گهل شیخ عهبدولپهحمانی باوکی بۆ زیارهتی بارهگای شیخ عبدالقادری گهیلانی بووه. له وهاتهندا، عهلی پاشای والیی بهغدا، خۆی و گهلێ لهکاربهدهستانی وویلایهتی بهغدا تاکو شارۆچکهی (خالص) دینه پیری شیخهوه و بهرتنکی زۆر پیشوازی له شیخ عهبدولپهحمان نهکهن.

دهلێن شیخ عهبدولپهحمان به کوپهکانی نهلتیت، له بارهگای شیخی گهیلانی ههر داوایهک بکهن خوا پیتانی نهبهخشیت. شیخ رهزا له بارهگادا نهم شیعره فارسییه دهلتیت که تاکو سالانی دوا یی لهسهر دهراگی بارهگاه نووسرابوو که له پاشان دهیخونهوه:

« این بارگه حضرت غوث الثقلین است »

شیخ رهزا که به یهکجاری نیشتهجیتی شاری بهغدا دهبتت، لهسالی ۱۳۱۸ کۆجیدا لهسهر داوای شیخ عهلی کاکێ، بۆ سهر پهشتیی تهکیه ی تاله بانی دهبتت که له گه رهکی (المیدان) بوو، بریتی بوو له خانویهکی دوو نهۆمی و لهپیشهوه ریزه دوکانیکی ههبوو، شیخ رهزا کرایه (متولی) نهم وهقفانه و بهکرتی نهم دوکانانه گوزهرانی بژی و مهمری دهبرده سهر.

مه بهستی شیخ عهلی نهوه بوو که شیخ رهزا له شه ره جنیوی شاری کهرکووک و گه رهکی بهر تهکیه دوورخاتهوه و بیگه رتینتهوه سهر رتیازی دهرویشانه ی با و باپیری، بهلام رهوشت و بیروباوه رو هونه رهنندی شیخ رهزا له گهل رهوشتی دهرویشان نه ده گونجا و تنها بۆ نهوه ی له گهل روشنبیران و نه دیبانی شاری بهغدا ناسیاوی پهیدا بکات قایل بوو بپته بهغدا. لهم شیعره فارسییه دا نهو مهرجه داده نیت و له بهغدادا پتوه نندی له گهل گه لیک له بنه ماله ناسراوه کان و روشنبیران و کاربه دهستانی حکومت پهیدا کرد و وهکوو نه ستاره یهکی گهش له ناسمانی بهغدادا ده دره وشایه وه.

چه کرامت چه خارق عاده

جلق بهتر ز دلخ و سجاده

سخن من مفید و مختصر است

بابت ساده بابت ساده
 گرچه نتوانم از زمین خیزم
 بس که هستم ضعیف و افتاده
 گریگویند هست در بغداد
 ساده روی لطیف و بگزاده
 ذره آسا بمهر و دیدارش
 (گیدرم باشم اوزره بغداده)
 سوی مسجد دوگام من نروم
 سوی میخانه تند و آماده
 مشربم مشرب امین فیضی است
 هردو از هردو عالم آزاده
 ای (رضا) تا برگ رندی کن
 این بود دولت خدا داده

که دیته بهغدا، کاروباری لهلای کاربه دهستان جی به جی ده کرت و پیاوه ناسراوه کانی
 بهغدا دهستی یارمه تیی بو درتژ نه کن ته کیهی بو نوئی نه که نه وه.

کارم که به کام است نه از شاه و وزیر است
 هرمايه که دارم همه از سایه ی پیر است

واتا:

کارم به ناره زووی ده روات نه که له شا و وه زیره وه
 هر سه رمایه یی کم ههیه، هه موو له سایه ی پیره وهیه

که دیته بهغدا، ژیانی نه ده بی بهغدا ی پی خوش بووه و جیگای نایندارییه.

گهر بلتیم (بهغدا) له جه ننه ت خوشتره هیشتا که مه
 چونکه سوکنای غه و و کهرخی یو ئیمامی نه عزمه
 نه ی برادر شاری بهغدا بی حه ساده ت بی هه مه
 زور نه مین به له م حیسابه پیت بلتیم کورته و که مه

لهم ولاته هیچ ولاتی هه وه کو به غدا نییه
حاکمی عه دل و عه دالهت زۆر نه مین و بی غمه

شیخ رها له به غدا دۆستایه تی و یارمه تی، نه و بنه مالانه ی که ناسیاوی له گه لیاندا
پهیدا کردبوو، پتی گه یشتوو. له وانه (عه بدولغه نی به غدادی) خه رقه یه کی شامی بۆ
هیناوه به دیاری، له مه دا، نه مه ی به نیشانه ی دۆستایه تی زانیوه و ده لیت:

من ســـــرمـــــازده را داد زغم ازادی
خه رقه ء شام ز (عبدالغنی البغدادی)
خه رقه یاخود شفقت نامه ء از جانب دوست
که نمایم بکدامین یک ازینها شادی

واتا:

نازادی به خشی به منی سه رما برده له
پالتو شامیه که ی عبدالغنی به غدادی
پالتو که ی، یاخود به زه یی نامه که ی نه و دۆسته که بۆم هات
دل به کام له مانه خوش بکه م

و له گه له هه موو نه و به رتزییه ی بۆ شیخی گه یلانی، جار جار دانولوی له گه له سه ید
مه محمودی نه قیب نه کولاوه، و هه جوی زۆر تیژ و تونی کردوو. لیره دا ده لیت:

ارجع بغدادا وانی غریبها
على جنة الفردوس لولا نقيبها
له سه ر نه م شیعره شاعیرێکی عه ره ب پێنج خشتی ده کات و ده لیت:
عجبت لنفسي كيف ضاع نصيبها
من العيش في ارض واني اديبها
فمن ظلمها اذ بان غي طميسها
«ارجع بغدادا وأنا غريبها»
على جنة المأوى لولا نقيبها

له به غدادا نه قسه ی له کهس خواردوو ته وه و نه یش له که مو کورتی بی ده نگ بووه.

جارتک دهچيته مزگهوتی نیمام (نهبووحنیفه) مهلای مزگهوت مروقتیکی نهزان و بهد
فهسال دهبيت. که دهبيتته دهمه تهقتیان، دهزانتیت هیچی له باردا نیه و دهلتیت:

لوکان یعلم انت من جیرانه

لفر من قبره الامام الاعظم

تهکیه‌ی تاله‌بانایی به‌غدا، ههم مزگهوت و ههم مالی شیخ په‌زا بوو. به‌لام زۆر په‌ریووت
بوو بوو و پتیوستی به‌ نوێ کردنه‌وه بوو. نه‌مه‌یش پاره‌یه‌کی زۆری ده‌ویت به‌لام پاره‌ لای
شیخ په‌زا کوا؟ له‌ شیعرتکی تورکیدا ده‌لتیت:

یتمش، سکسان ده‌ردیمی درمان ایده‌ بیلمز

مشکلریمی یوز دخی آسان ایده‌ بیلمز

یوز اللی ایش بیتر اما گدای دوران

یوز اللی قدر لی‌ره‌یی احسان ایده‌ بیلمز

یا ده‌ست ته‌ی گله‌ اگر (موسی عمران)

ویرانه‌ اولان تکیه‌یی عمران ایده‌ بیلمز

واتا:

هه‌فتا، هه‌شتا ده‌ردم تیمار ناکات

سه‌دیش گیروگرتم ناسان ناکات

سه‌د و په‌نجاکار ته‌وار ده‌کات، به‌لام گه‌دای ده‌وران

سه‌د و په‌نجاکار ته‌وار ده‌کات، به‌لام گه‌دای ده‌وران

ته‌گهر هه‌ر نیستا موسای عیمران بیت

ته‌کیه‌که‌ وێرانه‌یه‌ عیمرانی ناکات

به‌لام بنه‌ماله‌ی عیسا نه‌فه‌ندی و جه‌میل زاده‌ و عه‌بدولغه‌نی به‌غدادی ده‌ستی
به‌خششیان درێژ ده‌کن و بو‌ئاوه‌دان کردنه‌وه‌ی ته‌کیه‌که‌ یارمه‌تییه‌کی باشی ده‌ده‌ن و شیخ
په‌زا له‌ سوپاسیدا به‌ شیعرتکی تورکی ده‌لتیت:

ممکن اوله‌مز هرکس ایچون مجد مؤید

«قد خصه‌ الله بعیسی بن محمد»

بندن صوری‌کز بن تانرم آل جمیلی

«اصحاب مکارم، ولد، عم، اب، جد»
 تنهانه منم بارکشی منت ایشان
 «لاعاتق الا وعلیه لهم الید»
 در باره اینها که کریم ابن کریمند
 ببریده زبانی که بگوید سخن بد
 احسانجه وفا سبقت ایدر وعده لرنند
 آنلرجه قباحث گورینور قول مجرد
 الطاف خدادن دیلرم عافیت اوزره
 خیلی یشاسون هریری منصور و مؤید

واتا:

بۆ همهو کهستیک مهجدی ههتایی پتیک ناییت
 خوا تنها بۆ عیسا کۆری محهمه دایناوه
 لهمن بیرسن من دهیاناسم نهو نالی جهمیله
 خاوهنی بهخشش، کۆر و مام و باب و باپیر
 تنها منم بارکیش مننهتی نهوان
 هیچ کردهویهک نییه، دهبیت دهستیانی تیابیت
 لهبارهی نهوهوه که جۆمهرد کۆری جۆمهردن
 نهو زویانه بهریت که خراپهیان بلتیت
 که وهعدیان دا، بهجی هینانی پیش بهخشش دهکهوتت.
 بهلای نهوان قسهی رووت کردهوهی خراپه
 له لوتفی خوا دهپارتمهوه لهسه تهندرستی
 زۆر بژین هه رهکه مهنسور و مونهییه

خاییده اسلاف دگل شیوه شیعرم
 آیین (رضا) در بوگبی سبک مجدد

واتا:

وتنهوهی پتیشو نییه شیوهی شیعرم
 نایین (رهزا)یه نهم دارشته نوتیه

له شیعریکی تورکی تریدا دیسان باسی بهخششی مستهفا ئهفهندی جهمیل زاده
تهکات که سنی (ثریا)ی به دیاری ناردووه بۆ تهکیه. دهلیت:

سهاکسبی دگل آل جمیله، ارث آبادر
ان ادنی پایه، همستلری اوج ثریادر
خصوصا مصطفی کیم ایده بیلیم وصفه ایفاسن
وفا هر چند اکا مخلص بولنمش حقى اوفادر
دگل اوفى اگر اعلادن اعلا بر لقب بولسه
جناب (مصطفی) حضرتلری اندن اعلادر
یتشمز دامن اوصافنه سر پنجه فکرم
نهال قامتی، اهلیتی اول رتبه، بالادر
زالال مشربی، آلاشی، شیرین عذابنده
سانورسن الله الله شرتی شهد مصطفی در

واتا:

دهس کراوهیی کهس نییه بۆ نالی جهمیل له باپیرانهوه ماوهتهوه

کهترین پایهی هیمهتیاں سنی ثریایه

بهتاییهت مستهفا، کن! ناتوانم وهسفى بکه

وهفا ههرچهنده مل کهچی بیت، ههقی (اوقا)یه

نهوهک اوفى نهگهر له بهرز بهرزتر لهقهبی ههبت

جهنابی مستهفا لهوهش بهرزتره

سهرههجهی بیرم ناگاته داوتنی نهوسافى

بهرزى قامهتی نههلیهتی له و پوتبهیه بهرزتره

دری قارنده خشیتندن هر زمان دریا

اگر دریا کفی دریادیرسم بر تعدادر

نیجه دریایه تشبیه ایلهیم اول دست احسانی

که کمتر بخشش عالیلرک مخصوص دریادر

ایدر بیک خاطر پرمردیهی بر لطف ایله احیا

اول عالی قدر اگر عیسی دگلسه عم عیسی در
 (رضا) آل جمیلی سودیگنده مدح ایدر یوقسه
 نه حاجت رایت احسانلری میدانده بر پادر

واتا:

له ترسی ناوسکی پیسته هدرکاتی دهریا
 نه گهر بلتیم دهستی دهریا به ته عدا به
 چون به دهریا بیشو بهتیم نهو دهسته به خششی
 که که متر به خششی به رزی تاییه تی دهریا به
 به لوتفیک هزار خاتری غه مناک زیندوو نه کاته وه
 نهو پایه به رزه نه گهر عیسا نه بیت مامی عیسا به
 (رهزا) له خوشه ویستی مه دخی نالی جه میل نه کات، نه مه نه بیت
 هیچ نه مهی ناوی چاکه یان له مهیداندا دیاری به

بسی نه عیم

یه کیک له خاوهن مه لهاکانی به غدا کچیکی گۆران بیتری خه لقی حه له ب دینتی. نه کچه
 برایه کی جوانی ده بیت ناوی (نه عیم) ده بیت و گه لیک له پیاوانی نه مه سرده مهی به غدا
 که مه نکیشی ده بن. ئیبراهیم مونیب پاچه چی شه ویک به سه رخوشی له تیاترۆی (گهوه
 سبع) نه مه نه عیمه ده کوژیت. شیخ ره زایش وه کوو شاعیرانی تر شیعیان به سه ردا هه لدا وه
 و ده لیت:

بر نعیم آدلو صنم گلش دیار شامدن
 زن او زن کیم بویه مه حبویی چیقارمش آمدن
 حاجی گر گورسه انی دور مطاف کعبه ده
 باش چیقارر لژدها اسا سیکی احرامدن
 دونه پنهان ایلمش سیمین دونک حفظی ایچون
 دون دگل گه ردونه حفظ ایتمز آنی اقلامدن
 نقرهء سمت و سورینی پاره سز گیرمز اله

سن که مفلس سن (رضا) کیچ بو خیال خامدن

واتا:

کۆته لیکى نه عیم ناو هاتوو له ولاتی شاموه
ژن نه و ژنده، کئ جوانیکی وای له کوزی دهرهتاوه
نه گهر حاجی له سوورانی مه طافی که عبه بیبیت،
کتیری وهکو و نهژدیها له ئیحراموه سهر دتیت
له دهریتدا دووی سیمینی شاردوو تهوه
نهک دهرین به لکو گهر دوونیش نهوه له قه لیم ناشاریتهوه
نوقرهی سمت و سورینی به بئ پاره دس ناکه ویت
تو که موفلیسی (رهزا) واز بیتنه له خه یاله خاوه.

له سهر نهوهی نه عیم له لایهن ئیبراهیم مونیب پاچه چیه وه کوژرا، شیخ رهزا له
شیعریکی تورکیدا ده لیت:

قرلسون ال ایاغک، قانه باتسون پاچه چی زاده
نیچون ویردن نعیمک نونهال عمرینی باده
سورهن بزم طریدن ساقی و سازنده زیر
نعیم سز درد سر در نغمهء بی نشئه باده

واتا:

دهس و پات شکئ له خوین هه لکیشریت پاچه چی زاده
بۆج عومری نوئ نهالئ نعیمت دایه بادا
ساقی و دهنگ ساز که به زمان بۆ ده گتین
به بئ نه عیم سه رنئشه یه نه غمه ی بئ نه شئه باده

له زۆرداری و جوۆری ئەم جوۆره کرده وانه بیتزار بووه و ئەمانه دهستی زۆرداری حکومه تیان
بئ نه ده گه یشت. شیخ له شیعریکی تری تورکیدا ده لیت:

ستم اندازه دن چیقدی الهی بردها گوندر
(هولاکو خان) گبی بر کافر خنزیری بغداده
اسامی نامهء عشاقنی اول سرو بالانک
آچوب گوردم یازلشدی (رضا) نک اسمی بالاده

واتا:

ستم له نەندازە دەرجوو خودایە جاریکی تر بنێره
(هولاکۆخان)ی گاوری بەراز بۆ بەغدا
ناوی نامەی عاشقانی نەم سەر و بالایە
کردمەو و دیم ناوی (رەزا) لەسەرەو نوێراو

لەوێسفی گەرمای بەغدا، بەم شیعەرە تورکییە دەلێت:

گیرمە، بەغدادە اگر گلدن ایسە، حمامە
بر گل اندامی گوروب، سندنە دوشرسن دامە
چیلدیرر گورسە اگر غلمانلری شیخ الاسلام
طولاشیر پاینە زنجیر گبی عمامە
بوسەدن رشوت اگر وعدە الۆرسە ایلر
باطل حق تحریر شهادت نامە

واتا:

نەگەر هاتیتە بەغدا مەچۆرە گەرمایووە
گۆل نەندامێک دەبینیت، تویش دەکەویتە داوێوە
نەگەر شیخوئیسلا (غلمان)یان ببینی
میتزەر وەکو زنجیر دەنالتیت پایووە
نەگەر وەعدی ماچ بە بەرتیل وەرگرت
حق دەکاتە باطل نووسەری شەهادەتنامە

شیخ رەزا، لە بەغدا، وەکوو دۆست و ناسیاوی هەبوو، ناحەزیشی هەبوو لەگەڵ هەندی
لە پۆشنبیران و زانایان دا کەوتە تەقەووە. وەکو لەم شیعەرە تورکییەدا دەلێت:

کەلەمدم فسق و فساد ایتەمک ایچون بەغدادە
بر طاقم اهل غرض باشلادیلر افسادە
باشلادم بندە معایبلرینی تعدادە
قزلری فاحشەدر بچەلری کوندادە
سیکی ویرەر کیمی گوردنسە (زهاوی) زاده

واتا:

نه هاتمه به غدا بۆ فسق و فساد
دهسته يهك خاوهن كينه دهستان كرده فسادى
منيش دهستم كرده ژماره كردنى عه بيان
كچيان سۆزانی و كورپان قنگدهر
كيتر بده هر كه سيكت دى له (زه هاوى) زاده

له به غدا هه ندى بازرگانی خاوهن پارهى نه زان هه ن، به سامانیانه وه ده نازن و یارمه تیی
هه ژاران ناده ن و له گه ل كه لله بۆشییان خۆیان وا ده رده خه ن كه هه موو شتیک ده زانن.
یه کتیک له وانه (مهدي چلبی) بووه كه شتخ ره زا ده یه ویت خوی له قهری بدات و بلیت
«چه له بی» به لووسكه یه کی نازك به دهن ده لتین و له م شیعه تورکییه دا ده لتیت:

دوشنوردم نه ایچون تاجره دیرلر چلبی
فارسی در بو لغت، تورکی میدریا عربی
بونی کیمدن صوره یم، بحر تفکیده ایکن
گلدی تاج الادبا قارشومه (مهدي چلبی)

واتا:

بیرم ده کرده وه، بۆج به بازرگان ده لتین چه له بی؟
نهم وشیه فارسییه، تورکییه یان عه ره بی
نهمه له کتی بیرسم له ده رای بیرکرنه وه دا بووم
هاته بهرام به رم «تاجو لئوده با» مهدي چه له بی

دیدم. ای جرعه که شی معرفتک شق سطح
وی عیراق و عجمک داهییه بی بو العجبی
لقب عالیکزک حاصلی معناسی ندر؟
باقدی دوندردی بنا گوشه، چشم غضبی
دیدى: یا هو، چلبی نازک اولان زاته دینر
هر فرومایه اولان چابقنه دینمز چلبی
دیدم: احسنت بو فضل وهزرو معرفته
ای بزم مملکتک مفتخر و منتخبی

گیتمه دن مکتبه، تحصیل کمال ایله مه دن
 نیسره بولدن بو قدر دانش و علم و ادبی
 گورمادی مثلنی ای فاضل یکتا گوزمر
 (مصری) گیزدم یمنی، شام، حجاز و حلبی
 سایه سنده ایدرز حل مسائل یوقسه
 نه بیلور (شیخ رضا) اويله معما لقبی

واتا:

وتم: نهی دلتهی زانستی روشن کهرهوه
 وهی دانای عه جیبی عیراق و عه جهم
 لهقه بی بهررتان حاصلی مانای چیه؟
 سه یرتکی کردم به توریه بییه وه سووچی لئ کردم
 وتی: یا هو، چه له بی به زاتیکتی نازک ده لئین
 به ههر نا نه سلتیکتی جابقی نالئین چه له بی
 وتم: دم خوش بو نم فزل و هونه ر و زانستیه.
 نهی جیتی فخر و هله یاردهی ولاتی نیمه.
 بی نه وهی بیجته قوتابخانه و فیری عقل و که مال بی
 له کوئی نم هه موو دانش و زانست و نه ده بهت دوزیه وه
 چاومان مانه ندی توی نه دیوه نهی فازلی یه کتا
 میسر گرام و یه مهن و شام و حجاز و حله ب
 له سایه یه وه کیشه چاره نه که یین، نه گینا،
 (شیخ رها) چون ده زانیت له قه بیتکی به له غزی وا

به خیر هاتنی والی به غدا

والیه کی نوئی دتیه به غدا. شیخ ره زایش وه کوو ناسره واکانی شاری به غدا ده چیت بو
 به خیر هاتنی. له سهر شیه وهی سه لاوی عوسمانیه کان سهر داده نویت و دهستی پیزی
 بهر زده کاته وه و له و کاته دا میزه ره که ی ده که وسته بهر یای والی. یه کانسه ر چوار به یتی تر
 ده خاته سهر شیعه ره که ی که ده لیت: «رسم فرنگیان..» و نم پرووداوه پینه ده کات.

رویم بدیده سجده کنان خاکی راهرا
 شکر نه ، قـــدوم ولایت پناہرا
 ای والی ولایت زورا خوش آمدی
 برزن بجای برمکیان بارگاہرا
 رسم فرنگیان کله از سر فگنداست
 تعظیم چون کندد خداوند جاہرا
 من اکتفا بشیوہ ایشان نمیکم
 ہم سر بہ پایت افکنم و ہم کلاہرا
 اقلیم بابل از قدمت یافت رونقی
 کز ابر نوبهار درخت و گیاہرا
 ازین قدمت چه عجب گرہا شود
 (ہاروت بابلی) کہ اسیرست چاہرا
 عزمت خط نفاق زلوح عراق شست
 چون سیل توبہ ازدل مجرم گناہرا
 نقش است بر صحیفہ رأیت رموز غیب
 حاجت بہ گفتوگو نبود داد خواہرا

واتا:

وہک سوجده بہر خاکی ریگا بہ چاو نہعالم
 لہ شوکرانہ بڑتری ہاتنی والیی ویلاہت پنادا
 نہی والیی ویلاہت (زہورا) خوش ہاتنی
 بارہگا ہلندہ لہ جیگای بہرمہ کیہکاندا
 راورہسمی فرہنگیان نہوہ کللاو لہسر داگرن
 کاتنی کہ قہدرو تہعزیمی مروقی خاوند جاہ نہکەن
 من بہ شیوہکەیی نہوانہوہ ناوہستم
 سہریشم فرئی دہدہمہ بہر بیت و کللاوہکەشم
 نیقلیمی عیراق رەونہ قتیکی تۆ دەسگیر بوو
 وہک چۆن درہخت و گیا لہ ہہوری نہو بہہارہوہ دەستگیریان دہبیت

هیچ سهر نییه له پیروزی هانتت رزگار بین
 (هاروتی بابلی) که دیلی ناو چاله.
 هانتت هیتلی دوو روویی و نیفاقی له سهر تهختهی عیراقددا شوری
 وهک چۆن لافاوی تۆیه گونا له دلی تاوینار ده شوات
 نیشانه کانی غه ریب له سهر لاپه ره ی بیرو پات نه قش بووه
 دادخوا پیروستی به گفتوگۆ نییه.

اسوده آنچنان بر جود تو مملکت
 کزدل بلب هوای سفر نیست راهرا
 ازیم صولت تو کمان ابراون بدل
 از دیده افگنند خدنگ نگاهرا
 فرخ رخا، خجسته پیا، والیا یکی
 بشن و زمن شکایتی بختی سیاهرا
 میراث مانده از پدرم کهنه تکیه،
 چون عمر نوح دید بسی سال و ماهرا
 انجاز سالکان طریقت جماعتی
 گسترده بر زمین عبادت جباهرا
 شیخ و مرید دست بر اور ده، دعا
 یارب دوام عمر بده پادشاهرا
 شاید شود به وجه توجه معیشتی
 آیند و رونده، ان خانقاهرا
 ای مظهر مجید، (رضا) را توجهی
 تحصیل چو فرضت رضای الاهرا
 یارب همیشه مظهر نور خداشوی
 تا اقتباس نور زمهر است ماهرا

واتا:

ولات نهونده به بوونی تو وچانی داوډتهوه
ناخ هه لکیشان نارەزوی نهوێ نهماوه له دلهوه سه‌فه‌ر بکا بۆ سه‌ر لێو
کچانی نه‌برو که‌وانی له ترسی هه‌له‌ته‌ی تو
تیری نیگایان بۆ دلی عاشقان بۆ ناو دلی خویان هه‌ل نه‌ده‌ن
نه‌ی ناوچه‌وان پیرۆز، نه‌ی پین و ق‌دووم خیر و به‌ره‌که‌ت،
نه‌ی والی، شکایه‌تی به‌ختی ره‌شم له‌من به‌بێسه
کۆنه ته‌که‌ییه میرات له باوکمه‌وه ماوه‌ته‌وه،
وه‌ک عومری نووح سال و مانگیکی زۆری دیوه
کۆمه‌لته‌ی له‌وانه‌ی که‌ پ‌نگه‌ی ته‌ریقه‌تیان گرتوه له‌وێ،
ته‌وتلیان له‌سه‌ر عه‌ردی خواپه‌رستی راخستوه
شیخ و مرید هه‌موو ده‌ستی دو‌عیان هه‌له‌پ‌پوه و نه‌ل‌تین،
خوایا ده‌وامی عومری پادشاه بده
به‌ل‌کو له لایه‌نی رووتیکردنه‌وه،
ژبانی بۆ نایینه‌وه و په‌وه‌نده‌ی نه‌و خانه‌قایه ب‌بێ.
نه‌ی ده‌یه‌نی پ‌رشکو، رووین به‌که‌ره په‌زا،
چونکه ده‌ست خستنی په‌زای خوداوه‌ند فه‌رزه
خوایه، تو هه‌میشه ده‌یه‌نی نوری خودایی، تا
نه‌و رۆژه‌ی رۆژ رووناکیی خۆی له مانگه‌وه وه‌رنه‌گرت

مه‌لاحی توفیق به‌گی میر ئالای

توفیق به‌گی میر ئالای یه‌کیک بوو له قوماندانه‌کانی ده‌وله‌تی عوسمانی. پیاوێکی
نه‌دیب و شاعره له شیعری غه‌زل و مه‌دح ده‌ستیکی به‌رزی هه‌بوو. له‌گه‌ڵ شیخ په‌زا دا
هه‌ندێ شیعریان به‌یه‌کدا هه‌ل‌داوه. له‌م شیعره فارسییه‌دا، شیخ په‌زا باسی شاعیری
نه‌کات و نه‌ل‌یت:

شم‌شیر به‌ خون دشمن نالا
سالار سپاه و میر الا
(توفیق بگ) انکه از تواضع

پست است، ولی برتبه بالا
دیوان قصاصاندش مرتب
شعر و غزلش علی واعلا
هر حرف از و چو در شهروار
هر نقطه چو کوکب است والا

واتا:

شمشیری به خونی دوژمن ناله
سالاری سویا و میر نالا
توفیق به گ نهو که سہی که به توازوع
نرم نه نوینی، به لام به روتبه بالا
دیوانی شیعی ریک و پیکه
شیعر و غزه لی به رز و بالا
هر به یتیکی وهک دورری شایانی شایه
هر خالیکی نه ستیره یه کی بالا

شاید که صحیفهء بیانش
سازند باب زر محلا
استاد سخن به مدح والی
پر داخته مدح های بالا
در نامه چو نافه مشک بیزاست
نوک قلمش به گاه املا
ترکیب وجود او بدیع است
در عالم صورت و هیولا

واتا:

شایانی نه وه یه لاپه رهی فہ ساحه تی
به ناوی زتر پراز یتته وه
ماموستای قسه یه له مه دحی والیدا
دانه ری شیعی مه دحی بالا

بۆنى مىسك دېت له نامەى وهك ناووكى ناسك
 نوكى قەلەمى له كاتى نووسيندا
 دروست بوونى شپوهى زۆر جوانه
 له جيهانى صورهت و هيولادا

گر طرد كند وگر نواز
 هرگز نكنم از او تولا
 برمسند عزتم نشانده
 شكرانهء مسند معل
 افزايش عمر و مال و جاهش
 خواهم زجناب حق تعالى
 گر اهل دلم بسان توفيق
 تحصيل كند (رضا)ى مولى

واتا:

دهرم كا يان دلم بداتهوه
 هرگيز لتي نابم تهوهللا
 لهسهر كورسى گه وره يى داي نيشاندووم
 له شوكرانهى پايه به رزى خودا
 زۆرى ته مهن سامان و جاهى
 داوا نه كهم له خواى تهعالا
 نه گهر توفيق دلم بيتته جن
 ره زامه ندى مهولاي دهسگير دهبن

توفيق به گى ميرلوا، له شيعر تكييدا مه دحى ره نووف به گى دوستى نهكا. به لام شتيخ پهزا
 نه م مه دحى ره نووف به گى به زۆر نه زانيتت. له شيعر تكيى توركى ده ليتت:

نسخه سى گلدى بكا سويلديگ مدح رؤوف
 ايچنه بن دخى برنسنه صوقارسهم ديمه اوف
 بطن فضلندن نهان نافهء حكمت آثار
 ينه چيقدى قوقوسى يعنى رباح مألوف

قوهء شاعره‌یی شیعردن اکلار عارف
مثلا بعره ایله اولدی اباعر معروف
ذات والاگزنی مدح ایتمک شایسته ایکن
بو تنزل یا قیشرمی سنک ادراکنه یوف

واتا:

نوسخه‌یه‌کم پیگه‌یشت نه‌وه‌ی وتوت‌ه له مه‌دحی ره‌نوف
دیسان بۆنی ده‌رچوو، واتا‌های زانراو
توانای شاعیری، زانا، له شیعر تن ده‌گا
وه‌کوو له (بعره) وه (اباعر) زانرا
که مه‌دحی پایه به‌رزیتان شایانی مه‌دح بوو
نم نزمیه له‌گه‌ل تیگه‌یشتنی جه‌نابتانا رتیک ده‌که‌وئ؟

شریت شعر بخور تاکه روانت باشد
نشود دفع قبوضیت طبع‌ت به صفوف
برسیه اژدره بکزه‌ر قلم تحریرک
آچوب اغزنی ایسترسه ایدر عالمی لوف

واتا:

شهریه‌تی شیعر بخو تا ره‌وان بیت
قه‌بزی به‌یانینان به‌دهرمانی (قاوت) ناسا لاناچی
قه‌لمی نویسینت له نه‌زده‌ره‌های برسی نه‌کا
نه‌گهر بیه‌وئ ده‌م ده‌کاته‌وه و دنیا قووت ده‌دا

ایش موافق گله‌مز اولسه توفیق رفیق
نیک وید جمله‌سی توفیق اوزرنده موقوف
تخت یا پدرده چابوق اول بزه‌گوندر توفیق
سن دخی قاج غروشن ایله (رضا)یه معروف

واتا:

نه‌گهر توفیق نه‌بیتنه رفیق کار به رتیک ناگو‌نجیت
گوفتار جوان و به‌د له‌سهر توفیق وه‌ستاوه
تخت دروست که زوو که بۆمانی بنیره توفیق

تویش به چەند غروشیکیهوه چاکه له گەل (پەزا) دا بکە

شیخ پەزا گەفت ئەداتە توفیق بەگی میر ئالای کە گۆجانیک و تەسبیحیکی بۆ بنێریت. دیارییهکان کە بە دەستی خانگی ژنی ئەکەوێت، بەبێ پرسی توفیق بەگ گۆجانەکی گل ئەداتەوه و تەسبیحهکە دەنێرتە دواوه. توفیق بەگ لەسەر ئەگەیشتنی تەسبیحهکە هەجوتیکی شیخ پەزا ئەکات و دیارییهکی بیر ئەخاتەوه. شیخ پەزایش ئەم هەلە لە دەست نادات و ئەم وەلامەی بە شیعریکی تورکی ئەداتەوه:

یازدیغک صاچمه سپانی بکا استاد ایتدک
ایتمه توفیق که لعنت اوقونور مفتربه
سکا وعد ایلەدیگم هدیه لک عرض ایتدم
زوجه کز خانمه شاد اولدی دیدی گل بریه
قلدی اظهار فرح پشکشمەدن اما
متکائی چیویروب سبحه یی ویردی گیریه

واتا:

ئەو پەلار گرتەیی کە بۆ من نووسیویوت بە هونەری بوو
مەکە توفیق کە لەعەنت ئەکرت لە بوهتان کەر
ئەو دیارییانە گەتم پێت دا خستە بەردەستی
خانگی ژنتان، شاد بوو و وتی بێرە پێشەوه
خۆشی خۆی، لەوانەی پێشکەشم کرد، دەرخت بەلام
گۆجانەکی گل دایەوه، تەسبیحهکی دایە دواوه.

نێتر خۆتەوارانی بەرێز تی دەگەن کە شیخ چی بە خانگی ژنی وتوو

مەلەحی یوسف پاشای میر ئالای بەغدا

لەدەولەتی عوسمانیدا قوماندانی لەشکر دەستەلاتی بەسەر کاربەدەستانی حکومەتەوه
هەبوو. ئەوانیش بەبێ لەشکر نەیان دەتوانی کاروباری دەولەت بەرێزەرێوه. لەگەڵ ئەوەشدا،
بەرتیل وەرگرتنیان بە کاریکی پەوا دەزانی. جار جار قوماندانی لەشکر بو بەرهەلستی
دزی و بەرتیل وەرگرتنی مەنسورەن خۆیان دەنواند. شیخ پەزا لەم چەند بەیتە تورکییه

مه‌دحی یوسف پاشای میر نالای نه‌کا:

طشت زرینی آلوب باشنه دونیایی دولاش
اتکی سور دیه‌مز کیمسه سکا آتلو یواش
بارک الله قوماندان فلاتون ته‌دبیر
اختلاسک اوگنه کیچدی نه آل کسدی نه باش

واتا:

ته‌شت زه‌رین بخمره سهر سهرت و دنیا بگه‌رئ
نه‌سپت تاو ده کهس پیت نالتی سوار ئیواش
بارک الله قوماندانی نه‌فلاتون ته‌دبیر
پیشی دزیت گرت‌وه، نه ده‌ستت بری نه سهر

له‌مه‌دحیکی تریدا، یاسی ره‌وشت پاکی و بلاوکردنه‌وه‌ی عه‌دل و نه‌هیشتنی جو‌ر ده‌کات
ده‌لئت:

کاشانه، صهبای سرور ایتدی عراقی
دولدر قدحی (میرلوا) عشقنه ساقی
اول (یوسف) شیرین حرکات عشقنه بزده
شیرین ایده‌لم باده، تلخیله مذاقی

واتا:

عیراقی کرده خانهدی باده‌ی مه‌یی سه‌روور
باده‌که پرکه، به عه‌شقی میرلوا، ساقی
با ئیمه‌ش به عه‌شقی نه‌و (یوسف) و شیرین ره‌وشته
به باده‌ی ته‌لخی تامی ده‌مان شیرین که‌ین

رفتار حکیمانه ایله ایلدی پامال
قارنجیه، باصمق سزن اریاب نفاقی
آل ویرسه ایدر گیجه ایله گوندزی بتدیل
واذر اوقسدر ردی مظالمه مـراقی
دون جیبی کسان دامن تقوایه صارلش

باشنده صاریق صانکه اولمش شیخ عراقی
هر حبه سی بر قبه قدر سبحه النده
عراده ایله جنبشه کلمر آن افاقی
ای بخت سیاهم نه اولور بن دخی اولسم
(یعقوب) گبی حضرت (یوسف) له ملاقی
پیغمبر ایکن اولدی تاب آور هجران
بن نیجه تحمل ایدهیم بار فراقی

واتا:

به رهفتاری حکیمان پامالی نه هلی نیفاقی کرد
به بین نه وه پین له میرووله یک بنیت
گدر دهس بدات شو و رۆژ ده گۆپتیه وه
نه وه نده مهراقی هه یه بو لاردنی جۆر
نه وه ی دوتنی گیرفان پر بو داوین خوا په رستی گرتوه
میزه ره به سه ره وا ده زانی شیخی عیراقه
هه ره دانه کی به قه ده ره گومه زیک ته سبیحی به ده سته وه
به عه ره بانه ی گه وره ش بچوو کترین قلی نابزوی
نه ی به ختی ره شم چی ده بیت که منیش بیم
وهک (یعقوب) که له گه ل ه زره تی یوسف به یه ک گه یش
که پیغمبر بوو به رگه ی ناگری هیجرانی نه گرت
نه ی من چۆن به رگه ی باری فیراق بگرم؟

بر نامه ء تلطیف نوازشله (رضا) یم
اندیشه ء بکرن بدل و مهر صدیقی
باقی اوله قالدقچه جهان عز و شرفله
قالاقچه جهان عز و شرفله اوله باقی
دوغزسه اگر چرخ و فلک خواهش اوزره
زیر وزیر اولسون فلکک طاق و رواقی

واتا:

به نامه‌ی کی دلخوشکده‌وه رازیم
نه‌ندیشه‌ی کج به‌دل و شیربایی و ماره‌بیه
هریزی به عزیز و شهره‌ف تا جیهان ماوه
تاجیهان ماوه بزی به‌عیز و شهره‌ف
نه‌گدر چهرخ و فه‌لک له‌سهر خواش نه‌سوورپته‌وه
تاق و ره‌واقی فه‌لک زتی و زه‌هر بیت.

شیخ رها و ناظم پاشا

له‌ده‌وری حوکرانی عوسمانیدا، به‌غدا ناوچه‌ی وویلایه‌تی وله‌همان کاتدا ناوچه‌ی
لیوابوو. والی ده‌سته‌لاتی به‌سهر چند لیوایه‌کدا هه‌بوو. بزغونوه، عیراق بریتی بوو
له‌وویلایه‌تی به‌صره و به‌غدا و مووصل. کوردستانیش رژیمیکی تایبه‌تی هه‌بوو که‌له
پیشا نه‌یاله‌تی شاره‌زوور و میرنشینی به‌به و له‌پاشان میرنشینی که‌ بریتی بوو له‌لیوای
سوله‌یمانی، خرایه سهر ویلایه‌تی به‌غدا. له‌کاتی هاتنی نه‌حمه‌د ناظم به‌گ، که‌ له‌ پاشا
بووه ناظم پاشا، شیخ رها نه‌م مه‌دحه‌ی به‌شیعریکی فارسی نه‌کات و دۆستایه‌تییه‌کی
قوول ده‌که‌وته نیتوانیان.

گنبدی هست که‌نامش کفل سیمین است
اندرونش همه‌ با آب طلا رنگین است
عشق با‌ساده روخان ازبی سمت است و‌س‌رین
نه‌رخ و‌زلف خم اندرخم و‌چین در‌چین است

واتا:

گومه‌زئی هه‌یه ناوی سمت و که‌فه‌لی زیوینه
له‌ناوه‌ی هه‌مرو به‌ ناوی (طلا) په‌نگینه
عشق له‌گه‌ل ساده‌روان بز بووز که‌فه‌له
نه‌ک بز پرووزولفی لوول و‌چین له‌سهر‌چینه

آن دروغست که‌من شیفته‌، خل و خطم
شیخ راهم غرض از‌ساده پرستی این است

ایها الناس چومن رخت به به میخانه بکشید
نه بسجد که درو زاهدک بی دین است

واتا:

نهوه درۆیه که نه لئی من شیت و شتواوی خهت و خالم
شیخیش ههه نهم مهبهستهی ههیه له ساده پهرستی
خهلکینه ئیوهش وهک من پرووی بارخانه تان بکه نه مهیخانه
نهک بۆ مزگهوت که زاهیدی بی دینی تیایه.

خود دوصد عیب نهان دارد و اغماض کند
داستانش همه از عیب من مسکین است
میتوانم که کشم کینه ز دشمن لیکن
ای عزیزان چه کنم؟ سینهء من بی کینه است

واتا:

خۆی له خۆی دا دوو صد عهیبی ههیه و چاوی لێ نه پۆشن
داستانه کیشی هه موو باسی عهیبی منی هه ژار و بی دهستلاته
نه توانم کینهی دوژمن تهحه مۆل کهم به لام
براده رینه چی بکه م سینهی من بی کینهیه.

چه غم ار در نظر اهل ریا زشت آید
خلقت من که بچشم همه کس شیرین است
مایه ام گوهر نظم است خریدارش نیست
سالها شد که زخرجی تهیم خرجین است

واتا:

خه م چیه نه گهر نه خلاق و رهوشتی من
له بهر چاوی ریا بازان ناشرین بی که له بهر چاوی هه موو که سیکێ تر دا جوانه
سه رمایه ی من گوهه ری شیعه به لام کریان ی نییه
ساله ها خو رج م خالییه له خه رجی

عارم آید که نویسم به کسی شرح نیاز
جز به (ناظم) که ولی النعم دیرین است

حبذا قبله، اریاب هنر (ناظم بیک)
متصرف به شرف چون فلک پروین است

واتا:

شوریهیم لن دئی نیازی دلی خۆم بۆ کەس بنووسم
تەنھا بۆ (نازم) نەبێت کە خاوێن نەعمەتی لە مێژمە
چاک پیاویکە (نازم بەگی) قیبلە ی هونەرمەندان
تەسەرۆف بە شەرەفەوه نەکات وەک فەلەک و پەرۆینە

عزم او یافت مگر باد وزان چالاکست
حزم او دید مگر کوه ازان تمکین است
خامه اش گرچه عبارت زیکی شاخ نی است
بلکه در دیده، اعدا به اثر زوین است

واتا:

با عەزمی لەو وەرگرتوووە بۆیە وا چالاکە
کتێرهقی لەوهوه دیوه بۆیە سەنگین و بەویقارە
قەڵەمی هەرچەند تەلە قامیشیکە
لەچاوی دوژمن، وەک کورتە پم تیژ و پرندهیه

پس بود معدلتش مایه، ارایش ملک
شهر بغداد چه محتاج به شهر آیین است
خنجر موعظه تا قبضه بدل کار کند
گر چه شمشیر بدست خطبا چوین است

واتا:

نەوهنده عەدالەتی بووه بە مایە ی رازاندنەوهی ولات
شاری بەغدا کە ی موحتاجی داب و دەستوری شارانە؟
خەنجەری نامۆژگاری تا مستووه کە ی کار لە دڵ نەکا
کەرچی شیری دەستی خەتییان دارینە.

گر ندانم سخن از نگهت خلقتش گفتم
روز کاریست که بوی نغم مشکین است

ای دبیری که بتحسین منت حاجت نیست
زانکه سر تا قدمش تعبیه از تحسین است

واتا:

نه‌گهر توانای نه‌وهم نه‌بئی باسی نوک‌ه‌یی خه‌لقی بک‌م
ده‌میکه بؤنی هه‌ناسه‌م وه‌ک بؤنی میسک خوژه
نه‌ی گه‌وره‌یین که پتو‌یستت به‌وه نییه تاریفی بک‌م
چونکه له ته‌وقی سه‌ریه‌وه تا نووکی پتی هه‌موو چاکه‌یه.

پایه ات بسکه بلند است ز وصفت خجلم
چند بالا بروم مـینگرم پائین است
چمن عمر تو از باد خزان امین باد
تا چمن پر ز گل و یاسمن و نسرين است

واتا:

پایه‌ت نه‌وه‌نده بلنده شه‌رمه‌زارم له تاریف‌کردنت
هه‌رچه‌ند به‌رز به‌رۆم، نه‌هینم هه‌ر نزمه
چیمه‌نی ته‌مه‌نت دل نیابیت له بای خه‌زان
تا چیمن پره له گول و یاسه‌مین و نه‌سرين

تا درین دیر مـسدس بلالَ نـجوم
پیکر گنبد فیروزه گهر آکین است
ور بکرکوک فروماند (رضا) پنداری
در حصار یست که دیوار و درش رو‌یین است

واتا:

تا نه‌م دونیا شه‌ش ره‌نگه به‌ نه‌ستیران که له دوور نه‌چن
گومبه‌تی ناسمان که پیروژه زه‌نگه له گه‌وه‌هر گیراوه
نه‌گهر (ره‌زا) له که‌رکووکدا په‌ککه‌وته و ماندووه گومان بکه
له گه‌مارۆیه‌کایه ده‌ور و دیواری مه‌فره‌قه

ناظم به‌گ که نه‌م شیعه‌ری پت نه‌گا نامه‌یه‌کی سو‌یاس و عه‌بایه‌کی «وویر»ی به‌ دیاری
بۆ ده‌نیریت، شیخ ره‌زا به‌ شیعه‌رتکی تری فارسی سو‌یاسی نه‌کات و نه‌لایت:

از من بدوست واسطه یهک صبا بس است
 ازوی مرا تعارف یک مرحبا بس است
 گردون غیکشم بطمع چون شتر دراز
 درویشرا زی شم شتر یهک عبا بس است

واتا:

لای من بۆ دوست یهک بای صه بای نامه بهر بهسه
 له دوستهوه بۆ یهکتر ناسین مهرجه بایهک بهسه
 وهکو حوشر، گهردن بۆ تمعاع درێژ ناگهم
 دهرویش عه بایهکی له مووی حوشری بهسه.

پشمنی کفایت است ز پوشیدنی مرا
 گستردهی بخانهء من بوریا بس است
 ما بنده را بچیز دیگر احتیاج نیست
 این دست خط روانه که کردی بما بس است

واتا:

پۆشاکی خورییهک بهسه بۆ من
 برراخستنیش له مالی منا پارچه حسیری سر و زیاده
 نێمه ی بهنده پتۆستان به هیچی تر نییه
 نهم دهسختهی بۆت نار دین بهسمانه

وقتی که خواجه از سر شفقت غلامرا
 درنامه یاد کرد همینش عطا بس است
 (ناظم بگم) نواخت فرستاد هدیه ئی
 این افتخار بهر من بینوا بس است

واتا:

کاتێک که گهواره له بهر بهزهیی هاتنهوه خولامی خۆی
 له نامهیهکا یاد بکاتهوه، نهم نه ندازه بهخششی بهسه
 نازم بهگ دلی دامهوه، دیارییهکی بۆ ناردم
 نهم شانازییه بۆ منی ههزار بهسه.

یارب بحق آل عباس ایش نگاه دار
 کهن پنج تن شفاعتشان از خدا بس است
 غمگین مشو (رضا) اگر ت مال و جاه نیست
 این خواندنت، نیام امام رضا بس است

واتا:

هم دلی بهنده‌ی داوه‌تو مو، هم دلی بهنده‌ی زاده‌کیشی
 بۆ نهوه لهم دوو بهنده‌وه نهم دوعای خیره بهسه له باتی یا:
 خواجه: بۆخاتری نالی عبا رایگری (محمد و فاطمه و علی و حسن و حسین)
 چونکه تکای نهم پینج کسه لای خوا بۆ ههر داوانی بهسه
 خهفه‌تبار مهبه (ره‌زا) نه‌گهر پاره و پایت نه‌یی
 تنه‌ها نه‌مه‌ت بهسه که به‌ناوی نیمامی ره‌زاوه بانگت نه‌کمن

نهم دۆستایه‌تییه‌ی شیخ ره‌زا و ناظم به‌گی موته‌سه‌ریف تا دیت قۆلتر ده‌بیت شیخ ره‌زا
 لهم ستایشه‌دا که لهم شیعه‌ فارسییه‌دا بۆ ناظم به‌گی ده‌نیریت، ره‌خنه له زیان و ته‌قدیر
 نه‌کردنی هونه‌ر و شیعر و نه‌ده‌ب ده‌گریت. گهر دوون وا له هونه‌رمه‌ند نه‌کات و که‌چی ههر
 که‌ری دیت به‌ خه‌روار که‌وه‌ه‌ری ده‌داتی. به‌لام شیخ ره‌زا شوکرانه‌ی نه‌وه ده‌کات که‌ خودا،
 له‌جیاتی مال و ده‌وله‌ت، به‌ه‌ره‌ی نهم قسه شیرینه‌ی داوه‌تی. له‌گه‌ل سوپاس ناردنی
 سه‌عاتیک به‌ دیاری، ده‌لّیت:

روزی که خدا خلعتی هستی به بشر داد
 افسوس که روزی نه بمقدار هنر داد
 تا داد معاشی فلکم عمر بسر شد
 وان نیز به صد کشمکش و خون جگر داد

واتا:

روژی که خوا خه‌لاتی بوونی دا به ناده‌میزاد
 داخه‌که‌م که‌وا رزق و روژی به‌ گویره‌ی هونه‌ر به‌ ههر که‌ستی نه‌دا
 تا گهر دوون مانگانه‌یه‌کی دامن، ته‌مه‌نم به‌سه‌ر چوو
 نه‌ویشی به‌سه‌د کیشمه‌ کیش و خوتنی جگهر دا
 گردون که‌ پشیزی به‌نرمند فزون دید

هر جا که خری یافت، به خروار گهر داد
دانا به مثل همچو درختیست پرو مند
صد سنگ بسر خورد درختی که ثمر داد

واتا:

گهردوون که پوولی به زیاد نه زانی بۆ هونه رمه‌ند
له هه‌رکوئی که‌ری بیینی به خه‌روار گه‌وه‌ری نه‌داتی
نموونه‌ی پیاوی زانا وه‌ک دارتکی به‌ردار وایه
هه‌رداری به‌ر بدا سه‌د به‌رد نه‌دری به‌ سه‌ریا

با این همه کم طالعی و تلخ مذاقی
صد شکر که شعرم مزه‌ء قند و شکر داد
تنه‌انه همن شعر خوش وگفته‌ء شیرین
المنتة لله که مرا فضل دیگر داد

واتا:

له‌گه‌ل نه‌م گشته که‌م به‌ختی وده‌م تالییه
سه‌د سوپاس بۆ خوا که‌ شی‌عرم تامی شه‌کر نه‌دا
ته‌نها نه‌م شی‌عه‌ر خو‌ش و قسه‌ شیرینه‌م نییه
منه‌تی خوا نه‌زانم که‌ گه‌وره‌یییه‌کی تریشی داومه‌تی

این هم کرم اوست وگرنه متصرف
از بهر چه نادیده مرا ساعت زر داد
ناظم بگ دانا، که خداوند توانا
اورا نه همین میمنت و شوکت و فرداد

واتا:

نه‌مه‌ش هه‌روا به‌خششی نه‌وه، نه‌گینا موته‌سه‌رپف
له‌به‌رچی له‌ نه‌دیتوو سه‌عاتی زه‌ری دا به‌من؟
نازم به‌گی دانا که‌ خواوه‌ندی توانا
هه‌ر ته‌نها نه‌م به‌ره‌که‌ت و فه‌ر و شه‌وکه‌ته‌ی نه‌داوه‌تی

ادراک فلاطون و جوانمردی حاتم،

مرادنکی حیدر و انصاف عمر داد
دلخواه ازان گشت که از نگهت خلقتش
در نافه آهوی خطا مشک تترداد

واتا:

تیگه یشتنی نه فلاتون و به خشندهیی حاتم و
مردایه تیی جهیده و دادپه رویی عومهری داوه تی
له بهر نهوه دلی خوشه که له نوکهمی رهوشتی
له ناوکی ناسکی خه تا مسکی ته تار نه دا

عزمش جبل قاف تواند بفلک برد
قدرش صفت آب تواند بحجر داد
در بزم چوشد حاصل و کانرا همه بخشید
در رزم چوشد خون یلاترا بهدر داد

واتا:

عزمی نه توانی کتیی قاف بگه یه نیته ناسمان
قه در و حورمه تی نه توانی بهرد بتو نیته وه و بیکا به ناو
که چووه ناو به زمه وه هه رچی بووه و هه رچی هه یه گشتی نه به خشی
که چووه مهیدانی شهروه خوتنی قارمانان نه دا به ناوا
در یوزه انوار تو است مهر جهان گیر
از رای منیرت که خجالت بقمر داد
مهر و غضبت را پی پاداش بدونیک
از روز ازل فاعل مطلق دو اثر داد

واتا:

رؤزی دنیا گره وه سواتی رۆشنایی له بیرو پای ری رۆشنکه ره وهی تو نه کا
که شهرمه زاری به سر مانگا هیتناوه
خوشه ویستی و رقی تو بۆ پاداش دانه وهی چاکه و خراپه
هه ره له رۆزی سهره تا وه خواهه ند که هه موو شتی هه ر خوی نه یکا دوو کاری پیتداون
این را عمل رفعه و، آنرا عمل جر

آرایش احکام بدین رفعه و جر داد
از عمر گران مایه خود بهره نبیند
بد گوی تراهم که بگوی تو گذر داد

واتا:

کاری بهرز کرد نهوهی داوه به خوشه ویستیت کاری راکیشانی داوه به رقت
(واته نهوهی بهر خوشه ویستیت بکهوئی پایهی بهرز نه بیتتهوه و نهوهی بهر رقت بکهوئی
پانه کیشری)

نهوهی که خراپهی تۆی نهوئی و به کۆلانی تۆدا گوزهر نهکا
بههره له تمههنی بهدبهختی خۆی نابینن

آن به که دعایت کنم و هرزه نگویم
کین هرزه دورایی (برضا) سخت ضرر داد
یارب به جهان باد ترا هرچه مرادست
یارب زدرت باد بدر هرچه کدر داد

واتا:

چاکتر نهویه زیاده گۆیی نهکم و دوعای خیرت بۆ بکم
چونکه زیاده گۆیی زبانی زۆری به (رهزا) گه یاندوه
خوایه تۆ ههرچیت مه بهسته له دنیا دا بۆت بیتتهدی
خوایه ههرکس نارههتیت پین نهگه یه ننی له ده رگات و ده ده رکهوئی

لهم شیعره فارسییه دا، شیخ رهزا، خۆی به حکیم داده نیت، ده زانیت ستایشی بۆ کئی
دهکات و له عندهت له کئی، و پێز له کئی ده گرت و په لار له کئی دهو شینیت و له نه نجامدا
مه دحی ناظم به گی موته سه ریف دهکات و ده لیت:

بکار آرد حکیم ————— صلحت بین
گهی داروی تلخ و گاه شیرین
بحروران نباید انگبین داد
نسازد با مزاج گرم تسخین
میاور شربت گلقد و بادام
که داروی جعل بشکست و سرگین

پی صفرا مزاجان گرچه زهرابت
بود (عين الشفا) حب السلاطين

واتا:

پزشکی مصلحت بین
جاری دهرمانی تال ددها و جاری شیرین
نابین ههنگوین بدری به نادار
گهرم کردن له گهل میزاجی گهرم ناگونجی
شهریه تی گولاوو شه کرو بادام مه هینه
چونکه دهرمانی قالتونچه پشقل و ریخی ولاخه
بو سه فرا میزاجان هه رچه نی ژاره
ده بیته مایه ی چاکییان (حب سه لایتن)

چو بینی خون فاسد در دماغش
فرو برد در قفایش نشترکین
زخیل شاعران من هم حکیم
گهی گویم هجاو گاه تحسین
همی گویم نکویانرا ستایش
همی خواهم بدانرا لعن و نفرین
بکام دوستان ریزم تبر زد
زنم برفرق بدخواهان تبرزین

واتا:

نه گهر خوینی پیست له دماغی داوی
نه شته ری رهق به ملیا به رهو خوار بیتنه
له ناو ختلی شاعیراندا منیش هه حکیم
جاری هه جو نه کهم و جاری تاریف
نه وه ی تاریف نه کراوه تاریفی نه کهم
بو خراپانیش له عنه ت و نه فره تم ده وی
شه کری که لله به ناره زووی دوستان ده ورینم
ته وه رزینیش نه دهم به که لله ی به دخوا هانا

کرمیانرا دهانم گوزهء شهد
 لئیمانرا زبانم تیغ روبین
 معاذ الله زبان آتشیمن
 (جعلناها رجوما للشیاطین)
 ستایش راست ناظم بگ سزاوار
 نظام ملک وملت (ناصر دین)
 جهان محتاج رایش زانکه دارد
 دل روشن تر از جام جهان بین

واتا:

دهمم گوزهی پر له ههنگونه بۆ چاکان
 زبانیشم تیغی پۆلایینه بۆ نامەردان
 پەنا بە خوا له زبانی ناگرینم
 (جعلناها رجوما للشیاطین)
 تاریف کردن لایقی ناظم بهگه مایه ی رتک و پینکی ولات و لایهنگیری گهل و نایین
 دونیا پتویستی بهبیرو پای نهوه چونکه دلی له جامی جیهان پۆشنتره
 بیا روزی قماش کن سواریش
 بدوش اشقر اندر خانه زین

واتا:

رۆژێ وەرە تەماشای سواری بکه
 بهسر زینی ماینه شتییهوه
 گرفت آوازهء عدلش جهانرا
 ز(مـررز روم) تا دروازهء چین
 چوبانگ سـازمی آید بگوشش
 برزم اندر خـشروش نای زرین
 کند بر فرق محتاجان گهریاش
 زابر رحمت از بالا به پایین
 نگهبان سریر شهر یاران

بلی شهرانگهبان است فرزین

واتا:

ناویانگی دادپهروهی جیهانی گرتووه تهوه
له سنووری رۆمهوه تا دهروازهی چین
کاتن که هاواری (ساز) دیتته بهر گوئ
له مهیدانی جهنگا له هاتنه خروشی نایی زقینه دا
گهوههر بهسههر سههری ههزاران بلاو نهکاتهوه
له ههووری رهحهتهوه لهسهروهه تا خوار
پاسهوانی تهختی پادشاهانه
راسته (فرزین) پاسهوانی (شاه)ه

عروسی بکر فکرم را بخواد
شبی در برکشید تا داد کابین
ازین مدح غرض خوشنودی اوست
بود آری دعا از بهر آمین
اگر خواهی بچشم خویش بینی
روان بریاد صرصر کوه تمکین
خداوندا بحق نور طه
خداوندا بجاه ال یاسین
بتابد کوکب جاه وجلالش
بعالم تا بتابد ماه و پروین

واتا:

بووکی (بکری) بیرمی نهوئ
شهوئ بیگرته باوهش تا مارهیییه کهی بدا
مه بهست له مدحه خوشنودیی نهوه
به لن بیته بو نهو نامین
نه گهر نه توانی به چاوی خۆت ببینی
چۆن کیتی قدهر و وبقار به کۆلی بای سه سهروهه نه پروا
خودایا بو خاتری نوری پیغه مهبر

خودایه بۆ خاتری پایهی نالی یاسین
نەستیرەیی شان و شکۆی بدەرەوشیتەوه
لە جیهانا تا مانگ و نەستیرەیی ھەوتەوانە نەدرەوشیتەوه.

مەلەحی گۆل وەزیری چایچی

گۆل وەزیر، کوردیکی فەیلی دەبێت. لە بەغدا، لە گەرەکی مەیدان چایخانەکەیی جینگای
کۆبوونەوهی شاعیر و ئەدیبان بوو. شیخ رەزا لەم شیعەرە تورکییەدا، باسی جۆمەرەدیی
نەکات کە چۆن لە پۆژی بێرەوهریی ھاتنە سەر تەختی سولتان، چای بە بەلاش گێژاوه و
ناھەنگیتکی پێک خستوو.

گل وزیرک مجمع خویان اولان چایخانەسی
جوهر روح روان در جرعه و پیمانهسی
قوردیغی کورسیلر اوزره خوب و رویان عراق
آل یناقلر هریری یاقوت و مرجان دانهسی

بویله بزم دلفریبی گورسه شیخ خانقاه
مانع اولمز رقصنه واعظلرک افسانەسی
پادشاهک جاننه برینده سیدر (گل وزیر)
ایستەمز الا (رضا)ی حضرت شاهانەسی
آقچەلر صرف ابتدی شهر آیین ایچون رۆز جلوس
یوق ایکن بر آقچە بیت المالدن ماهانەسی
چای ایچون بیکلرجه اجرت ویرمیان آدملره
منت ایتمز، افرین طبع جوافردانەسی
ایسترسه ایلر ستایش ایسترسه ایلر هجا
لا ابالیدر (رضا)نک مشرب رندانەسی

واتا:

چایخانەیی گۆل وەزیر کە جینگای کۆبوونەوهی جوانانە

جهوههري روحي رهوانه قوم ليدان و پهمانهي
لهسهر نهو كورسييانه كه دايناوه روو جواناني عيراق
روومهدت نالان ههر يه كه وهك دانهي ياقوت و مهرجان

نهگهر شتيخي خانهقا نه م دل خهله تينه ي نيمه ببيني
وه عز و نه فسانه ي واعيزان نابيته مانيع بو سه ماي
بو گياني پادشاه بنده يه كه (گول وهزير)
نايه و يت، ته نها (رهزا) ي شاهانه ي نه بيت.

ناقچه يه كي زوري خه رج كرد بو ناههنگي روژي (جلوس)
له كاتيكد ا يهك ناقچه ي مانگاندي له خه زينه وه نيهه
بو هه زاران كهس كه پاره ي چايبان نه داوه
منهدت ناگات، نافه رين بو طهبع جواغه ردي
بيه و يت مه دح نه كا و بيه و يت هه جو نه كا
بي باكه مه شره بي زي ره كي (رهزا).

شيخ رهزا و موختي زه هاوي

موختي زه هاوي.. مه لا و داناي كورد، محمه د فه يضي كوري مه لا نه حمه دي كوري
حه سن به كي كوري روسته م به كي كوري كه يخه سروه به كي كوري بابا سوله يمانه، كه باپيره
كه و ره ي ميراني به به يه. له سالي ۱۳۰۸ له شاري سوله يمانيي كوردستاني خواروو
هاتووه ته دونياوه. باوكي له ميراني به به و دايكی خه لقي زه هاوي كوردستاني روژه هلا ته.
له به رنه وه ي له زه هاودا ژياوه، نازناوي زه هاوي وه رگرتووه. له ته مه نيكي دريژ نزيكه ي
صه د سال، هه شتا سالي به مه لاي و ماموستايي و له مه ۳۸ سالي موختيي به غدا بووه.
خويندني زانستي ئيسلامي له لاي ماموستاي دانا شيخ ماري نوختيي و زانستي به يان
و به لاغهي له لاي شيخ عه بدوللاي خه راني له هه له بجه و له پاشان زانستي حيكه مت و
فه لسه فه و رپا زياتي له لاي شيخ محمه د قه سيم مه ردوخي له سنه و له پاشان ده چيته
سابلاغ (مه هاباد) له لاي مه لاي دانا محمه د ئينبو رپه سول كو تايي به خويندن دينيت.

موفتی محمەد فەییضی زەهاوی، بە زویانی کوردی و عەرەبی شیعرێ و تۆوه بۆ غۆنە،
لە شیعرێکی کوردیدا دەلێت:

وتم، له به‌غداد ژن هینا
هەم لەم بەری هەم لەو بەری
بۆ نۆبیان بە حوکمی دین
هەم لەم بەری هەم لەو بەری
تا بە تەقازای جەمالیان
هەم لەم بەری هەم لەو بەری
دەولەمەندیش تەکە مال
هەم لەم بەری هەم لەو بەری

نەم شیعرێ موفتی زەهاوی کە لەژمارێ (٥٠) سالی ١٩٩٢ی گۆفاری ڕەنگین
بلاوکرایۆه، بووه هۆی کێشه و بەره له نیتوان نووسەراندانایا شیخ ڕەزا کە دەلێت:

مالی موفتی لەم بەره، مەعلومە قاضیش لەو بەره
من فەقیـرم کـی دەزانـی لەم بەرم یا لەو بەرم

نایا موفتی لە شیخ ڕەزای قۆستوووتەوه یان شیخ ڕەزا لەو. ئەوهی زانراوه، شیعرەکانی
شیخ ڕەزا لە هەر شارێک و تۆویەتی کەوتوووتە سەر زویانی دانیشتوانی ئەو شارە.
نەم شیعرێ شیخ ڕەزا زۆر دەمێک بوو بەسەر زویانی کەرکووکییانەوه بوو کە بە
موفتی کەرکووک دەرویش ئەفەندی و قاضی کەرکووک و تۆوه.

موفتی زەهاوی لە شیعرێکی عەرەبیدا کە بۆ سەرخۆشی کردن لە مامۆستا مەلا
عەبدوللا خدری بە بۆنەی کۆچی دوایی مەلا سولهیمانی خدری باوکی ناردوویتی ئەلێت.

ألا انما الدنيا سجيتها الغدر
فليس لغرور بزخرفها عذر
فظاهرها ودّ وباطنها قلى
وادبارها خير واقبالها شر
ورغبتها غي ورهبتها هوى
وطالبها عبد وهاربها حر

وعزتها ذلّ وفرحتها أسي

وصحتها سقم و ثروتها فقر

شیخ رەزا لەو سالانەی کە لە بەغدا ژیاوە، لە سەرەتاوە دۆستایەتی لەگەڵ موفتی زەهاویدا پەیدا کردووە. کە باسی زیرەکیی موفتی ئەکات ئەلئیت:

مومکن نییه ئیدراکی حەقائیق بە تەواوی

مومکن نییه ئیدراکی ئەکا زیهنی زەهاوی

هەروا لە بەیتێکی تریدا دەلئیت کە گیتی هیشتا یەکیکی تری وەکو زەهاوی نەهێناوە.

ئەو مادەری گیتی تو هەتا ایستە نەزاوی

زاتێکی وەکو فەیزی ئەفەندیی زەهاوی

چونکە موفتی لە فەلسەفە و مەنطق زۆر شارەزا بوو. بەلام لە دوایدا دژایەتییەکی قوول ئەکەوتە نێوانیان و بەچار زویان، کوردی و تورکی و فارسی و عەرەبی هەجوی موفتی و جەمیل صدقی کوپی ئەکات.

ئەگەر لە بن و بنچینەئەو ناکۆکییە قوول ببینەو، تەنها لەم شیعەرە تورکییەدا شیخ رەزا تروسکە یەک لە هۆی ئەو ناکۆکییەمان بۆ دەرنەخات کە ئەلئیت:

گرچه علمندن طولایی مفتی بغداد ایش

زوجه سی کرخانه لردن چقمه برگواد ایش

قاتل عبد العزيز خان، مدحت ايله متفق

فکرینه خدمت ایدوب خائنلره امداد ایش

واتا:

هەرچەندە لەبەر دانایی موفتی بەغدا بوو

ژنەکی لە کارخانە دەرچوو، گەوا دێک بوو

لەگەڵ (مەدحەت) کوشتیاری عەبدولعەزیز خان، هاوێر

خەمەتی بیری دەکا و یارمەتی خائینان بوو

لەمەدا دەرنەکەوێت کە موفتی پۆشنبیریکی عەسری و پێوەندی لەگەڵ پۆشنبیرە عیلمانییەکانی تورک پەیدا کردبوو، کە شیخ رەزا هەر چەندە ئەویش کەوتبوو تەقەوێ لە سولتانی عوسمانی و کاربەدەستانی، بەلام پێکی زۆری، لە نێتەحادییەکانیش بوو،

چونکه له حوكمى قورنان و نايين دوور ده كه وتنه وه.

يېكېك له زاناکانى عهريې نهو سهرده مې به غدا، (مه حموود شوكرى نالووسى) كه
هساده تې به موفتى دېرد ده لېت:

«أما علمه، فقد كان له بعض الامام بمنطق اليونان وحكمتهم التي هي من الحرافات
ومحض الهذيان. وتقلده للاقتاء أتى لما يريد الله من خراب العالم وانذاراً بقرب
الساعة، حيث انه ورد، ان من علاقاته، ان تتوسد الأمور الى غير اهلها».

ههروا ده لېت:

«انه كان متفقاً مع مدحت پاشا الذي تسبب لقتل امير المؤمنين عبدالعزيز خان، انه
كان يخدم فكره ويعين الخائنين لدينهم ودولتهم، كما لا يخفى على من عاشره واطلع
على سوء احواله، فقد كان من عاداته المعلومة موافقة الحكام على غيهم وضلاتهم،
يحسن منكرهم ويزين باطلهم ويسبب ذلك تمكنوا من تنفيذ اهوائهم ونيل شهواتهم.
لذلك عتب بعض السلف على من كان يحضر مجلس امراء الحكومة ورؤساء الدولة
بما لامجال لذكره»

(ناميلكه يېكى دهس نووس نالووسى - كتيبخانهى موزهى به غدا)

لېم به لگانه دا بومان دهرده كه وېت كه موفتى زه هاوى شاره زايى له فلهسفه و مه نطق و
حيكه تې يونان هه بوو كه توندره وه كانى ئيسلام، فلهسفه به (هرطقه) داده نېن. هه دوو
دلى يېك بهرامبهر دروست كردن و بوونى نه زه لېي كائنات هه رطقه به، چونكه به
پېچه وانهى ئيمامى موتله قى ئيسلامه. هه له بهر نه م بيره توندانه، له كاتى خويدا، نهو
فيله سوغه ي كه بنه رته فلهسفه ي عهريې ئيسلامى دانا، كه (مه مده كورى طورخان
كورى نوزلغ) فارابى بوو، له به غدا دهر يانپه راند و چوه حله ب و خوى دا به پالى
سه يفوده وه - نه لحه مدانى.

نهم بيره كراوهى موفتى زه هاوى واى لى كردوه كه له بيروباوه ردا له رۆشن بيرانى
دهوله تې عوسمانى نهك له گه ل سولتاني كونه پهرستى نوتوقراتى، كه ناوى «امير
المؤمنين» ي له خو نابوو، نزيك بيت. چونكه ناييندارانى نهو سهرده مې ئيمپراتوريه تې
عوسمانى سولتانيان به پارېزه رى ولاتى ئيسلام و نايينى ئيسلام داده نا. مه دحه ت
پاشايش يېكېك بوو له رۆشن بيرانى ئيتحاد و تهره قى كه بۆ رووخاندنى رېژيمى دهره به گى
عوسمانى تېده كوشان. شېخ ره زو شېخى نالووسى هه هاوكاريه ك له گه ل نهو جوړه

پیاوانه‌یان به خائینی نیسلام داده‌ناو هه‌موو جوړه قسه و بالۆره‌یان بۆ دروست ده‌کرد. ده‌بیت ئه‌وه‌ش بزاین ئیتحادیه‌کانیش بۆ پاراستنی ئیمپراتۆریه‌تی عوسمانی سیاسه‌تیکه‌ی ره‌گه‌ز په‌رستی توندیان به‌رامبه‌ر میله‌تانی غه‌یره تورک به‌کارده‌هینا که له‌گه‌ل ئامانجی ئه‌وان نه‌ده‌گونجا.

پرۆفیسور ا. ف. میلر ده‌لێت:

«ئیتحادیه‌کان له‌ بیرى یه‌کیه‌تی عوسمانیدا مه‌به‌ستیان ئه‌وه‌ بوو که هه‌موو میله‌تانی تریش بکه‌نه‌ تورک»

شیخ په‌زایش له‌ سه‌ره‌تای ژبانی سیاسیدا، له‌سه‌ر هه‌مان باوه‌ری دژی هاوکاری کردن له‌گه‌ل ئیتحادیه‌کان بوو. به‌لام بارودۆخی ده‌وله‌تی عوسمانی تا ده‌هات ئالۆزتر ده‌بوو، نه‌ سولتان و نه‌ ئیتحادیه‌کان چاره‌سه‌ری ئه‌و گه‌روگرفتانه‌یان پێ نه‌ده‌کرا. یاسای بنه‌ره‌تی، هه‌رچه‌نده‌ زۆریه‌ی ده‌ستلانی سولتانی دایه‌ ده‌ستی ئیتحادیه‌کان، به‌لام هه‌یچی له‌ ژبانی میله‌تانی ژێر ده‌ستی تورکی نه‌گۆی. وه‌کو له‌ پێشه‌وه‌ وتمان، شیخ په‌زایش ده‌ستی به‌مه‌ ده‌کرد به‌لام وای ده‌زانی گه‌رانه‌وه‌ بۆ حوکمی قورنان ته‌نها پێگایه‌که‌ بۆ چاره‌سه‌رکردنی گه‌روگرفتی میله‌تانی ئیمپراتۆریه‌تی عوسمانی، وه‌کو ده‌لێت:

بیچاره‌ عدالت که ییقلمشدی بناسی
 بردن ایچنه‌ سیچدی بو قانون اساسی
 قانونی الهی وار ایکن یعنی شریعت
 قانون ه‌دیاندەر چه‌ سیاسی چه‌ اساسی

واتا:

عه‌داله‌تی بێچاره‌ که‌بینای پروخا بوو
 به‌یه‌که‌جاری گووی تیکرد قانونی نه‌سازی
 قانونی خودایی هه‌بیت، یانی شریعت
 قانون ورتنه‌یه‌، سیاسی بیت یا نه‌سازی

هه‌ر له‌گه‌ل په‌ره‌سه‌ندنی بیرى نه‌ژاده‌رستانی تورک، بیروباوه‌ری نه‌ژادی میله‌تانی تریش سه‌ری به‌رزکردبووه‌وه. ئیتر نه‌ زه‌هر و زۆری سولتان، که شیخی ئالووسی به‌ «امیر المؤمنین» ناوی ده‌بات و نه‌یش کوشتن و به‌رینی ئیتحادیه‌کان، که موفتی زه‌هاوی و

جه میلی کوری هاوکاریان له گه له ده کردن، چاره ی گیروگرفتی ولاتی نه ده کرد. هر له سوچه وه ده بیت ته ماشای هه جوه کانی شیخ رها و قسه هه لبه سته کانی شیخی نالووسی بهرام بهر موفتی زه هاوی بکرت. موفتی زه هاویش زیره ک بوو ده یزانی چون خوی بیارتیت. هه تا ده یگیرنه وه که پژوتیک موفتی زه هاوی و مه محمود شوکری نالووسی له سه ر ته ختیک دانیشتون و سه رینیک له نیواناندا ده بیت.

نالووسی شه ده فروشیتته زه هاوی و ده لیت: «مالفرق بینک و بین الحمار؟».

زه هاوی گورج وهلامی ده داته وه و ده لیت: «هذه الوساده» یانی که ره که توی! موفتی خوی و جه میلی صدقی کوری نه دیب و شاعیر بوون. به لام تا کو نیستا له تنها به یتیک به ولاوه که جه میل صدقی زه هاوی وهلامی شیخ رهای داوه ته وه هیچی ترمان دهس نه که وتوه. جه میل صدقی ده لیت:

هجانا الرضا من غیر داع له جونا

کذاک کلاب الحی بالطبع تنبح

که و ابو، ناکوکی له نیوان شیخ رها و موفتی زه هاوی و جه میلی کوری، که نه وه هموو هه جوه توند و تیژانه یانی کردوه، له سه ر دزایه تی بیرو باوه ری سیاسی بووه. شیخی نالووسیش پتی ناخوش بوو له شاریکی وه کو به غدا مه لایه کی کوردی وه کو موفتی زه هاوی ۳۸ سال موفتی بیت که هیچ گومانی تیدا نییه خوی به پرکه ره وهی نه و جیگایه ده زانی و شیخ ره زایشی هان داوه دزی موفتی.

هه جوه کانی شیخ رها دزی موفتی زه هاوی

شیخ رها به کوردی و تورکی و فارسی و عه ره بی هه جوی موفتی زه هاوی و فامیلیای کردوه. له به یتیک کوردیدا نه لیت:

حه یزی کوزی حیز و دزی فه یرووزه گوواوی

مه عجوونی خه نه و وه سمه یه بۆ ریشی زه هاوی

له شیعرتکی فارسیدا به جه میل صدقی زه هاوی ده لیت:

نشوید گر درامیزد باب دجله جیحونرا

ز شهوت دامن آلوده، فیروزه خاتونرا

توانی یافت چون گردش کنی در کوچه ، فرجش
عمود سام و رخس رستم و گرز فریدونرا

واتا:

نه‌گهر ناوی دیجله تیکه‌لی ناوی جه‌یحون بکه‌یت
داوینی پیس و نالوده‌ی فه‌یروزه خانم دانا‌شوری
نه‌گهر به کوچه و کولانی قوزیا بکه‌پتی
ستونه‌که‌ی سام و ره‌شه‌که‌ی روستم و گورزه‌که‌ی فه‌ره‌یلدون نه‌دۆزیته‌وه.

جماع مفت اگر خواهی برو در خانه ، مفتی
که آنجا قدر یک جو نیست صد خرمن کس و کونرا
ز خردل دانه ، کمتر نماید گر دراندازی
بسورخ فراخ خواهرش دریا و هامونرا

واتا:

نه‌گهر گانی به‌لاشت نه‌وی به‌ز مالی مفتی
له‌وی سده خهران قوز و قنگ قدری یک ده‌نکه جوی نییه
نه‌گهر دهشت و ده‌ریا به‌خه‌یه کونی قوزی خوشکیه‌وه
له‌ده‌نکه خه‌رتله‌یک که‌متر نه‌نوینتی

میان هردو ران خواهرانش جنگلستان‌یست
که انجا خفته بینی صد هزاران خرس و میمونرا
شکاف زیر، ناف خاتم فیروزه‌را نازم،
که در زیر نگین دارد تمام ربع مسکونرا

واتا:

له‌نیوان هردو رانی خوشکه‌کانیا دارستانیکه
هه‌زاران ورج و مه‌یوونی تیا نووستو ده‌بینی
شانازی به‌ درزی ژیر ناوکی نه‌موستیه‌که‌ی فه‌یروزه (پیروزه) خانه‌وه بکه‌م
که‌ته‌واوی چواره‌کی خه‌لک تیندا ژیاوی تویی زه‌وی له‌ ژیر نقیمه‌که‌ی خویا راگرتوه
سه‌چندان سپاه روس لوطی در عقب دارد
اگر خواهد باسانی بگیرد ملک (جاپونرا)

بشاخ (کرکدن) تسکین نیاید خارشى کونش
 چه خواهد کرد کیرم جمیل پشت و مابونرا
 اگر هریکی زان لوطیان یک پاره‌بستانند
 باندک مدتی جمع آورند صد گنج قارونرا

واتا:

سَن نه‌وندهی له‌شکری پروس گانکهری به دواوه‌یه
 نه‌گهر ناره‌زووی لَن بِن ولاتی ژاپۆن به ناسانی نه‌گرئ
 چزووی قنگی به شاخی که‌رگه‌ده‌نگ ناشکئ
 نیت‌ر کتیری من چی نه‌توانئ بکا بۆ جه‌میلی پوشت و قنگه‌ر؟
 نه‌گهر له هه‌رکام له‌و گانکه‌رانه یه‌کئ پاره‌بِن وه‌ریگرن
 له‌ماوه‌یه‌کی که‌ما سه‌د گه‌نجی قاروون کۆنه‌که‌نه‌وه

له جَنیوتکی تریدا به شاعیر جه‌میل صدقی، له جوار به‌یتی فارسیدا ده‌لَیت:

زدم به کون (جمیل ابن مفتی بغداد)
 کشید گوزی و گفتم بروح ابن زیاد
 کشید گوز دیگر چون فرو کشیدم از او
 ازان مزید تعفن یزیدم آمد یاد

واتا:

کو‌تاهه قنگی جه‌میلی کو‌ری مفتیی به‌غدا
 بایه‌کی لَن به‌روو، وتم: به‌رو‌حی نیینو زیاد
 که لَیم ده‌رکیشایه‌وه، بایه‌کی تری لَن به‌روو
 له‌وه گشته بۆ‌گه‌نییه‌وه یه‌زیدم هاته‌وه یاد

له شیرتکی عه‌ره‌بیشدا ده‌لَیت:

قبیل الموت قال ابو جمیل
 لزوجته اصبري صبراً جمیلاً
 فلم تصبر علی الفحشاء يوماً
 وقد جعلت سبیلها سبیلاً

وله شیعرتیکی فارسیدا بهرامبهر به زه‌های زاده که قائم مه‌قام بووه ده‌لّیت:

(زه‌های زاده) گرچه قائمقام است

خدای ما عزیز و ذو انتقام است

واتا:

هر چند زه‌های زاده قائمقامه

خوای نیمه‌ش (عزیز ذو انتقام)ه

له جنتیوتیکی تری به جمیل زه‌های له به‌یتیکی فارسیدا ده‌لّیت:

مرا هست کیری چ و بازوی پیل

بکونی ساده رخان و جمیل

واتا:

کیریکم هدی وه‌کوو قزلی فیل

به قنگی لووسان، به قنگی جه‌میل

ه‌روا له جنتیوتیکی تریدا به تورکی ده‌لّیت:

سورمه‌دان مادرک سیکدن یش ملیونجه میل

کیم بیلور سن هانگی کلبک یاوروسی سن ای (جمیل)

واتا:

کلدانی دایکت له کیر ملیون میلی پتدا چووه

کئی نه‌زانیت تو به‌چکه‌ی کام سه‌گیت نه‌ی جه‌میل

خانم فیروزه خانم حالی اوزره قالمامش

صانکی بر اسکی بنادر خانه، در خورده فیل

له شیعرتیکی عه‌ره‌بیدا به جه‌میل صدقی زه‌های به پیتنج خسته‌یه‌کی شیعرتیکی

پیشووی ده‌لّیت:

یا جمیلاً ماله عرض ولا فعل جمیل

انت من ماء الزنا انزلت جیلاً بعد جیل

حسبنا قول (الرضا) ان قلت فأتوا بالدلیل

سورمدان مادرن سیکدن یش ملیونجه میل

کیم بلور سن هانگی کلبک یا وروسیسک ای جمیل

ههروا له شیعرتکی تری عه ره بیدا دهلتیت:

لیس شعری مثل: یا ارض ابلعی
معجز لکنه سحر حلال
بنت فکر مالها من خاطب
لا لیفقد الحسن بل قحط الرجال

له شیعرتکی تورکیدا به جه میل صدقی زه هاوی دهلتیت:

جمیلک یاشی قاچدر، جدی کیمدر، کیم بلور آدنق؟
اشک بیطار لرندن صور ملی تاریخ میلادی
وطندن ایلمش لبر طاقم جنگانه لر هجرت
کلوب بغداده بریاد ایتدیلر ناموسی بغدادی

واتا:

تەمەنی جەمیل چەندە، باپیری کتیه، کتی ناوی ئەزانق؟
له بهیطاری کەر دەبن پیرسن میژووی له دایک بوونی
له نیشتمان، دەستەیهکی جنگانه، کۆچیان کردووه
هاتنه بهغدا، ناموسی بهغدايان بهریاد کرد

اگر پشت ایسه تعییب ایتمه تاثیر نسبنددر
طبیعی پشت اولور ابناء پشتک آل اولادی

واتا:

ئەگەر پوشت بێ بە شوورەیی مەزانی تەئسیری نەسە بە
بێ گومان پوشت نەبێ ئەولادی پوشت کەسوکاری

ههروا له بهیتیکي تری تورکیدا دهلتیت:

قزلری فاحشه در، بچه لری کونداده
سیکن ویر هرکمی بولدنسه زهاوی زاده

واتا:

کچهکانیان قهچهن و مندالهکانیان قووندهر

کثرت بده هه‌رکه‌سێکت دی له زه‌هاوی زاده

شیخ ره‌زا له شیعرێکی عه‌ره‌بێشدا به‌ جه‌میل ده‌لێت:

قال الرضا لجميل، حين قال له:
يا شيخ هل لك من ميل الى دبري؟
ابرى تقوس واسترخت مفاصله
مثل العجوز حناها شدة الكبر
يقوم حيناً يريد البول منحنيًا
كأنه قوس نداف بلا وتر
ولا يقوم اذا نبهته سحرا
اذا تقوم ابور الناس في السحر
يبكي جميل بعد خيبته
يقول: وا اسفا لم احظ بالذكر
ثم انثنى عنه يهجوّه ويشتمه
والدف للطرق للنجم في الصفر

له‌م شیعره‌ تورکییه‌ی شیخ ره‌زا ده‌رده‌که‌وێت که مه‌حموود شوکری نالووسی توانوویه‌تی
سوود له‌ شیخ ره‌زا وه‌رگرت دژی موفتی زه‌هاوی که ده‌لێت:

عراقک خاندن اقدسیدر (آل آلوسی)
زه‌هاوی زاده‌ جمیلک بوزقتر عرض و ناموسی

واتا:

نالی نالوسی خانه‌دانی پیروزی عیراقه
عیرز و نامووسی جه‌میلی زه‌هاوی زاده‌ شه‌له‌قاوه

شیخ ره‌زا به‌رامبه‌ر عیراق چی ده‌لێت؟

شیخ ره‌زا خوشه‌ویستی خۆی به‌رامبه‌ر عیراق له‌ دوا به‌یته‌کانی شیعرێ «اهل عراق» دا
ده‌رده‌برێت که ده‌لێت:

بو عراقک طو پراغنده صو گبی آلتون اقرار
صو کنارنده صوسز خلقه صویی اولمش یصاق

واتا:

له خاکی نهم عیراقه، وهکو ناو زتی ری دهکات
بهلام نهو تینوویانهی له لیواری ناودان ناویان لی قهدهغه کراوه.

بهلام لهو بارهیهوه خه لقی عیراق تاوانبار دهکات که یهک له دژی یه کترین و پهنجیان
بهبادا دهروات چونکه گوئی به قسهی حق نادهن و پروا به قسهی هیچو پوچ دهکن. لهم
شیعرانه دا دهلیت:

معتدل گیتمز ههواسی که صاووقدر که صیجاق
ناموافقتر و مزاجی اهلنه بکزر عراق
بو عراقک خلقنی (حجاج) اصلاح ایتمدی
هر طرفدک ملتک قانک ایدردی انهراق
حق تعالی تقسیم ایتمشدر نفاقی اون یره
طقوزک ویرمش عراقک اهلنه بالاتفاق
گیجه گوندوز چالشر کسبنده بولماز ازدیاد
کیسهسی بوش، قارنی آج، باشی آجیق، یالین ایاق
مختلف آب وهواسی دهردی چوقدر رزقی آز
راحت ایسترسک اگر، خاکی عیراقدک اول اوزاق
زنگینی سکران گبی، مسکینی سهرگهردان گزر،
باطلی تصدیق ایدرکن حق سوزه ویرمز قولاق
بو عراقک ط و پراغنده صو گبی آلتون اقرار
صو کنارنده صوسز خلقه صویی اولمش یصاق

واتا:

ههوای به موخته دیلی ناروات، جارتیک سارد و جارتیک گهرم
میزاجی نارپکه، له دانیشتوانی دهچیت عیراق
نهم خه لقی عیراقه، (حجاج) نهیتوانی چاکی کات

که له ههمو لایه کهوه خۆینی ملله تی ده پێژت.
 خوای گه وره دوو پرووی کردووه ته ده به شهوه
 نۆی داوه ته خه لقی عیراق به نئیفاق
 شهو رۆژ تێده کوشتیت هیچ قانزاجی پتر نابیت
 کیسه ی به تال، سکی برسی، سه ریه تی و پین خاوس
 ناو و هه وای چه شن چه شن، ده ردی زۆر و پرزی که م
 نه گهر ناسوده بیت ده وئ، له خاکی عیراق دوور به .
 دهوله مه ندی وه کو سه رخۆش ده گهریت و هه زاری سه رگه ردان
 گوئ به قسه ی راست نادات و پروا به قسه ی درۆ ده کات
 له خاکی ئه م عیراقه زێه وه کو ناو ده پروات
 نه و میلله ته تونیه ی له لیواری ناو، ناوی لێ قه ده غه یه .

له شیعه ره فارسییه کانیشیدا ده لیت: له درۆم پرسی که راستم پین بلیت، خه لقی کام
 مه مله که تی و مالت له کوئییه ؟ وتی من و نیفاق دوو ابلیس زاده ی له عیراقدا که جیگای
 با پیرمانه .

پرسیدم از دروغ که مارا بگوی راست
 اهل کدام مملکتی، خانهات کجا است؟
 گفتا من و نفاق دوو ابلیس زاده ایم،
 در خطهء عراق که ماوای جدما است

واتاکه ی

له درۆم پرسی وتم راستیم پین بلی
 تۆ خه لکی چی ولاتیکی، مالت له کوئییه
 وتی: من و دوو رووی دوو بیتچووه شه ی تانین
 له ناوچه ی عیراقدا له مه نوای با پیرمانه

که باسی نیسماعیل پاشای عوسمانی ده کات که به هیرشیککی چه کداریه وه هاته سه ر
 عیراق به لام هیچی پین نه کرا، نه لێ:

(عراقه) کلدی اسماعیل پاشا فرط سرعتله
 که پای فتنه یه آینه، ملکه جلا ویر سون

کلاب اشقیایا اطرافک آلدی شاشدی بیچاره
دیدى: «یا هو ناصل بر مملکت الله بلا ویرسون»

واتا:

نیسماعیل پاشا زۆر به پهله هاته عیراق
که پامالی پای فیتنه له ولاتدا بکات
سهگی جهرده دهوریان دا بیچاره سهری لى شتوا
وتى: «نمه چۆن ولاتیکه به لای خواى لى بى»
هیچ گومانی نییه له ههمو دهه میکدا نهوێ به رهه لستى بیتگانه بکات پیتی ده لى
«فتنه» و «اشقیایا».

میژووی چهند رووداوێک له شیخى شهزادا

هه ندێ رووداو هه ن، له کاتى خویدا شیخ شهزا به ژماره ی پیتی (نه بجه دی) به شیخ
میژووی روون کردوونه ته وه. نه م رووداوانه، یان میژووی کوچی دواى پیاوێکی ناسراو،
یان دروست کردنى مزگه وت و زیاره تگان.

میژووی دروست کردنى زیاره تگای بهرمانی پێغه مبه ر

بهرمانی پێغه مبه ر که له لای فامیلیای (خادم السجاده) بوو له مالى حاجى نه مینى
خادیم نه لسه سجاده دانرا بوو. سولتان عه بدولحه میدی دووهم فهرمانی دروست کردنى
ئابیده یه ک، که لایقى بهرمانی پێغه مبه ر بیت له که رکوک، داویه تی. شیخ شهزا میژووی
نهمه ی له دوو به یته شیعه که ی مه دحی سولتاندا کردوه که ده لیت:

تاریخی مطابق واقع دیدی (رضا)

(سجاده، پیمبر ایچون خانه یا پدیلر)

له وى تریان دیسان له به یته یکی تورکیدا ده لیت:

پک گوزهل دشمش (رضا) جوهرلى بو تاریخز

(امجد پیغمبر) ک موقف سجاده سی

به پیتی ژماره‌ی تیپی نه‌بجهدی میژووی دروست کردنی له سالی ۱۳۰۳ هه‌بووه

میژووی دروست کردنی مزگه‌وتی حاجی مسته‌فا ناغا له که‌رکووک

مزگه‌وتی حاجی مسته‌فا ناغا له که‌ره‌کی (بلاغ)‌ی شاری که‌رکووک. حاجی مسته‌فا ناغا خه‌ل‌کی شیردر بوو. له که‌رکووک بازرگانی تووتن بوو و له فروشتنی تووتن پاره‌یه‌کی زۆری ده‌س که‌وتبوو و نهم مزگه‌وته دروست ده‌کا. مه‌لای دانا، مه‌لا عه‌لی حیکمه‌ت لهم مزگه‌وته ماموستا بوو و گه‌لێ مه‌لای کورد زانیاری لێ ده‌سکه‌وت بووه. که مسته‌فا ناغای کوپی حاجی نه‌حمه‌د ناغا مزگه‌وته‌که دروست نه‌کات، شیخ ره‌زا لهم شیعه‌ فارسییه‌دا میژووی دروست کردنی داده‌نتی:

اگر خواهی سعادت سعيها کن در نیکوکاری
که یزدان (لیس للانسان الا ماسعی) فرمود
ببر رنج و بیفشان گنج در راه خداوندی
که در پاداش نیکی بندگانرا وعدها فرمود

واتا:

نه‌گه‌ر به‌خته‌وه‌ریت نه‌وی ته‌قه‌لای زۆر بده بو چاکه‌ کردن
چونکه‌ خوا فه‌رمویه‌تی (که‌س له‌به‌ری ره‌نجی خۆی زیاتری ده‌سگیر نابێ)
ره‌نج بکێشه و گه‌نج دابه‌ش که له‌ رێگای خوداوه‌نددا
چونکه‌ خوا گه‌تی زۆری داوه به‌ بنده‌کان له‌ وه‌لامی چاکه‌دا

مگو زحمت کشید و ساخت مسجد مصطفی آغا
بگو جنت خرید و باخدا بیع و شرا فرمود
جواهر پاش شد طبع (رضا) و گفت تاریخش
(مزین معبدیرا مصطفی آغا بنا فرمود)

واتا:

مه‌لێ زه‌حه‌مه‌تی کێشاهه و مزگه‌وتی دروست کردوه مسته‌فا ناغا
بلێ به‌هه‌شتی که‌پوه و له‌گه‌ل خودا ئالوگۆری بووه
ته‌بیعه‌تی (ره‌زا) گه‌وه‌ری به‌خشیه‌وه و له‌ میژووی نهم مزگه‌وته‌دا وتی:

(مستفا ناغا عیباده تگایه کی رازهوی دروست کرد)

به پیتی ژماره‌ی پیته‌کانی دوا به‌یت، له سالی ۱۲۹۱ هـ دروست کراوه

نوئێ کردنه‌وه‌ی مهرقه‌دی شیخی گه‌یلانی له به‌غدا

سه‌ید عه‌بدولپه‌حمانی نه‌قیب، که سه‌ره‌ک وه‌زیرانی حکومه‌تی عیراق بوو. مهرقه‌دی شیخ عبدالقادری گه‌یلانی نوئێ کرده‌وه و دیمه‌نیتکی لایق به‌ پایه‌ی نه‌و زاته‌ی دایق. شیخ په‌زا له‌م شیعره‌ فارسییه‌دا میژووی نه‌وه‌ی داناوه. نه‌وه‌ی شایانی باسه، له‌ هه‌ردوو ده‌رگای مهرقه‌دی گه‌یلانی شیخ په‌زا دانرابوو.

چون شد ب‌امر مظهر رحمن نقیب غوث.

تعمیر آشیانه‌ء شهباز کبریا،

تاریخی تام خواند بگوش (رضا) سروش

(آراستند بارگاه شاه اولیا)

واتا:

که به‌ فرمانی دیارگه‌ی خوا نه‌قیبی جه‌زه‌تی غه‌وسی

هیتانه‌ی شاپازی گه‌وره‌یی ئاوه‌دان کرایه‌وه

سروش میژووی ته‌واوی نه‌و پروداوه‌ی دا به‌ گوئی (په‌زا) دا

باره‌گای شای نه‌ولیا یان پازانده‌وه.

به‌پیتی نه‌مه له‌ سالی ۱۲۹۹ هـ بووه.

میژووی مردنی شاکر نه‌فه‌ندی مه‌کتوبچی

شاکر نه‌فه‌ندی مه‌کتوبسبچی (مدیر تحریرات) ی به‌غدا بوو و له‌ نه‌وه‌ی (شیخ جاکری) یه. نه‌م شیخه، وه‌کو د. مسته‌فا جواد له‌ وتاریکدا له‌ ته‌له‌فزیونی به‌غدا وتی، ناوی (شیخی جهانگیر) و له‌ په‌سه‌ن دا کورده و له‌ سامه‌را به‌ خاک سپێراوه. شاکیر نه‌فه‌ندی زۆر دۆستی شیخ په‌زا بوو. له‌ میژووی مردنیدا له‌م شیعره‌ فارسییه ده‌لێت:

ایام چو پرورده‌ء خودرا کشد آخر

ای دوست دل آن به‌کس به ایام نبندی
دیدی که چسان بسته ، فرمان اجل باشد
مکتوبچی بغداد بآن پایه بلندی

واتا:

مادام که زمانه سهره‌نجام کهسانی پوره‌رده‌ی دهستی خوی نه‌کوژی
نهی دوست وا چاکتره دل به زمانه نه‌بستی
دیت مکتوبچی به‌غدا بهو پایه به‌رزشیموه،
چون به‌سرایموه به فرمانی نه‌جلیه‌وه!

سید نسب از سلسله ، خواجه ، جاگر
معروف بخوش خلقی و مشهور بزند
تاریخ مجوهر ز (رضا) خواستم و گفت
(شد زیب گلستان جنان شاکر افندی)

۱۳۰۲ هـ

واتا:

یه‌کتیک له نه‌ولادی پیغه‌مبه‌ر له نه‌وه‌ی خواجه‌ی جاگیر
که به ره‌وشت باشی و زیره‌کی ناسرابو
میژووی گه‌وه‌رینم له (ره‌زا) داوا کرد و وتی:
(شاکر نه‌فندی بوو به مایه‌ی رازاندنه‌وه‌ی باغچه‌ی به‌هشت)

مردنی حاجی عومهری یه‌عقوبی که‌رکوکی

حاجی عومهری یه‌عقوبی ده‌چیته حج و له گه‌رانه‌وه‌دا کوچی دوایی نه‌کا. لهو
سهرده‌مه‌دا، چونه حج زور ناسان نه‌وو. چوون و گه‌رانه‌وه چند مانگیکی پی نه‌چوو.
بنه‌ماله‌ی یه‌عقوبی له که‌رکووک، هر چه‌نیتیک له ره‌سندا ده‌چنه سهر نیلی زه‌نگنه‌ی
کورد، به‌لام خویان به تورکمان داناوه. له میژووی مردنی حاجی عومهر شیخ ره‌زا به
تورکی نهم میژووه داده‌نیت:

حج‌دن گلوب کیچندی تاریخ ایچون دینلدی

باغ جناحه اندی (حاجی عومهر افندی)
به پیتی دوا دتیری نهم شیعره میژووی مردنی له سالی ۱۲۹۸ هـ بووه.

مردنی سید محمدهدی کاکهیی

وهکو له پیتشه وه، له سهر باسی کاکهیی وغان، کاکهیی نیلیکی کورده له سهر پیتیازی
(نه هلی حق)ه. له بهر نه وهی ناکوکی عه شایه ری له نیوان عشیره تی تاله بانی و کاکهیی
دا بووه، شیخ رهزا به شتیوه کی عه شیرت په رستی و نا په سهند میژووی خوالیخوش بوو
سید محمدهدی کاکهیی نووسیوه. نهم ناکوکیه نیستا پامال بووه و بووه ته رووداویکی
کۆن. شیخ رهزا له م شیعره تورکیه دا ده لیت:

مطبخ نار جحیمه شد رحل ایتدی او کیم
لحم خنزیری کباب ایچون چکردی مطبخه
نعش ناپاکی گورنجیه سویلدم تاریخ تام
(کاکهیی سید محمد گیتدی دوز دوز دۆزه خه)

واتا:

(!) بۆ ناگری جهننهم کۆچی کرد نه وه کتی بوون
گۆشتی به رازی بۆ که باب راده کیشایه مه مطبخه وه
که تهرمی ناپاکیم دی میژووی ته وایم وت
(کاکهیی سید محمدهد راسته و راست چوه دۆزه خه وه)
میژووی کۆچی دواپی له سالی ۱۳۲۳ هـ بووه.

میژووی هاتنی که مالی پشای موته سه ریفی که رکوک

که مالی پشای یه کیتک بوو له موته سه ریفه تورکه کان ده وری عوسمانی له که رکوک. شیخ
رهزا پۆزی گه یشتنی له م شیعره فارسی تورکیه دا به بیان نه کا:

مژده آمدن اصف ثانی چ و رسید
شاعران جمله فادند بفکر انشا
آرایوب بولدی (رضا) تام اوله قی تاریخی

(گلدی کرکوکە سلامتله کمالی پاشا)

دەکاتە ١٣٢٦ هـ.

واتا:

کەمژدەى هاتنى ئاسەفى دووهم گەشت
شاعیران هەمووکەوتنە بیری شیەردانان
(پەزا) گەرا و بەتەواى میژووی دۆزییەوه
(بەسەلامەت هاتە کەرکوک کەمالی پاشا)

درمیان دو شیر مرد خدا
عار باشد کسی رسد بجزا
شیخ (رضا) گفت بهر تاریخش
جای او گشت (جنت لماوی)

میژووێکە سالی ١٢٨٤ بوو.

واتا:

لەنتوان دووپیاوی خوادا کە وەک شیروان
شوورەییە پیاو بەسزابگا
شیخ پەزا لەمیژوودا وتی
بەهەشتی بەرین بوو بەجینگەى ئەو.

(بۆمان ساغ نەبۆوهوه کە شیخ پەزا ئەم میژوویدی بۆکتی داناوه)

شیخ پەزا و پیری

پیری، لەپاش ژبانیکی خوش، وەکو ئیوارەى پۆژتیکی بەهاری خوشە. شیخ پەزا
هەرچەندیک لەژبانی خۆی رازی نەبوو هەژاری کۆسپیتیکی گەورەى ژبانی بوو، بەلام
ژبانیکی لەبەرەهەمى هونەرى دەولەمەند و لە دەولەمەندی بێ بەرەهەم چاکترە. ئەم
هەژارییەى شیخ پەزا، وەکو کانی بارانە سال بەهەرى هونەرى تەقاندبووهوه. بەلام پیری
هەر پیریە.

پیری بەتەنها نیعمەتە

پیری و فه قیری زه حمه ته
 پیرتکی زۆر گه وره م ههیه
 له گه هه ل مندا بی په حمه ته

لهو پیره گه وره یه، مه بهستی شیخ عه لیبی کاکیه تی، که لیتی به گله یی بوو، به لام
 پیریش هه ر به گاته وه راده بویتیت که ده لیت:

شیخ (په زا) پیر بووه پووی مه جلیسی یارانانی نییه
 طاقه تی که شمه کهش و گه ردشی شارانی نییه
 دهس به گۆچان ده گه ری ئیسته له بهر ضوعفی وجود
 مه تره قه سه رزله که ی قووه تی جارانی نییه

ناشیه ویت سه ریۆ پیری شوپکات و ده لیت:

عومرم گه یی به هه شتا کیرم به کاره هیشتا
 نه گه ر ته صدیق نافه رمووی، ههستم بهرم به ره شتا؟
 که چی به عییزه تی ته ل ده لیت:
 پیر که کۆکی و نه تری، دووره له مردن هیشتا
 ورده ناهه نگیتی دوا ی کۆکه نیشانه ی نه جه له
 پیر که کۆکی یو تری دهنگی وه کو باره زه له
 شاهیدی موخته بهرم عییزه تی مه ئمووری ته له

به ناجی نه فهندی قه گه یش نه لیت.

پیر بووه ناجی نه فهندی، بووه پشتی به که مان
 چرچ و ژاکاو و موله وه، وه کو کیری پاش گان

* مامۆستا مه حمه مد جه میل رۆژبه یانی ده لیت ناجی نه فهندی له عه شیره تی (شوان) ه

ئه م که سانه ی که باسی شیخ په زایان کردووه

که لیک له نه دیب و رۆشن بیرانی کورد و بیتگانه باسی زیره کی و هونه ر مه ندیی شیخ

په زایان کردوو. له وانهی که ده ستمان که وتوون نه مانه ن:

ماموستا مه محمودی شوکری نه لئالووسی

ماموستا مه محمود شوکری نه لئالووسی به زوبانی عه ره بی ده لیت:

(شعر الشيخ رضا الطالباني اكثره بغير اللغة العربية، بل بعضه باللغة التركية والبعض منه باللسان الفارسي ومنه ما هو بالكردي. فهو ينظم على حسب رواج ذلك اللسان في البلد. وشعره العربي لا عيب فيه ولا ركة تعتريه، بل هو شاعر بكل لسان يعترف له بذلك اهل الادب والفصاحة و البيان. وشعره مشتمل على مضامين ونكات غريبة لم يسبقه بها أحد من الشعراء ولا حامت على خاطر احد من الادباء مع ما اشتملت عليه من الحكم والفوائد التي لم يجر بها قلم. وقد رزق شعره الشهرة بحيث اذا نطق بالبيت او البيتين، شاع باقرب زمان في المشرقين والمغربين. وما اصدق من قال فية القائل مستعرضاً شعره:

شعر الرضا الطالباني كله حكم
كأنه جـوهر بالدر منتظم
ان قال بيتاً ترى الآذان مصفية
وللبرايا روته العرب والعجم
كم من حقائق ابداهـا وبينها
كالشمس ينجاب عنها الغيم والظلم
جزا مولاه عنا كل صالحة
ومن اعاديـه رب العرش ينتقم
تبارك الله ما ابهى سناه فتى
آلت علي فضله الاحكام والهمم

والحاصل ان هذا الرجل منزلتة في الادب شهيرة ومزايـاه بين الانام
مذكورة وشعره الفارسي احسن شعره حتى يقال انه مدح ناصر الدين شاه
ايران بقصيدة فارسية عجز عن معارضتها شعراء الفرس في طهران.
وشعره في التركي والكردي ايضاً من الرتبة العالية وله شعر عربي جيد

وهو قليل النظم فيه.

شیخ محمەدی خال

نووسەر و ئەدیبی ناسراوی کورد شیخ محمەدی خال کە باسی شیخ رەزا و حاجی توفیق بەگ (پیرەمێرد) ئەکات ئەلێت:

(بێ گومانم چۆن شیخ پیرەمێرد و شیخ رەزا شانەشانێبەک ئەپۆن
لە کوردی و فارسیدا هەروایش شانەشای یەک ئەپۆن لە تورکیدا. بەلام
شیخ رەزا لە عەرەبیشدا وەک سێ زوبانەکە ی تر بەرز و بالا یە، کە
پیرەمێرد لێرەدا دەفی دەنگ نادات. بەراستی هەردوو لا مەشخەلێکی
پرووناکن بۆ وێژەران و نووسەران و بوژان.

(شیخ محمەدی خال - گوڤاری کۆری زانیاری - ١٩٨٧).

لەوانە ی باسی زیرەکی و بلیسمەتی شیخ رەزایان کردووە رۆژەهەلات ناسی ئەلان
ئۆسکارمانە. بەداخەو ئەو کتێبە ی کە باسی تێدا کردووە بە دەستمان نەکەوت .

ناوهرۆک

9	پیشه‌کی
14	شیخ ره‌زا کێیه ؟
14	بنه‌ماله‌ی تاله‌بانی
23	زنجیره‌ی بنه‌ماله‌ی تاله‌بانی له هه‌لبه‌ستیکی شیخ ره‌زادا
24	شیتوه‌ی ژبانی شیخ ره‌زا
24	ته‌کیه‌ی تاله‌بانی له که‌رکووک
26	ژبانی شیخ ره‌زای تاله‌بانی
39	شیخ ره‌زا و شاری که‌رکووک
44	مالی شیخ ره‌زا له‌گه‌ره‌کی به‌رته‌کیه
45	شیخ ره‌زا و شیخ عه‌لیی کاکێ
49	شیخ ره‌زا و شیخ موحه‌مه‌د عه‌لیی برازای
52	شیخ ره‌زا و حه‌مه‌ی وه‌ستا فه‌تاح
53	له‌یاری زه‌رفیتندا
54	له‌گه‌ل شیخ هۆمه‌ر
54	زۆرانبازی شیخ ره‌زا و شیخ ستار
57	له‌سه‌ر جوانی کاکه‌جافی که‌ریم ناغا
58	له‌به‌ر دووری قادری وه‌ستا خدر
59	نینۆکی شیخ ره‌زا و کلکی حه‌سه‌ن ناغا هه‌مزه ناغا
59	شیخ ره‌زا له‌یاری شه‌تره‌نجدا
61	سوپاس بۆ عوسمان نه‌فه‌ندیی کاتیبی ته‌حریراتی که‌رکووک
62	به‌رخانه‌ی شیخ ره‌زا
63	ماینه‌که‌ی کوێخا عه‌لی
64	شیخ ره‌زا و شیخ صالحی مامی
64	جه‌نگی مه‌حموود به‌گی شێروانه و جوکل
65	ئه‌ولادی ئه‌م عه‌صره
65	له‌گه‌ل عیزه‌تی ته‌ل
66	غه‌زه‌لی هه‌لمه‌لراوی شیخ ره‌زا

67	سوکه گالتهی شیخ رهزا
73	ناندان و میتوانداری حاجی حمیبی قهردار
74	مهدهی عهبدوللا پاشای رهواندز
77	ههجوی قاضی کهرکوک
80	ههجوی حوسنی پاشای فرماندهی عوسمانی له کهرکوک
80	له شیعره ههلمالراوهکانی شیخ رهزا
82	واقه واقعی دل
83	ماینه کویت
84	ههوال پرسینتک
85	دوستایهتبی شیخ رهزا و نهمین فهیزی
93	کۆچی دواپی شیخ رهزا
94	دوا قۆناغی شیخ رهزا
94	شین شیخ رهزا
97	شیخ رهزا و بنهمالهی (خادم السجاده)
103	شیخ رهزا لهمهیدانی عمشیرت ناراییدا
105	لشکری تالهبانی بز سهر داووده
113	ههجوی کاکهیی
113	کاکهیی چین و بۆج رتیبازیان نهتینی بووه؟
122	شهری زهنگنه و ههمهوهند
128	شیخ رهزا و ئیتلی جاف
133	عادیله خانمی خیزانی وسمان پاشای جاف
135	شیخ رهزا له شاری کۆیه
135	مهلا عهبدوللای جهلی زاده
137	شیخ رهزا و قاضی کۆیه
138	لهگهل سمایی مهلا خالید
139	شیخ رهزا و فهتحووللا کهیفیی جوانهژی
140	شیخ رهزا و شیخ غهفوری مامی
145	شیخ رهزا له مهیدانی عمشق و غهزهلدا
148	پینج خشتهیهکی شیعی کوردی
150	پینج خشتهی غهزهلیکی مهسیح
152	غهزل
154	راز و نیازی شیخ رهزا
158	گلهیی له دهست زهمانه
161	رتیبازی نایینی شیخ رهزا
175	خۆشهویستی و ریزی بز نهوهی پینغهمهبر (س)
181	رتیزی شیخ رهزا بز بارهگای شیخ عهبدولقادی گهیلانی

186	لهسەر پتیازی قادری
188	لهسەر پتیازی نه‌قشبه‌ندی
190	بۆ مه‌رقه‌دی شیخ نوره‌ددینی بریفکانی
192	له‌گه‌ل شیخانی بیاره و ته‌وتله
193	مه‌دحی مه‌لا نه‌بویه‌کری مه‌لا عومەر (مه‌لای گچکه)
197	له‌سەر پتیازی ده‌رویشی و راهەر
198	ره‌خنه‌ له‌ره‌وشتی هه‌ندێ شیخ و ده‌رویشان
201	ره‌خنه‌گرتنی له‌ دۆخی کۆمه‌لایه‌تی و سیاسی
207	له‌ هه‌جوه‌کانی شیخ ره‌زا
208	له‌گه‌ل عه‌لی به‌گی مودیری قزلبه
209	عه‌باکه‌ی مودیری تحریرات
210	که‌له‌شیره‌که‌ی نه‌قیب
212	له‌گه‌ل ده‌رویش نه‌فه‌ندی موفتیی که‌رکووک
213	مودیری مالی هه‌ولێری
214	هه‌جوی مه‌خموور نه‌فه‌ندی
215	له‌ ستایشه‌کانی شیخ ره‌زا
215	ستایشی حاجی ئه‌سه‌د ناغا
216	ستایشی شیخ ستار
217	له‌ ستایشی شیخ نه‌مینی هه‌ولێری
220	ستایشی مسته‌فا فاضل پاشای کورێ مه‌حمه‌د عه‌لی پاشای مصری
224	له‌ ستایشی ته‌حسین پاشای والی مووصل
226	له‌ ستایشی شیخ حسامه‌ددینی طه‌وتله
230	شیخ ره‌زا و شاری سلیمان
230	شیخ ره‌زا و شیخانی به‌رزنجه
240	شیخ ره‌زا و قوچ به‌گی شاعیر
241	له‌گه‌ل زیوه‌ری شاعیر
241	له‌ هه‌جوی مه‌حوی شاعیردا
241	شیرتیک که‌ هه‌شتا ساغ نه‌کراوه‌ته‌وه
242	شه‌ره‌ شیعری شیخ ره‌زا و شوکری فه‌زلی
249	شیخ ره‌زا و میرانی بابان
252	ستایشی نه‌حمه‌د پاشای بابان
261	سوایاس بۆ مسته‌فا زیه‌نی پاشای بابان

265 نامه‌ی کی سهره‌خوژی بز مسته‌فا زیهنی پاشای بابان
267 مه‌دحی مه‌جید پاشای بابان
270 مه‌دحی هه‌باس ناغای پشده‌ر
274 تالان کردنی عه‌شیره‌تی ناکۆیان
276 شیخ ره‌زا و میری شه‌قللوه
277 هه‌ندئ له هه‌جوه‌کانی شیخ ره‌زا
278 شیخ ره‌زا و مه‌ستی نه‌فه‌ندی
279 هه‌جوی مه‌لا ماری مه‌لا عه‌بدوللای خدری
280 شیخ ره‌زا بز هه‌جوی مه‌لا ماری نه‌کات
282 هه‌جوی مه‌لا سه‌عید
285 هه‌جوی حافظ نه‌فه‌ندی قه‌ردار
286 هه‌جوی حاجی مسته‌فا
288 هه‌جوی ده‌فته‌ردار
290 شیخ ره‌زا و تیران
292 مه‌دحی ناصه‌ددین شا
294 ته‌له‌گرافیک بز ناصه‌ددین شا
296 مه‌به‌ستی «حافظ» له پرسپاری ناصه‌ددین شا
300 مه‌دحی حوسامولولک له پینجه‌یه‌ک له‌سه‌ر شیعی حافظ
302 مه‌دحی یونس خانی والیی سنه
303 شیخ ره‌زا و ده‌وله‌تی عوسمانی
307 شیخ ره‌زا و سولتان عه‌بدولحه‌مید
316 داوایه‌ک له وه‌زیر نه‌وقاف
317 مه‌دحی که‌مالی پاشای موته‌سه‌رینی که‌رکووک
319 سه‌ردانی والیی مووصل بز که‌رکووک
323 نامه‌یه‌ک بز عه‌بدولوه‌هاب پاشای والیی مووصل
325 هه‌جوی به‌ه‌رام پاشا
327 هه‌جوی هه‌مزه پاشای موته‌سه‌رینی که‌رکووک
330 گاته‌نه‌کردن به عه‌بدوللا پاشای والی مووصل

332 ههجوی رانیف پاشای موته سه‌ریفی که‌رکووک
335 هاوکاری کردنی مامورانی حوکه‌مت له‌گه‌ل دز و جه‌رده
341 به‌رتیل خواردنی دائیره‌ی عه‌دلییه
343 شیخ ره‌زا له‌به‌غدا
349 باسی نه‌عیم
353 به‌خیره‌هانتی والیی به‌غدا
356 مه‌دحی توفیق به‌گی میرنا‌لای
360 مه‌دحی یوسف پاشای میر نا‌لای به‌غدا
363 شیخ ره‌زا و ناظم پاشا
375 مه‌دحی گول و‌ه‌زیری چایچی
376 شیخ ره‌زا و موفتی زه‌هاوی
381 هه‌جوه‌کانی شیخ ره‌زا دژی موفتیی زه‌هاوی
386 شیخ ره‌زا به‌رام‌به‌ر عیراق چی ده‌لتیت؟
389 میژووی چهند رووداو‌تیک له‌شیعری شیخ ره‌زادا
389 میژووی دروست کردنی زیاره‌تگای به‌رمالی پیغه‌مبه‌ر
390 میژووی دروست کردنی مزگه‌وتی حاجی مسته‌فا نا‌غا له‌که‌رکووک
391 نوێ کردنه‌وی مه‌رقه‌دی شیخ گه‌یلانی له‌به‌غدا
391 میژووی مردنی شاکر نه‌فه‌ندیی مه‌کتوبچی
392 مردنی حاجی عومه‌ری یه‌عقوویی که‌رکووک
393 مردنی سه‌ید مه‌حه‌مه‌دی کاکه‌یی
393 میژووی هانتی که‌مالی پاشای موته سه‌ریفی که‌رکووک
394 شیخ ره‌زا و پیری
395 نه‌و که‌سانه‌ی که‌باسی شیخ ره‌زایان کردووه
396 ماموستا مه‌حمود شوکری نه‌لنا‌لووسی
397 شیخ مه‌حه‌مه‌دی خال

پێنووسی یه‌گرتووی کوردی

داوا له نووسه‌رانی به‌پێژ ده‌که‌ین، نه‌وانه‌ی به‌ره‌مه‌کانیان له‌ پێگه‌ی ده‌زگای ئاراس - هه‌ به‌لا و ده‌که‌نه‌وه، پێژه‌وی له‌م پێنووسی خواره‌وه بکه‌ن که پێنووسی په‌سندکراوی کۆپی زانیاری کوردستانه:

په‌که‌م: گه‌روگرتی پیتی (و).

نیشانه‌ی (و) له‌ زمانه‌ی کوردیدا به‌ شێوه‌ی خواره‌وه ده‌نووسرێ:

۱- پیتی (و)ی کورت، واته (و)ی بزوتنی کورت (u: u) بۆ نمونه: **گورد. گورت. گوشت.**

۲- پیتی (وو)ی درێژ، واته (وو)ی بزوتنی درێژ (u: u) بۆ نمونه: **سور. چو. دوو.**

۳- پیتی (و)ی کۆنسۆنانت (نه‌بزوتن). واته (w: w) بۆ نمونه: **ئاوایی. وهره. هاوار.**

۴- پیتی (ۆ)ی کراوه. واته (ö: ö) بۆ نمونه: **دۆل. گۆز. نۆ.**

په‌وه‌م: گه‌روگرتی پیتی (و)ی سه‌ره‌تای وشه.

هه‌ر وشه‌یه‌ک به‌ پیتی (و) ده‌ست پێ بکات به‌ یه‌ک (و) ده‌نووسرێت.

بۆ نمونه: **وریا. ولات. وشه. ورد.**

په‌په‌م: گه‌روگرتی پیتی (ی).

نیشانه‌ی (ی) له‌ زمانه‌ی کوردیدا به‌ شێوه‌ی خواره‌ویه:

۱- پیتی (ی)ی بزوتن. واته (i: i).

بۆ نمونه: **زه‌وی - Zewi**

۲- پیتی (ی)ی کۆنسۆنانت. واته (y: y)

بۆ نمونه: **یار - yar**

• **سه‌رنج ۱:** پیتیکه‌ی (ی)ی بزوتنی فره‌ کورت هه‌یه‌ که له‌ نووسینه‌ی کوردی به‌ ئه‌لفبێتی لاتینیدا

نیشانه‌ی (i)ی بۆ دانراوه‌ وه‌ک له‌ وشه‌کانی: **مین - Min**، **کین - Kin**، **ژین - jin**. ئه‌م نیشانه‌یه

له‌ نووسینه‌ی کوردی به‌ ئه‌لفبێتی عه‌ره‌بیدا نییه.

• **سه‌رنج ۲:** نیشانه‌کانی (ی)ی بزوتن و (ی)ی کۆنسۆنانت واته (i) و (y) له‌ پیتی عه‌ره‌بیدا

هه‌ردووکیان هه‌مان نیشانه‌ی (ی)یان هه‌یه‌ به‌لام له‌ راستیدا له‌ یه‌کتر جیاوازن و له‌ کاتی به‌

دوای یه‌کتر هاتنیاندا ده‌بێ هه‌ردووکیان بنووسرێن.

وه‌ک: **نییه. چیه. دیارییه‌که. زه‌ویه‌که.**

• **سه‌رنج ۳:** له‌ کاتی هاتنی سێ پیتی (ی) به‌ دوای یه‌کتردا وه‌ک له‌ وشه‌کانی (ئاوایییه‌که‌مان...)

(کۆتایییه‌که‌ی...) (وه‌ستایییه‌که‌ی...) (کۆتایی به‌ گه‌ره‌که‌ هه‌تا) ده‌بێ به‌سه‌ر یه‌که‌وه بنووسرێن،

واته سێ (ی) به‌ شێوه‌ی (یییه) به‌ دوای یه‌کتردا دێن.

چواره‌م: گه‌روگرتی پیتی (ر)ی گران، واته (ر)ی نیشانه‌دار. ئه‌م پیتیه‌ له‌ هه‌ر کۆتیه‌کی وشه‌دا هات ده‌بێ

به‌ نیشانه‌که‌یه‌وه بنووسرێت. واته له‌ سه‌ره‌تا و ناوه‌ڕاست و کۆتای وشه‌دا هه‌ر (ر)ی گرانی

نیشانه‌داره.

وهک: رۆژ، به‌یار، که.

بهنهم: گیروگرفتی پیتی (وای به‌یه‌که‌وه به‌ستن (عطف):

پیتی (وای به‌یه‌که‌وه به‌ستن، به شتیوه‌یه‌کی جی‌اواز له وشه‌ی پیش‌خۆی و پاش‌خۆیه‌وه ده‌نووسریت و مامه‌له‌یه‌کی سه‌ریه‌خۆی له‌گه‌لدا ده‌کریت.

بۆ نمونه: من و تۆ، ئاره‌زوو و وریا.

• سه‌رنج: له هه‌ندیک وشه‌ی لیک‌دراودا پیتی (وای به‌یه‌که‌وه به‌ستن بووه به‌شیک له هه‌ردوو وشه لیک‌دراوه‌که و به هه‌موویان وشه‌یه‌کی سه‌ریه‌خۆیان دروست کردووه.

وهک: کاروبار، ده‌نگهباس، نه‌لفوین، هاتوچۆ.

له‌م بارانه‌دا مامه‌له‌ی سه‌ریه‌خۆ له‌گه‌ل پیتی (وای به‌یه‌که‌وه به‌ستندا ناکریت و وشه‌که هه‌مووی به‌سه‌ریه‌که‌وه ده‌نووسریت وهک له نمونه‌کاندا پیشاغان دا.

هه‌م: وشه‌ی ناساده‌چ ناو به‌ن یان زاراوه‌ ده‌بن به‌سه‌ریه‌که‌وه وه‌کو یه‌ک وشه‌ ده‌نووسرین. وهک:

ناو: چه‌مه‌چه‌مال، به‌کهمس، دلشاده، زوورگه‌زراو، به‌تخال، ئالهارتۆ، میانه‌دواو، کانیه‌که‌وه، سه‌په‌گره.

زاراوه: رۆنوس، رۆه‌توان، ده‌سه‌به‌جی، جێبه‌جی، نه‌شتمانه‌یه‌روهه، ده‌ستنوس، ده‌سبازی، ولاته‌بارتۆ، ئازادی‌خواز، دووشه‌مه، سێشه‌مه، پێنجشه‌مه، یه‌که‌سه‌ر، راسته‌وخۆ، یه‌کشه‌وه (مانگی یه‌کشه‌وه).

هه‌م: پیتی (ت) له کۆتای کار (فرمان) دا ده‌شی بنووسریت و ده‌شی نه‌شنووسریت.

وهک: دیت و ده‌روات (یان) دت و ده‌روا.

هه‌م: نیه‌یه‌ت له زمانی کوردیدا زۆریه‌ی جار به‌هۆی پیتی (ی) له کۆتای ناودا ده‌کریت.

وهک: پێنجوینی، هه‌ولێری، ده‌زکی، شێخانی.

هه‌روه‌ها ته‌م نمونه‌نانه‌ی خواره‌وه:

ئه‌حمه‌دئاوا: ئه‌حمه‌د ئاوا

یارمه‌ج: یارمه‌جی.

توو‌زخو‌رماتوو: توو‌زخو‌رماتووی.

شنۆ: شنۆی.

ناکرێ: ناکرێی (یان) ناگره‌ی.

لادی: لادیی.

• سه‌رنج: ته‌و ناوانه‌ی خۆیان به‌ پیتی (ی) ته‌واو ده‌بن پیتیست ناکات (ی) یه‌ نیه‌یه‌تیان به‌خێرته‌ پال. وهک:

سلیمانی: کامه‌ران سلیمانی.

کانیماسی: حاجی حوسێن کانیماسی.

نامیدی: ئازاد نامیدی.

نهیهم: هه‌ر وشه‌یه‌کی بیانی چ هاته‌یه‌ته‌ ناو زمانی کوردیه‌یه‌وه، یان هه‌ر ناو و وشه‌یه‌کی تر که له نووسینی کوردیدا دیته‌ پێشه‌وه، ده‌بن به‌پێنوسی کوردی بنووسریت.

وهک: قه‌لهم، نه‌که‌هر، قاهره، ئۆتۆمۆبیل، دۆستۆففسکی.

هه‌یه‌م: ئامراز (تر، ترین) که بۆ به‌راورد به‌کار دێن ده‌بن به‌وشه‌کانی پیش‌خۆیان‌وه به‌لکێترین. وهک:

جوان: جوانتر - جوانترین.

خاو: خاوتر - خاوترین.

• سه‌رنج: نهم نامرازه‌ی (تر) جیاوازه له وشه‌ی (تر) که به‌واته‌ی (دی، دیکه) دیت. نهمه‌ی دوا‌ی دهبی به جیاوازه له وشه‌ی پیش خوی دهنوسریت.

وهک: مالتیکی تر، چیی ترم ناوئ.

یاره‌میه‌م: جیتناوی نیشانه‌ی وهک: نهم. نمو. نهف.

نهم جیتناوانه نه‌گهر ناوه‌لکاری (کات - یان - شوتین) یان به‌دوادا هات پیتیانه‌وه ده‌لکیتن و دهبن به یک وشه‌ی سه‌ریه‌خو.

وهک: نهمشمو. نهمر. نه‌فسال. نهمچاره. نهمبهر و نهمبهر. نه‌فر.

هوازهمیه‌م: نیشانه‌کانی نه‌ناسراوی وهک (...یک، ...یک، ...هک) به شیتوه‌ی خواره‌وه ده‌چنه سهر وشه‌کانی پیش خویان:

۱- نه‌گهر وشه‌کان به پیته بزوتنه‌کانی (ا، ی، ه، ئ) ته‌واو بووین نه‌وا نیشانه‌ی (...یک) یان ده‌خرتته پال. وهک:

چیا: چیا‌یک.

زمو‌ی: زمو‌یه‌ک.

وینه: وینه‌یک.

دئ: دئیه‌ک.

۲- نه‌گهر وشه‌کان به پیته بزوتنی (وو) یان ههر پیتیکی ده‌نگدار (نه‌بزوتن: کونسوتانت) ته‌واو بووین نه‌وا نیشانه‌ی (یک - له کرمانجیی خواروو) و نیشانه‌ی (هک) یان له کرمانجیی سه‌روودا ده‌چته سهر.

خانوو: خانوو‌یک، خانوو‌هک

گوند: گوندیک (کرمانجیی خواروو)، گوندهک (کرمانجیی سه‌روو).

ژن: ژنتیک (کرمانجیی خواروو)، ژنهک (کرمانجیی سه‌روو).

سیزه‌میه‌م: گیروگرفتی پاشگره‌کانی (دا. را. وه. هوه)

نهم پاشگران به وشه‌کانی پیش خویانه‌وه ده‌لکیتن. وهک:

دا: له دلدا (ههر برینی که له‌دلدا هه‌یه سارپتی که‌ن). (خه‌میکم له‌دلدا‌یه).

را: له نامتدیرا (له وئرا به‌پن هاتووین). (له خورا دلی گزراوه).

وه: له چوارچراوه (له وئوه هاتووین).

هوه: به ماله‌وه (به ماله‌وه رۆشتین).

(جارتیکی تر نووسیمه‌وه). (خانوو‌هک‌م کرپیه‌وه).

• سه‌رنج: پاشگری (دا) جیا‌یه له وشه‌ی (دا) که فرمانه و چاوگه‌کی (دان‌ه).

وهک: تهریکی له دلی دا. تهریکی له دلی داوم. نهم (دا)‌یه‌ی فرمان به جیا دهنوسرئ.

چواره‌میه‌م: گیروگرفتی پیشگره‌کانی (هه‌ل. دا. را. وهر. دهر)

۱- نهم پیشگرانه کاتن ده‌چنه سهر چاوگ یان فرمان یان ههر حاله‌تتیکی تر پیتیانه‌وه ده‌لکیتن به مهرجن جیتناوی لکاو نه‌که‌وتبته نیوان پیشگر و وشه‌کی دوا‌ی خوی. وهک:

* چاوگ:

هه‌ل: هه‌ل‌کردن. هه‌ل‌گرتن. هه‌ل‌گورمان. هه‌ل‌کیشان.

دا: دا‌هران. دا‌خستن. دا‌رمان. دا‌کردن.

را: را‌گرتن. را‌کیشان. را‌ه‌رین.

وهر: وهر‌گرتن. وهر‌سور‌ان.

دهر: دهر‌کردن. دهر‌ه‌تان.

* فرمان:

همل: هه لکړه. هه لمخه. هه لکشن.

دا: دانن. دامه پره.

را: راگتسه. رامه پمړتنه.

وهر: وهرگره. وهرسوړتنه.

دهر: دهرپتنه. دهرخه.

* حالتی تر. وهک:

هه لکشاو. هه لنه کشا. دانراو. راهم پریو. رانه پمړیو. وهرگرتو. وهرگرته. دهرخواو. دهرکراو.
۲- نه گهر جیناوی لکار کهو ته نیوان پیشگر و فرمانه کهی دواي خوی نهوا به جیا دهنووسرتین و جیناوه که به پیشگره وه ده لکینرتی.

همل: هه لم گرن. هه لپان کم. هه لمان کتشن. هه لمان مواسن.

دا: دامان نه نایه. دایان همن. دای بره.

را: رایان ده گرین. رام کتسه. رام پمړتنه. راشیان پمړتن.

وهر: وهرمان گرتایه. وهری نه گری. وهریان سووړتنه وه.

دهر: دهریان پمړاندین. دهری خه.

پلازمییم: گیروگرتی وشه ی لیکدراو.

نه گهر وشه ی دووهم له دڅخی فرماندا بوو، به جیا دهنووسرتین:

ریک ده کموین. پتکیان هتیاپنه وه. پتک نه هاتین. په کیان نه گرتووه. دهمستان نه کموت.

به لام نه گهر وشه ی دووهم له دڅخی چارگ یان حالتی تر دا بوو نهوا هه ردوو وشه که وه به په که وه ده لکینرتین.

وهک: ریک کهوتن. پتکه اتن. په کگرتن. دهمسختن. په کگرتو. دهمسکو توو. پتکه اته.

پلازمییم: نامرازی (ش) ی ته نکید کهو ته هه شوتینیکی وشه وه ده بی به به شیک له وشه که و نابیی به هوی له تبوونی وشه که.

وهک: به شموئی ناتدمتی. نه شخوی. کوتی دیم... نه شها. نه شمانگرتن. به شمانه من.

زوبدهی مه‌تاعی حیکمه‌ته ئەم شیعری کوردییە
هەرزانه، بێ موبالەغە، حەرفی بە گەوهەری
جامەیی حەیاتیی عاریەت کورتە زینهار
نالتوو دەدامەنی مەکه بو پێچی می‌زەری